

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**สวรรค์สิงห์ (ตอนที่ 351)**

โจโฉกำหนดแผนการละวางสถานการณ์ทางภาคตะวันตก ปล่อยให้กองทัพเมืองฮั่นตั้งและกองทัพเมืองเสฉวนสู้รบกันให้สิ้นกำลังก่อนแล้วค่อยเข้าเติมในภายหลัง และฉวยโอกาสนั้นกรีธาทัพสี่สิบหมื่นยกไปตีเมืองกั๋งตั้ง

โจโฉได้รับบทเรียนจากสงครามเซ็กเพ็กที่พ่ายแพ้การรบทางยุทธนาวีแก่กองทัพเมืองกั๋งตั้ง ดังนั้นในการเดินทัพลงใต้ในครั้งนี้จึงหลีกเลี่ยงของข้าศึก หมายถึงจะทำสงครามทางบก จึงยกกองทัพไปตั้งที่แดนเมืองยี่สู โดยหารู้ไม่ว่าในที่ใกล้กับที่ตั้งค่ายนั้นทางฝ่ายเมืองกั๋งตั้งได้สร้างป้อมชุมทหารเอาไว้เป็นอันมาก และเพราะเหตุที่โจโฉเตรียมกองทัพเนิ่นนานจนเกินไป จึงทำให้กองทัพเมืองกั๋งตั้งกำหนดแผนการตั้งรับอย่างรอบคอบ

เมื่อโจโฉได้ทราบรายงานจากกองทัพหน้าว่าไม่เห็นกองทัพเมืองกั๋งตั้ง เห็นแต่ธงทิวปักอยู่เต็มชายหาดริมฝั่งแม่น้ำยี่สู โจโฉก็สงสัยว่านี่คือกลศึกประการใด จึงขี่ม้าพาทหารร้อยคนเศษออกจากค่ายขึ้นไปบนเนินเขา จากระดับที่สูงของเนินเขา เมื่อโจโฉมองลงไปทางแม่น้ำยี่สู ก็เห็นกองเรือรบเมืองกั๋งตั้งกองใหญ่กำลังจะแล่นออกจากแม่น้ำ ธงทิวห้าสีของเรือแต่ละขบวนพลิวไสวแน่นขนัดเต็มท้องน้ำ เห็นเรือรบใหญ่เป็นเรือธงอยู่ในขบวนกลาง ขุนกวนยี่นอยู่บนปากเรือภายใต้สัปทนสีเขียว มีแม่ทัพนายกองยืนชานาบอยู่ทั้งสองข้าง

โจโฉเอาแล้มาขี่ไปที่ขุนกวนแล้วปรารภว่า ผู้ใดมีบุตรเหมือนขุนกวนนี้ก็ควรนับถือสรรเสริญว่าดี อันมีบุตรเหมือนเล่าจ้งก็มีเสียเปล่า หาต้องการไม่ โจโฉกล่าวพลสิ้นคำลงก็ได้ยินเสียงประทัดตั้งสนั่นด้านหลังเนินเขาเป็นกองทหารเมืองกั๋งตั้งที่ชุมนุมอยู่ในป้อม ได้ลอบยกออกมาสกัดทางด้านหลังเนินเขา โจโฉได้ยินแต่เสียงโห่ร้องของทหาร ไม่รู้ว่ามีมากน้อยเท่าใดก็ตกใจ มองไปทางแม่น้ำก็เห็นกองทัพเรือของขุนกวนเคลื่อนขบวนข้ามแม่น้ำมา

โจโฉเห็นดังนั้นจึงสั่งให้กองทัพจะกลับไปค่าย พอดีกองทหารเมืองกั๋งตั้งที่ยกมาแต่ด้านหลังเนินเขาแยกมาถึง ทหารทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามารบ เคาฑูเกรงว่าโจโฉจะเป็นอันตรายจึงคอยรบบป้องกันระวังหลัง แล้วพาโจโฉกลับไปค่าย

โจโฉพ่ายศึกยกแรกแต่ไม่เสียหายมากมายนัก เพราะกองทัพเมืองกั๋งตั้งที่ยกมาโดยทางเรือยกพลขึ้นบกล่าช้าเกินกำหนด จึงคงมีแต่ทหารเมืองกั๋งตั้งที่ยกมาแต่ด้านหลังเนินเขาแต่เพียงกองเดียว การศึกครั้งแรกนี้ก็ให้เห็นประจักษ์ถึงฝีมือการรบทางบกของกองทัพเมืองกั๋งตั้งว่าขาดความพร้อมเพรียง อันเกิดแต่การบกพร่องของการสื่อสารและการให้สัญญาณแก่ทุกกองทัพให้ทำการโดยพร้อมเพรียงกัน จึงทำให้โจโฉได้รับความเสียหาย แต่น้อยและถอยกลับเข้าค่ายได้โดยปลอดภัย

โจโฉกลับไปถึงค่ายก็ได้บำรุงขวัญทหารด้วยการปูนบำเหน็จความชอบแก่ทหารซึ่งตามไปบนเนินเขานั้น สำหรับคาฑูโจโฉได้ ปูนบำเหน็จเป็นทองคำเป็นจำนวนมาก

กองทัพของโจโฉเพียงยกมาถึงปากแม่น้ำยี่สูก็เสียทีแก่ข้าศึกในการรบครั้งแรก ประกอบทั้งมีความอ่อนเพลียจากการเดินทัพทางไกล ดังนั้นพอล่าทัพของโจโฉก็พากันพักผ่อนนอนหลับ ครั้นเวลาสามเศษในขณะทีทหารโจโฉกำลังนอนหลับด้วยความอ่อนเพลียพลีแรงนั้น กองทัพเมืองกั๋งตั้งก็ยกกันเข้าปล้นค่ายของโจโฉ ธนูเพลิงถูกยิงมาทั้งสี่ทิศ เสียงโห่ร้องของทหารเมืองกั๋งตั้งและเสียงม้าล่อของกลองดังก้องฝ่าความมืดของราตรี

โจโฉตกใจตื่นขึ้นรีบสั่งทหารให้รบบป้องกันรักษาค่ายไว้ ทหารเมืองหลวงกำลังงัวเจียดด้วยความชำนาญการรบทางบกต่างคนต่างวิ่งเข้าประจำที่ ทำการรบบป้องกันค่ายไว้เป็นสามารบ แต่เพราะทหารเมืองกั๋งตั้งเตรียมแผนการปล้นค่ายไว้เป็นอย่างดี ธนูเพลิงที่ถูกยิงมาราวห่าฝนได้ไหม้ลามไปตามค่ายและที่ปักของทหารโจโฉ จนไฟลุกไหม้ขึ้นทั่วทั้งค่าย ทหารโจโฉด้านหนึ่งต้องวิ่งดับไฟ ด้านหนึ่งต้องคอยสู้รบป้องกันอยู่หน้าค่าย และต้องระมัดระวังเกาทัณฑ์ซึ่งยิงมาจากทั่วทุกสารทิศจึงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ถึงเวลาใกล้สว่างทหารโจโฉยกกองทัพเมืองกั๋งตั้งไว้ไม่อยู่ ทหารเมืองกั๋งตั้งบุกเข้าไปในค่ายของกองทัพโจโฉได้ แล้วโจมตี ข่าฟันทหารของโจโฉบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก โจโฉเห็นค่ายถูกไฟไหม้เป็นหลายแห่ง และทหารแตกตื่นคุมกันไม่ติดเห็นจะรักษาค่ายไว้ไม่ได้จึงพาทหารหนีออกจากค่าย

ทหารเมืองกังตั้งก็ไล่ตามตีจนสว่างเห็นว่าไม่ทันทหารโจโจ แล้วจึงพากันยกกลับ

โจโจพาทหารหนีไปได้ห้าร้อยเส้นก็ให้ตั้งค่ายมั่นไว้ แล้วปรึกษาด้วยที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง ว่าเรายกกองทัพมาไม่ทันไรก็ปราศัยแก่กองทัพเมืองกังตั้งถึงสองครั้ง ท่านทั้งปวงจะมีความคิดอ่านประการใด

เทียหยกที่ปรึกษาจึงว่าอันการพิชัยสงครามนั้นท่านก็ยอมแจ้งอยู่ว่าการศึกต้องทำการโดยเด็ดขาดรวดเร็ว การครั้งนี้กองทัพของเราจะพิชัยสงครามเสียจึงเตรียมทัพอย่างเอิกเกริก แต่เคลื่อนทัพด้วยความล่าช้า เมืองกังตั้งจึงเตรียมป้องกันตัวได้อย่างเต็มที่ หากยังสู้รบกันต่อไปคงจะไม่ได้รับชัยชนะโดยง่าย บัดนี้ก็เป็นฤดูหนาวจึงควรที่ท่านจะยกกองทัพกลับไปเมืองหลวงก่อน บำรุงกองทัพให้เข้มแข็งพร้อมแล้วค่อยยกมาทำการต่อไป

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองได้ฟังคำเทียหยกดังนั้นก็พากันเห็นด้วย แต่ครั้นมองหน้าโจโจเห็นนิ่งเฉยอยู่ก็รู้ว่าไม่ต้องด้วยความคิด จึงต่างคนต่างพากันนิ่ง โจโจเห็นไม่มีใครเสนอความเห็นเป็นอย่างอื่น แต่ยังไม่ตัดสินใจตามข้อเสนอของเทียหยก จึงสั่งเลิกประชุม

ในคืนวันนั้นโจโจนอนหลับแล้วฝันว่าได้ยินเสียงคลื่นในท้องมหาสมุทรนั้นฟัดฟุ้งดังกึกก้องเหมือนคนยิงคณิงอยู่ จึงลุกออกไปดู เห็นเป็นพระอาทิตย์ดวงหนึ่งผุดขึ้นจากท้องมหาสมุทรมีรัศมีอันกล้า แล้วเห็นพระอาทิตย์ปรากฏอยู่บนอากาศสองดวง แลพระอาทิตย์ซึ่งขึ้นจากท้องมหาสมุทรนั้นไปตกกลงตรงเนินเขาตรงหน้าค่าย

โจโจตกใจตื่นขึ้นเห็นฟ้าสว่างจ้า จึงถามทหารซึ่งรักษาการณ์ว่าขณะนี้เป็นเวลาใด ทหารรักษาการณ์จึงรายงานว่บัดนี้เป็นเวลาเที่ยง โจโจได้ฟังดังนั้นก็ผลผลันรีบลุกขึ้น ในใจก็สงสัยว่าที่เนินเขาตรงหน้าค่ายนั้นมีสิ่งใดเป็นสำคัญ จึงตรงกับความคิดว่าพระอาทิตย์ดวงใหญ่ผุดจากพระมหาสมุทรแล้วไปตกกลงตรงที่นั้น

โจโจรีบแต่งตัวออกจากค่าย ชีม้าพาทหารห้าสิบคนตรงไปที่เนินเขาทางด้านหน้าค่ายตามความฝัน ในขณะที่โจโจกำลังพิเคราะห์ภูมิประเทศว่าจะมีเหตุสำคัญประการใด ในทันใดนั้นก็เห็นทหารกองหนึ่งยกพันออกมาจากเหลี่ยมเขา ตัวนายใสเสื้อเกราะและหมวกสีทอง กั้นสปีททอง ชีม้าอยู่ภายใต้ธงประจำตัว นายทัพจารึกชื่อว่าซุนกวน นำหน้าทหารตรงมา

โจโจเห็นซุนกวนคุมทหารมาไม่มากนักก็คุมสติมันยืนม้าคอยที่อยู่ ซุนกวนชีม้าทหารตรงมาที่โจโจ ใช้แส้มาชี้หน้าโจโจแล้วว่า มหาอุปราชเป็นใหญ่อยู่ในเมืองหลวง ประกอบด้วยยศถาบรรดาศักดิ์เป็นอันมาก มีความสุขดุจหนึ่งอยู่ในวิมาน ควรหรือยังมีอิมใจอีกเล่า ลุอำนาจแก่โลก มิได้พิเคราะห์ด้วยปัญญาให้เป็นธรรม ยกทหารมาจะทำร้ายแก่เรา ไม่สมควรเลย

โจโจได้ฟังดังนั้นก็เอาแส้มาชี้หน้าซุนกวนแล้วว่า ซึ่งเรายกกองทัพมาครั้งนี้ไซ้จะเห็นแก่ทรัพย์สมบัติและบ้านเมืองท่านนั้นหามิได้ การทั้งนี้สืบแต่ท่านเป็นขุนนางในพระเจ้าเหียนเต๋ อยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าเหียนเต๋ แต่ขาดความกตัญญูรักดีต่อเจ้า ทำตัวเป็นกบฏแข็งเมือง ไม่ยอมอ่อนน้อม พระเจ้าเหียนเต๋จึงโปรดเกล้าให้เรายกกองทัพมาจับเอาตัวท่าน

ซุนกวนได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ท่านอย่าเพ้ออ้างว่าเป็นรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋มาชมเชงเรา เราเป็นข้าแผ่นดินในพระเจ้าเหียนเต๋มาถึงสามชั่วอายุคน มีความกตัญญูรักดีต่อเจ้าไม่เคยคลอนแคลน ทัวทั้งแผ่นดินไม่เคยมีผู้ใดตราหน้าว่าเราเป็นกบฏ หรือเป็นศัตรูราชสมบัติ คำคนทั้งปวงได้ยินแต่ว่าตัวท่านต่างหาก มีอำนาจเป็นใหญ่แล้วชมเชงไม่ยำเกรงพระมหาจักรี มังคับกดขี่ขุนนางแลราษฎรทั้งปวง ตัวเรามีความเจ็บร้อนด้วยพระเจ้าเหียนเต๋จึงคิดจะกำจัดท่านเสีย

โจโจได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ลืมคิดไปว่าทหารซึ่งยกตามมานั้นมีแต่น้อยตัว จึงร้องประกาศว่าให้ช่วยกันจับตัวซุนกวนให้จงได้ โจโจสั่งทหารไม่ทันขาดคำเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้น เห็นทางด้านซ้ายมีจิวท่าย ฮันต่ง คุมทหารยกออกมาจากข้างทาง ทางด้านขวาเห็นตันบูและพั่วเจียงคุมทหารยกออกมาจากข้างทางเช่นเดียวกัน ทหารทั้งสองกองระดมยิงเกาทัณฑ์มาที่โจโจราวห้าพัน

โจโจเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบชักม้าพาทหารหนีกลับไปทางค่าย ทหารเมืองกังตั้งเห็นได้ก็พากันไล่ตามตีพอดีเคาฑูคุมทหารยกตาม โจโจมาสบเหตุเข้า จึงร้องบอกให้โจโจรีบกลับไปค่าย ตัวเคาฑูและทหารได้เข้ารบสกัดป้องกันทหารเมืองกังตั้งไว้เป็นสามารบ เคาฑูนำทหารสู้รบกับทหารเมืองกังตั้งตั้งแต่บ่ายจนถึงเวลาพลบ ทหารทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมากแต่ยังไม่แพ้ชนะกัน ครั้นเห็นเวลาเลยพลบแล้วต่างฝ่ายจึงต่างให้สัญญาณถอยทัพกลับไปที่ตั้ง โจโจเมื่อกลับไปถึงค่ายแล้วจึงปรารภกับบรรดาทหาร

ทั้งปวงเกี่ยวกับความฝันที่เห็นพระอาทิตย์สามดวงว่า พระอาทิตย์ดวงซึ่งเพ็งขึ้นจากพระมหาสมุทรแล้วไปตกลงที่เนินเขานั้น ตัวเรามีความสงสัยขึ้นมาพาอาหารไปดูก็เห็นเป็นขุนกวน เห็นว่าขุนกวนนี้มีบุญวาสนานานไปน่าจะให้เป็นใหญ่ในแผ่นดินคนหนึ่ง

ในขณะที่ปากปรารถนาค่าลงนั้น ในใจโจโฉก็คิดว่าพระอาทิตย์อีกสองดวงซึ่งจรสอยบนนภากาศนั้นเห็นจะได้แก่ตัวเราและเล่าปี่ เมื่อเป็นดังนี้แผ่นดินน่าจะแบ่งเป็นสามก๊ก คือตัวเราก็กหนึ่ง เล่าปี่กีกหนึ่ง และขุนกวนอีกกีกหนึ่ง

โจโฉคำนึงดังนั้นแล้วก็ตระหนักว่าที่ได้ตั้งความปรารถนาจะรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งเห็นจะไม่สอดคล้องกับลิขิตแห่งสวรรค์ เพราะความอันปรักฎในฝันนั้นคล้ายประหนึ่งกับเทพยตามาบอกสังหรณ์ให้ทราบว่าจะแบ่งเป็นสามก๊ก คือโจโฉกีกหนึ่ง เล่าปี่กีกหนึ่ง และขุนกวนอีกกีกหนึ่ง โจโฉตระหนัก ดังนั้นแล้วใบหน้าก็หม่นหมองลง

หลังจากวันนั้นแล้วโจโฉก็มีความคิดท้อถอย ตระหนักว่าเห็นจะปราบปรามเมืองกั๋งตั้งให้สงบราบคาบไม่ได้ ตั้งปรารถนาจึงได้แต่ตั้งมั่นอยู่ในค่าย วันใดที่ทหารเมืองกั๋งตั้งมาทำรบก็ยกทหารออกไปรบตามประเพณีการสงคราม ครั้นว่างเว้นทหารเมืองกั๋งตั้งไม่ยกมาทำรบ โจโฉก็ให้ทหารเอยกไปทำรบทหารเมืองกั๋งตั้งเสียทีหนึ่ง กลายเป็นการสงครามที่รบแบบชั่งกะตายเป็นครั้งแรกในสามก๊ก ด้วยเป็นผลมาแต่ความคิดซึ่งท้อถอยต่อลิขิตแห่งสวรรค์นั่นเอง

กองทัพเมืองหลวงและกองทัพเมืองกั๋งตั้งตั้งยับรบกั๋งแบบชั่งกะตายอยู่เดือนเศษ พันวันตรุษแล้วอากาศหนาวก็ค่อยเปลี่ยนเป็นเย็นสบาย ฝนนอกฤดูกลับตกติดต่อกันเป็นเวลาหลายวัน ทหารทั้งสองฝ่ายได้รับความยากลำบากเป็นอันมาก จะออกรบกันก็กระทำไม่ได้เพราะแรงด้วยฝน ทหารทั้งสองฝ่ายจึงได้แต่นั่งนอนคอยฝนสร้างอยู่ในค่าย

บรรดาที่ปรึกษาของขุนกวนเห็นกองทัพทั้งสองฝ่ายตั้งยับอยู่ดังนี้เป็นเวลาเดือนเศษก็คิดเห็นว่ากองทัพโจโฉมีลักษณะไม่เอายากสู้รบ ในขณะที่กองทัพเมืองกั๋งตั้งยกมาก็เพียงป้องกันระวังเมืองเท่านั้น ดังนั้นจึงเสนอต่อขุนกวนให้มีหนังสือไปถึงโจโฉขอหย่าศึก ให้ต่างคนต่างเลิกทัพกลับไป

ขุนกวนฟังความคิดของบรรดาที่ปรึกษาแล้วเห็นชอบ จึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปให้แก่โจโฉมีความว่าตัวเรากับมหาอุปราช ก็เป็นข้าของพระเจ้าเหี้ยนเต้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ตั้งให้ท่านเป็นเสนาบดีผู้ใหญ่ ควรที่ท่านจะช่วยท่านบำรุงแผ่นดิน ให้อาณาประชาราษฎร์อยู่เย็นเป็นสุข แลกสลับยกกองทัพมาทำอันตรายแก่เรา ให้อาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อนทั้งนี้ก็ผิดด้วยประเพณีเสนาบดีผู้ใหญ่ ประการหนึ่งก็เป็นฤดูฝน ทหารทั้งปวงได้ความลำบากนัก ขอท่านได้ยกกองทัพกลับไปเถิด แม้จะขึ้นอยู่ทำการสืบไปก็จะมิภัยถึงตัวท่าน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สองลักษณะคำปรึกษา (ตอนที่352)

เขียนอันศกปีที่สิบแปด เดือนสาม หลังจากผ่านพันวันตรุษแล้วความหนาวเย็นของฤดูหนาวก็เบาบางลง แต่ฝนนอกฤดูกลับตกหนักมาเป็นเวลาหลายวัน กองทัพเมืองกั๋งตั้งและกองทัพเมืองหลวงซึ่งตั้งยับกันแบบชั่งกะตายได้รับความยากลำบากนัก ขุนกวน จึงมีหนังสือถึงโจโฉขอหย่าศึก

โจโฉเห็นหนังสือของขุนกวนแล้วก็หัวเราะชอบใจเพราะไม่มีลักษณะเป็นการข่มขู่เล็กหรือที่เรียกโดยสมัยนิยมว่าแบล็กเมลล์ เหมือนกับการแบล็กเมลล์ของพรรคฝ่ายค้านในกรณีจับผู้แทนคาหนิงคาเขาในบ่อนกลางเมือง แล้วมีการแบล็กเมลล์ว่าผู้แทนฝ่ายรัฐบาลก็มีบ่อนเหมือนกัน และเห็นว่าตามหนังสือของขุนกวนนั้น ได้ยกย่องโจโฉว่าเป็นเสนาบดีผู้ใหญ่ จึงสั่งทหารคนสนิทให้เบิกของกำนัลมอบเป็นรางวัลแก่ทหารของขุนกวนเป็นอันมาก

แล้วโจโฉจึงว่าเจ้าจงกลับไปบอกขุนกวนเถิดว่าเมื่อขุนกวนแสดงความคารวะแก่เราดังนี้แล้ว เราก็จะเลิกทัพกลับไปเมืองหลวงตามที่ขุนกวนขอไว้ ครั้นทหารนั้นกลับไปแล้วโจโฉจึงสั่งให้เลิกทัพแล้วยกกลับไปเมืองเบาเหลง

ครั้นถึงเมืองเบาเหลงขุนกวนจึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง ปรึกษาวาบัดนี้โจโฉเลิกทัพกลับไปเมืองหลวงแล้ว แต่เล่าปี่ยังติดพันอยู่ที่การช่างเมืองเสฉวน ดังนั้นเราจึงคิดที่จะยกกองทัพไปตีเอาเมืองเกงจิ๋ว ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

เดียวเดียวที่ปรึกษาได้ฟังดังนั้นจึงว่าบัดนี้ฤดูหนาวผ่านไปแล้ว โจโลเพียงเลิกทัพกลับไปยังวางใจมิได้ หากทราบว่าย่านยกไปรบเมืองเกงจิวก็จะยกกองทัพมาตีเมืองกังตั้ง อนึ่งนั่นเล่าปี่ยกไปอยู่ที่ด่านแฮ้งก้วน หากทราบว่าย่านยกจิวเกิดศึกก็อาจยกกองทัพกลับมาช่วย ท่านก็จะห่วงหน้าพะวงหลังเห็นจะทำการไม่ตลอด ข้าพเจ้ามีกลอุบายประการหนึ่งซึ่งเห็นว่าจะได้เมืองเกงจิวโดยไม่เหน็ดเหนื่อย

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงถามว่ากลอุบายตามความคิดท่านนั้นเป็นประการใด เดียวเดียวจึงว่าขอให้ท่านมีหนังสือไปถึงเล่าเจียง ยุเล่าเจียงว่าเล่าปี่นี้เป็นคนไม่มีความกตัญญู ขณะนี้กำลังคบคิดกับเดี่ยวล่อเห็นจะคิดร้ายเล่าเจียงแล้วชิงเอาเมืองเสฉวน ขอให้ระมัดระวังเล่าปี่ให้จงดี และให้มีหนังสือไปถึงเดี่ยวล่ออีกฉบับหนึ่งยุ เดี่ยวล่อว่าบัดนี้เล่าปี่ยกกองทัพเมืองเกงจิวไปช่วยเล่าเจียง ทหารในเมืองเกงจิวเบาบางอยู่แล้ว ถ้าเดี่ยวล่อยกไปตีเมืองเกงจิวก็ได้โดยง่าย เมื่อเล่าเจียงและเดี่ยวล่อได้รับหนังสือจากท่านแล้วก็จะเกิดการรบพุ่งติดพันกันทั้งเล่าเจียง เล่าปี่ และเดี่ยวล่อ ท่านก็จะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิวได้ด้วยสะดวก เมื่อถึงเวลานั้นแม้ว่าเล่าปี่จะยกกองทัพมาช่วยเมืองเกงจิวก็จะไม่ทันการณด้วยการศึกติดพัน รุกหน้าก็มิได้ถอยหลังก็ไม่สะดวก เห็นจะพะวงเป็นศึกสามด้านสามเส้าอยู่

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงให้แต่งหนังสือให้ทหารถือไปเมืองเสฉวนและเมืองฮันตั้งตามคำของเดี่ยวล่อทุกประการ

ทางฝ่ายเล่าปี่ยกกองทัพไปตั้งอยู่ที่ด่านแฮ้งก้วน ได้ดำเนินอุบายทางการเมืองผูกน้ำใจอาณาประชาราษฎร จนชาวเมืองมีน้ำใจรักใคร่ทหารเมืองเกงจิวทุกคน

ครั้นเล่าปี่ได้รับหนังสือของขงเบ้งว่านางซุนสุหยินอ้างเหตุมารดาป่วยหนักกลับไปเมืองกังตั้งแล้วก็เศร้าโศกเสียใจเป็นอันมาก ครั้นต่อมาก็ได้ทราบความจากหนังสือของขงเบ้งอีกว่าบัดนี้โจโฉยกกองทัพไปตีเมืองกังตั้งตั้งมั่นอยู่กับกองทัพของขุนกวนที่ปากน้ำ เมืองยี่สุ เล่าปี่ก็เกรงว่าโจโฉจะยกกองทัพเข้าตีเอาเมืองเกงจิว

เล่าปี่จึงเชิญบังทงมาปรึกษาว่าการสงครามระหว่างโจโฉกับขุนกวนครั้งนี้หากเสร็จศึกแล้วโจโฉได้ชัยชนะแก่เมืองกังตั้ง ก็เห็นจะยกกองทัพไปตีเอาเมืองเกงจิว หรือแม้หากกองทัพเมืองกังตั้งได้ชัยชนะต่อกองทัพของเมืองหลวงก็เห็นจะยกกองทัพไปตีเอาเมืองเกงจิวเช่นเดียวกัน ท่านจะคิดอ่านประการใด

บังทงได้ฟังดังนั้นก็รู้ใจเล่าปี่ว่ามีกังวลคิดจะยกกองทัพกลับไปปรึกษาเมืองเกงจิว จึงว่าซึ่งท่านจะเลิกทัพกลับไปเมืองเกงจิวนั้น ขอบที่จะมีหนังสือไปแจ้งแก่เล่าเจียงก่อนว่าบัดนี้โจโฉยกกองทัพไปตีเมืองกังตั้ง ขุนกวนให้มีหนังสือมาขอกองทัพไปช่วย และจำใจต้องยกกองทัพไปช่วยด้วยเป็นดองกับขุนกวน แลการซึ่งจะยกกองทัพไปช่วยขุนกวนครั้งนี้ให้ขอยืมทหารเมืองเสฉวนสามหมื่น แลเสบียงอีกสิบหมื่นถึง การข้างเมืองฮันตั้งนั้นขอเล่าเจียงอย่าได้พะวงเพราะกองทัพเดี่ยวล่อเป็นแต่ทหารบ้านนอก ไม่สามารถเอาชนะทหารเมืองเสฉวนได้ และเมื่อการศึกข้างเมืองเกงจิวเสร็จแล้วก็รีบยกกองทัพกลับมาช่วยเล่าเจียงสืบไป

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปให้เล่าเจียงที่เมืองเสฉวน พอผู้ถือหนังสือไปถึงด่านโปลยสิก้วน เอียวหวย และโกลายซึ่งเป็นผู้รักษาด่านทราบว่าเป็นทหารของเล่าปี่ถือหนังสือไปขอทหารและเสบียงจากเล่าเจียงก็เกรงว่าเล่าเจียงจะหลงกลมอบทหารและเสบียงแก่เล่าปี่ เอียวหวยจึงให้โกลายอยู่รักษาด่าน แล้วพาทหารของเล่าปี่นั้นเข้าไปในเมืองเสฉวน

พอถึงเมืองเสฉวนเอียวหวยจึงพาทหารของเล่าปี่เข้าไปหาเล่าเจียง เล่าเจียงเห็นเอียวหวยก็ชื่นใจ ปรึกษามว่าเราให้ท่านดูแลรักษาด่านโปลยเสีย บัดนี้ไม่มีราชการสิ่งใดเรียกหา ไฉนท่านจึงทิ้งราชการด่านโดยพลการดังนี้

เอียวหวยจึงว่าซึ่งข้าพเจ้าจะละทิ้งราชการด่านนั้นหามิได้ ที่เดินทางมาพบท่านในครั้งนี้ก็เพราะทราบจากทหารของเล่าปี่ว่าจะเลิกทัพกลับไปช่วยขุนกวน แล้วจะขอยืมทหารแลเสบียงจากท่าน หากปล่อยให้ทหารของเล่าปี่มาพบท่านโดยลำพังก็เกรงว่าท่านจะหลงคำเล่าปี่ ให้ยืมทหารแลเสบียงแล้วจะทำให้เล่าปี่กล้าแข็งขึ้น ยกมาทำอันตรายต่อเมืองเสฉวน ดังนั้นจึงเดินทางมาเพื่อจะท้วงติงไม่ให้ท่านมอบทหารและเสบียงแก่เล่าปี่ การทั้งนี้แม้เป็นความคิด ก็ขอท่านได้อดโทษแก่ข้าพเจ้าด้วย

เล่าเจียงได้ฟังดังนั้นก็คิดว่าเอียวหวยว่า เล่าปี่กับเราเป็นพี่น้อง แขนเดียวกัน เราเดือดร้อนขอให้เล่าปี่ยกกองทัพมาช่วยเขาก็สู้สุดส่าห์มาตามที่เราขอร้อง แลบัดนี้เขาเดือดร้อนบ้างจะไม่ให้ช่วยเขาขอมไม่ชอบเล่าปี่ขุนนางเมืองเสฉวนได้ฟังคำเล่าเจียงดังนั้นจึงท้วงว่าเล่าปี่นี้เป็นคนอกตัญญู ซึ่งยกเข้ามาในแดนเมืองเสฉวนนี้ก็เหมือนดังหนึ่งเอาเสือเข้ามาไว้ในบ้าน ท่านจะให้เสบียงและทหารอีกเล่า ก็เหมือนหนึ่งเพิ่มอาหารไปเลี้ยงเสือ เพิ่มเชื้อไฟให้กับกองไฟ อันตรายก็จะยังมีแก่ท่าน นานวันไปเล่าปี่ก็จะทำร้ายท่าน

เหมือนค่าเหยี่ยวหวยเล่าเจียงเป็นคนโหลเล ได้ฟังคำขุนนางตัดทาดังนั้นก็แคลงใจเล่าปี แต่ใจหนึ่งก็เกรงใจเล่าปีเสียไม่ได้ จึงจัดทหารที่มีอายุมากจำนวนสี่พันและข้าวหมื่นถัง แล้วแต่งคนคุมข้าวของแลทหารไป กับคนถือหนังสือของเล่าปี และนำไปส่งแก่เล่าปีที่ด่านแฮ้งก้วน

เล่าเจียงเกิดความโหลเลแล้วจึงกำชับเหยี่ยวหวยให้กวาดชั้นรักษาด่านโปลยสิก้วนให้มั่นคงยิ่งกว่าแต่ก่อน

ครั้นคนถือหนังสือเดินทางกลับจากเมืองเสฉวนก็นำความเข้า ไปแจ้งแก่เล่าปี เล่าปีได้ทราบความก็โกรธเล่าเจียง ลูกขึ้นยืนแล้วว่าเสียแรงมาช่วยป้องกันรักษาบ้านเมืองไว้ แต่เราขัดสนผู้คนข้าวปลาอาหาร ให้ไปขอควรหรือให้มาแต่เท่านี้ แลเราจะทำการสืบไปก็จะเสียเปล่า

เล่าปีตำเล่าเจียงตั้งนั้นแล้วก็ฉีกหนังสือของเล่าเจียงซึ่งกำกับมากับเสบียงและทหารสูงอายุ กระเทินเท้าแล้วเดินวนไปวนมา ทหารซึ่งถือหนังสือของเล่าเจียงไปมอบแก่เล่าปีเห็นตั้งนั้นก็ตกใจ พอสบช่องโอกาสก็ค่านับลาเล่าปีแล้วรีบเดินทางกลับเมืองเสฉวน

พอคนทั้งปวงกลับออกไปแล้วบังทองจึงดึงเล่าปีว่า แต่ก่อนท่านทำน้ำใจสภาพไม่หยาบช้าคนทั้งปวงก็ปรากฏ แลบัดนี้ท่านมาโกรธว่าฉีกหนังสือทิ้งเสียแล้วว่ากล่าวหยาบช้าจะนี่คนทั้งปวงก็แจ้งไป เสียแรงทำดีมาแต่ก่อนนั้นจะมีเสียประโยชน์เสียเปล่าหรือ

เล่าปีฟังคำดึงของบังทองแล้วได้สติก็ตกใจ จึงว่าข้าพเจ้าทำการทั้งนี้พลาดพลั้งผิดไปแล้ว ท่านจะคิดอ่านแก้ไขประการใด บังทองจึงว่าท่านทำการครั้งนี้ความก็แจ้งไปถึงคนอื่นแล้ว ซึ่งจะแก้ไขให้คืนดีนั้นเห็นชัดเจน แต่เมื่อการเป็นไปถึงเพียงนี้แล้วจะนั่งเฉยอยู่นั้นอันตรายก็จะมีมาถึงท่าน

เล่าปีได้ฟังบังทองว่าดังนั้นก็เห็นด้วย จึงปรึกษาว่าเมื่อการล่วงมาดังนี้ชอบที่จะดำเนินการประการใดสืบไป บังทองจึงว่าหนทางเดินข้างหน้ามีอยู่สามทาง ทางหนึ่งนั้นให้ท่านแต่งกองทัพประกอบด้วยหน่วยทหารฝีมือดีเคลื่อนที่เร็ว รีบลอบยกเข้ายึดเอาเมืองเสฉวน ทางที่สองให้ท่านทำที่เป็นยกกองทัพจะกลับเมืองเกงจิว เห็นเหยี่ยวหวยและโกภายซึ่งรักษาด่านโปลยสิก้วนจะออกมาส่งตามประเพณีได้แล้วก็ให้จับตัวเหยี่ยวหวย และโกภายฆ่าเสียชิงเอาด่านโปลยสิก้วนไว้เป็นฐานที่มั่นแล้วยกเข้ายึดเมืองเสฉวนต่อไป ส่วนทางที่สามนั้นให้ท่านเคลื่อนกองทัพไปตั้งอยู่ที่เมืองเป็กเต้ พอได้ที่ก็ยกหนีกลับไปเมืองเกงจิว เตรียมสะสมกำลังให้พร้อมแล้วค่อยยกเข้าตีเอาเมืองเสฉวน

แล้วบังทองจึงว่า เล่ห์กลสามประการนี้ท่านจะเห็นประการใดดีก็ตามอัชฌาสัยเกิด ซึ่งท่านจะนั่งอยู่มิได้คิดทำการต่อไปนั้น นานไปภัยจะมีมาถึงตัวเป็นมั่นคง

ลักษณะการให้คำปรึกษาของบังทองนั้น มีลักษณะที่แตกต่างจากการให้คำปรึกษาของขงเบ้ง บังทองให้คำปรึกษาโดยเสนอหนทางและความเป็นไปได้ทั้งหมด และมอบให้ผู้เป็นนายตัดสินใจด้วยตนเองว่าจะเลือกเอาหนทางใด ในขณะที่ขงเบ้งจะประเมินประมาณสถานการณ์แล้วกำหนดเป็นหนทางสายเอกเพียงสายเดียวเสนอให้ผู้เป็นนายเห็นชอบ เมื่อเห็นชอบพร้อมกันแล้วก็ปฏิบัติ ไปตามนั้นนี่ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่ง บังทองให้คำปรึกษาในลักษณะเชิงรับ ปล่อยให้เหตุการณ์เกิดขึ้นก่อนแล้วจึงค่อยให้คำปรึกษาไปตามสถานการณ์ ในขณะที่ขงเบ้งให้คำปรึกษาในเชิงรุก จะประมาณประเมินสถานการณ์โดยรอบคอบรอบด้านก่อน จากนั้นจึงกำหนดเป็นแผนการแล้วสร้างเสกสถานการณ์ให้เกิดขึ้นตามแผนการนั้น

ดังกรณีที่เล่าเจียงให้คนถือหนังสือคุมทหารและเสบียงมามอบแก่เล่าปีนั้น บังทองมิได้คาดการณ์ว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น และมีได้เสนอแนะให้เล่าปีเตรียมรับกับสถานการณ์ประการใด ครั้นเล่าปีโกรธรักษาอาการไว้ไม่ได้ก็ถูกบังทองติตติง แม้ได้สติยังคิดก็ไม่อาจถอนคืนอาการซึ่งเสียไปนั้นได้

ซึ่งแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับขงเบ้ง ดังเช่นกรณีที่โลซกมาเมืองเกงจิว ขงเบ้งประเมินประมาณสถานการณ์แล้วคาดการณ์ว่าเป็นเรื่องราวอันใด จากนั้นจึงกำหนดแผนการปฏิบัติเสนอแก่เล่าปี ความพลั้งพลาดจึงไม่เกิดขึ้น หรือในกรณีที่เตียวสงถามเล่าปีเกี่ยวกับความข้างเมืองเกงจิว ขงเบ้งเกรงว่าเล่าปีจะพลาดพลั้งกล่าวถึงเมืองเสฉวน จะก่อให้เกิดความหวาดระแวงแก่เตียวสงจึงชิงตอบเรื่องนี้เสียเอง

ความแตกต่างของสองยอดกุนซือในลักษณะให้คำปรึกษาดังนี้จึงทำให้สถานการณ์ที่เล่าปียกมาเมืองเสฉวนโดยมีบังทองเป็น กุนซือยอมให้ผลที่แตกต่างกับกรณีถ้าหากขงเบ้งมาด้วยเล่าปีมากมายนัก แต่นี้เป็นลิขิตแห่งสวรรค์อันไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ กรณีจึงเป็นไปดังนั้น

ครั้นเล่าปีได้ฟังถึงหนทางที่บังทองเสนอให้เลือกทั้งสามทางแล้ว จึงว่าหนทางสายแรกนั้นเป็นหนทางที่ตึงเกินไป ส่วนหนทางสายที่สามเล่าก็หย่อนเกินไป เหลือแต่หนทางสายที่สองเป็นหนทางสายกลาง เห็น

จะเหมาะแก่การ ดังนั้น เล่าปีจึงตัดสินใจเลือกหนทางปฏิบัติหนทางที่สอง คือทำที่จะยกกลับไปเมืองเกงจิว แล้วจะชิงเอาด่านโพลีสิกวนเป็นที่มั่น โอกาสอำนวยแล้วก็จะเข้ายึดเอาเมืองเสฉวนต่อไป

เมื่อตัดสินใจดังนั้นเล่าปีจึงแต่งหนังสือถึงเล่าเจี้ยงเป็นใจความว่า บัดนี้ขงเบ้งมีหนังสือแจ้งความมาว่าโจโฉยกกองทัพมาทำอันตรายเมืองเกงจิว ขอให้ข้าพเจ้ารีบยกทหารกลับไปช่วย เหตุนี้จึงเน้นข่าวผู้มีได้ ข้าพเจ้าจำจะขออำนาจท่านยกกองทัพกลับไปป้องกันรักษาเมืองเกงจิวก่อน ไม่มีโอกาสได้เข้ามาคำนับลา ท่านอย่าได้น้อยใจเลย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม

หักเล่ห์ชิงเหลี่ยม (ตอนที่353)

เขียนอันศกปีที่สิบแปด เดือนสี่ เล่าเจี้ยงและเล่าปีเกิดพิศใจกัน ทางฝ่ายเล่าเจี้ยงโลเลตามคำที่ปรึกษาว่า เล่าปีจะคิดทำอันตราย ในขณะที่เล่าปีก็ไม่พอใจเล่าเจี้ยงที่ขอยืมทหารและเสบียงเพื่อยกกลับไปช่วยเมืองเกงจิว แล้วเล่าเจี้ยงให้ทหารและเสบียงแบบเสียไม่ได้ เล่าปีจึงตัดสินใจชิงเอาเมืองเสฉวน และทำหนังสือลวงเล่าเจี้ยงว่าจะยกกลับไปป้องกันเมืองเกงจิวก่อน

ฝ่ายเดียวสงอยู่ที่เมืองเสฉวน ได้เข้าร่วมประชุมขุนนางข้าราชการตามปกติ ครั้นได้ทราบความว่าเล่าปีมีหนังสือมาถึงเล่าเจี้ยง ขอยกกองทัพกลับไปป้องกันเมืองเกงจิวก่อนก็สำคัญว่าเป็นเรื่องจริง เดียวสงเห็นว่าการที่เล่าปียกกองทัพลวงมาในแดนเมืองเสฉวนถึงเพียงนี้แล้ว หากยกกลับไปเมืองเกงจิวโอกาสก็จะเสียไป จึงทำหนังสือถึงเล่าปีว่าซึ่งท่านยกกองทัพเข้ามาอยู่ในแดนเมืองเสฉวนบัดนี้ อาณาประชาราษฎร์ก็นำใจรักท่านเป็นอันมาก กิตติศัพท์ลือชานปรากฏทั่วไปว่าน่าใจท่านโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง คนทั้งปวงต่างอยากรอยู่ด้วยท่าน เหตุการณ์เป็นที่แล้วชอบที่จะยกเข้าตีเอาเมืองเสฉวนก็จะสำเร็จตั้งปรารถนา ซึ่งท่านจะยกกองทัพกลับไปเมืองเกงจิวนั้นพึงงดไว้ก่อน เพราะลำพังขงเบ้งอยู่รักษาเมืองเกงจิวก็เห็นจะพอแก่การรับมือกับศึกเหนือเสือใต้ทั้งปวง ขอให้ท่านเร่งยกกองทัพเข้าตีเอาเมืองเสฉวนเถิด ข้าพเจ้าจะช่วยคิดทำการอยู่ภายในเมืองเดียวสงเขียนหนังสือเสร็จแล้วใส่ซองเข้าผนึกเตรียมจะเรียกคนสนิทให้มารับหนังสือถือเอาไปส่งแก่เล่าปีที่ด่านแฮบ่งกวน ก็พอดีเดียวซกซึ่งเป็นพี่ชายของเดียวสงมีตำแหน่งเป็นที่เจ้าเมืองเกงฮัน ได้ผลผลิตเข้ามาเยี่ยมเดียวสงถึงในเรือนโดยมิได้บอกกล่าวนัดหมายให้ทราบล่วงหน้า

เดียวสงเห็นเดียวซกผู้พี่ชายเข้ามาดังนั้นจึงเอาหนังสือซึ่งปิดผนึกซ่อนไว้ในแขนเสื้อ แล้วคำนับต้อนรับเดียวซกผู้พี่ชาย เดียวซกเห็นอาการปรีดาของเดียวสงลนลานลูกลี้ลูกลอนประหนึ่งว่าจะปกปิดสิ่งใดเป็นเงื่อนงำก็แคลงใจ แต่นึกไม่ออกว่าจะเป็นเรื่องราวอันใด จึงทักทายเดียวสงตามประเพณี

เดียวสงเห็นพี่ชายมาเยือนก็มีความยินดีจึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงสุราเดียวซก สองพี่น้องกินโต๊ะดื่มสุรากันเป็นเวลานาน แต่เดียวสงนั้นคออ่อนเมาสุราก่อนเดียวซก หนังสือถึงเล่าปีซึ่งอยู่ในแขนเสื้อพลัดตกลงกับพื้นโดยไม่รู้ตัว

บ่าวของเดียวซกเห็นหนังสือก็ลอบเก็บไว้ ครั้นกินโต๊ะเสร็จก็มอบหนังสือนั้นให้แก่เดียวซก

เดียวซกเปิดผนึกหนังสือออกอ่านดูก็รู้ความว่าเดียวสงน้องชาย คิดคดทรยศต่อเล่าเจี้ยง สมคบกับเล่าปีให้ยกกองทัพเข้ามาชิงเอาเมืองเสฉวน เดียวซกยิ่งคิดก็ยิ่งพรั่นใจว่าเดียวสงคิดอ่านครั้งนี้จะไม่สำเร็จ หากความลับรั่วไหลหรือเดียวสงมีอันเป็นไปประการใดภัยก็จะตกมาถึงเดียวซกด้วย

เดียวซกนึกกลัวภัยจะมาถึงตัวจึงลึกลับถึงชีวิตของเดียวสง แล้วคิดต่อไปว่าถ้าหากเราหนึ่งเสียไม่แจ้งแก่เล่าเจี้ยง หากเล่าเจี้ยงจับผิดเดียวสงได้ก็จะเอาผิดมาถึงครอบครัวรวมทั้งตัวเราด้วย กระนั้นเลยชอบที่เราจะนำความไปแจ้งให้เล่าเจี้ยงทราบเราจึงจะรอดปลอดภัย

เดียวซกคิดดังนั้นแล้วจึงรีบเข้าไปหาเล่าเจี้ยง มอบหนังสือซึ่งเดียวสงเขียนถึงเล่าปีแก่เล่าเจี้ยงแล้วว่าเดียวสงน้องข้าพเจ้า ไม่เห็นแก่ความเดือดร้อนของพี่น้องและญาติมิตร ละความภักดีต่อท่าน คบคิดกับเล่าปีให้ยกกองทัพมายึดเอาเมืองเสฉวน ท่านจงพิจารณาลงโทษเดียวสงตามกบิลเมืองเถิด

เล่าเจี้ยงฟังคำเดียวซกแล้วอ่านหนังสือซึ่งเดียวสงเขียนถึงเล่าปี ทราบความก็โกรธ ล้ำลึกขึ้นว่าตัวเราได้เลี้ยงดูบำรุงอุปถัมภ์เดียวสงและครอบครัวมานานช้า ควรที่จะมีน้ำใจกตัญญูต่อเรา ลึกลับมาทรยศคบคิดกับเล่าปีให้ทำอันตรายเราอีก คนประพฤติดนเป็นข้าชายเจ้าบ่าวขายนายดังนั้นจะเลี้ยงไว้ก็เปลืองข้าวแดงแกงร้อนเปล่า ว่าแล้วเล่าเจี้ยงจึงสั่งทหารให้ไปจับตัวเดียวสงและครอบครัวบุตรภรรยาเอาไปประหารเสียทั้งสิ้น

จากนั้นเล่าเจียงจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง ปรารภความซึ่งเดียวสงคบคิดกับเล่าปี่จะยึดเอาเมืองเสฉวน และได้สั่งให้ประหารชีวิตเดียวสงพร้อมครอบครัวลูกเมียแล้ว จึงปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใดสืบไป

อุยก้วนขุนนางฝ่ายค้านของเดียวสงได้ฟังปรารภดังนั้นก็มีความยินดี รีบกล่าวว่าซึ่งข้าพเจ้าได้ทักท้วงทัดทานเดียวสงมาแต่ก่อนก็เพราะอ่านแผนการความคิดของเดียวสงกระจ่างแจ้ง มาบัดนี้ความจริงได้ประจักษ์แล้ว เพราะบุญท่านยังไม่สิ้น จึงทราบความ อันเป็นแผนการร้ายได้ทันท่วงที แลเมื่อเล่าปี่คบคิดกันจะทำร้ายท่านดังนี้ เห็นเล่าปี่จะยกกองทัพรุกเข้าแดนเมืองเสฉวนเป็นมั่นคง ขอท่านจงแต่งเมืองและด่านทั้งปวงป้องกันมิให้ เล่าปี่ยกพลเข้ามาทำอันตรายได้

เล่าเจียงได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงมีหนังสือสั่งการไปถึงด่านและบรรดาหัวเมืองทั้งปวงให้กวาดขันระมัดระวังป้องกันมิให้กองทัพเล่าปี่ยกพลเข้ามาในแดนเมืองเสฉวนได้

ทางฝ่ายเล่าปี่ครั้งนี้มีหนังสือแจ้งความแก่เล่าเจียงว่าจะเลิกทัพกลับไปป้องกันเมืองเกงจิ๋วแล้ว ก็จัดแจงให้กองทัพทั้งปวงเลิกทัพกลับจากด่านแสบังก้วนลงทางใต้ไปทางด้านโปยสิก้วน ซึ่งเป็นด้านทางภาคใต้ปลายแดนเมืองเกงจิ๋วและเมืองเสฉวน

เล่าปี่เดินทัพถึงเขตด่านโปยสิก้วนเป็นเวลาใกล้พลบจึงให้ตั้งค่าย แล้วให้ทหารเข้าไปแจ้งแก่เอียวหวยและโกภายว่าโจโจ ยกกองทัพมาตีเมืองเกงจิ๋ว เล่าปี่จึงจำเป็นต้องเลิกทัพกลับไปป้องกันเมืองเกงจิ๋วก่อน บัดนี้เล่าปี่เดินทัพมาถึงเขตด่านจึงหวังจะได้พบหน้าเพื่อลาลาตามธรรมเนียม เอียวหวยและโกภายผู้รักษาด่านโปยสิก้วนได้ทราบความตามหนังสือของเล่าเจียงซึ่งส่งกำชับให้ทุกด่านระมัดระวังเล่าปี่แล้ว ครั้นทราบความจากทหารของเล่าปี่จึงปรึกษากันว่าเล่าปี่จะเลิกทัพกลับไปเมืองเกงจิ๋วครั้งนี้เราจะคิดอ่านประการใด

โกภายจึงว่าเล่าปี่ครั้งนี้เห็นจะไม่พ้นความตาย ข้าพเจ้าคิดกลอุบายให้ฝ่ายเรายกทหารออกไปหาเล่าปี่ ทำทีว่านำข้าวของออกไปค้ำับเพื่อส่งเล่าปี่กลับไปเมืองเกงจิ๋ว เล่าปี่ไม่ทันระวังตัวเราก็จะฉวยโอกาสนั้นสังหารเล่าปี่เสีย เมืองเสฉวนก็จะพ้นอันตราย เราสองคนก็จะได้รับความชอบเป็นอันมาก

เอียวหวยได้ฟังคำโกภายก็เห็นด้วย จึงสั่งให้จัดแจงข้าวของที่จะออกไปค้ำับเล่าปี่ ครั้นรุ่งขึ้นเช้าเอียวหวยและโกภายจึงพาทหารสองร้อยชนอวุธสั้นไว้ในแขนเสื้อ แล้วคุมข้าวของออกไปหาเล่าปี่ที่ค่าย

ฝ่ายเล่าปี่ปรึกษาอยู่กับบังทอง พอได้ทราบรายงานจากทหารรักษาการณ์ว่าบัดนี้เอียวหวยและโกภายผู้รักษาด่านคุมข้าวของจะมาค้ำับส่งเล่าปี่กลับเมืองเกงจิ๋ว เล่าปี่จึงถามบังทองว่าเอียวหวยและโกภายมาครั้งนี้จะตีร้ายประการใด

บังทองได้ฟังดังนั้นก็แจ้งในอุบายก็คิดหักเสห์ซึ่งเหลี่ยมเอียวหวย และโกภาย จึงว่าเอียวหวยและโกภายมาครั้งนี้จะวางใจนั้นมิได้ เห็นจะเป็นกลอุบายทำร้ายท่านเป็นมั่นคง บังทองกล่าวสืบไปว่าเอียวหวย โภกาย ออกมาบัดนี้สมคะเนที่ได้คิดอ่านแล้ว ให้ท่านจับเอียวหวยและโกภายฆ่าเสีย ยึดเอาด่านโปยสิก้วนไว้เป็นฐานที่มั่น แล้วยกไปยึดเอาเมืองเสฉวนต่อไป

บังทองกล่าวพอขาดคำก็บังเกิดลมหัวตัวนพัดหมุนถูกรงชัยประจำตัวเล่าปี่หักล้มลง

เล่าปี่เห็นดังนั้นก็พรั่นใจ จึงถามบังทองว่าซึ่งลมพายุหมุนพัดมาต้องธงชัยประจำทัพหักล้มลงดังนี้เป็นนิมิตตีร้ายประการใด บังทองจับยามตามคัมภีร์ฮี้จิงแล้วจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่า ซึ่งบังเกิดเหตุทั้งนี้เนื่องแต่เทพยดามานินดาลินิมิตให้ปรากฏแก่ท่านว่าเอียวหวยและโกภายคิดอ่านจะทำร้ายท่าน ให้เร่งระมัดระวังตัว อย่าได้ประมาท

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงแต่งตัวใส่เกราะเตรียมอาวุธสำหรับมือแล้วเรียกอุยเอียนและ สองตงเข้ามาหา สั่งว่าให้คุมทหารห้าร้อยออกไปตั้งอยู่หน้าค่ายของเล่าปี่ เมื่อเอียวหวยโกภายยกมาแล้วให้กันทหารของเอียวหวยและโกภายไว้แต่ภายนอก ปล่อยให้เอียวหวยและโกภายเข้ามาหาเล่าปี่แต่เพียงสองคน พอเอียวหวยและโกภายเข้ามาในค่ายแล้วก็ให้จับทหารเอียวหวยและโกภายไว้จ้งสิ้น อย่าให้หลุดลอดไปได้แม้แต่คนเดียว อุยเอียนและสองตงรับคำสั่งแล้วค้ำับเล่าปี่กลับออกไปจัดแจง ตามที่เล่าปี่สั่งทุกประการ

ฝ่ายเอียวหวย โภกาย พาทหารสองร้อยพร้อมด้วยข้าวของมาถึงค่ายของเล่าปี่ก็ถูกอุยเอียนและสองตงกัน ทหารทั้งปวงไว้ภายนอก แล้วเชิญเอียวหวยและโภกายเข้าไปพบเล่าปี่ที่ในค่าย เอียวหวยและโภกายเข้าไปในค่ายเห็นเล่าปี่นั่งอยู่กับบังทองก็ทำที่เข้าไปค้ำน้ำ แล้วว่าข้าพเจ้าทราบข่าวว่าท่านจะเดินทัพกลับเมืองเกงจิว จึงคุมข้าวของมาค้ำน้ำตามธรรมเนียม

พอเอียวหวยและโภกายค้ำน้ำเล่าปี่แล้ว เล่าปี่จึงร้องขึ้นว่าบัดนี้ไอ้โจรเข้ามาอยู่ในเงื้อมมือเราแล้ว ให้เร่งจับกุมตัวไว้ในทันที ในทันใดนั้นเล่าสอง กวนเป๋ง และทหารของเล่าปี่ก็กรูออกมาจับ ตัวเอียวหวย โภกาย ได้โดยละม่อม

เล่าปี่จึงว่าตัวเรากับเล่าเจียงเป็นพี่น้องแท้เดียวกัน เหตุไฉนเจ้าทั้งสองจึงคิดอ่านทำร้ายเรา เอียวหวยและโภกายได้ฟังคำเล่าปี่ก็รีบปฏิเสธว่าข้าพเจ้าเป็นแต่ผู้น้อยรักษาด่านอยู่ภายนอก ไหนเลยจะกล้าคิดอ่านทำร้ายท่าน บังทองจึงสั่งให้ทหารเข้าตรวจค้นตัวเอียวหวยและโภกายก็ได้อาวุธสั้นซึ่งซุกซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ เล่าปี่จึงสั่งทหารให้เอาตัวเอียวหวยและโภกายออกไปตัดศีรษะเสีย

ฝ่ายอุยเอียนและสองตงคุมทหารกันทหารของเอียวหวยและ โภกายอยู่ภายนอก พอเอียวหวยและโภกายเข้าไปในค่ายเล่าปี่ลับตาแล้ว อุยเอียนและสองตงจึงสั่งทหารให้ล้อมจับตัวทหารของเอียวหวย และโภกายไว้ได้จนหมดสิ้น และควบคุมตัวมาค้ำน้ำอยู่ที่หน้าค่ายของเล่าปี่

พอเล่าปี่สั่งตัดศีรษะเอียวหวยและโภกายแล้วก็ชวนบังทองออกมาที่นอกค่าย เห็นอุยเอียน สองตง และทหารควบคุมทหารของเอียวหวยและโภกายไว้ก็มีความยินดี จึงกล่าวกับบรรดาทหารเหล่านั้นว่าท่านทั้งปวงเป็นผู้น้อย จึงไม่ทราบความว่าเอียวหวยและโภกายออกมาหาเราในครั้งนี้มีเจตนาคิดร้าย ได้ซุกซ่อนอาวุธเข้ามาหวังสังหารตัวเรา แต่เดชะบุญที่เทพดาบันดาลให้เรารู้เหตุการณ์ก่อนจึงไม่เป็นอันตราย ท่านทั้งปวงมิได้ร่วมรู้คบคิดด้วยเอียวหวย โภกาย ย่อมไม่มีความผิด อย่าได้ตกใจเลย

ว่าแล้วเล่าปี่จึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงบรรดาทหารทั้งนั้น ทหารของเอียวหวยและโภกายเห็นเล่าปี่มีน้ำใจโอบอ้อมอารีมิได้เอาโทษ ก็มีความยินดี จึงกินโต๊ะเสพสุราแล้วพากันค้ำน้ำขอบคุณ และสรรเสริญเล่าปี่เป็นอันมาก

บังทองสังเกตเห็นทหารของเอียวหวยและโภกายมีน้ำใจยินดีด้วยเล่าปี่ดังนั้นจึงกล่าวว่า พระเจ้าอาเล่าปี่เป็นชื่อพระวงศ์ของพระเจ้าเหียนเต๋ มีน้ำใจโอบอ้อมอารีแก่อาณาประชาราษฎรทั้งปวง กิตติศัพท์ลือชาปรากฏประจักษ์แก่ตาทุกคนดีอยู่แล้ว ได้ยกกองทัพมาตามทีเล่าเจียงขอรับรองให้มาป้องกันเมืองเสฉวนมิให้เดี่ยวล่อยกมาทำอันตราย แต่เล่าเจียงกลับคิดร้ายสั่งให้เอียวหวยและโภกายสังหารเล่าปี่ผิดประเพณีไปดังนี้ จึงจำที่เล่าปี่ต้องคิดอ่านป้องกันตัวมิให้เป็นอันตราย

แล้วบังทองจึงว่า เราจะคิดอ่านยกกองทัพเข้ายึดเอาด่าน โปยสิกวัน การสำเร็จแล้วจะปูนบำเหน็จความชอบแก่ท่านทั้งปวงเป็นอันมาก ใครผู้ใดจะอาสาเข้าร่วมการกับกองทัพของเล่าปี่เราก็มีความยินดี ผู้ใดไม่มีความเต็มใจเราก็จะปล่อยกลับไป

ทหารของเอียวหวยและโภกายได้กิตติศัพท์ของเล่าปี่ว่ามีน้ำใจโอบอ้อมอารีรักษาทั้งปวงก็มีความคิดจะเข้าอยู่กับเล่าปี่ ครั้นได้ฟังคำบังทองดังนั้นจึงต่างคนต่างอาสา เล่าปี่และบังทองเห็นดังนั้นก็มีความยินดี

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

คำพยากรณ์อันซ่อนนัย (ตอนที่354)

เล่าปี่เลิกทัพจากด่านแฮ้งกั่วนลงทางทิศใต้ทำที่จะยกกลับไปเมืองเกงจิว

ครั้นถึงด่านโปยสิกวันซึ่งเป็นด่านกันแดนต่อแดนเมืองเกงจิวกับเมืองเสฉวนบังทองได้วางแผนหักเล่ห์ชิงเหลี่ยมกับเอียวหวยและโภกายสองนายทหารของเล่าเจียงซึ่งคิดลอบสังหารเล่าปี่ สังหารสองนายทหารของเล่าเจียงเสีย แล้วเกลี้ยกล่อมทหารเมืองเสฉวนเข้าเป็นพวกเตรียมการที่จะยกเข้ายึดด่านโปยสิกวัน

ครั้นทหารเมืองเสฉวนพร้อมใจเข้าด้วยเล่าปี่แล้ว บังทองจึงจัดแจงกองทัพ สั่งการให้ทหารเมืองเสฉวนเป็นกองหน้า ทำที่เป็นว่ากำลังเล่าปี่ได้แล้วจะยกกลับเข้าเมือง ลวงให้ทหารซึ่งรักษาด่านเปิดประตูด่านออกรับ ส่วนเล่าปี่และบังทองพร้อมด้วยทหารเมืองเกงจิวเป็นกองทัพหลวงยกตามทหารเมืองเสฉวนไป

ครั้นเวลาค่ำกองหน้ายกไปถึงหน้าประตูด่านก็ร้องบอกทหารซึ่งรักษาด่านนั้นว่าบัดนี้เหยี่ยวหวยและโกกายกำลังจะกลับเข้ามาในด่านให้รีบเปิดประตู ทหารซึ่งรักษาด่านเห็นเป็นพวกเดียวกันมิได้สงสัยว่าเพื่อนเราจะเผาเรือนแปรพักตร์เข้าด้วยเล่าปีไปแล้วก็เปิดประตูด่านออกกรีบ

ทหารเมืองเสฉวนจึงพากันเข้าไปในด่านในทันใดนั้นกองทัพของเล่าปีก็ยกตามมาถึงแล้วกรูกันเข้าไปในด่าน ทหารซึ่งรักษาด่านมีจำนวนน้อยกว่าไม่สามารถต่อสู้กองทัพของเล่าปีได้จึงพากันยอมจำนน แล้วขอสวามิภักดิ์กับเล่าปีจนหมดสิ้น

ในคืนนั้นเล่าปีได้ควบคุมทหารและสถานการณ์ในด่านไปยลสิกวนไว้ได้อย่างสิ้นเชิงโดยที่ไม่เสียทหารแม้แต่สักคนเดียว บังทองได้จัดแจงให้ทหารเมืองเกงจิ๋วขึ้นรักษาด่าน และจัดสังกัดทหารเมืองเสฉวนที่ยอมสวามิภักดิ์เข้าสังกัดในกองทัพเมืองเกงจิ๋วตั้งแต่วันนั้น

วันรุ่งขึ้นเล่าปีจึงให้ขุนบำเหน็จความชอบแก่บรรดาทหารทั้งปวงที่มีความชอบในการยึดด่านไปยลสิกวนได้สำเร็จ แล้วให้แต่งโต๊ะเลี้ยงฉลองชัยชนะตามประเพณี

การยึดด่านไปยลสิกวนของเล่าปีในครั้งนี้คือการประกาศตัวเป็นปฏิปักษ์กับเล่าเจี้ยงอย่างเปิดเผย และพร้อมที่จะทำศึกชิงเอาเมืองเสฉวนตามยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สองอย่างเต็มที่ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้เล่าปียังติดขัดของหมองใจเกรงค่าคนจะครหานินทาว่าแย่งเอาเมืองท่านซึ่งเป็นคนแซ่เดียวกัน แต่บัดนี้เมื่อสถานการณ์ทางการเมืองเอื้ออำนวยเปิดช่องเพราะเหตุที่เล่าเจี้ยงตัดไมตรีก่อนไม่ยอมให้เล่าปียืมทหารและเสบียงเพื่อยกไปป้องกันเมืองเกงจิ๋ว และยังให้เหยี่ยวหวยและโกกายคิดอ่านสังหารเล่าปีอีก เล่าปีจึงอ้างเหตุสองประการนี้เป็นความชอบธรรมในการทำสงครามยึดเมืองเสฉวนในครั้งนี้

เล่าปีแต่งโต๊ะเลี้ยงสุรารำวงขวัญทหารซึ่งมีความชอบจนเวลาล่วงเลยถึงยามแรก เล่าปีเสพสุรามากเกินขนาดจึงมีอาการเมามาย แล้วกล่าวกับบังทองว่าเรายึดได้ด่านไปยลสิกวนเพียงเท่านี้ก็เป็นที่พอใจแล้ว เห็นจะมีความสุขตามควรแก่ฐานะ ไยจะต้องยากลำบากกราศึกสงครามยกกองทัพเข้าไปในแดนเมืองเสฉวนยิ่งกว่านี้เล่า

บังทองแม้ยังไม่เมามายแต่ก็ได้ดื่มสุราไม่น้อย ได้ฟังคำเล่าปีดังนั้นก็ท้วงขึ้นด้วยน้ำเสียงขุ่นเคืองว่า เรามาตีเมืองเขาก็ปราบปรามยังมีราบคาบ ท่านจะประมาทว่าเป็นสุขนั้นยังมีบังควร เล่าปีกำลังคะนองด้วยแรงสุรา ได้ฟังคำบังทองและทำทีที่บังทองแสดงออกดังนั้นก็ขัดใจ จึงกล่าวตอบด้วยน้ำเสียงที่ขุ่นเคืองอย่างเดียวกันว่า ครั้นพระเจ้าจิ๋วอุ้มองยกไปตีเอาเมืองพระเจ้าตีวอองนั้นไปถึงตำบลใดก็มีความสุขสบายไปทุกแห่ง แลตัวเราได้ด่านไปยลสิกวนล่วงเข้ามาถึงเพียงนี้แล้ว จะไม่ได้ชื่อว่าเป็นสุขเจียวหรือ ท่านว่าจะนี้หาชอบไม่ จงถอยออกไปเสียเถิด

บังทองได้ฟังคำเล่าปีดังนั้นก็รู้ว่าเล่าปีพูดด้วยความเมาสุราจึงมิได้ถือโทษโกรธเคือง แต่จะโต้เถียงกับเล่าปีต่อไปก็ไม่เห็นเป็นประโยชน์ประการใด บังทองจึงหัวเราะแล้วคำนับลาเล่าปีกลับออกไป

เล่าปีดื่มสุราต่อไปจนเมามาย ทหารซึ่งอารักขาเล่าปีเห็นดังนั้น จึงพยงเล่าปีกลับไปนอนแล้วให้เลิกงานเลี้ยง

ครั้นเวลาเช้าเล่าปีตื่นนอนแล้ว ทหารซึ่งอารักขาได้แจ้งแก่เล่าปีว่าเมื่อคืนนี้ท่านเมาสุรา เจรจาปราคาสขับไล่บังทอง เห็นว่าบังทองจะน้อยใจท่าน ท่านจำได้หรือไม่

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ กล่าวว่าบังทองจะโกรธจึงให้ทหารไปเชิญบังทองเข้ามาพบ แล้วคำนับบังทองขอมาโทษที่เมาสุราแล้วกล่าววาจาล่วงเกิน ขอให้บังทองยกโทษให้ บังทองเองก็มิได้โกรธเคืองเล่าปีเพราะวิสัยบัณฑิตเข้าใจสภาพของเล่าปีที่มาเมาแล้วยอมกล่าววาจาปราคาสล่วงเกิน บังทองจึงกล่าวตอบเล่าปีว่า ซึ่งเจรจาวานนี้ไซ้จะผิดแต่ตัวท่านหาผิด ข้าพเจ้าก็ประมาทผิดด้วยกัน ฝ่ายท่านก็อดโทษเถิด

เล่าปีและบังทองต่างถ้อยทีขอโทษขอลงโทษซึ่งกันและกัน ภายในใจของแต่ละคนนั้นก็หาได้ติดใจถือโทษของกันและกันไม่ ดังนั้นทั้งเล่าปีและบังทองจึงพากันหัวเราะแล้วปรึกษากันตามปกติ

ทางด้านเมืองเสฉวน ครั้นเล่าเจี้ยงได้ทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าบัดนี้เล่าปียึดด่านไปยลสิกวน มีทีท่าว่าจะยกกองทัพล่วงเข้ามาตีเมืองเสฉวนก็ตกใจ รีบเรียกที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาประชุม แล้วปรึกษาวางจะคิดอ่านป้องกันเมืองเสฉวนประการใด

ลุยกันซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้เสนอว่า เส้นทางจากด่านโปลีก้วน มายังเมืองเสฉวนนี้เป็นทางทรกัณดาร มีชอกเขาและธารน้ำสลับซับซ้อน ที่เมืองลกเสียนั้นเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ เส้นทางประกอบด้วยชอกเขาคลายคอคขวดตลอดแนว มีปราการขั้วอยู่ทั้งสองข้างทาง มีแม่น้ำไหลผ่านเป็นที่ชอบกลอยู่ ถึงแม่น้ำเล่าปี่มีทหารมากก็เหมือนหนึ่งมีทหารน้อย ขอให้ท่านแต่งกองทัพไปตั้งขัดดาทัพเล่าปี่ไว้ที่ตำบลลกเสียน เห็นจะด่านทานมิให้กองทัพของเล่าปี่ยกล่วงเข้ามาได้

เล่าเจียงได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้เพลงเป่า เล่ากู่ย เตียวหิม และเตงเหียน สีนายทหารเอกคุมกองทัพห้าหมื่น ให้ไปตั้งขัดดาทัพกองทัพเมืองเกงจิ๋วไว้ที่ตำบลลกเสียน และให้รีบเดินทางตั้งแต่คืนวันนั้น นายทหารทั้งสี่รับคำสั่งแล้วคำนับลากลับออกไปจัดแจงกองทัพ พอค่ำลงก็เคลื่อนทัพออกจาก เมืองเสฉวน ครั้นเดินทัพมาถึงตำบลเขากิมป็นसानเล่ากู่ยซึ่งค้นเคยพื้นที่มีความชำนาญภูมิประเทศจึงปรึกษากับเพื่อนนายทหารอีกสามคนว่าที่เขากิมป็นसानนี้มีนักพรตผู้ทรงภูมิธรรมอันวิเศษอยู่ผู้หนึ่งมีนามว่า จีโฮเต๋าหยีน มีญาณหยั่งรู้อดีตและอนาคตได้อย่างแจ่มแจ้ง รู้เคราะห์แลโชคของผู้คนทั้งปวงเป็นที่เลื่อมใสของชาวบ้านมานานช้ำ แล้วว่าวันนี้พวกเราเดินทัพผ่านเขากิมป็นसानแล้ว ชอบที่จะเข้าไปคำนับจีโฮเต๋าหยีนแล้วขอให้พยากรณ์โชคดิแลร้าย จะได้ไม่เสียที่ที่ผ่านทางนี้

เตียวหิมได้ฟังดังนั้นก็ท้วงว่า อันเกิดมาเป็นคนไหนเลย จะรอดพ้นซึ่งความตาย ตัวเราเป็นทหารทำการสงครามย่อมมีแพ้แลชนะเป็นธรรมดา อันแพ้แลชนะประการใดย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยในการสงครามคือกำลังกองทัพพระหว่างข้าศึกและฝ่ายเรา ภูมิประเทศอันใกล้และไกล ขวัญกำลังใจของไพร่พลตลอดจนระเบียบวินัยและความสามารถในการบัญชาการทัพ มิได้ขึ้นอยู่กับโชคเคราะห์และคำพยากรณ์ใดๆ ไยจะต้องเสียเวลาไปปรึกษาถาม อนาคตจากคนป่าคนดอย

เล่ากู่ยได้ฟังดังนั้นก็แย้งว่าท่านกล่าวดังนี้มีชอบด้วยประเพณี อันการสงครามนั้นมีแพ้แลชนะก็จริงอยู่ แต่หากผู้ใดล่วงรู้ผลแพ้แลชนะได้ล่วงหน้า แม้ปราศยก็เสียหลักภัยมิได้เป็นอันตราย หรือถ้าได้ชั้ยก็จะเสริมส่งชั้ยชนะนั้นให้เป็นผลมากขึ้น การซึ่งจะไปคำนับจีโฮเต๋าหยีน มิได้เลื่อมเสียเกียรติยศ หรือเป็นลางร้ายแต่ประการใด ไยท่านจึงต้องกังวล พวกเราทุกคนจงไปด้วยกันเถิด

สามนายทหารเมืองเสฉวนฟังเล่ากู่ยดั่งต้นจะไปพบจีโฮเต๋าหยีน แข็งขันนักก็เกรงใจ จึงตกลงพร้อมใจไปด้วยกัน

เมื่อตกลงดังนั้นสินายทหารจึงให้กองทัพเดินทางล่วงหน้าไปก่อน แล้วแวะเข้าไปถามชาวป่าว่าอาศรมของจีโฮเต๋าหยีนตั้งอยู่ที่ใด เมื่อทราบแหล่งที่แล้วจึงพากันไปหา ครั้นไปถึงเห็นเป็นอาศรมเล็กๆ หลังคามงด้วยหญ้าแฝกฝาผนังทั้งสี่ด้านทำด้วยไม้ไผ่ ดุสมถะวิเวกน่าเลื่อมใส่นัก สีนายทหารจึงลงจากหลังม้าจะเดินเข้าไปที่อาศรมนั้น พลันเห็นนักพรตน้อยเปิดประตูอาศรมออกมาต้อนรับ

เมื่อได้ถามชื่อแซ่ตามประเพณีแล้ว นักพรตน้อยจึงพาสินายทหารเมืองเสฉวนเข้าไปข้างใน เห็นจีโฮเต๋าหยีนนั่งพริ้มหลังตาอยู่บนตั่งซึ่งปูด้วยเสือก สีนายทหารจึงเข้าไปคำนับเต๋าหยีน ตามประเพณีแล้วว่าพวกข้าพเจ้าทั้งสี่เป็นนายทหารเมืองเสฉวน จะยกไปสกัดกองทัพเล่าปี่มิให้ยกล่วงล้ำเข้ามา มีทราบการข้างหน้า เป็นประการใดจึงพร้อมใจกันมาคำนับหวังพึ่งสติปัญญาท่านช่วยพยากรณ์ดีและร้ายให้พวกข้าพเจ้าทราบด้วยเถิด

จีโฮเต๋าหยีนรู้สึกตัวว่ามีแขกมาเยือนถึงอาศรมจึงลืมตาขึ้นเห็นสินายทหารคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าจึงว่า ตัวเราเป็นชาวป่าชาวดอย ไร้การศึกษา ไหนเลยจะมีสติปัญญาพยากรณ์การเบื้องหน้าแก่พวกท่านได้

จีโฮเต๋าหยีนกล่าวคารวกับหยั่งรู้ความซึ่งเตียวหิมได้ท้วงดิงกับเล่ากู่ยก่อนหน้านี้ เตียวหิมได้ฟังดังนั้นก็พรั่นใจแต่ทำเป็นนิ่งเฉย ดิสีหน้าเป็นปกติ แต่เล่ากู่ยนั้นมีใจศรัทธาเลื่อมใสในจีโฮเต๋าหยีนจึงอ่อนวอนขอให้เต๋าหยีนพยากรณ์การร้ายแลดีให้ทราบ

จีโฮเต๋าหยีนถูกอ่อนวอนหลายครั้งก็ขัดมิได้ จึงใช้ให้นักพรตน้อยเข้าไปหยิบฟูกันและน้ำหมึก แล้วเขียนเป็นอักษรแปดคำเป็นใจความว่า "พญามังกรหนึ่ง หงส์หนึ่ง เห็นหาวเข้าเสฉวน หงส์ร่วงลงสู่พื้น มังกรทะยานสู่ฟากฟ้า ลิขิตสวรรค์บัญชาแน่นอน ใครใดทาดทาน ไม่พ้นวางวาย"

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาความคำพยากรณ์ของจีโฮเต๋าหยีนว่า มังกรกับหงส์จะเข้ามาในเมืองเสฉวน ส่วนหงส์มีปีกบินได้มิอาจไปโดยอากาศ ตกอยู่ในพื้นแผ่นดิน ฝ่ายมังกรบินมิได้กลับขึ้นไปสำแดงอาณาพวยอยู่ในอากาศ ถ้าผู้ใดรู้จักลักษณะดั่งนี้แล้ว ก็จงเร่งผ่อนพักรักษาตัวก็จะพ้นจากอันตราย

คำพยากรณ์ครั้งนี้ได้แฝงนัยอันลึกลับ เพราะเล่าปีนั้นเป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าเหียนเต๋ จัดเป็นเชื้อสายมังกร แลมังกรนั้น มีความหมายถึงพระมหากษัตริย์ตามคติของจีน ส่วนหงส์นั้นเล่ามีความหมายเป็นสองนัย คือผู้มีสติปัญญาอันมีสมญาว่าสองหู หรือหงส์คนองอย่างหนึ่ง และหมายถึงอัครมเหสีของสองเด็กอย่างหนึ่ง คำพยากรณ์ครั้งนี้จึงหมายถึงตัวเล่าปีและบังทองโดยตรง

แต่สื่อนายทหารเมืองเสฉวนไม่ทราบความนัย เห็นคำพยากรณ์ของจิโฮเต้าหยินเป็นปริศนาตั้งนั้นก็ไม่ได้ใส่ใจเล่ากู่จึงเร่งถามต่อไปว่าซึ่งท่านว่าดังนี้ มิได้เกี่ยวอันใดกับพวกข้าพเจ้า ขอท่านได้เมตตาพยากรณ์โชคเคราะห์ของข้าพเจ้าทั้งสี่ให้สมกับที่ตั้งใจมาคำนับด้วยเถิด

จิโฮเต้าหยินได้ฟังคำเล่ากู่ดังนั้นจึงกล่าวว่า โชคชะตามนุษย์สุดแท้แต่สวรรค์ลิขิต ใครไหนจะฝ่าฝืนด้านท่านได้เล่า ไฉนเจ้าจึงเข้าชี้มาถามเรอีก ว่าแล้วจิโฮเต้าหยินก็พริ้มหลับตาลง

เล่ากู่ขยับปากจะอ้อนวอนให้จิโฮเต้าหยินพยากรณ์โชคชะตาต่อไป แต่สังเกตเห็นว่าจิโฮเต้าหยินหลับตานิ่งอยู่เหมือนคนนั่งหลับจึงไม่อาจเอ่ยเอื้อนปากถามอีก หันมามองหน้าเพื่อนนายทหารอีกสามคนแล้วพยักหน้าเป็นเชิงชวนกลับออกไป

สื่อนายทหารคำนับลาจิโฮเต้าหยินแล้วเดินกลับออกไปข้างนอก เดียวหิมซึ่งไม่มีความเชื่อในเรื่องศาสตร์อันลึกลับจึงกล่าวกับเพื่อนนายทหารว่า ข้าพเจ้าได้ทัดทานแต่ต้นแล้วว่าอย่าเสียเวลามาที่นี่ ก็ได้แลเห็นกันแล้วมิใช่หรือว่าพวกเราเสียเวลากับคนแก่บ้าๆ บอๆ หา ประโยชน์อันใดมิได้ กล่าวแล้วเดียวหิมก็เร่งฝีเท้าเดินไปที่ม้า สื่อนายทหารขึ้นม้าแล้วเร่งขี่มาตามกองทหารซึ่งยกล่วงหน้าไปก่อนแล้ว

ครั้นกองทัพเมืองเสฉวนยกมาถึงตำบลลกเสียเล่ากู่จึงให้ปลงทัพไว้ แล้วปรึกษากับเพื่อนนายทหารว่าอันเมืองลกเสียนี้เป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ หากมันเสียเมืองลกเสียแก่เล่าปีแล้ว กองทัพเมืองเกงจิ๋วก็จะยกล่วงเข้าไปในเมืองเสฉวนได้โดยสะดวก ดังนั้นจำเป็นต้องรักษาเมืองลกเสียไว้มิให้กองทัพเล่าปียกล่วงเข้ามาได้ พวกท่านจะคิดอ่านประการใด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สุญลภเพราะโลก (ตอนที่355)

กองทัพของเล่าเจียงที่มีเล่ากู่ เหลงเปา เดียวหิม และเตงเหียน สื่อนายทหารเอกคุมทหารมาขอทัพเมืองเกงจิ๋ว ณ เมืองลกเสีย อันเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญของเมืองเสฉวน มีความเห็นสอดคล้องต้องกันว่าจำเป็นต้องรักษาเมืองลกเสียไว้ให้ได้ เพราะมันเสียเมืองลกเสียแล้วเมืองเสฉวนก็จะเป็นอันตราย

สื่อนายทหารเอกเมืองเสฉวนปรึกษารือกันแล้วจึงตกลงกันให้เล่ากู่ และเดียวหิมยกกองทัพไปเข้าตั้งอยู่ในเมืองลกเสีย แล้วแบ่งทหารสองหมื่นให้เหลงเปาและเตงเหียนยกออกไปตั้งสกัดเล่าปีที่ช่องแคบปากทาง อันเป็นทางที่จะเดินทัพจากด่านโปลยสิก่วนเข้ามายังเมืองลกเสีย

ครั้นตกลงกันดังนั้นแล้วเหลงเปาและเตงเหียนจึงคุมทหารสองหมื่นยกไปตามซอกเขาถึงปากทางแล้วก็ตั้งค่ายเป็นสองค่าย ให้เตงเหียนคุมทหารครึ่งหนึ่งตั้งค่ายอยู่ทางด้านซ้ายทาง ส่วนเหลงเปาคุมทหารอีกครึ่งหนึ่งตั้งค่ายอยู่ทางด้านขวาทาง ทำหน้าที่สกัดกองทัพของเล่าปีไม่ให้ยกผ่านซอกเขาเข้าไปได้

ทางกองทัพเล่าปีหลังจากยึดด่านโปลยสิก่วนได้แล้วก็เตรียมการที่จะยกไปตีเมืองเสฉวน ซึ่งต้องเดินทัพผ่านซอกเขาปลายแดนเมืองลกเสีย เล่าปีจึงเชิญบังทองมาปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด

ในขณะที่กำลังปรึกษากันอยู่นั้น หน่วยสอดแนมก็มารายงานว่าเล่าเจียงได้ให้สื่อนายทหารเอกยกกองทัพมาตั้งสกัดไว้ที่เมืองลกเสีย และตั้งค่ายไว้ที่ปากทางซอกเขาระยะทางห่างจากด่านโปลยสิก่วนหกร้อยเส้น บังทองไม่สันทัดในภูมิประเทศจึงได้แต่ให้คำปรึกษาไปตามสถานการณ์ว่าเมื่อจะเข้าตีเมืองเสฉวนก็ต้องผ่านเส้นทางนี้ ดังนั้นจึงไม่มีทางอื่นเลือก ชอบที่เล่าปีจะยกกองทัพเข้าโจมตีทหารเมืองเสฉวนที่ตำบลลกเสียให้ได้ชัยชนะก่อนแล้วยกล่วงเข้าไปตีเอาเมืองเสฉวน

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงถามบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าการครั้งนี้จะมีผู้ใดอาสายกกองทัพไปตีค่ายเตงเหียนและเหลงเปาซึ่งตั้งค่ายสกัดอยู่ที่ปากทางบ้าง

สองตงได้ฟังคำเล่าปีก็ลุกขึ้นอาสาขอคุมทหารยกไปตีค่ายที่ปากทางซอกเขาให้แตกไปจงได้ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ยังไม่ทันที่เล่าปีจะกล่าวความอื่นสืบไป ลุยเอียนได้ลุกขึ้นอาสาบังว่าการศึกครั้งนี้มีความสำคัญ เพราะถ้าหากตีทัพเหลงเปา และเตงเหียนแตกก็จะสามารถยกล่วงเข้าตีเมืองลกเสียได้

โดยสะดวก แต่ถ้าเสียทีก็จะเสียการใหญ่ ซึ่งสองดงจะอาสาทำไปในครั้งนี้ข้าพเจ้าวิตกว่าสองดงแม้จะเป็นยอดขุนพลมีฝีมือกล้าหาญ แต่บัดนี้ชราภาพแล้วเกรงจะเสียทีแก่ข้าศึก ขอให้สองดงอยู่รักษาด่านด้วยท่าน แล้วให้ข้าพเจ้าคุมทหารยกไปแทนเถิด

สองดงได้ยินดังนั้น ก็ไม่พอใจคิดว่าอุยเอี้ยนกล่าวความหมิ่นประมาท จึงหันมาต่อว่าอุยเอี้ยนว่าข้าพเจ้าอาสาทำไปตีค่ายข้าศึกก่อนแล้ว ไยท่านจึงต้องมาดูหมิ่นข้าพเจ้าด้วยเล่า อุยเอี้ยนจึงว่าท่านอย่าเพอหาว่าข้าพเจ้าดูหมิ่น ความอันข้าพเจ้ากล่าวทั้งนี้ล้วนหวังดีต่อท่าน ด้วยเห็นว่าท่านอายุมากแล้ว กำลังก็ลดน้อยถอยลง เห็นจะต่อสู้เดงเหียนและหลงเป่าสองนายทหารเอกของเมืองเสฉวนซึ่งยังหนุ่มแน่นและมีกำลังวังชามิได้จึงเกรงว่าจะเสียการของนายเรา

สองดงได้ฟังคำอุยเอี้ยนคำหนึ่งก็ว่าชรา สองคำก็ว่าแก่ ก็โกรธ จึงด่าดวยเอี้ยนว่าท่านดูหมิ่นข้าพเจ้าหาว่าชราภาพแล้วจะต่อสู้ข้าศึกมิได้ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงมาลองฝีมือให้เป็นทีประจักษ์ว่าข้าพเจ้าและท่านใครจะมีกำลังฝีมือเข้มแข็งกว่ากัน

อุยเอี้ยนได้ฟังคำทำของสองดงก็โกรธ ต่างคนจึงต่างโต้เถียงกันเป็นขลุมน สองดงเห็นจะพูดกับอุยเอี้ยนไม่ได้ความแล้ว จึงสั่งทหารคนสนิทให้ไปเอาง้าวเพื่อจะลองฝีมือกับอุยเอี้ยน

เล่าปี่และบังทองนั่งฟังสองยอดขุนพลโต้เถียงกัน เห็นว่าเหตุการณ์จะบานปลายเล่าปี่จึงห้ามสองนายทหารและสั่งให้กลับไปนั่งในที่เดิม แล้วว่าเรายกมาทำการครั้งนี้เป็นการสำคัญหวังพึ่งกำลังของท่านทั้งสองคน ลีกลับมาทะเลาะเบาะแว้งขัดแย้งกันเอง จะมีเสียการไปหรือ ขอให้ทั้งสองท่านเห็นแก่ข้าพเจ้าหยุดการพิพาทบาดหมางกันตั้งแต่บัดนี้

สองดงและอุยเอี้ยนได้ฟังคำของเล่าปี่ก็เกรงใจ จึงต่างคนต่างนั่งนิ่งแล้วก็นำอายุกับที่ บังทองเห็นดังนั้นจึงว่า ท่านนายพลทั้งสองจงลืมความครั้งนี้เสียแล้วร่วมมือทำการของนายเราให้สำเร็จจะดีกว่า ท่านทั้งสองต่างก็เป็นนายทหารมีฝีมือ ซึ่งจะให้ผู้หนึ่งผู้ใดไปแต่คนเดียว อีกคนหนึ่งก็จะน้อยใจ แล้วบังทองจึงหันมากล่าวกับเล่าปี่ว่า ขอบที่ท่านจะให้ทั้งสองดงและอุยเอี้ยนยกไปทำการครั้งนี้ โดยให้แต่ละคนแยกกันไปตีค่ายของข้าศึก ผู้ใดตีค่ายข้าศึกได้ก่อนก็จะได้รับความชอบเป็นอันมาก

เล่าปี่ได้ฟังคำบังทองก็พยักหน้าเป็นที่เห็นชอบ บังทองจึงกล่าวสืบไปว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ให้สองดงยกทหารไปตีค่ายหลงเป่าให้ อุยเอี้ยนไปตีค่ายเดงเหียน และให้รีบยกไปทำการในวันพรุ่งนี้เวลาเช้า สองนายทหารรับคำสั่งแล้วคำนับลาเล่าปี่และบังทองกลับออกไปจัดแจงทหาร

ครั้นสองดงและอุยเอี้ยนกลับออกไปแล้ว บังทองจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่าสองดงและอุยเอี้ยนเพ็งวิวาทกัน แม้จะแบ่งหน้าที่ให้ยกทหารไปตีคนละค่าย แต่กริ่งใจว่าความซนเคืองในใจของสองนายทหารยังไม่สิ้น อาจทำการใดที่ผิดความคาดหมายก็จะเสียการไป ฉะนั้นจึงขอบที่ท่านจะยกทหารเป็นกองหนุนตามไปอีกกองหนึ่ง หากพลาดพลั้งประการใดก็จะได้ช่วยคิดอ่านแก้ไข

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้น ก็เห็นด้วยจึงให้บังทองคุมทหารอยู่รักษาค่าย และสั่งให้จัดแจงเตรียมทหารเป็นกองหนุนอีกกองหนึ่ง

ฝ่ายสองดงเมื่อรับคำสั่งแล้วก็จัดแจงทหารเตรียมจะยกออกจากด่านไปยลสิกวันตั้งเวลาเช้า จึงสั่งทหารให้รีบเข้านอน แล้วหุงหาอาหารกินให้เสร็จสิ้นก่อนสว่างจะได้รีบยกไป

ในขณะที่สองดงจัดแจงทหารเตรียมจะยกไปแต่เวลาเช้าตรู่ ความรู้ไปถึงอุยเอี้ยนก็คิดว่าหากสองดงยกไปทำการตามเวลากำหนดก็คงจะตีค่ายของหลงเป่าได้เป็นแน่แท้ ความชอบก็จะมีแก่สองดง กระจะไรเลยเราจะยกกองทัพล่วงหน้าไปก่อน ตีค่ายของหลงเป่าให้ได้ก่อนแล้วจึงยกไปตีค่ายของเดงเหียน ความชอบก็จะมีแก่เราแต่ผู้เดียว

อุยเอี้ยนคิดดังนั้นแล้วจึงสั่งทหารให้รีบเข้านอนตั้งแต่ก่อนพลบ พอพ่นยามสองก็ปลุกทหารทั้งปวงให้หุงข้าวกิน พอทหารกินข้าวเสร็จก็เคลื่อนทัพออกจากด่านไปยลสิกวัน อุยเอี้ยนสั่งทหารทั้งปวงว่าให้ยกเข้าตีค่ายของหลงเป่าซึ่งอยู่ทางด้านขวาทางก่อน หลังจากนั้นจึงค่อยยกเข้าตีค่ายของเดงเหียนทางด้านซ้ายหวังชิงทำการเอาความดีความชอบแต่เพียงผู้เดียว

พอกองทหารของอุยเอี้ยนเคลื่อนออกจากด่าน หน่วยสอดแนมของหลงเป่าก็ทราบความจึงรีบรายงานความให้หลงเป่าทราบ พอหลงเป่าทราบความจึงสั่งทหารให้แจ้งข่าวแก่เดงเหียนซึ่งตั้งค่ายอยู่ทางด้านซ้ายมือทราบ แล้วหลงเป่าจึงจัดทหารเป็นสองกอง กองหนึ่งหลงเป่าคุมทหารคอยตั้งรับอยู่ที่นอกค่าย

อีกกองหนึ่งให้ยกไปชุมนุมในแนวป่าทางด้านซึ่งกองทัพของอุยเอี้ยนจะยกมา ให้คอยฟังประทัดสัญญาณ แล้วให้ทหารทั้งสองกองยกตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน

ทางฝ่ายเตงเหียนครั้นทราบข่าวจากหลงเป่าก็ยกทหารออกจากค่ายไปชุมนุมอยู่ในป่าต้นทางที่จะยกมาทางซอกเขา สังหารทั้งปวงว่าเมื่อกองทัพของเล่าปี่ปะทะกับกองทัพของหลงเป่าแล้วเห็นที่ข้าศึกจะแตกถอยกลับไปตามเส้นทางเดิม ก็ให้ยกเข้าตีสกัดฆ่า

กองทัพของหลงเป่าและเตงเหียนยกออกมาตั้งขุมคอยติดตามแผนการ พอท้องฟ้าใกล้สว่างกองหน้าของอุยเอี้ยนก็ยกล่วงเข้ามาใกล้หน้าค่ายของหลงเป่า อุยเอี้ยนเห็นในค่ายนั้นเจียบสงบอยู่ก็สำคัญว่าทหารของหลงเป่ากำลังนอนหลับพักผ่อนก็มีความยินดี สังหารทั้งปวงให้เตรียมพร้อมเข้าโจมตี

ในทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้น หลงเป่าคุมทหารตรงเข้าตีกองทัพของอุยเอี้ยนอย่างดุเดือด ทหารของอุยเอี้ยนได้นอนหลับพักผ่อนเพียงชั่วยามเศษและต้องเดินทัพมาตลอดทั้งคืนไม่ทันได้ตั้งตัว พอได้ยินเสียงประทัดสัญญาณและเสียงโห่ร้องของทหารข้าศึกก็รู้ว่าต้องกลิ้งพากรันตกใจ

กองทัพของหลงเป่ายกเข้าตีกองทัพของอุยเอี้ยนอย่างรวดเร็ว อุยเอี้ยนเห็นหลงเป่าขี่ม้าคุมทหารมาข้างหน้าที่ชักม้าปรีเข้ารบด้วยหลงเป่า ในทันใดนั้นได้ยินเสียงทหารเป็นอันมากโห่ร้องมาจากด้านหลัง รู้ว่าถูกกองทัพของหลงเป่ายกตีกระหนาบก็ตกใจ

อุยเอี้ยนรบกับหลงเป่าบนหลังม้าได้เพียงสามสิบเพลง เห็นทหารของหลงเป่าล้อมตีกระหนาบเข้ามาทั้งสองด้าน ข่าพันทหารของตัวเองบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากก็ไม่เป็นอันสู้รบ พอได้จังหวะอุยเอี้ยนก็หลบจากการสู้รบกับหลงเป่า แล้วสังหารให้ถอยทัพ ตัวอุยเอี้ยนขี่ม้านำทหารย้อนกลับมาตามเส้นทางเดิม

หลงเป่าเห็นได้ทีก็คุมทหารไล่ตามตีอุยเอี้ยนไปเป็นระยะทางถึงห้าสิบเส้น ทหารของอุยเอี้ยนถูกข่าพันทหารบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พออุยเอี้ยนพาทหารหนีพ้นแนวสกัดของทหารหลงเป่าได้ประมาณแปดสิบลีบก็นำเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้นจากราวป่า ปรากฏเป็นเตงเหียนคุมทหารยกออกมาสกัดหน้าอุยเอี้ยนไว้ อุยเอี้ยนไม่มีทางอื่นเลือกจึงจำเป็นต้องตีฝ่ากองทัพของเตงเหียนออกไป ฝ่ายหนึ่งสกัด ฝ่ายหนึ่งตีฝ่า จึงเกิดการต่อสู้กัน ถึงขั้นตะลุมบอน

อุยเอี้ยนเห็นทหารแตกตื่นคุกกันไม่ติดก็ไม่มีใจคิดต่อสู้ ประทวนกับเตงเหียนได้ไม่ถึงเพลงก็ชักม้าพาทหารหนีกลับไปตามเส้นทางเดิม เตงเหียนเห็นได้ทีก็ขี่ม้าไล่ตามอุยเอี้ยน ในขณะที่อุยเอี้ยนขี่ม้าหนีไปตามทางลาดเนินเขา ม้าของอุยเอี้ยนสะดุดก้อนหินเสียหลักแล้วล้มลง อุยเอี้ยนพลัดตกลงจากหลังม้า เตงเหียนเห็นดังนั้นก็ชักม้าเข้าไปหาแล้วเงื้อทวนจะแทงอุยเอี้ยน ในทันใดนั้นก็มีเสียงลูกเกาทัณฑ์กรีดฟ้าอากาศยามอรุณ เสียงหวีดหวีดดังลมพายุพุ่งปักถูกหน้าอกเตงเหียน เตงเหียนร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังแล้วพลัดตกลงจากหลังม้าถึงแก่ความตาย

ผลลัพธ์ของความฉฉฉฉฉฉที่มีอยู่ประจำใจของอุยเอี้ยนจึงทำให้อุยเอี้ยน พลาดพลังเสียทีจนแทบเอาชีวิตไม่รอด แต่ยังโชคดีที่ส่องตงยกกองทัพตามมาทัน แล้วใช้ฝีมือเกาทัณฑ์อันล้ำเลิศยิง เตงเหียนถึงแก่ความตาย หาไม่แล้วคนที่จะต้องตายก็คืออุยเอี้ยนเป็นแน่แท้ นี้แล้วที่โบราณว่าสุญลาภเพราะโลก ถ้าหากว่าอุยเอี้ยนไม่โลภในลาภ ปฏิบัติการตามแผนที่กำหนดก็อาจตีค่ายทั้งสองได้สำเร็จ ไม่ต้องเปลืองพลัง เสียทีสูญเสียชีวิตมากมายเหมือนครั้งนี้

ในขณะนั้นหลงเป่าขี่ม้าพาทหารไล่ตามมาทัน เห็นเตงเหียนถูกเกาทัณฑ์พลัดตกลงจากหลังม้าก็ชักม้าตรงเข้ามาจะช่วยเตงเหียน พลันได้ยินเสียงตวาดดังมาตามทิศทางของลูกเกาทัณฑ์ซึ่งยิงเตงเหียน นั้นว่ากูชื่อส่องตงทหารเอกอยู่ ใครดีก็เข้ามา หลงเป่าได้ยินเสียงตวาดก็เหลียวไปมอง ลึนเสียงของส่องตงง้าว ของส่องตงก็ฟาดมาถึงตัว หลงเป่าตกใจ รีบเอาทวนรับง้าวของส่องตงเพื่อป้องกันตัว ในใจก็คิดว่าทหารเอกของเล่าปี่ผู้นี้มีฝีมือรบหนักหน่วงรวดเร็ว นักยิงเกาทัณฑ์ถูกเตงเหียนล้มลงแล้วก็ขี่ม้ามาด้วยความเร็วตามลูกเกาทัณฑ์มาถึงตัวเราจนแทบไม่ทันตั้งตัว

หลงเป่าคำนึงไปแขนทั้งสองก็เจ็บแปลบแทบทวนไว้ไม่ได้เพราะแรงปะทะแต่ละครั้งหนักหน่วงยิ่งนัก หลงเป่ากัดฟันต่อสู้ได้จนสิ้นเพลงที่เห็นว่าหากขึ้นต่อสู้ต่อไปก็จะเสียทีแก่ส่องตงจึงชักม้ากลับหลังแล้วพาทหารหนีกลับไปทางค่าย

ส่องตงเห็นได้ทีก็สังหารให้ไล่ตามตีทหารของหลงเป่า ข่าพันทหารของหลงเป่าบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารของหลงเป่าก็แตกตื่นหนีกระจัดกระจายกันไปสิ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**ประเพณีตั้งให้หลังหัก (ตอนที่356)**

อุยเอี้ยนละเมียดคำสั่งที่กำหนดให้สองดงยกเข้าตีค่ายของหลงเปา ส่วนอุยเอี้ยนให้ยกเข้าตีค่ายของเตงเหียน หวังเอาความชอบทั้งหมดแต่ผู้เดียว จึงลอบยกทหารออกจากด่านโปลยสิ่ก้วนก่อนสองดงแล้วคิดจะเข้าตีทั้งสองค่าย แต่กลับเสียที่ถูกซุ่ม กระหนาบโจมตี สองดงคู่สถานการณ์คืนได้ทันท่วงที แล้วไล่ตามตีเข้าศึกซึ่งกำลังจะหนีกลับไปค่าย

ในขณะที่ทหารของสองดงและทหารของหลงเปากำลังสู้รบซุ่มกันอยู่นั้น เล่าปี่ก็ยกกองทัพหนุนตามมาทัน เห็นทหารของทั้งสองฝ่ายกำลังสู้รบซุ่มอยู่ จึงถือโอกาสนั้นสั่งทหารให้เข้ายึดค่ายของหลงเปาและแบ่งกำลังอีกส่วนหนึ่งยกไปยึดค่ายของเตงเหียน

ในค่ายของหลงเปาและค่ายของเตงเหียนเหลือทหารรักษาค่ายอยู่เพียงไม่กี่คน ดังนั้นกองทัพของเล่าปี่จึงยึดค่ายทั้งสองไว้ได้โดยง่ายดาย เล่าปี่ยึดค่ายเตงเหียนได้แล้วจึงคุมทหารออกมาคอยที่ อยู่หน้าค่ายหลงเปาพาทหารหนีสองดงจะกลับไปค่าย เห็นทหารของเล่าปี่ยึดค่ายไว้ได้แล้วก็เสียใจ จึงพาทหารจะไปตีค่ายของเตงเหียน แต่พอไปถึงหน้าค่ายก็เห็นเล่าปี่ใส่เกราะทองยืนมาอยู่ระหว่างกวนเป้งและเล่าสองก็ยิ่งตกใจ

หลงเปาประหม่นแล้วเห็นว่าทหารซึ่งหนีตามมาแตกตื่นคุมกันไม่ติดเห็นจะด้านทานทหารเล่าปี่ไม่ได้ ในทันใดนั้นเล่าปี่ก็ร้องมาว่ากูกยึดค่ายมึงได้แล้วคอยท่าอยู่ มึงจะหนีไปทางไหนอีก จงยอมให้จับเสียแต่โดยดี หลงเปาได้ยินดังนั้นก็พาทหารหนีไปตามซอกเขาซึ่งเป็นทางลัดจะไปยังเมืองลกเสีย

ทางฝ่ายอุยเอี้ยนเสียที่แก่ข้าศึกพลัดตกลงจากหลังม้า ขณะที่พยายามจะลุกขึ้นเห็นสองดงใช้เกาทัณฑ์ยิงเตงเหียนตกม้าตาย จึงวิ่งไปชิงเอาม้าของทหารเตงเหียนได้ตัวหนึ่ง และฉวยโอกาสในขณะที่สถานการณ์ซุ่มนคมทหารหนีไปตามซอกเขาซึ่งเป็นทางลัดจะไปเมืองลกเสีย พออุยเอี้ยนพาทหารเข้าไปในซอกเขาแล้วก็ให้ทหารคอยสังเกตการณ์การสู้รบ ครั้นทราบว่าหลงเปากำลังแตกพ่ายหนีมาทางซอกเขาก็มีความยินดี เห็นช่องทางที่จะทำความชอบลบล้างความผิด จึงให้ทหารเอาเชือกขึงกันทางไว้ แล้วให้ทหารซุ่มคอยที่อยู่ที่ราวป่า

พอหลงเปาคุมทหารแตกหนีเข้ามาในซอกเขา คิดว่าพ้นจากการติดตามของเล่าปี่แล้ว จึงรีบพาทหารจะกลับไปเมืองลกเสีย แต่พอมารถึงจุดซุ่มขาม้าของหลงเปาก็ถูกเชือกพานขาล้มลง หลงเปาพลัดลงจากหลังม้า อุยเอี้ยนจึงให้สัญญาณให้ทหารกรกันเข้าจับหลงเปามัดไว้ บรรดาทหารของหลงเปาเห็นตัวนายถูกจับได้ก็ยอมสวามิภักดิ์ต่ออุยเอี้ยนจนหมดสิ้น

ทางฝ่ายเล่าปี่เมื่อยึดค่ายหลงเปาและเตงเหียนได้แล้วได้ออกคำสั่งสนามให้ทหารทั้งปวงเคร่งครัดในระเบียบวินัย หากข้าศึกยอมแพ้ก็มีให้ทำอันตรายหรือดูหมิ่นเหยียดหยาม หากผู้ใดละเมียดจะลงโทษถึงประหาร

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าเล่าปี่ได้ให้จาริกไว้ในฝันถึงเป็นใจความว่า มิให้ผู้ใดทำอันตรายชีวิตข้าศึก ซึ่งเข้ามาบนอบเป็นอันขาดทีเดียว ถ้าผู้ใดไม่ฟังจะเอาตัวเป็นโทษให้ตายตกไปตามกัน ครั้นจาริกแล้วก็ให้ธงไปปักไว้หน้าค่าย

เล่าปี่สั่งทหารให้ควบคุมเชลยศึกเข้ามาพบ แล้วสั่งให้แก้มัดเสียทั้งสิ้น และว่าท่านทั้งปวงบรรดาเป็นเชลยเรานี้ แม้มีน้ำใจรักจะสมัครอยู่ด้วยเราก็ออยู่ ถ้าผู้ใดคิดถึงบิดามารดาแลญาติพี่น้อง จะกลับคืนไปบ้านเมืองก็ตามใจเถิด

บรรดาทหารเมืองเสฉวนได้ยินเล่าปี่ว่าดังนั้นก็แตกความเห็นออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเห็นว่าเล่าปี่เป็นเชื้อพระวงศ์ มีน้ำใจ โอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง ต้องด้วยลักษณะของคนซึ่งจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ควรที่จะเป็นหลักเป็นถืออาศัยได้ก็พอใจอยู่กับเล่าปี่ เล่าปี่ก็มีความยินดี จัดส่งกัณฑ์เข้าอยู่ในกองทัพ

อีกพวกหนึ่งแม้คิดถึงคุณของเล่าปี่ที่ไม่เอาโทษทั้งโทษเป็น แลโทษตาย ทั้งยังมีน้ำใจให้หนทางเลือก แต่ความรู้สึกถึงบ้านและครอบครัวก็มากอยู่ ทหารเมืองเสฉวนพวกนี้จึงตัดสินใจขอกลับไปเมืองเล่าปี่ก็มีความยินดี อนุญาตให้กลับไปเมืองได้ตามใจเลือกและให้แต่งโต๊ะเลี้ยงดูเป็นที่สำราญแล้วปล่อยตัวกลับไป

การดำเนินนโยบายทางการเมืองต่อเชลยศึกของเล่าปี่ในครั้งนี้แม้ว่าด้านหนึ่งจะไม่เป็นการทำลายล้างกำลังของข้าศึกเพราะปล่อยให้ข้าศึกกลับไปเมืองดั้งเดิมก็จริงอยู่ แต่ในอีกด้านหนึ่งนั้นกลับกลายเป็นว่าเล่าปี่ได้ส่งกำลังทหารที่มีน้ำใจนิยมศรัทธาเข้าไปแฝงฝังอยู่ในกองทัพของเมืองเสฉวน ให้อยู่ในการดูแลเลี้ยงดูของเมืองเสฉวน ในขณะที่ใจกลับฝักใฝ่ต่อเล่าปี่ไปแล้ว

นโยบายเช่นนี้จึงเป็นนโยบายที่เล่าปี่มีแต่ได้กับได้เท่านั้น เพราะเมื่อทหารเมืองเสฉวนกลับไปเมืองแล้วต่างก็นำความโอบอ้อมอารีของเล่าปี่ไปสรรเสริญเยินยอกันเป็นที่เอิกเกริก ทำให้กิตติศัพท์ของเล่าปี่ยิ่งแพร่หลายในเมืองเสฉวน เท่ากับเป็นการส่งหน่วยโฆษณาชวนเชื่อหรือกองกำลังอาวุธที่ไร้สภาพเข้าโจมตีเมืองเสฉวนล่วงหน้าก่อนนั่นเอง

ครั้นจัดแจงเกี่ยวกับเชลยศึกเสร็จแล้วเล่าปี่จึงเชิญสองตงเข้ามาพบ สองตงคำนับเล่าปี่แล้วรายงานความซึ่งอุยเอี้ยนละเมียดคำสั่งหวังจะเอาความชอบแต่ผู้เดียวแล้วเสียที่แก่ข้าศึก จนกระทั่งสองตงยกทหารมาแก้ไขไว้ได้ทันท่วงทีให้เล่าปี่ทราบทุกประการ

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่าการศึกข้างหน้ายังมีสืบไป อุยเอี้ยนประพุดลวงพระอัยการศึกครั้งนี้หากมิเอาโทษก็จะเป็นแบบอย่างให้แก่ผู้อื่น ฉะนั้นจำเป็นจะต้องลงโทษอุยเอี้ยนสถานหนัก ว่าแล้วเล่าปี่จึงให้ทหารไปตามตัวอุยเอี้ยน ทหารรับคำสั่งแล้วยังไม่ทันออกไปจากค่ายอุยเอี้ยนก็คุมเพลงเป่ามัดเข้ามาหาเล่าปี่ แล้วรายงานความให้เล่าปี่ทราบทุกประการ

เล่าปี่ทราบความแล้วจึงว่าท่านทำผิดวินัยทัพอครั้งนี้มีโทษสถานหนัก แต่โชคท่านยังดีจึงสามารถจับตัวเพลงเป่ามาทำคุณไถ่โทษได้ เราจะยกโทษให้ท่านครั้งหนึ่ง หากวันหน้าสืบไปท่านละเมียดวินัยทัพออีกเราจะไม่เว้นชีวิตให้ แล้วเล่าปี่จึงว่าการศึกครั้งนี้ท่านเสียที่แก่ข้าศึกจักแหล่นจะถึงแก่ความตาย แต่สองตงได้เข้ามาช่วยแก้ไขไว้ได้ทันท่านจึงรอดกลับมาได้ ฉะนั้นท่านจงคำนับขอคุณสองตงตามประเพณีเถิด

อุยเอี้ยนได้ยินว่าเล่าปี่ไม่เอาโทษก็มีความยินดี คำนับขอคุณเล่าปี่แล้วหันมาคำนับขอขมาสองตงที่กระทำความผิด แล้วลวงเกินสองตงไว้ สองตงก็ได้ถือโทษ

เล่าปี่จึงให้ขุนบำเหน็จสองตงเป็นอันมาก ส่วนทหารที่มีความชอบ ก็ให้ขุนบำเหน็จทั่วถึงทุกคน จากนั้นเล่าปี่จึงเข้าไปแก้มัดเพลงเป่าแล้วเชิญเพลงเป่านั่งสนทนาในที่อันสมควร เล่าปี่ได้โอภาปราศรัยกับเพลงเป่าเป็นอันดี แล้วว่าตัวท่านเป็นแต่นายทหารต้องทำการตามคำสั่งของผู้เป็นนาย เราไม่ถือโทษโกรธท่านแลบัดนี้ท่านตกเป็นเชลยของเราแล้ว ท่านจะยอมสวามิภักดิ์ต่อเราหรือจะคิดอ่านประการใด

เพลงเป่าคำนับเล่าปี่แล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นชายชาติทหาร เมื่อทำการเสียที่ตกเป็นเชลยท่าน ชีวิตของข้าพเจ้าก็เป็นสิทธิอยู่แก่ท่าน จะประทอนความเป็นหรือความตายก็สุดแท้แต่หน้าใจท่านเถิด

เล่าปี่จึงว่าตัวเราทำการสิ่งใดก็ตั้งใจเอาความเมตตาเป็นที่ตั้ง ตัวท่านมีครอบครัวแลคนอันเป็นที่รัก เราไหนเลยจะคิดหักเอาชีวิตท่าน ท่านจะอยู่ด้วยเราหรือจะกลับไปเมืองก็สุดแท้แต่ใจเถิด เพลงเป่าจึงว่าเมื่อท่านประทอนชีวิตใหม่ข้าพเจ้าก็พร้อมใจสนองคุณท่าน ท่านอย่าได้ระแวงแคลงใจเลย อนึ่งเล่าก๊วยและเตียวหิมซึ่งยกมาตั้งอยู่ที่เมืองลกเสียนั้นก็เป็นสหายสนิท น้ำหนึ่งใจเดียวกับข้าพเจ้า ถ้าหากท่านเมตตาข้าพเจ้าจะกลับไปเกลี้ยกล่อมเล่าก๊วยและเตียวหิมให้มาสวามิภักดิ์ ท่านก็จะได้เมืองลกเสียนโดยไม่ต้องเปลืองแรงแลชีวิตของทหาร

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าเราจะคอยฟังข่าวดีจากท่าน จากนั้นจึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเพลงเป่าและมอบเสื้อผ้า ขุนบำเหน็จเป็นสินน้ำใจแก่เพลงเป่าเป็นอันมาก

ครั้นกินโต๊ะเสร็จเล่าปี่จึงบอกให้เพลงเป่ารีบกลับไปเมืองลกเสียน เพลงเป่าก็มีความยินดีคำนับลาเล่าปี่แล้วกลับออกไป เล่าปี่จึงสั่งทหารให้จัดม้าให้แก่เพลงเป่าสำหรับขี่กลับไปเมืองลกเสียน พอเพลงเป่ากลับออกไปแล้วอุยเอี้ยนจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่า ซึ่งท่านปล่อยเพลงเป่าไปครั้งนี้เห็นทีเพลงเป่าจะไม่เชื่อต่อท่านชอบที่จะตามไปสังหารเพลงเป่าเสีย

เล่าปี่ได้ฟังก็ว่า ตัวเรามีความเอ็นดูเขามิได้คิดทำร้าย เมื่อเขามิคิดแล้วก็ตามแต่บุญจะสนองเหนียวไว้โยให้เขาไปเถิด อันการซึ่งเล่าปี่ปล่อยเพลงเป่ากลับไปนั้นก็คืออุบายอย่างเดียวกันกับการปล่อยทหารเมืองเสฉวน เพราะการประหารเพลงเป่า ก็เพียงฆ่าคนตายไปคนหนึ่ง เล่าปี่ไม่ได้มรรคได้ผลอันใดที่เป็นประโยชน์แก่การสงคราม แต่การปล่อยเพลงเป่ากลับไปในนั้นมีแต่ได้และเสมอตัว คือถ้าเพลงเป่าเชื่อตรงต่อคำพูดก็จะ เป็นประโยชน์สูงสุดแก่เล่าปี่ที่จะได้ทั้งคนได้ทั้งเมืองลกเสียนโดยไม่ต้องรบให้เหนื่อยแรง หรือถ้าเพลงเป่าไม่เชื่อตรงก็อาจเกิดความหวาดระแวงขึ้นภายในกองทัพเมืองเสฉวน หรือแม้ไม่เกิดความหวาดระแวงเห

ลงเป่าก็จะคิดอ่านทำร้ายเล่าปีไม่ได้มากไปกว่าที่เป็นอยู่ ด้วยเหตุตั้งนี้ความคิดของเล่าปีจึงลึกซึ้งยิ่งกว่าข้อเสนอของอุยเอี้ยนมากมายนัก

พอเพลงเป่ากลับไปถึงเมืองลกเสียก็เข้าไปหาเล่ากู่ย แล้วว่าข้าพเจ้าและเตงเหียนยกกองทัพไปครั้งนี้ได้สู้รบกับกองทัพของเล่าปีเป็นสามรบ แต่กองทัพของเล่าปีเข้มแข็งนัก ข้าพเจ้าและเตงเหียนสู้มิได้ เตงเหียนก็ถึงแก่ความตายในที่รบ แม้ข้าพเจ้าเองก็แทบเอาชีวิตไม่รอด โชคดีดีที่ได้ม้าของทหารซึ่งเสียชีวิตแล้วหนีกลับมาได้ ท่านจะคิดอ่านประการใดก็สุดแต่ใจเถิด

เล่ากู่ยได้ฟังดังนั้นก็ทุกขใจ เห็นว่าจะสู้เล่าปีไม่ได้จึงทำหนังสือรายงานความศึกให้ทหารถือไปมอบแก่เล่าเจียงที่เมืองเสฉวนเพื่อขอกำลังหนุนโดยเร็วที่สุด มิฉะนั้นก็ไม่อาจรักษาเมืองลกเสียเอาไว้ได้

ครั้นเล่าเจียงได้ทราบความศึกจากหนังสือของเล่ากู่ยก็ตกใจ เรียกที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาปรารภความ ซึ่งเสียที่แก่ข้าศึกแล้วปรึกษาวางจะคิดอ่านประการใด

เล่าซุนซึ่งเป็นบุตรของเล่าเจียงได้ยินคำบิดาตั้งนั้นก็ขันอาสาว่าจะยกทหารไปรักษาเมืองลกเสียไว้ให้จงได้ เล่าเจียงได้ฟังคำอาสาของบุตรก็มีความยินดี จึงถามว่าจะมีผู้ใดอาสาเป็นที่ปรึกษาไปกับเล่าซุน งออีซึ่งเป็นน้องภรรยาของเล่าเจียงได้ยินดังนั้นก็ขออาสาเป็นที่ปรึกษาไปกับเล่าซุน เล่าเจียงได้ฟังคำอาสา ก็เห็นชอบจึงตั้งให้เล่าซุนเป็นแม่ทัพให้งออีเป็นที่ปรึกษา ให้ลุยต้องและงอหลันเป็นปีกซ้ายปีกขวา คุมทหารสองหมื่นยกไปช่วยเล่ากู่ยที่เมืองลกเสีย

ครั้นเล่ากู่ยทราบว่าเล่าเจียงให้เล่าซุนยกกองทัพมาช่วยก็มีความยินดี พาทหารขี่ม้าออกมาต้อนรับกองทัพของเล่าซุนที่นอกประตูเมือง ต่างฝ่ายต่างคำนับกันตามธรรมเนียมแล้วเล่ากู่ยจึงเล่าความศึกแก่เล่าซุนทุกประการ แล้วเล่ากู่ยจึงเชิญเล่าซุนยกกองทัพเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองลกเสีย จากนั้นจึงปรึกษาหารือถึงการจะรับมือกับกองทัพของเล่าปี

งออีจึงว่ากองทัพเล่าปียกมาครั้งนี้ประกอบด้วยทหารมีฝีมือเป็นอันมาก การจะรบซึ่งหน้านั้นเห็นขัดสนชอบที่จะระงับด้วยกลอุบายจึงจะได้ชัยชนะ ดังนั้นใครคิดแผนการกลอุบายประการใด ก็จงเร่งคิดเถิด อันเพลงเป่านั้นเป็นนายทหารซึ่งชำนาญภูมิประเทศแถบเมืองลกเสีย ครั้นได้ฟังคำงออีก็คิดกลอุบายที่จะทำลายกองทัพเล่าปีขึ้นมาได้ ความสัตย์อันได้ให้สัญญาไว้กับเล่าปีจึงถูกละเสียเข้าทำนองที่ว่า ประเพณีดีให้หลังหัก มันจะมักทำร้ายเมื่อภายหลังด้วยประการฉะนี้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ว่าด้วยมรรณภูมิ (ตอนที่357)

กองทัพเมืองเสฉวนเสียที่เสียค่ายปากทางเข้าเมืองลกเสียแก่เล่าปีแล้ว เห็นจะสู้ไม่ได้จึงขอกำลังหนุนเพิ่มเติมจากเมืองเสฉวน งออีที่ปรึกษาซึ่งเล่าเจียงส่งมาช่วยได้เปลี่ยนแปลงยุทธวิธีใหม่ ให้ช่วยกันคิดกลอุบายใช้สู้รบกับเล่าปีแทนที่จะสู้รบด้วยกำลังอย่างเดียว

เพลงเป่าอาศัยความชำนาญภูมิประเทศจึงเสนอแผนการทำลายกองทัพเล่าปีแก่เล่ากู่ยว่า อันภูมิทำเลที่ตั้งเมืองลกเสียนั้นตั้งอยู่ในที่สูง ทางกองทัพของเล่าปีตั้งอยู่ในที่ต่ำ สองข้างทางเป็นซอกเขาทวารกันดาร แลข้างเมืองลกเสียนั้นมีแม่น้ำใหญ่เชี่ยวกรากไหลวกอ้อมไปทางหน้าเมือง ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขออาสาไปทำการท่อน้ำไว้ที่หน้าเมือง แล้วขุดคลองปล่อยน้ำให้ไหลตรงไปทางกองทัพของเล่าปี

เพลงเป่ากล่าวสืบไปว่าเมื่อท่อน้ำเสร็จและขุดน้ำแล้ว น้ำก็จะไหลไปตามซอกเขาทวารกองทัพของเล่าปีเราค่อยยกกองทัพเข้าซำโจมตเห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

งออีซึ่งเป็นที่ปรึกษามากับเล่าซุน ได้ฟังแผนการของเพลงเป่า แล้วก็เห็นชอบ จึงสั่งเกณฑ์ทหารห้าพันพร้อมจอบเสียมให้เพลงเป่าไปทำการตามแผนการดังกล่าว แล้วให้งอหลันกับลุยต้องคุมทหารคนละสองพันไปทำหน้าที่คุ้มกันการกันทานบและขุดคลองตามแผนการของเพลงเป่า นายทหารผู้มีหน้าที่รับคำสั่งแล้วคำนับลาเล่ากู่ยและเล่าซุนกลับออกไปเตรียมการ

ทางด้านเล่าปีหลังจากจัดแจงทหารที่เข้ามาสวามิภักดิ์เสร็จสิ้นแล้ว จึงให้ลุยเอี้ยนและสองตงรักษาค่ายของเตงเหียนและ เพลงเป่าซึ่งยึดไว้ได้นั้น กำชับให้กวาดขันระมัดระวังรักษาค่ายไว้ให้จงดี แล้วเล่าปีจึงพาทหารยกกลับไปด่านโปยสิกวาน

ครั้งไปถึงด่านโพลีสก็วางบังทองก็เข้ามารายงานว่า บัดนี้ขุนกวนมีหนังสือไปเยี่ยมเดียวล่อให้ยกกองทัพเมืองฮันต้งมาตี เมืองเสฉวน และเดียวล่อกำลังยกกองทัพมาที่ด่านแฮ้งกวน ซึ่งเป็นด่านกันพรมแดนระหว่างแดนเมืองฮันต้งกับแดนเมืองเสฉวน

เล่าปี่ได้ฟังรายงานดังนั้นก็ตกใจจึงว่า ด่านแฮ้งกวนนั้นเป็นด่านสำคัญ ถ้าหากเดียวล่อยึดด่านแฮ้งกวนได้แล้วก็จะคุกคามต่อเมืองเสฉวนอย่างหนึ่ง และคุกคามต่อเส้นทางติดต่อระหว่างเมือง เสฉวนกับเมืองเกงจิ๋ว รวมทั้งด่านโพลีสก็อีกอย่างหนึ่ง ท่านจะคิดอ่านประการใดจึงจะป้องกันรักษาด่านแฮ้งกวนเอาไว้ได้

บังทองจึงว่าด่านแฮ้งกวนแม้ขึ้นต่อเมืองเสฉวน แต่บัดนี้ก็เหมือนขึ้นอยู่กับท่านเพราะบรรดาชาวด่านแลทหารทั้งปวงซึ่งรักษาด่านนั้นล้วนมีน้ำใจรักดีอยู่กับท่านสิ้นแล้ว ซึ่งท่านคิดป้องกันรักษาด่านแฮ้งกวนนั้นต้องด้วยความเห็นของข้าพเจ้า และเห็นว่าบังตั้งเป็นชาวเมืองเสฉวนมาแต่เดิม รู้จักภูมิประเทศทางหนทางไล่เป็นอยางดี จึงขอให้บังตั้งไปรักษาด่านแฮ้งกวน เห็นจะป้องกันเดียวล่อไม่ให้ยึดด่านแฮ้งกวนได้เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ แล้วกล่าวกับบังตั้งว่าครั้นเห็นที่ต้องพึ่งพาท่านช่วยป้องกันรักษาด่านแฮ้งกวนไว้ไม่ให้เป็นอันตราย ท่านต้องการสิ่งใดไปทำการครั้งนี้บ้าง

บังตั้งจึงว่าข้าพเจ้าขอแต่สักจันนายทหารรองซึ่งเคยรับราชการอยู่กับเล่าเปียวและเป็นทหารมีฝีมือดีไปช่วยเหลือข้าพเจ้าก็เห็นว่าเพียงพอต่อการรักษาด่านแฮ้งกวนไว้ได้

เล่าปี่อนุญาตแล้วสั่งให้สักจันเป็นผู้ช่วยของบังตั้งคุมทหารยกไปรักษาด่านแฮ้งกวนแต่เวลานั้น

ครั้งปรึกษาราชการกับเล่าปี่เสร็จแล้วบังทองก็คำนับลากลับมาที่อยู่ ครู่หนึ่งทหารรักษาการณ์ก็เข้ามารายงานบังทองว่ามีชายประหลาดมาหาท่าน ขณะนี้ยืนคอยอยู่ที่ประตู ท่านจะอนุญาตให้เข้ามาหรือไม่ บังทองได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจจึงเดินมาที่ประตูเพื่อจะดูเหตุการณ์ด้วยตนเอง เห็นชายผู้หนึ่งรูปร่างใหญ่ สูงห้าศอก อยู่ในวัยห้าสิบเศษ บุคลิกลักษณะสง่างาม ไม่เก๋ล้ามวย แต่ตัดผมสั้นปลกศีรษะจนถึงคอ สวมใส่เสื้อผ้าคล้ายนักเลงหรือคนคุก แต่ดูทีท่ามีสง่าราศียิ่งนัก

บังทองเห็นบุคลิกลักษณะชายแปลกประหลาดผู้นี้แล้วมองทะลุผ่านเสื้อผ้าที่ไม่เรียบร้อยขาดวิน เห็นถึงความเป็นผู้ทรงภูมิปัญญา จึงเข้าไปคำนับแล้วว่าท่านอาจารย์มีชื่อเสียงเรียงนามว่าอย่างไร และมาพบข้าพเจ้าด้วยประสงค์สิ่งใดหรือ เชิญท่านเข้าไปสนทนากันข้างในก่อนเถิด

ชายประหลาดผู้นั้นไม่ตอบคำบังทอง แต่พอบังทองกล่าวคำเชิญส้นคำชายนั้นก็เดินเข้าไปในห้องของบังทอง แล้วล้มตัวลงนอนไขว่ห้างอยู่บนเตียง

บังทองยิ่งสงสัยจึงเดินตามเข้าไปแล้วถามซ้ำอีกว่าท่านอาจารย์ชื่อไร จะมาพบข้าพเจ้าด้วยธุระอันใด ชายประหลาดผู้นั้นจึงกล่าวตอบว่า ท่านอย่าเพ้อถามเลย จะคอยให้ข้าพเจ้าพักหายเหนื่อยสักครู่มิได้เดียวหรือ ข้าพเจ้าหายเหนื่อยสบายใจแล้ว ก็จะบอกความเมืองที่ใหญ่หลวงให้แก่ท่าน

บังทองได้ฟังดังนั้นก็ขัดมิได้ แต่รู้สึกได้ว่าชายประหลาดผู้นี้ย่อมมีลับลมคมในที่อาจเป็นประโยชน์แก่ราชการ บังทองจึงสั่งทหารให้แต่งโต๊ะยกเข้ามาเลี้ยงชายประหลาดถึงในห้องนอน ชายนั้นไม่พูดพราทำเพลงและไม่รอคำเชิญ กลับลุกขึ้นนั่งแล้วกินข้าวปลาอาหารที่บังทองแต่งโต๊ะมาเลี้ยงนั้นแต่ผู้เดียว ครั้นกินอิ่มก็ล้มตัวลงนอนในที่เดิม แล้วทำที่หลับตาเหมือนคนนอนหลับ

บังทองเห็นดังนั้นก็ยิ่งสงสัย จึงสั่งทหารให้ไปตามหวิดเจ้งเพราะสำคัญว่าหวิดเจ้งเป็นชาวเมืองเสฉวน อาจารู้คดีศัพทชายผู้นี้ พอรทราบว่าหวิดเจ้งมาถึงบังทองก็ออกไปต้อนรับที่ประตูแล้วเล่าความให้หวิดเจ้งฟังทุกประการ หวิดเจ้งฟังความจากบังทองแล้วจึงว่าหากปฏิกิริยาแปลกประหลาดดังนี้เห็นจะมีก็แต่แพเอี้ยวผู้เดียวเท่านั้น

หวิดเจ้งกล่าวแล้วก็มิหน้าตายินดี พวกเดินเข้าไปข้างใน พอเห็นชายประหลาดหวิดเจ้งก็กล่าวว่าที่แท้เป็นท่านนี่เอง ไม่ได้พบกันเสียนานท่านสบายดีหรือ

ชายประหลาดนั้นเห็นหวิดเจ้งก็มีความยินดีรีบลุกขึ้นจากเตียง ปรบมือหัวเราะและกล่าวสวนกลับมาว่า หวิดเจ้งท่านอยู่ที่นี้ด้วยหรือ โชคดีแท้ที่ข้าพเจ้าได้มาพบท่านที่นี่ ไม่เสียที่ที่มาเปล่า การได้พบกับท่านย่อมนับว่าได้ค่าตอบแทนที่คุ้มแล้ว หวิดเจ้งเข้ามาคำนับแพเอี้ยว แพเอี้ยวก็คำนับตอบตามธรรมเนียม ในขณะนั้นบังทองก็ถามว่าท่านอาจารย์ผู้นี้ชื่อใดหรือ

หวดแจ้งจึงตอบแทนว่าคนผู้นี้มีชื่อว่าแพเอี้ยว เป็นชาวเมืองกังหนำ มีสติปัญญาเป็นอันมาก แต่มีวาจาสัตย์ ซื่อเปิดเผยตรงไปตรงมา เคยเป็นที่ปรึกษาของเส้าเจียงเพราะความเปิดเผยตรงไปตรงมาจึงไม่ต้อง อหังการของเส้าเจียง กลับเห็นว่าแพเอี้ยวมีวาจาหยาบช้า พูดจาไม่ตั้งใจ จึงพาลโกรธลงโทษแพเอี้ยว ขับออกจากราชการ และให้กรอนผมเสียทั้งศีรษะเพื่อให้ได้อายุ แพเอี้ยวจึงกลายเป็นคนร่อนเร่พเนจรอยู่ ดังนี้

บังทองพยักหน้าเป็นที่แสดงความนับถือแล้วกล่าวสลับไปว่า แพเอี้ยวท่านจะมาพบข้าพเจ้าด้วยประสงค์สิ่งใดหรือ แพเอี้ยวจึงว่าข้าพเจ้ามาหาท่านด้วยราชการสำคัญ หวังจะช่วยท่านให้พ้นจากอันตราย แต่ความนี้ใหญ่หลวงนัก ต้องรอให้เส้าป้ออยู่ด้วยจึงจะบอกได้

บังทองได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้ไปเชิญเส้าป้อ เส้าป้อทราบความแล้วก็ประหลาดใจจึงรีบมายังที่พักของบังทอง ครั้นได้ทักทายปราศรัยกันตามธรรมเนียมแล้วเส้าป้อจึงกล่าวกับแพเอี้ยวว่า ซึ่งท่านอาจารย์มีความน้อย ประการใดก็จงได้เมตตาสั่งสอนข้าพเจ้าให้เข้าใจเถิด

แพเอี้ยวยังไม่ตอบคำ แต่ถามกลับมาว่าซึ่งท่านให้ทหารรักษาค่ายอยู่ปากทางช่องแคบจะเข้าเมืองลกเสีย นั้นมีทหารอยู่ด้วยมากน้อยเพียงใด เส้าป้อจึงว่านายทหารเอกผู้รักษาค่ายมีสองคนคืออุยเอี้ยน และสองตง ส่วนทหารเลวก็มีประมาณหมื่นหนึ่ง ท่านถามความดังนี้มีเรื่องราวประการใดหรือ

แพเอี้ยวจึงว่าตัวท่านก็ชำนาญในการสงคราม กิตติศัพท์ลือช่าว่ามีสติปัญญาเป็นอันมาก แต่ใจท่านยกมาทำการครั้งนี้จึงไม่สำรวจตรวจตราภูมิประเทศให้กระจ่างก่อน จึงทำการเหมือนดูเบา ประมาทแก่ข้าศึกยิ่งนัก

เส้าป้อได้ฟังดังนั้นก็จงใจ จึงกล่าวว่าท่านอาจารย์มีความน้อยอันลึกลับเกี่ยวกับภูมิประเทศอย่างใดก็จงว่าให้แจ่มแจ้ง แพเอี้ยวจึงว่าท่านได้พิเคราะห์ดูบ้างหรือไม่ว่าภูมิประเทศ อันตั้งค่ายอยู่ดังนี้ดีร้ายประการใด

เส้าป้อและบังทองได้ฟังคำถามก็นิ่งอึ้ง แพเอี้ยวหยุดคำไว้ครู่หนึ่งแล้วกล่าวสลับไปว่า แลแม่น้ำโขงกึ่งก็อยู่ใกล้ ที่ตั้งค่ายนั้นเป็นที่ลุ่ม แม่น้ำจะเข้าให้ป่าหึกมาท่วมค่ายเสียแล้ว จะยกทหาร มาล้อมหน้าหลังไว้ระดมรบ ท่านจะมีตายเสียสิ้นหรือ

บังทองได้ยินคำท้วงก็รำลึกถึงคัมภีร์พิชัยสงครามอันว่าด้วยนวมุณี คือพื้นที่ทำศึกเก้าประเภท ได้แก่

ประเภทแรก เรียกว่าอุทัจจภูมิ ได้แก่ภูมิประเทศในการทำศึกที่เข้าศึกรุกเข้ามาโจมตีในแดนของฝ่ายเรา
ประเภทที่สอง เรียกว่าลภูมิ ได้แก่ภูมิประเทศในดินแดนของข้าศึกที่ต่อแดนกับดินแดนของฝ่ายเรา
ประเภทที่สาม เรียกว่าอุกฤษฏ์ภูมิ ได้แก่ภูมิประเทศอันเป็นจุดที่มั่น ซึ่งหากยึดได้แล้วจะอำนวยเปรียบและประโยชน์ในการรบกับข้าศึก

ประเภทที่สี่ เรียกว่าสัญจรภูมิ ได้แก่ภูมิประเทศซึ่งฝ่ายข้าศึกและฝ่ายเราสามารถเดินทัพผ่านไปมาได้โดยสะดวกเสมอกัน

ประเภทที่ห้า เรียกว่ามรรคภูมิ ได้แก่ภูมิประเทศซึ่งเป็นแดนต่อแดนกับหลายประเทศเขตแดน หากกองทัพฝ่ายใดเข้ายึดได้ก่อนก็จะกุมระบบเศรษฐกิจ และความมั่งคั่งอันจะได้รับการสนับสนุนจากมหาชน
ประเภทที่หก เรียกว่าครภูมิ ได้แก่ภูมิประเทศในเขตแดนของข้าศึกที่กองทัพฝ่ายเรารุกเข้าไปแล้วตั้งด่านค่ายคูวางขวางหนามสนามเพลาะไว้มากมายหลายชั้น ป้องกันมิให้ข้าศึกถลบทกลับ

ประเภทที่เจ็ด เรียกว่าทุภูมิ ได้แก่ภูมิประเทศอันเป็นที่วิบาก ได้แก่ เขตป่าเขา ซอกเขา ห้วยธารละหานหนองคลองบึงอันยากแก่การสัญจรไปมา

ประเภทที่แปด เรียกว่าบัญชรภูมิ ได้แก่ภูมิประเทศอันเป็นเขตช่วงชิง มีลักษณะปากทางเข้าแคบ กว้างจะเดินทัพถึงปากทางเป็นเส้นทางวกอ้อมห่างไกล เอื้อให้ข้าศึกใช้กำลังน้อยตีกำลังมากได้โดยสะดวก

ประเภทที่เก้า เรียกว่ามรณภูมิ ได้แก่ภูมิประเทศอันเป็นอันตรายต่อการเดินทัพ จากการข่มโจมตีด้วยอาวุธนานาชนิด นับแต่การใช้เพลิงเผา ไซ้เข้าท่วม ทุ่มกลิ้งก้อนศิลา ยิงเกาทัณฑ์จากสองข้างทาง หรือยกกำลังเข้าตีกระหนาบจากทุกทิศทาง

เพราะเหตุนี้คัมภีร์พิชัยสงครามจึงบัญญัติให้หลีกเลี่ยงการรบในอุทัจจภูมิ ให้รุกตะลุยเข้าไปในลภูมิอย่างรวดเร็วไม่หยุดยั้ง อย่าว่ามประมาทในการเข้าตีอุกฤษฏ์ภูมิ อย่าได้สกัดกั้นข้าศึกในสัญจรภูมิ ให้เร่งสะสมเสบียงอาหารและผูกใจไม่ตรีในมรรคภูมิ ให้รีบเคลื่อนผ่านพันทุภูมิ แม้นตกอยู่ในบัญชรภูมิก็ให้รีบตีฝ่าอย่าหยุดยั้ง

ประการสำคัญพึงหลีกเลี่ยงมรณภูมิ ถ้าหลบหลีกมิได้หรือพลาดพลั้งหลงเข้าไปในมรณภูมิ ต้องรีบเร่งรีบให้หลุดพ้นออกจากมรณภูมิโดยพลัน แม้ถูกสกัดกั้นก็จงตีฝ่าเอาตัวรอดโดยไวเถิด เส้าป้อและบังทองทราบ

หลักการแห่งพิชัยสงคราม แต่ไม่ทราบความนัยของภูมิประเทศว่าค่ายทั้งสองซึ่งสองตงและอุยเอี้ยนรักษาอยู่นั้น ตกอยู่ในมรณภูมิที่ถ้าหากเข้าศึกไขน้าทวมแล้วก็จะวายวอดสิ้น

ครั้นเล่าปีและบ้งทองได้ฟังสภาพภูมิประเทศจากคำของ แพเอี้ยว ดั่งนั้นก็ตกใจ แต่ยังไม่ทันที่จะว่ากล่าวประการใด แพเอี้ยวก็กล่าวอีกว่าบ้งทองท่านก็แจ้งอยู่ในการอากาศ ใจนจึงประมาทดังนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ดารานิมิต (ตอนที่358)

กองทัพของเล่าปีไม่รู้ภูมิประเทศอย่างแจ่มแจ้ง จึงให้สองตงและอุยเอี้ยนรักษาค่ายที่ยึดได้จากหลงเปา และเตงเหียนซึ่งตั้งอยู่ปากทางซอกเขาอันเป็นมรณภูมิ แต่ในขณะที่กองทัพเมืองเสฉวนกำลังคิดอ่านวางแผนไขน้าทวมสองค่ายทหารดั่งกล่าว ก็พลันมีผู้เรื่องปัญญาชื่อว่าแพเอี้ยวมาบอกกล่าวภูมิประเทศให้เล่าปีและบ้งทองทราบ ทั้งได้ต่อว่าบ้งทองว่ารู้การในอากาศแต่ใจนจึงตั้งอยู่ในความประมาทถึงเพียงนี้

เล่าปีจึงว่าเป็นบุญของทหารทั้งปวงที่ยังไม่ถึงขาด สวรรค์จึงบันดาลให้ท่านอาจารย์มาบอกภูมิประเทศให้ดังนี้ แต่การในอากาศนั้นเป็นฉันทใจ ขอเชิญอาจารย์ท่านกล่าวให้แจ้งเกิด แพเอี้ยวจึงว่าในระยะนี้ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นปรากฏการณ์ประหลาดปรากฏขึ้นบนท้องฟ้า ด้วยดาวเทียนกั๋งหรือดาวไถได้โคจรไปสถิตอยู่ปากฟ้าเบื้องตะวันตกแต่มีสีชาวดมหม่น ในขณะที่ดาวประจำเมืองหรือดาวไท่เป๊ะซึ่งสถิตเคียงคู่มิตรมีสีใสงามตา การณ์ในอากาศดั่งนี้เป็นดารานิมิตบ่งความหมายว่าเมืองเสฉวนถึงคราวผลัดเปลี่ยนแผ่นดินแล้ว แต่จะสูญเสียยอดขุนพลคนสำคัญ ฉะนั้นท่านจงระวังตัวให้จงหนัก

บ้งทองนั่งฟังแพเอี้ยวแล้วผงกศีรษะเป็นที่เห็นด้วย แต่มิได้กล่าวถ้อยคำประการใด ข้างเล่าปีนั้นสำคัญนัยความหมายของคำแพเอี้ยวว่าจะได้รับชัยชนะต่อกองทัพเมืองเสฉวนและเข้าครองแดนเสฉวนได้สำเร็จตั้งปรารถนา ส่วนขุนพลคนสำคัญที่จะล่องลับดับสูญก็สำคัญว่าเป็นเล่าเจี้ยง เล่าปีมีความเลื่อมใสศรัทธาต่อแพเอี้ยวเป็นอันมาก จึงลุกขึ้นค่านับแพเอี้ยวอย่างนอบน้อมประดุจศิษย์คารวะอาจารย์ผู้ใหญ่

แพเอี้ยวรับคารวะเล่าปีแล้วก็ค่านับลาเล่าปีกลับออกไป แม้เล่าปีจะเชื่อเชิญให้อยู่กินโต๊ะอีกสักหลายวันก็ไม่ตอบคำ คงสายหน้าราวกับว่าล่องรู้ความคิดของเล่าปีและบ้งทองว่าเป็นการสำคัญผิด ไม่แจ่มแจ้งถึงความนัยอันเป็นความหมายที่แท้แห่งดารานิมิตนั้น

พอแพเอี้ยวกลับออกไปแล้วเล่าปีจึงสั่งให้ม้าเร็วรีบรุดไปแจ้งข่าวแก่สองตงและอุยเอี้ยนว่า ภูมิประเทศซึ่งตั้งค่ายอยู่นั้นเป็นมรณภูมิ เข้าศึกอาจไขน้าให้ไหลบามาทวมค่าย แล้วยกทหารเข้าซ้ำเติมโจมตีจะเป็นอันตราย ให้คิดอ่านระมัดระวังให้จงหนัก

ฝ่ายสองตงและอุยเอี้ยนคุมทหารซึ่งรักษาค่ายที่ยึดได้จากหลงเปา และเตงเหียนได้จัดแจงแต่งทหารลาดตระเวนเป็นกวดขัน ครั้นได้ทราบความจากเล่าปีก็ตกใจ พากันขี่ม้าออกไปตรวจตราภูมิประเทศก็เห็นต้องด้วยคำที่เล่าปีเตือนมา จึงปรึกษากันว่า ถ้าหากเข้าศึกไขน้าให้ไหลมาตามซอกเขา กองทัพเราก็จะเป็นอันตรายเป็นมั่นคง

แล้วสองตงจึงว่าการซึ่งจะทดน้ำและไขน้าต้องใช้คนมากและเอิกเกริกอยู่ ถ้าหากยับยั้งป้องกันมิให้ทหารเมืองเสฉวนทำการได้สำเร็จเราก็จะไม่เป็นอันตราย ฉะนั้นข้าพเจ้าและท่านจงผลัดเปลี่ยนเวรกันคนละวันยกทหารไปตรวจตราป้องกันมิให้เข้าศึกไขน้าได้สำเร็จ และถ้าหากเข้าศึกยกมาทำการก็ให้รีบแจ้งแก้อีกคนหนึ่งให้ยกหนุนไปช่วยในทันที

สองตงและอุยเอี้ยนปรึกษาดกลงกันแล้วจึงจัดทหารออกไปลาดตระเวนตามลำแม่น้ำไปยกถึง ครอบระมัดระวังมิให้เข้าศึกทดน้ำ แล้วไขน้าทวมค่าย ทั้งจัดหน่วยลาดตระเวนที่คอยส่งข่าวประสานงานให้ฝ่ายซึ่งรักษาค่ายได้รับทราบอย่างรวดเร็ว

ในคืนวันนั้นเป็นเวรของอุยเอี้ยนคุมทหารออกไปลาดตระเวน ปรากฏฝนฟ้าใหญ่ตกลงมา อุยเอี้ยนก็มีได้ทอดยต่อความยากลำบาก กลับสั่งให้ทหารระมัดระวังกวดขันป้องกันอันตรายให้เข้มงวดขึ้นกว่าเก่า พอถึงปลายยามแรกก็เห็นทหารเมืองเสฉวนยกออกจากเมืองลกเสีย ฝ้ายสายฝนตรงมาที่ริมแม่น้ำ อุยเอี้ยนจึงสั่งให้ม้าเร็วรีบส่งข่าวไปแจ้งแก่สองตง และสั่งทหารให้สงบสำเนียงถ้อยคำชุ่มคอบที่อยู่ที่ริมฝั่งน้ำ ฝ่ายหลงเปาคุมทหารเมืองเสฉวนห้าพันยกออกจากเมืองลกเสียตรงมาที่ริมแม่น้ำท่ามกลางสายฝน เพื่อจะทำการทดน้ำแล้วชุดคลองให้เป็นทางน้ำไหลลงไปทางซอกเขาที่ทหารเล่าปีตั้งค่ายอยู่ ครั้นถึงริมฝั่งแม่น้ำก็สั่งทหารให้ชุดดินริมแม่น้ำซึ่งจะไหลลงไปทางค่ายของทหารเล่าปี แล้วเอาดินนั้นถมลงในแม่น้ำข้างท้ายเมืองเพื่อกั้นน้ำไม่ให้ไหลตามเส้นทางเดิม ทำน้ำให้ไหลไปตามคลองซึ่งชุดนั้น

พอทหารของเพลงเปาเข้าประจำที่เตรียมการจะชุดคลอง อุยเอียนก็ให้สัญญาณทหารทั้งปวงยกออกจากที่ชุมนุมเข้าโจมตีทหารของเพลงเปาในทันที

ทหารของเพลงเปากำลังเตรียมการจะชุดคลอง ในมือไม่มีอาวุธนอกจากจอบและเสียม ครั้นได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารข้าศึกดังฝ่ามาตามสายฝนตั้งนั้นก็พากันตกใจแตกตื่นวิ่งหนี เหยียบกันตายเป็นอันมาก เพลงเปาคิดจะขับม้าหนีกลับเข้าเมืองก็เห็นอุยเอียนขี่ม้า มาสกัดขวางทางไว้ จึงขี่ม้าเข้ารบกับอุยเอียน พอรบกันได้ห้าเพลงอุยเอียนหลบทวนเพลงเปาแล้วขี่ม้ากลับวกเข้ามาทางด้านหลังของเหล่าเปาจับเพลงเปาได้บนหลังม้า

ฝ่ายลยต้องและงอหลันยกทหารมาเป็นกองคุ้มกันเพลงเปา แต่เนื่องจากฟ้าฝนตกหนักลยต้องและงอหลันจึงร้องอยู่ ครั้นเห็นว่าฝนยังไม่สร่างฟ้าก็เกรงว่าหากเนินเข้าต่อไปข้าศึกอาจเข้าตี เพลงเปาก็จะเสียการไป จึงสั่งให้ทหารยกออกจากเมืองลกเสีย ฝ่ายสายฝนตามไป พอยกมาใกล้ริมฝั่งน้ำก็ได้ยินเสียงขลุ่ยมุนอ้ออึง ก็รู้ว่ากองทหารของเพลงเปาถูกชุมนุมโจมตี จึงสั่งทหารให้เร่งฝีเท้า หวังจะเข้าไปช่วย

ในขณะที่กองทหารของงอหลันและลยต้องกำลังเร่งจะเข้าไปช่วยกองทหารของเพลงเปานั้น พลันได้ยินเสียงทหารอีกกองหนึ่ง โห่ร้องดังสนั่นออกมาสกัดขวางหน้าไว้ ปรากฏเป็นสองตงคุมทหารยกตามมาช่วยอุยเอียน เห็นทหารเมืองเสฉวนจะยกมาช่วยทหารของเพลงเปา จึงสั่งทหารให้สกัดกองทหารเมืองเสฉวนซึ่งยกมานั้น สองตงขี่ม้าออกหน้าทหารตรงเข้าไปหาตัวนายทัพ งอหลันและลยต้องเห็นนายทัพของข้าศึกขี่ม้านำหน้าทหารฝ่ายฝนมาอย่างรวดเร็วก็ขี่ม้าเข้ารบด้วยสองตง

แต่พอประมือกับง้าวของสองตงได้ไม่ถึงสามเพลง สองนายทหารเมืองเสฉวนก็สำนึกได้ว่าฝีมือของทหารเสือเล่าปี่ผู้นี้หนักหน่วง รุนแรงราวอสุนีบาต หากขึ้นสู้รบต่อไปก็คงต้องเดินทางไปเยือนเมืองผีเป็นแน่แท้ ดังนั้นพอได้จังหวะงอหลันและลยต้องก็ขี่ม้าผละหนีไปตั้งอ่า

ทหารของสองตงรุกเข้าโจมตีทหารของงอหลันและลยต้อง บาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก และจับเป็นเชลยได้อีกจำนวนหนึ่ง

พอฝนสร่างอุยเอียนและสองตงจึงมัดเพลงเปาแล้วพาเชลยศึกยกกลับมาที่ค่าย ครั้นรุ่งขึ้นก็ให้สองตงรักษาค่ายทั้งสอง ส่วนอุยเอียนพาเชลยศึกทั้งปวงไปหาเล่าปี่ที่ด่านโปลยสิกวัน

เล่าปี่ได้ทราบความศึกก็มีความยินดี แต่พอเห็นหน้าเพลงเปาเล่าปี่ก็รู้ว่าเพลงเปาเคราะห์ดีสุดย ไม้คำนึงถึงคุณที่เล่าปี่ปล่อยตัวกลับไปแล้วยังอาสาคุมทหารมาสืบอีก เล่าปี่จึงโกรธเพลงเปา ตาเพลงเปาว่าอายคนไม่รักษาความสัตย์ เราลี้มีน้ำใจเมตตาแก่ สัตว์ผู้ยาก สู้สุดสำหรับปล่อยตัวให้กลับไปเพื่อจะได้รักษาญาติพี่น้อง ยังกล้าอาสาขอมารบกับเราอีก คนอาสาตย์เช่นนี้จะเลี้ยงไว้สืบไปไม่ได้การ ว่าแล้วเล่าปี่จึงสั่งให้ทหารคุมตัวเพลงเปาเอาไปประหาร และให้ขุนบำเหน็จแก่อุยเอียนเป็นอันมาก

ณ เวลานั้นสิ้นนายทหารเอกเมืองเสฉวนที่อาสาเล่าเจี้ยงมาสกัดกองทัพเล่าปี่คือเล่ากู่ย เตียวหิม เพลงเปาและเตงเหียน ซึ่งจิโฮเต๋าหยินได้เตือนว่าหากมีปัญญาทำให้เร่งระมัดระวังรักษาตัวจึงจะพ้นอันตราย แต่ไม่มีผู้ใดเข้าใจความนัยอันซ่อนเร้น คิดเห็นแต่ว่าจิโฮเต๋าหยินเป็นคนพุดจาไม่รู้เรื่อง ก็ได้ล้มหายตายจากไปแล้วสองคน คือเตงเหียนและเพลงเปา คงเหลือเพียงเล่ากู่ยกับเตียวหิมเท่านั้น

ในขณะที่เล่าปี่กำลังขุนบำเหน็จทหารซึ่งมีความชอบนั้น ทหารรักษาการณ์ได้พาม้าเลี้ยงซึ่งขงเบ้งใช้มาแต่เมืองเกงจิวเข้ามาขอพบเล่าปี่ เล่าปี่เห็นม้าเลี้ยงมาก็มีความยินดี ม้าเลี้ยงค่านับเล่าปี่ตามธรรมเนียมแล้วจึงรายงานว่าขงเบ้งใช้ข้าพเจ้ามารายงานความแก่ทานว่า การข้างเมืองเกงจิวนั้นเป็นปกติทุกประการ มิได้มีภัยอันตรายใดๆ มาแล้วพาน ท่านอย่าได้กังวลเลย แต่ขงเบ้งได้ฝากหนังสือมาฉบับหนึ่งกำชับว่าเป็นการสำคัญ ให้ท่านทำตามที่บอกไว้ในหนังสือนั้นอย่าได้ประมาท แล้วม้าเลี้ยงจึงมอบหนังสือของขงเบ้งแก่เล่าปี่

เล่าปี่รับหนังสือจากม้าเลี้ยงมาอ่านดูเป็นใจความว่า ในปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าเห็นดาวดวงหนึ่งปรากฏตรงเมืองลกเสียอยู่ฝ่ายปราจีนทิศนั้นร้ายนัก เห็นจะเสียแม่ทัพนายกองซึ่งยกมาครั้งนี้เป็นมั่นคง ขอให้ท่านเร่งระมัดรักษาตัวอย่าประมาท

สามก๊กฉบับสมบูรณได้พรรณานาความตอนนี้ว่า ข้าเลี้ยงได้คำนวณตำราไท่ฮิก (ดาราศาสตร์สูงสุด) ปีนี้เป็นปีกู่ยไห (ปีกุนหรือปีที่มึนมาก) ดาวเทียมกั๋ง (ดาวโต) ขึ้นอยู่ทางทิศตะวันตกและทั้งวิเคราะห์ปรากฏการณ์บนท้องฟ้า ดาวไท่แยะ (ดาวประจำเมือง) โคจรเข้าใกล้เมืองลกเซียะ เรื่องจะเกิดกับผู้เป็นแม่ทัพ จะต้องประสบอันตรายอย่างใหญ่หลวง เรื่องอันเป็นมงคลจะน้อยมาก ขอให้เร่งระมัดระวังให้ดี

ขณะนั้นเป็นเจียนอันศกปีที่สิบแปด เดือนเก้า ดาวไถมีปกติ สถิตอยู่กลางท้องฟ้า สีฟ้าแกมขาว ในขณะที่ดาวประจำเมืองหรือดาวไท่แยะจะมีปกติสถิตเบื้องทิศตะวันตกเฉียงไปทางใต้ รัศมีสีฟ้าอมเหลือง แต่ไม่เจิดจ้าด้วยเป็นเวลาช่วงวสันตฤดู แต่ในยามนั้นบังเกิดเป็นปรากฏการณ์ประหลาด คือดาวไถกลับโคจรเข้าไปอยู่ใกล้กับดาวประจำเมือง และแสงแห่งดาราภิวัตน์แปรปรวนสิ้น ดาวไถกลับมีสีขาวประดุจสีไว้ทุกข์งานศพ ในขณะที่ดาวประจำเมืองซึ่งควรจะมีประกายสีสดใสเจิดจ้า

เล่าปีอ่านความตามหนังสือของขงเบ้งจบแล้วก็พรันใจ เพราะได้บ่งบอกวิถีโคจรของดวงดาวบนอากาศ สอดคล้องตรงกับคำของแพะเถียว แต่ความซึ่งขงเบ้งเดื่อนมานั้นตรงกันข้ามกับความเข้าใจของเล่าปี เล่าปีและบังทองสำคัญว่าดาวประจำเมืองซึ่งสถิตในนั้นเป็นนิมิตหมายว่าเล่าปีจะได้เข้าครองเมืองเสฉวน แลดาวไถซึ่งชืดขาวราวกับสีเสื้อไว้ทุกข์นั้นหมายถึงเล่าเจียงซึ่งจะล่องลับดับวาสนาจากเมืองเสฉวน แต่ขงเบ้งกลับเห็นว่าเกิดเภทภัยอันตรายใหญ่หลวงกับแม่ทัพนายกองซึ่งมาในกองทัพของเล่าปี

เล่าปีนั้นเคยประจักษ์ถึงภูมิปัญญาวิชาคุณในการวิพากษ์วิจารณ์ดวงดารานบนอากาศของขงเบ้งตั้งแต่ครั้งแรกพบที่เขาโจ่งกั้ง ดังนั้นเมื่อสิ่งซึ่งขงเบ้งเดื่อนมาขัดกับสิ่งซึ่งสำคัญอยู่ในใจ เล่าปีก็หวั่นใจ ว่าการณ์น่าจะจะไปตามหนังสือของขงเบ้ง

เล่าปีหวั่นใจแล้วสีหน้าก็หม่นหมองมิรู้ที่จะคิดประการใด กล่าวกับม้าเลี้ยงว่าซึ่งขงเบ้งให้หนังสือมาทั้งนี้ก็แจ้งแล้ว เราก็ระมัดระวังตัวอยู่มิได้ขาด ให้ท่านรีบกลับไปบอกแก่ขงเบ้งเถิด ม้าเลี้ยงได้ฟังดังนั้นจึงคำนับลาเล่าปีแล้วเดินทางกลับไปเมืองเกงจิวแต่เวลานั้น

เล่าปีขุนซ่งของหมองใจด้วยความตามหนังสือของขงเบ้ง ครุ่นคิดวิตกกังวลอยู่ พอม้าเลี้ยงคำนับลากลับออกไปแล้ว จึงแจ้งความซึ่งขงเบ้งมีหนังสือมานั้นแก่บังทอง แล้วปรึกษาด้วยบังทองว่าขงเบ้ง มีหนังสือมาเตือนดังนั้นเห็นว่าจะประมาทมิได้ ครั้นจะเร่งทำการรุดหน้าต่อไปเกิดอันตรายแล้วขงเบ้งก็จะตำหนิติเตียนได้ว่าไม่ฟังคำ ดังนั้นจึงขอที่จะเลิกทัพกลับไปเมืองเกงจิวก่อน ปรึกษาหารือกับขงเบ้งแล้วค่อยคิดอ่านทำการต่อไป

บังทองพอทราบความตามหนังสือของขงเบ้ง แทนที่จะคิดว่าสหายสนิทร่วมสำนักมีความห่วงใยในความปลอดภัยจึงเดื่อนมาให้ระมัดระวัง ขอบที่จะน้อมใจปฏิบัติตาม แต่บังทองยามนี้โมหจริตเข้าครองจิต สำคัญผิดคิดว่าขงเบ้งริษยาว่าหากบังทองนำทัพไปกับเล่าปียึดได้เมืองเสฉวนสำเร็จแล้ว ความชอบก็จะตกแก่บังทองแต่ผู้เดียว จึงแกล้งมีหนังสือมาทักท้วงให้เสียการไป

นี่แหละคือสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสว่า คนเรามีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ ทำกรรมอย่างไรก็ต้องได้รับผลแห่งกรรมนั้น ทำกรรมดีย่อมได้รับผลดี ทำกรรมชั่วย่อมได้รับผลชั่ว ซึ่งจะหลีกเลี่ยงกรรมนั้นมิได้เลย แลทรงตรัสเป็นพุทธภาษิตว่า วิชาศกालะ วิปริตตะพุทธิ ซึ่งแปลความหมายว่าถึงแม้มีสติปัญญาสักปานไหน เมื่อกาลวินาศมาถึงแล้ว สติปัญญานั้นก็วิปลาสแปรปรวนไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แผนการของขุนบิณ (ตอนที่359)

นักพรตจีโซเดาหยินพยากรณ์ด้วยญาณทัศนะว่ามังกรบิณ ไม่ได้แต่เห็นฟ้าเข้าเสฉวน ส่วนหงส์มีปีกบิณได้กลับร่วงลงสู่พื้น ผู้ใดฝันลืขิตสวรรค์จะเป็นอันตราย แต่สैनายทหารเอกเมืองเสฉวนไม่เข้าใจความนัย หว่าจีโซเดาหยินบ้าใบ้จึงไม่เชื่อฟัง จนหลงเปาและแดงเหียนเสียชีวิตไปสองคน ในขณะที่ทางด้านเล่าปี แพะเถียวและขงเบ้งก็เดื่อนว่าปรากฏการณ์บนอากาศที่ ดาวประจำเมืองและดาวไถโคจรเป็นเชิงมุมร้าย จะเกิดอันตรายแก่แม่ทัพนายกอง ให้เร่งระมัดระวังตัว

เล่าปีนั้นทราบความตามหนังสือของขงเบ้งแล้วก็หวั่นใจ แต่บังทองยามถึงคราวิชาสติปัญญากลับวิปลาสแปรปรวน พอได้ฟังคำปรึกษาของเล่าปีจึงว่า ทุกวันนี้ข้าพเจ้าก็รู้อยู่ ดูในอากาศเห็นดาวดวงหนึ่งร้ายจริง แต่ว่าเหตุนั้นได้แก่หลงเปาต่างหาก ซึ่งดาวดวงนี้ปรากฏอยู่ทุกวันนี้จะได้แก่ตัวท่านซึ่งจะได้เป็นใหญ่ในเมืองเสฉวนอีก เหตุไฉนท่านมาสงสัยว่าจะมีอันตราย จะยกกลับไปเมืองเล่าข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ขอให้ท่านเร่งยกทหารรีบทำการเข้าไปตีเอาเมืองเสฉวนเถิด

ความอันบังทองกล่าวบัดนี้ก็ประจักษ์เช่นเดียวกันว่า บังทอง ก็มีภูมิปัญญาวิชาคุณ รู้การในอากาศอย่างเดียวกับแพะเถียวและขงเบ้ง เห็นการโคจรของดาวไถและดาวประจำเมืองวิปริตอยู่จึงพยากรณ์ตรงกันข้อหนึ่งว่า ซึ่งดาวประจำเมืองรุ่งเรืองสว่างไสวนั้นได้แก่เล่าปีซึ่งจะมีอำนาจเป็นใหญ่ขึ้นในเมืองเสฉวน แต่แย้งกัน ข้อหนึ่งคือปรากฏการณ์ด้านดาวไถซึ่งมีสีขาวราวกับสีเสื้อไว้ทุกข์ อันเป็นดาวร้ายนั้นบังทองสำคัญ

หมายถึงเพลงเป่าซึ่งเป็นทหารเอกเมืองเสฉวนและถูกประหารตามคำสั่งของเล่าปี่ ในขณะที่ขงเบ้งเห็นว่า หมายถึงแม่ทัพนายกองของเล่าปี่เอง

ดังนั้นเมื่อเล่าปี่จะได้ที่เป็นใหญ่ในเมืองเสฉวนจึงเห็นว่าไม่ชอบที่จะยกกลับไปเมืองเกงจิว แต่ควรที่จะยกเข้าตีเอาเมืองเสฉวนเสียทีเดียว

เล่าปี่แม้รักความตามหนังสือของขงเบ้ง แต่คำกล่าวของ บังทงนั้นก็กลับต้องด้วยความคิดของเล่าปี่เอง เล่าปี่จึงละเสีย ซึ่งหลักแห่งความเชื่อที่พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสเตือนสั่งสอนว่าอย่าได้เชื่อสิ่งใด แม้จะตรงกับความคิดของตัวเอง แต่ให้เชื่อกรรมเป็นสำคัญ เมื่อเล่าปี่เชื่อคำบังทงแล้วจึงสั่งการให้เคลื่อนทัพไปสมทบกับกองทัพสวนหน้าซึ่งสองตงและอุยเอี้ยนรักษาค่ายอยู่ที่ปากทางซอกเขา ครั้นยกไปถึงก็เรียกประชุมปรึกษาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงเพื่อคิดอ่านวางแผนจะเข้าตีเมืองลกเสีย

บังทงไม่ทราบภูมิประเทศจึงถามหวดแจ้งว่าหนทางซึ่งจะยกเข้าตีเมืองลกเสียนั้นมีแต่ทางเดียวซึ่งเป็นทางสายใหญ่ตรงไปทางเบื้องหน้าหรือว่ายังมีเส้นทางอื่นอยู่อีก หวดแจ้งจึงว่าอันเส้นทางทั้งปวงในแดนเมืองเสฉวนนี้เดียวสงได้วาดไว้ในแผนที่โดยถนัดวณละเอียดดีแล้ว จึงควรที่จะเอาแผนที่นั้นมาทางดู เล่าปี่จึงเอาแผนที่ซึ่งเดียวสงให้ไว้ นั้นมาทางออกดู ก็เห็นเส้นทางที่จะไปยังเมืองลกเสียนั้นมีอยู่สองเส้น เป็นเส้นทางใหญ่เส้นหนึ่งและเส้นทางเล็กอีกเส้นหนึ่งเส้นทางใหญ่แม้จะสะดวกกว่าแต่เป็นทางอ้อม ส่วนเส้นทางเล็กแม้ทุรกันดารผ่านซอกเขาแคบๆ แต่เป็นเส้นทางลัด

บังทงจึงว่า ซึ่งจะยกเข้าไปเมืองลกเสียนั้นข้าพเจ้าจะขอคุมทหารไปทางน้อย ขอให้ท่านยกไปทางใหญ่ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงท้วงว่าเส้นทางเล็กเป็นเส้นทางคับขันแลทุรกันดาร ตัวท่านไม่ชำนาญในการรบ หากเข้าศึกยกมาชุมนุมโจมตีก็จะเสียทีโดยง่าย ส่วนตัวข้าพเจ้าชีวิตเดบโดคร่ำศึกอยู่บนหลังม้ามั่นข้าศึกยกมาตั้งสกัดอยู่ที่พอจะต่อสู้เอาชนะได้ จึงขอพาทหารไปตามเส้นทางลัดเอง ส่วนตัวท่านขอให้คุมทหารไปตามเส้นทางใหญ่ แล้วยกเข้าตีเมืองทางทิศตะวันออกเถิด

บังทงได้ฟังก็แย้งว่า อันทางใหญ่นั้นข้าพเจ้าเห็นว่าข้าศึกจะยกทหารมาสกัดอยู่เป็นอันมาก ซึ่งข้าพเจ้าจะยกไปนั้นจะต่อด้วยกำลังข้าศึกมิได้ จึงจะขอไปทางน้อยด้วยเห็นว่าข้าศึกจะเบาบางพอกำลังข้าพเจ้าจะสู้ได้ อันทางใหญ่นั้นผู้อื่นจะยกไปเห็นจะเสียที ควรท่านยกไปเองจึงจะชอบ

เล่าปี่ได้ฟังเหตุผลของบังทงก็เห็นด้วยแต่ยังคงสายหน้า แล้วกล่าวว่าท่านจงไปทางใหญ่ตามข้าพเจ้าว่าเถิด อย่าได้ไปทางน้อยเลย ด้วยเวลาคืนนี้ข้าพเจ้าฝันร้าย เห็นหลากใจอยู่ว่ามีเทพดาองค์หนึ่งเอาไม้ตะบองเหล็กมาตีถูกแขนซ้ายข้าพเจ้าเจ็บปวดเป็นกำลัง จนตื่นขึ้นแล้วยังมีหายเจ็บ กริ่งใจอยู่จะนี่จึงให้ท่านไปทางใหญ่

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่าในฝันของเล่าปี่นั้นเทพดาเอากระบี่มาตีถูกแขนขวาแต่ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) แปลว่าเป็นแขนซ้าย ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องตามคติความเชื่อเรื่องซ้ายขวาโดยคติของจีนนั้นถือว่าข้างซ้ายเป็นใหญ่กว่าข้างขวา ในขณะที่คติของไทยถือว่าข้างขวาใหญ่กว่าข้างซ้าย

แลเล่าปี่นั้นมีกุนซือใหญ่สองคน คือขงเบ้งซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่และบังทงเป็นที่ปรึกษารอง ตามคติจีนจึงถือว่าขงเบ้งประดุจดั่งแขนซ้าย และบังทงเป็นประดุจดั่งแขนขวาของเล่าปี่ เหตุนี้ในฉบับภาษาจีนจึงระบุว่าเทพดาตีถูกแขนขวา ซึ่งหมายถึงบังทงตามคติจีน แต่พอแปลเป็นภาษาไทยจึงระบุว่าเทพดาตีถูกแขนซ้ายซึ่งมีความหมายถึง บังทงตามคติไทย

เจตนาของเล่าปี่ตั้งนี้คล้ายประหนึ่งว่าเล่าปี่เองก็พรั่นใจตามหนังสือของขงเบ้ง ประกอบกับความฝันดังกล่าวว่าบังทงจะเป็นอันตราย จึงพยายามที่จะเกี่ยงให้บังทงคุมทัพไปตามเส้นทางใหญ่ เพราะถึงแม้จะมีทหารข้าศึกมาสกัดกั้นก็พออาศัยกำลังฝีมือทหารเอกตีฝ่าหักออกไปได้โดยไม่ต้องได้รับอันตราย แต่ทางเส้นทางน้อยนั้นทุรกันดารและเป็นทางแคบ หากถูกขุมโจมตีย่อมยากจะหลบหนี และอาจเป็นอันตรายได้

บังทงได้ฟังเล่าปี่ตั้งนั้นก็ไม่ได้เห็นด้วยและยืนยันความเห็นเดิมว่า อันเกิดมาเป็นทหารทำการสงคราม แม้มีตายก็จำต้องบาดเจ็บเป็นประเพณี เหตุใดท่านจะมาวิตกเดือตร้อนด้วยความฝันจะนี่หาต้องการไม่

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็กล่าวว่า ซึ่งท่านว่ามานี้ก็ชอบด้วยประเพณีการสงครามอยู่ แต่หนังสือซึ่งขงเบ้งเตือนมานั้นก็ไม่อาจดูแคลนได้โดยเด็ดขาด ข้าพเจ้าจึงวิตกว่าจะเกิดอันตราย การจะยกกองทัพไปครั้งนี้ข้าพเจ้าไม่มีความวางใจเลย ถ้าหากท่านยังต้องการจะไปทางเส้นทางน้อย ข้าพเจ้าก็ขอเปลี่ยนความคิดให้ท่านอยู่รักษาด่านไปเสียก่อนไว้ให้มั่นคง ข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวจะยกทหารไปทำการเอง

บังทองได้ฟังคำเล่าปีดังนั้นก็สำคัญว่าเล่าปีเชื่อถือถ้อยคำของขงเบ้งยิ่งกว่าความคิดตัว เก็บความคิดอันวิปริตด้วยโมหะไว้มิได้ จึงกล่าวกับเล่าปีด้วยอารมณ์ขันมั่วแต่แสร้งทำเป็นหัวเราะแล้วว่า ซึ่งขงเบ้งให้หนังสือมานั้นด้วยริษยาเห็นว่าข้าพเจ้ามาทำการด้วยท่านจะได้เมืองเสฉวนเป็นความชอบ จึงว่ามาทั้งนี้หวังจะให้ท่านสงสัยใจมิให้ทำการตลอด ข้าพเจ้าก็จะหามิความชอบไม่ ซึ่งท่านนิมิตฝันก็ดูอยู่ดอก อยากรินใจเลย แลตัวข้าพเจ้ามาทำราชการอยู่ด้วยท่าน ตั้งใจจะอาสาให้ถึงขนาด ปรารถนาจะเอาโลหิตทาแผ่นดินไว้ให้ปรากฏไปในภายหน้า ถึงจะเป็นอันตรายแก่ชีวิตก็มีได้คิด เวลาฟุ้งนี้เข้าขอให้ท่านรับยกทหารไปเกิด

เล่าปีเห็นบังทองมีความชวนเคืองชนิดที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนก็เกรงใจ จึงว่าเมื่อท่านมีความเห็นดังนั้นก็ตกลงตามความคิดของท่าน ว่าแล้วเล่าปีจึงสั่งให้จัดกองทัพเป็นสองกอง กองแรกเล่าปีให้สองตงเป็นกองทัพหน้า เล่าปีเป็นกองทัพหลวง ยกเข้าตีเมืองลกเสียตามเส้นทางสายใหญ่ อีกกองหนึ่งให้อุยเอียนเป็นกองทัพหน้า บังทองเป็นกองทัพหลวง ยกเข้าตีเมืองลกเสียตามเส้นทางลัด

ครั้นเวลาเช้าเล่าปีและบังทองจึงขี่ม้าเคียงคู่กันออกตรวจตรากองทัพทั้งสองกองซึ่งเตรียมการพร้อมคอยท่าอยู่ เทพยดาได้ บันดาลนิมิตให้ปรากฏอีกครั้งหนึ่ง โดยเท้าม้าบังทองเดินสะดุดขาตัวเองทรุดตัวลงบังทองพลัดตกลงจากหลังม้า

เล่าปีเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบกระโจนลงจากหลังม้าเข้ามาพวย บังทอง แล้วรำพึงว่าเหตุไฉนมาท่านจึงมีอันเป็นดังนี้ บังทองก็ว่ามาตัวนี้ข้าพเจ้าทำการมาช้านาน มิเคยเป็นอาการดังนี้เลย

เล่าปีจึงว่าอาการมาดังนี้ประหนึ่งเป็นลางร้าย หากมันท่านยกไปจะมีเสียที่แก่ข้าศึกหรือ ท่านจงเปลี่ยนเอาม้าที่ข้าพเจ้าขี่ไปเกิด ข้าพเจ้าจะเอาม้าท่านมาขี่เอง ว่าแล้วไม่ฟังคำบังทอง เล่าปีจึงขึ้นขี่ม้าของบังทองแล้วสั่งทหารให้จูงม้าที่ขี่มาให้บังทองขี่

บังทองเห็นกริยาอาการของเล่าปีก็รู้ว่าเล่าปีมีความเป็นห่วงเป็นใยในชีวิตของตัวเองยิ่งกว่าชีวิตของเล่าปีความรู้สึกอบอุ่นและอึดอัดในใจจึงประดังขึ้นโดยไม่รู้ตัว น้ำตาบังทองก็ไหลซึมออกจากเบ้าตาทั้งสองเล่าปีเห็นน้ำตาบังทองก็ยิ่งพรั่นใจวิตกว่าเป็นลางร้ายบังทองไปครั้งนี้แล้วจะเกิดอันตรายอาจไม่ได้พบกันอีก จึงขี่ม้าเข้ามาประชิดม้าบังทอง เอามือทั้งสองกุมมือบังทองแล้วว่าบุญวาสนาอันใดหากมีอันสงส์แท้ขอบุญวาสนานั้นจงแผ่ปกป้องท่านให้ปลอดภัยทุกประการเถิด

บังทองได้ฟังคำเล่าปีก็ยิ่งซาบซึ้ง คำนับเล่าปีแล้วว้มน้ำใจไมตรีและเมตตาที่ท่านได้ประจักษ์แจ่มจ้าแก่ข้าพเจ้าไม่มีวันลืมเลือนเลย พระคุณท่านหาที่สุดมิได้ ชีวิตนี้ข้าพเจ้าได้ทำการอยู่ด้วยท่านก็เป็นวาสนาแล้ว แม้จะถึงแก่ความตายก็ไม่เสียตายชีวิตเลย

เล่าปีได้ยินคำบังทองกล่าวถึงความตายถึงสองครั้งสามคราก็ยิ่งหวั่นใจ แต่เมื่อได้เตรียมกองทัพถึงเพียงนี้อุปมาดั่งน้ำธนูสุดแสงแล้วไหนเลยจะหยุดยั้งได้ จำต้องปล่อยลูกธนูให้แล่นไป สุดแท้แต่บุญและกรรมเล่าปีจึงรับคำนับบังทองแล้วยืนม้าดูบังทอง นำกองทัพเคลื่อนออกไปตามเส้นทางลัด ในขณะที่ในใจนั้นก็รู้สึกกังวล วังเวง และอาลัยอาวรณ์บังทองยิ่งนัก พอกองทัพบังทองเคลื่อนออกไปหมดสิ้นแล้ว เล่าปีจึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพไปตามเส้นทางสายใหญ่

ทางด้านเมืองลกเสีย ครั้นเล่าก๊วยและงอ้อได้ทราบรายงานว่า เหลิงเปาเสียที่แก่ข้าศึกถึงแก่ความตายแล้วก็ตกใจและเสียใจ นั่งลงปรึกษากันว่าจะคิดอ่านทำการประการใด

ในขณะที่กำลังปรึกษากันอยู่นั้น เตียวหยิมได้ไปตรวจตรากองทัพเสร็จแล้วกลับเข้ามาสมทบ และว่าเล่าปีได้ตีในการศึกแล้วเห็นจะยกกองทัพล่วงเข้ามาตีเอาเมืองลกเสีย ข้าพเจ้าเล็งว่าเล่าปีจะยกกองทัพมาตามเส้นทางลัดเพื่อประหยัดเวลาเดินทาง ดังนั้นข้าพเจ้าขออาสาหน้าทหารยกไปรักษาเส้นทางลัดไม่ให้เล่าปียกทัพเข้ามาถึงเมืองลกเสียได้

งอ้อที่ปรึกษาจึงว่าความคิดของเตียวหยิมนี้ชอบแล้ว อันเส้นทางลัดนี้เป็นที่คับขัน ถึงแม้เล่าปียกกองทัพมามากเท่าใดก็เหมือนหนึ่ง กำลังน้อย แลท่านชานาญภูมิประเทศเห็นจะด่านท่านข้าศึกเอาไว้ได้ งอ้อกล่าวขาดคำลงทหารรักษาการณ์ก็วิ่งเข้ามารายงานว่า บัดนี้เล่าปียกกองทัพมาเป็นสองกอง กองหนึ่งมาตามเส้นทางสายใหญ่ อีกกองหนึ่งมาตามเส้นทางลัด แต่ไม่รู้ตัวเล่าปีมาตามเส้นทางใด

เตียวหยิมทราบรายงานดังนั้นก็คำนับลาเล่าก๊วยและงอ้อออกมาจัดแจงทหาร แล้วยกไปตั้งสักรัดอยู่ที่ซอกเขาตรงจุดที่เป็นช่องแคบที่สุด มีหน้าผาสูงชันเป็นที่ประหลาด

เตียวหยิมกล่าวกับทหารทั้งปวงว่าภูมิประเทศซึ่งเรายกมาทำการครั้งนี้เป็นอย่างเดียวกับเมื่อครั้งขุนปิ่นทำศึกกับฝ่งเจียนในครั้งนั้นกองทัพฝ่งเจียนมีกำลังเป็นอันมาก ยกมาตามซอกเขา ขุนปิ่นได้แต่งทหารขึ้นไป

ชุมนุมบนหน้าผาเตรียมพลเกณฑ์ไว้เป็นอันมาก เมื่อฝั่งเจียนยกมาก็ระดมยิงเกณฑ์ถูกฝั่งเจียนถึงแก่ความตาย การศึกครั้งนี้เราจะทำตามแผนการของขุนปิ่นเห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง

ว่าแล้วเดี๋ยวหิมจึงสั่งให้ทหารแยกย้ายกันขึ้นไปชุมนุมบนยอดหน้าผาทั้งสองข้างทาง ถ้าหากกองทัพของเล่าปี่ยกผ่านมาก็ให้ระดมยิงเกณฑ์ใส่ตัวนายพร้อมกัน ทหารทั้งปวงรับคำสั่งแล้วแยกย้ายกันเข้าประจำที่คอยที่อยู่

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ทุ่งหงส์ร่วง (ตอนที่360)

เล่าปี่เดินทัพเข้าตีเมืองลกเสียเป็นสองทาง โดยเล่าปี่คุมทัพไปตามเส้นทางใหญ่ส่วนบังทองคุมทัพไปตามเส้นทางลัดอันเป็นทางทุรกันดาร ในขณะที่เดี๋ยวหิมนายทหารเอกเมืองเสฉวนได้ยกทหารมาชุมนุมบนหน้าผาสองข้างทางที่บังทองจะผ่านไปนั้น

เดี๋ยวหิมคุมทหารเตรียมพร้อมคอยที่กองทัพเล่าปี่ที่จะเดินทัพมาตามเส้นทางลัดพักใหญ่ ก็เห็นอุยเอี้ยนคุมทหารเป็นกองหน้ายกมาถึงกำชับทหารทั้งปวงให้สงบเสียง แล้วบอกต่อกันว่าคนซึ่งขี่ม้าสีขาวที่ยกตามมานั้นคือเล่าปี่ ให้ทหารทั้งปวงพยายามยิงเกณฑ์ไปที่เล่าปี่ก็จะได้ชัยชนะความจริงเดี๋ยวหิมเคยเห็นเล่าปี่ขี่ม้าสีขาว มองไปจากที่ไกลไม่เห็นหน้าคนถนัด จำได้แต่ม้าสีขาวก็สำคัญว่าคนขี่คือเล่าปี่ แต่เล่าปี่เปลี่ยนม้าให้บังทองขี่ในขณะที่จะออกเดินทัพ ดังนั้นเดี๋ยวหิมจึงสำคัญผิดคิดว่าเป็นเล่าปี่ และสั่งให้ระดมยิงเกณฑ์ไปที่คนขี่ม้าขาวซึ่งเป็นบังทอง

บังทองคุมทัพมาตามซอกเขา ในช่วงแรกก็สามารถขี่ม้าเรียงหน้ากันได้สามแถว แต่พอผ่านทางมาระยะหนึ่งก็ขี่ม้าเรียงหน้ากันได้เพียงสองแถว และข้างหน้าก็เป็นทางแคบลงอีก แม้ม้าสองแถว ก็ยังจะต้องเบียดกัน บังทองเห็นทางแคบลงทุกทีและสังเกตเห็นสองข้างทางเป็นหน้าผา ใจก็รำลึกถึงหลักภูมิแห่งพิชัยสงครามว่าภูมิประเทศดังนี้เป็นมรณภูมิก็พรั่นใจ

บังทองจึงชักม้าหยุดอยู่ตรงแนวผาที่สูงชัน แล้วถามทหารซึ่งนำทางว่าตำบลนี้มีชื่ออย่างไร

ทหารเมืองเสฉวนซึ่งนำทางก็บอกว่าตำบลนี้มีชื่อว่าตำบล ลกห้องโห หรือตำบลทุ่งหงส์ร่วง บังทองได้ยินนามของภูมิประเทศก็สะดุ้งใจ คิดว่าตัวเราอาจารย์แตงนามไว้ให้ชื่อว่าสองซุ แลทางจะออกจากซอกเขานี้เป็นท้องทุ่ง ธรรมดาว่าหงส์นั้นแม้จะตกทุ่งก็มีอาจบินไปได้ ตัวเราก็ได้ชื่อว่านามหงส์ จะตกลงท้องทุ่งนี้ก็มีอันตราย

บังทองสะดุ้งใจดังนั้นจึงออกคำสั่งให้ทหารถอยทัพกลับไปตามเส้นทางเดิม แต่พอสิ้นเสียงคำสั่งประหัดสัญญาณก็ตั้งขึ้นจากแนวหน้าผาทั้งสองข้าง ทหารของเดี๋ยวหิมได้ระดมยิงเกณฑ์มาที่บังทองราวหาฝนถูกซอกคอบังทองพลัดตกลงจากหลังม้าถึงแก่ความตาย

อันธรรมดาสรรพสิ่งก่อนที่จะปรากฏย่อมมีเหตุให้เป็นที่สังเกตรู้ได้ แม้ฝนฟ้าที่ตกต้องมาจากอากาศก็ย่อมมีเมฆและความครึ้มให้สัมผัสได้ คงเหลืออยู่แต่ว่าจะมีผู้ใดใฝ่สังเกตหรือไม่ และสังเกตแล้วจะรู้ถึงความหมายที่ถูกต้องถ่องแท้หรือไม่ ซึ่งเล่าปี่ยกกองทัพไปตีเมืองลกเสียครั้งนี้ก็มีนิมิตกลางหลายอย่างบ่งบอกว่าจะเกิดเหตุร้ายกับขุนพลคนสำคัญ ทั้งได้รับการตักเตือนจากผู้มีสติปัญญาอย่างหนักหน่วง แต่นิมิตกลางทั้งปวงและคำตักเตือนทั้งหลายก็ยังไม่สามารถยับยั้งวินาศนั้นได้ นิมิตอย่างอื่นหากเป็นไปตามลิขิตแห่งสวรรค์หรือกฎแห่งกรรมนั่นเอง

ในขณะที่บังทองถึงแก่ความตายนั้นมีอายุได้สามสิบหกปี ตรงกับเทศกาลวันสารทงหรือวันสารทกลางปี ในปีเจียน อันศกที่สิบแปด เดือนเก้า ขึ้นเก้าค่ำ ทหารในกองทัพของบังทองรู้ว่าถูกข่มโจมดีก็พากันแตกตื่นตกใจ อลหม่านกระหนาบไปถึงกองหน้าของอุยเอี้ยน แล้วแจ้งแก่อุยเอี้ยนว่าบังทองถูกข้าศึกข่มยิงถึงแก่ความตายแล้ว

อุยเอี้ยนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ แลไปข้างหน้าก็เห็นทหารของเดี๋ยวหิมอีกกองหนึ่งตั้งสกัดขวางทางไว้ เห็นจะตีฝ่าออกไปไม่ได้จึงรีบคุมทหารยกกลับมาตามทางเดิม และปะทะกับเดี๋ยวหิม ซึ่งคุมทหารออกมาจากจุดที่ข่มยิงบังทอง

ทหารของทั้งสองฝ่ายได้สู้รบกันเป็นสามารบ ทหารของเดี๋ยวหิมได้ตีกระหนาบกองทัพของอุยเอี้ยนเข้ามาทั้งสองด้าน ทหารของอุยเอี้ยนถูกกระหนาบโจมดีก็พากันแตกตื่นตกใจ

อุยเอี้ยนซี้มาคุมทหารรบอยู่ท่ามกลางศึกกระหนาบทั้งสองด้าน จะรุกไปข้างหน้าก็ได้ จะถอยไปข้างหลังก็ได้ จึงวุ่นวายในจิตใจมิรู้ที่จะทำประการใด ได้แต่สู้รบประคองตัวเพื่อเอาชีวิตรอดทหารเมืองเสฉวนซึ่งนำทางจึงบอกแก่อุยเอี้ยนว่ารบอยู่ท่ามกลาง ศึกกระหนาบดังนี้เห็นจะเสียทีแก่ข้าศึก ในที่อันไม่ไกลนี้ที่ข้างซ้าย มีเส้นทางแยกออกไปยังเส้นทางใหญ่ได้ ขอบที่ท่านจะตีฝ่าออกไปตามเส้นทางนั้น

อุยเอี้ยนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงซี้มานำหน้าทหารตีฝ่าวงล้อมออกไปตามเส้นทางแยกด้านซ้ายมือเพื่อจะไปออกเส้นทางใหญ่สมทบกับกองทัพของเล่าปี่ ทหารของเตียวหิมก็ไล่ตามตีไปข้างหลัง อุยเอี้ยนหนีมาตามเส้นทางแยกได้สามสิบเส้นเห็นหยุด และงอหลันคุมทหารเมืองเสฉวนตั้งสกัดอยู่ที่ตกใจ เหลียวกลับมาดูทางด้านหลังก็เห็นเตียวหิมคุมทหารไล่ตามกระชั้นเข้ามาจะหักไปข้างหน้าก็ขัดสน จะกลับไปข้างหลังก็ได้

อุยเอี้ยนจึงตัดสินใจส่ายตาย สั่งทหารให้เข้าตะลุมบอน ทหารของทั้งสองฝ่ายจึงสู้รบกันถึงขั้นตะลุมบอนกันอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่ทหารเมืองเสฉวนเห็นได้ทีก็พากันโห่ร้องชมขวัญสนั่นหวั่นไหวไปทั้งราวป่า ในขณะที่นั้นสองตงคุมทหารเป็นกองหน้าของเล่าปี่ยกมาตามเส้นทางใหญ่ ครั้นมาถึงปากทางแยกก็ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องอยู่ที่ทางแยกด้านใน แลตามหลังไปเห็นเป็นทหารของเมืองเสฉวนซึ่งคุมโดยงอหลันและหยุดองก็คิดว่าชะรอยอุยเอี้ยนจะยกมาตามเส้นทางแยกแล้วถูกข้าศึกสกัดไว้

สองตงจึงสั่งทหารให้ยกเข้าไปในทางแยกหวังจะตีกระหนาบทหารเมืองเสฉวนสมทบกับกองทัพของอุยเอี้ยน โดยที่หารู้ไม่ว่าในขณะที่นั้นอุยเอี้ยนกำลังตกอยู่ในสถานะยาแฉงจะพ่ายแพ้แก่ข้าศึกอยู่แล้ว ทหารของสองตงพอได้รับคำสั่งก็พากันรุกเข้าไปในทางแยก เข้าโจมตีทางด้านหลังกองทัพของงอหลันและหยุดองอย่างดุเดือด ทหารของงอหลันและหยุดองกำลังสู้รบกับทหารของอุยเอี้ยน ทางข้างหน้ามิได้ระวังหลัง ครั้นถูกจู่โจมโดยไม่รู้ตัวก็ตกใจสำคัญว่าต้องกลของกองทัพเล่าปี่ก็พากันแตกตื่นอลหม่านขึ้น

ทหารของอุยเอี้ยนกำลังตกอยู่ในท่ามกลางศึกกระหนาบ พอรู้ว่ากองทัพของสองตงตีกระหนาบหลังทหารเมืองเสฉวนซึ่งสกัดอยู่ กำลังขวัญและกำลังใจก็กลับฟื้นคืนมา พากันจู่โจมกระหนาบกองทัพของงอหลันและหยุดอง ฆ่าฟันทหารเมืองเสฉวนบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

งอหลันและหยุดองเห็นสถานการณ์ตกอยู่ท่ามกลางศึกกระหนาบ และทหารแตกตื่นคุมกันไม่ติดก็ตกใจเหลียวซ้ายแลขวาเห็นว่าจะสู้มิได้ก็พากันหนีเข้าไปในป่า และวกอ้อมไปทางด้านหลังจะกลับไปเมืองลกเสีย สองตงและอุยเอี้ยนเห็นดังนั้นก็คุมทหารไล่ตามตีกองทัพของงอหลันและหยุดองไปถึงเชิงกำแพงเมืองลกเสีย ก็พอดีกองทัพเล่าปี่ยกมาถึงจึงช่วยกันเข้าตีเมือง ส่วนเล่ากู่ซึ่งอยู่รักษาเมืองลกเสียเห็นกองทัพเมืองเกงจิว รุกเข้าโจมตีดังนั้นก็สั่งทหารบนกำแพงและเชิงเทินให้ระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดไว้ไม่ให้กองทัพของเล่าปี่ยกเข้ามาใกล้กำแพงเมืองได้

เล่าปี่คุมทหารเข้าตีเมืองลกเสียเป็นเวลากว่าช่วยยามก็ไม่สามารถรุกรานเข้าไปใกล้กำแพงเมืองได้ เพราะข้างในเมืองระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดไว้แน่นหนา เห็นว่าจะตีเมืองไม่สำเร็จจึงสั่งให้ทหารถอยทัพกลับไปตามเส้นทางเดิม เล่ากู่เห็นกองทัพเล่าปี่ถอยออกไปจึงคุมทหารยกออกจากเมืองไล่ตามตีเล่าปี่ไปตามเส้นทางใหญ่

ฝ่ายเตียวหิมหลังจากไล่ตามตีอุยเอี้ยนไปทางเส้นทางแยกไม่ทันแล้วก็พา ทหารยกกลับมาตามเส้นทางลัด แล้วยกออกไป ที่เส้นทางใหญ่หวังจะยกกลับไปเมืองลกเสีย ครั้นเห็นกองทัพเล่าปี่กำลังถูกกองทัพเมืองเสฉวนไล่ตามตีก็สั่งทหารให้เข้าโจมตีสกัดกองทัพเล่าปี่ไว้ เล่าปี่เห็นเตียวหิมคุมทหารสกัดอยู่จึงสั่งทหารให้ตีฝ่ารุกไปข้างหน้าให้จงได้ ทหารเมืองเกงจิวได้ยินคำสั่งเล่าปี่ก็ตีฝ่ากองทัพของเตียวหิมออกไปข้างหน้า

เตียวหิมจึงคุมทหารไล่ตามตีกองทัพเล่าปี่ต่อไป เล่าปี่ถูกกองทัพเมืองเสฉวนไล่ตามตีมาอย่างกระชั้นชิด จะหนีเข้าค่ายปากทางไม่ได้ จึงพาทหารหนีกลับไปทางด้านโปยสิกวัน กองทหารเมืองเสฉวนเห็นได้ทีก็ไล่ตามตีไปติดๆ

ทางฝ่ายกวนเป้งและเล่าสองซึ่งรักษาด่านโปยสิกวันทราบว่่าเล่าปี่เสียทีแก่ข้าศึกและกำลังถูกไล่ตามตีก็ตกใจ จึงยกทหารสามหมื่นออกจากด่านโปยสิกวันยกออกไปช่วย ครั้นสวนกับกองทัพของเล่าปี่ก็ร้องบอกให้เล่าปี่รีบหนีเข้าไปในด่าน ในขณะที่กวนเป้งและเล่าสอง คุมทหารยกสวนเข้าโจมตีทหารของเตียวหิมที่ยกตามมานั้น เตียวหิม งอหลัน และเล่ากู่ กำลังไล่ตามตีกองทัพของเล่าปี่อย่างมั่นมือ พลันถูกกองทัพม้าของกวนเป้งและเล่าสองยกเข้าโจมตีอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวก็แตกตื่นอลหม่านคุมกันไม่ติด กวนเป้งและเล่าสองจึงขับทหารเข้าฆ่าฟันทหารเมืองเสฉวนบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

เดียวหิม งามหลัน และเล่ากฤษ เห็นทหารแตกตื่นและบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากก็พาทหารที่เหลือหนีกลับไปเมืองลกเสีย กวนเป้งและเล่าสองก็ไล่ตามโจมตีกองทัพของเดียวหิมแตกพ่ายไป แล้วเก็บเอามา ศาตราวุธที่ถูกทิ้งไว้ได้เป็นจำนวนมาก จากนั้นจึงยกทหารกลับเข้าไปในด่านโปลยสิกวน เล่าปี่เมื่อเข้าไปถึงด่านแล้วก็เรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วถามว่าผู้ใดรู้เห็นว่าบังทองไปอยู่เสียที่ไหน หรือเป็นตายร้ายดีประการใดบ้าง

ทหารในกองทัพของบังทองจึงแจ้งว่าบังทองถูกทหารของเดียวหิมซุ่มยิงถึงแก่ความตายในซอกเขา หลังจากนั้นกองทัพ ก็แตกกระจัดกระจายจนกระทั่งมาสมทบกับกองทัพของท่านที่หน้าเมืองลกเสียแล้วพากันถอยกลับมาที่ด่านโปลยสิกวนนี้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ร้องไห้รักบังทองเป็นอันมากจนสิ้นสติสมประดี ทหารทั้งปวงเห็นเล่าปี่ร้องไห้ก็พากันร้องไห้ตามทุกตัวคน แล้วช่วยกันแก้ไขจนเล่าปี่ฟื้นคืนปกติ

เล่าปี่ฟื้นคืนสติแล้วยังคงร้องไห้รำลึกถึงบังทองเป็นอันมาก ปากก็รำพึงว่าเบื้องบนนั้นได้บันดาลนิมิตให้สังหรณ์ เบื้องล่างแพเอียวและขงเบ้งก็ได้ตักเตือนให้ระมัดระวังอันตราย ตัวเราเองก็สังหรณ์ใจเป็นหนักหนาว่าครานี้บังทองจะเป็นอันตราย จึงได้หักท่วงห้ามปรามแต่มิวายเกิดเหตุจนได้

แล้วเล่าปี่จึงให้แต่งการพิธีเช่นไหว้บังทองตามประเพณี เล่าปี่เช่นไหว้ไปก็ร้องไห้รักบังทอง ทหารทั้งปวงก็พากันร้องไห้อีก เล่าปี่ราดสุราสังเวดดวงวิญญาณของบังทองลงกับพื้นดินแล้วยังคงจ้องอยู่ที่พื้นดินด้วยจิตใจอันเหม่อลอย รำลึกถึงบังทองเป็นนักหนา

สองตงขุนศึกผู้เฒ่าผ่านเหตุการณ์เป็นตายร้ายแรงมายาวนาน เห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงเข้าไปปลอบเล่าปี่ว่า ซึ่งอาจารย์บังทองถึงแก่ความตายในครั้งนี้ ท่านจะมัวโศกเศร้าเสียใจอยู่นั้นไม่สมควร ด้วยเดียวหิมได้ตีแก่การสงครามแล้วเห็นจะมีใจกำเริบ คงจะยกมาโจมตีด่านโปลยสิกวนในไม่ช้านี้ แลการซึ่งจะเข้าตีเอาเมืองเสฉวนนั้นเป็นการใหญ่ เมื่อขาดไร้ซึ่งอาจารย์ผู้ใหญ่ตั้งบังทองแล้วท่านก็จะทำการขัดสน จึงขอที่จะเชิญขงเบ้งมาช่วยคิดอ่านทำการ

สองตงกล่าวสิ้นคำทหารรักษาการณ์ก็วิ่งเข้ามารายงานเล่าปี่ว่าบัดนี้เดียวหิมยกกองทัพจะมาตีด่านโปลยสิกวน ขณะนี้ยกเข้ามาใกล้กำแพงด่านแล้ว สองตงและอุยเอี้ยนได้ฟังดังนั้นจึงอาสาเล่าปี่ขอยกกองทัพไปตีกองทัพเมืองเสฉวน

เล่าปี่จึงว่าการศึกข้างหน้ายังยาวไกล ซึ่งท่านจะยกทหารไปสู้รบก็จะบาดเจ็บล้มตายลงทั้งสองฝ่าย แม้ได้ชัยชนะกองทัพของเราก็จะอ่อนด้อยถอยลง จะทำการสืบไปเห็นขัดสน จึงขอที่จะป้องกันรักษาด่านไว้ให้มั่นคง รอขงเบ้งมาถึงก่อนแล้วค่อยคิดการสืบไป

สองตงและอุยเอี้ยนได้ฟังคำเล่าปี่ก็คำนับเป็นที่เห็นพ้องกับความเห็นของเล่าปี่ ดังนั้นเล่าปี่จึงแต่งหนังสือให้กวนเป้งรีบถือไปให้แก่ขงเบ้งที่เมืองเกงจิวตั้งแต่เวลานั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ดาการักษาเมือง (ตอนที่361)

เจี้ยนอันศกปีที่สิบแปด เดือนเก้า ขึ้นเก้าค่ำ เป็นเทศกาลวันสารทงหรือวันสารทกลางปี อากาศเป็นที่สบาย ทุกเมืองแลอาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงต่างจัดงานมหรสพเฉลิมฉลองวันสารทกันอย่างสนุกสนาน ที่เมืองเกงจิวขงเบ้งก็แต่งโต๊ะเลี้ยงบรรดาขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงตามประเพณีที่สนามหน้าของศาลาว่าราชการ มีมหรสพและดนตรีตามแบบอย่างที่เคยมีมาทุกประการ

ขงเบ้งนั่งกินโต๊ะอยู่กับขุนนางข้าราชการ ชมมหรสพและดนตรีจนเวลาล่วงเลยไปถึงปลายยามหนึ่ง ในทันใดนั้นเห็นดาวดวงหนึ่งซึ่งขีดขาวอยู่ในกลุ่มดาวไถ มีขนาดประมาณเส็ก้ามืดกลาง จากปากฟ้าข้างตะวันตก คนทั้งปวงต่างชี้ให้ดูปรากฏการณ์ประหลาด จากท้องฟ้าแต่ขงเบ้งนั้นตกใจ ลุกขึ้นยืน ทิ้งจอกสุราลงกับพื้นแล้วว่าเสียตายนัก เสียตายนัก จากนั้นขงเบ้งก็ร้องไห้

ทหารทั้งปวงเห็นอาการขงเบ้งดังนั้นก็ประหลาดใจ จึงถามว่าท่านตกใจร้องไห้ดังนี้เพราะเหตุสิ่งใด ขงเบ้งจึงว่า เดิมเราเห็นดวงดาวหนึ่งร้ายปรากฏอยู่ตรงเมืองลกเสียนั้นเข้าใจว่าซึ่งนายเรายกกองทัพไปครั้งนี้จะเสียนายทัพนายกองแลที่ปรึกษาเป็นมั่นคง เราได้ให้มีหนังสือไปแจ้งแก่เล่าปี่ให้ระมัดระวังรักษาตัว ควรหรือมิได้คิดอ่านป้องกันภัยอันตรายเลย ปล่อยให้มิเหตุถึงเพียงนี้ได้ แลบัดนี้เราเห็นดาวดวงใหญ่ตกลงชะรอยบังทองถึงแก่ความตายเป็นมั่นคง เล่าปี่นายเราแขนหักเสียข้างหนึ่งแล้ว

ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ตั้งว่าบนนภากาศมีดารานับแสนล้าน แต่ละวันเวลาก็มีดวงดาวร่วงลงมาเป็นธรรมชาติสืบมานานนักหนาดังนี้ โฉนท่านจึงวิตกด้วยการซึ่งดวงดาวตกจากฟากฟ้า แล้วเล็งว่าบังทองถึงแก่ความตายแล้ว ขงเบ้งเห็นทหารทั้งปวงแคลงใจดังนั้นก็ไม่ตอบคำ ได้แต่กล่าวว่าท่านทั้งปวงจงคอยฟังข่าวสืบไปก็จจะรู้เอง

ขงเบ้งหลังจากเห็นดาวตกจากฟ้าแล้วก็ไม่มีแก่ใจที่จะกินโต๊ะสืบไป ทั้งเห็นเวลาล่วงเลยมาสมควรแล้ว จึงสั่งให้หยุดงานแล้วแยกย้ายกันกลับไปที่พัก

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งสั่งให้ตามตัวกวนอู เตียวหุย จูล่ง มาพบพร้อม กันที่จวนของเล่าปี่ แล้วว่าเมื่อคืนนี้ซึ่งดาวดวงใหญ่ตกลงข้างเมืองลกเสียนั้น เห็นบังทองจะถึงแก่ความตายแล้ว เล่าปี่นายเราก็ตัดสินคนช่วยคิดอ่านการสงคราม เห็นจะไม่อาจรูล่วงเข้าถึงเมืองเสฉวนได้ ดีร้ายในสี่ห้าวันนี้เล่าปี่จะใช้คนให้มาตามเราขึ้นไปช่วยเป็นมั่นคง ท่านทั้งปวงจงสั่งให้ทหารเตรียมพร้อมและคอยฟังข่าวอย่าได้ประมาท

กวนอู เตียวหุย และจูล่งได้ฟังขงเบ้งว่าดังนั้นก็หลากใจ เพราะต่างคนต่างเชื่อมั่นในภูมิปัญญาวิद्याคุณของขงเบ้งว่าคาคาการณ์สิ่งใดมีก็ไม่มีความผิด จึงต่างคนต่างรู้สึกไม่สบายใจ ครั้นค่านับลาขงเบ้งกลับออกไปแล้วจึงสั่งการให้ทหารทั้งปวงเตรียมพร้อมคอยฟังคำสั่งของขงเบ้ง

หลังจากนั้นอีกสี่ห้าวันขงเบ้งนั่งสนทนากับกวนอู เตียวหุย และจูล่งที่จวนของเล่าปี่ตามปกติ ทหารรักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานว่าบัดนี้เล่าปี่ใช้กวนเป้งมาแต่เมืองลกเสียน พอกำลังลี้ภัยมาถึง ก้าวเท้าเข้ามาถึง ขงเบ้งพอได้ยินข่าวว่าเล่าปี่ให้กวนเป้งมาเมืองเกงจิวก็รู้ว่าสิ่งที่คาดคะเนไว้กำลังจะได้ข่าวเป็นทางราชการแล้ว มองไปข้างหน้าก็เห็น กวนเป้งตรงเข้ามาค่านับ ไม่นานที่ขงเบ้งจะพูดจาประการใด กวนเป้งได้กล่าวว่า ข้าพเจ้ารีบมาแต่เมืองลกเสียนทั้งวันทั้งคืน ด้วยเล่าปี่มีราชการเร่งด่วนให้ข้าพเจ้านำหนังสือมาถึงท่าน ว่าแล้วก็ส่งหนังสือของเล่าปี่แก่ขงเบ้ง

ขงเบ้งรับหนังสือมาอ่านดูก็รู้ความตรงตามที่คาดหมายว่าบังทองถึงแก่ความตายแล้ว เล่าปี่ขอให้ขงเบ้งรีบยกทหารตามขึ้นไปเมืองลกเสียนก็ร้องไห้ แล้วบอกแก่กวนอู เตียวหุย และจูล่งตามความ ในหนังสือของเล่าปี่นั้น ทุกผู้คนภายในจวนครั้นทราบข่าวว่าบังทองถึงแก่ความตายก็พากันร้องไห้โศกเศร้าเสียใจอาลัยรักถึงบังทองเป็นอันมาก

ครู่หนึ่งขงเบ้งจึงว่า บัดนี้เล่าปี่นายเรามาตั้งอยู่ตำบลโปลยสิกวัน แลเข้าศึกก็ยกมาประชิดติดพันอยู่ ครั้นจะตีหักเข้าไปก็มิได้ จะถอย หลังออกมาก็มีสะดกเป็นที่ขัดสนคับขันนัก แม้เราจะมียกไปช่วยนายเราบัดนี้ก็จะเสียที่แก่ข้าศึก

กวนอูได้ฟังคำขงเบ้งจึงกล่าวว่า ซึ่งท่านจะยกไปตามหนังสือของ พี่ใหญ่ก็ควรอยู่ แต่เมืองเกงจิวนี้ก็เป็นที่สำคัญจำต้องป้องกันรักษาไว้มิให้เป็นอันตราย ท่านจะคิดอ่านประการใด ขงเบ้งจึงตอบกวนอูว่าซึ่งเล่าปี่ให้กวนเป้งบุตรของท่านถือหนังสือหาเราให้รีบยกไปในครั้งนี้ แม้มิได้แจ้งว่าให้ผู้ใดอยู่รักษาเมืองเกงจิว เราก็คงรู้ใจเล่าปี่นายเราวัดต้องการจะมอบหมายให้ท่าน เป็นผู้ดูแลรักษาเมืองเกงจิว ด้วยท่านแลเล่าปี่นั้นเป็นพี่น้องร่วมสาบาน ย่อมทำการโดยสุจริต ไม่คิดแปรผันให้เป็นอื่น ทั้งฝีมือการสงครามเล่าก็แข็งกล้ายากจะหาผู้ใดทัดเทียม

ขงเบ้งกล่าวสืบไปว่าอันการรักษาเมืองเกงจิวเหมือนการนั่งอยู่ในกองเพลิงนั้นก็จริงอยู่ แต่ท่านจงเอาความรักดีต่อเล่าปี่นั้นเป็นประธาน อยาได้บิดพลิ้วเลย

เตียวหุยและจูล่งได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็ทูลว่าที่ขงเบ้งกล่าวมานั้นชอบแล้ว กวนอูเห็นดังนั้นก็ค่านับรับคำขงเบ้ง

ครั้นรุ่งขึ้นขงเบ้งจึงเรียกประชุมขุนนางข้าราชการทั้งปวง แล้วแจ้งความซึ่งบังทองถึงแก่ความตายและเล่าปี่มีหนังสือเรียกหาขึ้นไปเมืองลกเสียนให้คนทั้งปวงทราบทุกประการ

แล้วขงเบ้งจึงว่าซึ่งเราจะยกไปเมืองลกเสียนครั้งนี้จะแต่งตั้งมอบหมายให้กวนอูเป็นผู้รักษาเมืองเกงจิวและบรรดาหัวเมืองทั้งปวง จากนั้นจึงสั่งทหารให้เอาตราสำหรับเมืองจะมอบแก่กวนอูตามประเพณี ในขณะที่ยกไป กวนอูค่านับยกมือขึ้นจะรับตราจากขงเบ้งนั้น ขงเบ้งได้รั้งมือซึ่งถือตราอยู่นั้นกลับมาชิดไว้กับตัว แล้วว่านับแต่เวลาที่ท่านรับเอาตราประจำเมืองนี้ไว้แล้ว ภารกิจราชการหนักเบาทั้งหลายก็จะตกเป็นธุระของท่านทั้งสิ้น

ขงเบ้งกล่าวแล้วก็ยังคำพูดไว้แต่เพียงเท่านั้น กวนอุก็รู้ว่าขงเบ้งต้องการคำมั่นสัญญาว่าจะรักษาเมืองให้รอดปลอดภัยได้หรือไม่ จึงว่าตัวข้าพเจ้าเป็นชายชาติทหาร ถึงมาตรว่าตัวจะตายก็ได้คืนค่าเสีย ขงเบ้งได้ฟังคำกวนอุพูดถึงความตายในยามสำคัญก็พรั่นใจ สะดุ้งขึ้นทั้งตัว ในใจก็รำพึงว่าการซึ่งเราจะมอบตราประจำเมืองให้กวนอุดูแลเมืองเกงจิวนี้เป็นการมงคล แลกวนอุมาเจรจาเป็นลางร้ายเอ๋ยถึงความตายในยามนี้มีบั้งควรเลย

ขงเบ้งพรั่นใจแล้วจึงถามความหยิ่งน้ำใจของกวนอุว่าซึ่งท่านจะรักษาเมืองเกงจิวนี้เราใครจะรู้ว่าถ้าหากโจโฉยกกองทัพมาตีเอาเมืองเกงจิว ท่านจะคิดอ่านประการใด

กวนอุจึงว่าข้าพเจ้าเป็นทหาร ไม่มีความคิดเกรงกลัวข้าศึก ไม่ว่าจะยกมาแต่ไหนไหน มาตรามั่นว่าโจโฉจะยกกองทัพมาข้าพเจ้าก็จะต่อสู้โดยเต็มกำลังให้แก่ชนะไปข้างหนึ่ง มิให้เสื่อมเสียเกียรติยศเลย

ขงเบ้งจึงถามสืบต่อไปว่าถ้าหากโจโฉและขุนกวนคบคิดกันยกกองทัพมากระหนาบตีเอาเมืองเกงจิวแล้ว ท่านจะคิดอ่านประการใด

กวนอุก็ตอบว่าหากกรณีเป็นดังนี้ข้าพเจ้าก็จะแบ่งทหารออกเป็นสองกอง กองหนึ่งรบกับโจโฉ อีกกองหนึ่งรบกับขุนกวน ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ดูรบไต่ชนกวนและโจโฉไม่มีวันได้เมืองเกงจิวเป็นเด็ดขาด ต่อข้าพเจ้าตายแล้วนั้นแหละจึงจะยึดเมืองเกงจิวได้ ท่านจงวางใจเถิด

ขงเบ้งได้ฟังก็สายศิระแล้ว ว่า แม้การศึกมีมาท่านมิได้คิดอ่านทำการด้วยกลอุบาย จะเอาแต่กำลังห้าหาญเข้าหักเอาข้าศึกนั้น เราเห็นว่าเมืองเกงจิวจะเสียเป็นมั่นคง ซึ่งท่านจะอยู่รักษาเมืองเกงจิวนี้จงจำเอาถ้อยคำของเราไว้ ถ้าท่านจะประพฤติดตามแล้วเมืองเกงจิวก็จะมีอันตรายน

กวนอุได้ฟังก็พยักหน้ารับคำเป็นที่ว่าเห็นด้วย แล้วถามว่าท่านจะให้ข้าพเจ้าทำการประการใดจงว่ามาให้แจ้งเถิด ขงเบ้งจึงว่าถ้อยคำเราซึ่งจะกล่าว ณ บัดนี้จะเปรียบประดุจตั้งเกราะเพชรที่คุ้มกันเมืองเกงจิวไว้มิให้เป็นอันตราย ท่านจงจำคำแปลคำนี้ไว้ให้จงมั่น แล้วทำตามอย่าได้ลังเลสงสัย ท่านก็จะปลอดภัย เมืองเกงจิวก็จะไร้อันตราย

แล้วขงเบ้งจึงว่า เหนือรบโจโฉ ได้ร่วมขุนกวน แลคาถาแปลคำนี้ท่านจงประพฤติดปฏิบัติตามจงดีเถิด

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณานาความตอนนี้ว่าขงเบ้งได้บอกกวนอุว่า ท่านจะอยู่ภายหลังนั้นจงจัดแจงระมัดระวังตัว ข้างเหนือคอยสู้โจโฉให้ได้ ฝ่ายใต้นั้นท่านจงทำใจดีประนอมด้วยขุนกวนโดยปรกติ เมืองเกงจิวจึงจะมีความสุข

กวนอุได้ฟังคาถาแปลคำของขงเบ้งก็มีความยินดี คำนับขงเบ้งแล้วว่าคำสั่งสอนของขุนซื่อครั้งนี้ข้าพเจ้าจะจำใส่ใจและจะปฏิบัติตามมิให้ขาดตกบกพร่อง

ขงเบ้งเห็นกวนอุรับคำที่จะทำตามอุบายที่ให้ไว้สำหรับรักษาเมืองเกงจิวแล้วก็ค่อยคลายใจ ยื่นมือที่ถือตราออกไป กวนอุก็ค้ำรับเอาตราประจำเมืองนั้น

เมื่อขงเบ้งมอบตราประจำเมืองเกงจิวแก่กวนอุแล้วก็ออกคำสั่งจัดแจงแต่งทหาร ให้ฮ้อเจี้ยง ม้าเลี้ยง เอียงลอง บิดักเป็นที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือน ให้บิฮอง เล่าสอง กวนเป้ง และจิ่วฉอง ซึ่งเป็นขุนนางฝ่ายทหารอยู่กับกวนอุช่วยรักษาเมืองเกงจิว ส่วนเดี่ยวยุและจุล่งให้ไปทัพกับขงเบ้ง

ขงเบ้งสั่งให้จัดแจงกองทัพซึ่งจะยกไปช่วยเล่าปี่เป็นสามกอง กองหนึ่งให้เดี่ยวยุเป็นแม่ทัพบุกชุมทหารหนึ่งหมื่นยกไปตามทางบก ตีตะลุยตรงเข้าไปคอยทำกองทัพหลวงอยู่ที่หน้าประตูด้านตะวันตกของเมืองลกเสีย กองหนึ่งให้จุล่งเป็นแม่ทัพเรือชุมทหารหนึ่งหมื่นยกไปตามแม่น้ำตรงไปที่เมืองลกเสีย อีกกองหนึ่งขงเบ้งคุมทหารห้าพันเป็นกองทัพหลวงในกระบวนกองทัพเรือ

ครั้นเวลาฤกษ์ดีทั้งกองทัพบกและกองทัพเรือก็ออกจากเมืองเกงจิวพร้อมกัน พอกองทัพ และกองทัพเรือยกออกไปแล้วขงเบ้งจึงยกกองทัพหลวงตามจุล่งไป

เดี่ยวยุยกกองทัพบุกไปตามทางหลวงลงเข้าไปถึงแดนเมืองปากุ่ก็ได้กำชับทหารทั้งปวงให้เข้มงวดกวดขันในระเบียบและวินัย ไม่ให้ชมเชยหรือเกราะชูกร ให้สร้างความรักศรัทธาในหมู่ประชาชนทุกหนแห่งที่เดินทัพผ่าน ครั้นถึงหน้าเมืองปากุ่เดี่ยวยุจึงให้ตั้งค่ายประชิดไว้

ฝ่ายข้างในเมืองปากัน เล่าเจียงได้ตั้งให้เจียมหงั้นเป็นเจ้าของ ครั้นทราบข่าวเดียวหุยยกกองทัพมาประชิดเมืองก็สั่งทหารให้ขึ้นประจำกำแพงเมืองและเชิงเทิน กวดขันรักษาค่ายประตูหอรบไว้ให้มั่นคง

อันเจียมหงั้นผู้นี้มีอายุอยู่ในวัยล่วงหกสิบเศษ แต่เป็นทหารมีฝีมือเข้มแข็ง มีกำลังมาก ใช้งานใหญ่เป็นอาวุธ สามารถต่อสู้กับศัตรูจำนวนมากได้ ตั้งแต่แรกที่รู้ว่าเล่าปี่ยกมายึดด่านโปลีก็กวั้น เจียมหงั้นก็มีความโกรธเคืองเล่าปี่ คิดจะยกกองทัพไปตีชิงเอาด่านโปลีคืน แต่เกรงว่าเล่าปี่อาจแต่งกองทัพพวกอ้อมมาตีเอาเมืองปากัน จึงจำต้องงดกองทัพไว้ แล้วแต่งค่ายคูหอรบเตรียมรักษาเมือง

ฝ่ายเดียวหุยครั้งตั้งค่ายลงมั่นแล้ว และเห็นข้างในเมืองปากันแต่งทหารขึ้นรักษาเชิงเทินค่ายประตูหอรบ จึงให้ทหารออกไปทำเจียมหงั้นที่หน้าประตูเมืองว่า ไอ้เด๋มาชราจแรงออกมาค่านับกุโดยดี แม้จะขัดแย้งอยู่ กุจะยกทหารเข้าไปเหยียบเมืองเสีย แต่ทหารอยู่ในอุ้กก็มีวันจะฆ่าเสียให้สิ้น

เจียมหงั้นแม้อยู่ในวัยชราแต่ก็กระหนงในศักดิ์ศรีชายชาติทหาร ครั้นได้ทราบข่าวเดียวหุยให้ทหารมาด่าว่าทำทนายและกล่าวคำปรามาส กระทบใจดำหาว่าเป็นคนแก่เด๋มาชราก็โกรธ สั่งให้จัดแจงแต่งทหารจะยกออกไปรบกับเดียวหุย

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ตัวจริงกับตัวปลอม (ตอนที่ 362)

นิมิตกลางและคำตักเตือนของผู้มีปัญญาทั้งปวงไม่สามารถช่วยเหลือชีวิตบังของเอาไว้ได้ และถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์ถึงแก่ความตายที่ชอกเขาใกล้กับเนินหงส์ร่วง เล่าปี่จึงจำเป็นต้องเชิญขงเบ้งให้ยกไปช่วยหลังจากภาวะการเมืองגעจิวไว้แก่กวนอูแล้ว ขงเบ้งจึงยาดราห์พบกทัพเรือมุ่งสู่เป้าหมายคือเมืองลกเสียโดยเดียวหุยยกไปทางแดนเมืองปากันแล้วทำเจียมหงั้นเจ้าเมืองซึ่งเป็นขุนพลผู้เด๋มาให้ยกออกมารบ เจียมหงั้นด้วยแรงแห่งโทสะจึงจัดแจงทหารจะยกไปรบด้วยเดียวหุย

เสกอวดนายทหารรองของเมืองปากันเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบเข้าไปทักท้วงเจียมหงั้นว่าซึ่งท่านจะยกออกไปรบกับเดียวหุยนั้นไม่ชอบ ด้วยเดียวหุยนั้นเป็นยอดทหารเสือของเล่าปี่ มีฝีมือการรบเข้มแข็งกล้าหาญนัก เมื่อครั้งศึกสะพานเตี้ยงปีนเพียงแค่ว่าดวด้วยเสียงอันดังก็ทำให้ทหารโจโจทั้งกองทัพต้องถอยกลับไป ตัวท่านชราแล้วเห็นจะไม่สามารถต้านทานกำลังของเดียวหุยได้ ท่านอย่าเพื่อยกออกไปเลย

แล้วเสกอวดจึงกล่าวสลับไปว่าแต่เดียวหุยนั้นเป็นคนใจร้อน แรงด้วยโทสะ ถ้าหากท่านตั้งรับอยู่แต่ในเมืองคอยระมัดระวังป้องกันรักษาเมืองไว้ เดียวหุยยกเข้าตีเมืองไม่ได้ก็จะพาลโกรธทหารแล้วเขียนดลึงโทษทหารตามประสาคนอารมณ์ร้ายก็จะเกิดความวุ่นวายสับสนขึ้นในกองทัพของข้าศึก

อนึ่งเล่ากองทัพเดียวหุยยกมาแต่ทางไกล ไหนเลยเสียบียงอาหารจะบริบูรณ์ได้ เมื่อตั้งทัพต่อสู้กันนานวันเข้าเสียบียงอาหารก็ต้องขาดลง ความระส่ำระสายก็จะเกิดขึ้น ถึงเวลานั้นท่านค่อยยกกองทัพออกโจมตีเห็นจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึกเป็นมั่นคง

เจียมหงั้นได้ฟังคำเสกอวดดังนั้นก็เห็นด้วย จึงให้ทหารตั้งมั่นอยู่แต่ในเมือง กำชับให้ขึ้นประจำอุยบนเชิงเทินและกำแพงเมือง รักษาค่ายประตูหอรบแล้วเตรียมพลเกาทัณฑ์จำนวนมากไว้รับมือกับการเข้าตีเมืองของกองทัพเดียวหุย

เสกอวดเสนอความเห็นครั้งนี้เป็นที่คมสันลึกซึ้ง แต่เป็นความเห็นที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานข่าวสารข้อมูลเก่าที่ว่าเดียวหุยเป็นคนเจ้าโทสะ อารมณ์ร้าย มักเขียนิตทหาร ทั้งเป็นคนวู่วามซึ่งเป็นกิตติศัพท์ที่ปรากฏทั่วไปโดยหาว่าไม่ว่าสรรพสิ่งย่อมมีการเปลี่ยนแปลง เพราะเดียวหุยบัดนี้หลังจากได้สัมผัสกับความคิดอ่านในการสงครามของขงเบ้ง ก็ได้ประจักษ์ถึงการใช้กลยุทธ์และสติปัญญาในการสงคราม มีสติยังคิดมากขึ้น ดังจะเห็นได้ชัดจากเมื่อครั้งออกไปชำระความบังทองแก่ล่งเมาสุรา แทนที่เดียวหุยจะวู่วามด้วยโทสะกลับยังคิดจนประจักษ์ความจริงว่าบังทองคือผู้มีสติปัญญาที่ซ่อนกาย จึงกลับมาแจ้งแก่เล่าปี่ ดังนั้นเดียวหุยในวันนี้จึงไม่ใช่เดียวหุยในอดีต การที่เสกอวดรู้จักแต่เดียวหุยคนก่อนแต่กลับไม่รู้อย่างนี้ถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจนกลายเป็นเดียวหุยคนใหม่แล้ว จึงเท่ากับไม่รู้เขาโดยกระจางอันต้องลักษณะปราชัยแห่งพิชัยสงครามนั่นเอง

เดียวหุยใช้ทหารออกไปทาบรบแต่ข้างในเมืองกลับตั้งมั่นไม่ยอมออกรบ จึงสั่งทหารให้ไปเจรจากับเจียมหงั้นเพื่อเกลี้ยกล่อมให้สวามิภักดิ์แต่โดยดี จะได้ไม่เป็นที่เดือดร้อนแก่ราษฎรทั้งปวง ทหารซึ่งไปเจรจานั้นก็แจ้งความตามคำสั่งของเดียวหุย ให้เจียมหงั้นเปิดประตูเมืองยอมสวามิภักดิ์แต่โดยดี มิฉะนั้นหากตีเข้าเมืองได้แล้วก็จะฆ่าฟันเสียให้สิ้น ไม่เว้นแม้แต่ลูกเด็กเล็กแดง

เจียมหงษ์ได้ฟังก็โกรธ ตวาดทหารของเดี๋ยวหุยว่าอันเมืองเสฉวนนี้มีแต่ทหารที่ยอมหัวขาดโดยไม่ยอม ค้อมศีรษะสวามิภักดิ์ต่อข้าศึก ซึ่งจะมาขอให้เราสวามิภักดิ์นั้นเป็นการปรามาสเหยียดหยามขายชาติทหาร เราหาได้หัวนกลัวต่อคำขุนนางมึงไม่ จะขอยืมปากมึงออกไปบอกแก่นายมึงว่าเรงระวังรักษาศีรษะตัวไว้ให้ จงดี ว่าแล้วเจียมหงษ์จึงสั่งทหารให้ตัดปากและจมูกของทหารเดี๋ยวหุย แล้วขับออกไปจากเมือง

ทหารนั้นได้รับความเจ็บปวดเป็นอันมาก พอลกลับไปถึงค่ายก็เข้าไปรายงานความให้เดี๋ยวหุยทราบทุก ประการ

เดี๋ยวหุยเห็นเจียมหงษ์ดูหมิ่นดังนั้นก็โกรธ พาทหารสองร้อยออกจากค่ายตรงไปที่ประตูเมือง ด่าว่าเจียมหงษ์ และทำให้ยกทหารออกมารบกัน เจียมหงษ์ไม่ยอมยกทหารออกไปรบ กลับให้ทหารด่าว่าเดี๋ยวหุยเป็น หยาบชานานาประการ เดี่ยวหุยยิ่งโกรธตั้งเพลิงเผาในหัวใจ จะขับมารุกเข้าไปก็ติดคูเมืองอยู่เข้าไปมิได้ ได้แต่คารมอยู่ในคอจนเวลาเย็นแล้วก็กลับมาค่าย

พอรุ่งขึ้นเข้าเดี๋ยวหุยก็พาทหารยกไปที่หน้าประตูเมืองร้องด่าว่าเจียมหงษ์และทำให้ยกทหารออกมารบกัน อีก เจียมหงษ์โกรธแต่ยังคงยึดมั่นในแนวทางการตั้งรับไม่ยอมยกออกไปรบ กลับเอาเกาทัณฑ์ยิงมาที่เดี๋ยว หุยถูกหมวกเกราะของเดี๋ยวหุยแล้วลูกเกาทัณฑ์กระเด็นไปอีกด้านหนึ่ง เดี่ยวหุยถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์ที่ หมวกเกราะก็ยิงโกรธเจียมหงษ์เป็นอันมาก ร้องด่าเจียมหงษ์ว่าไอ้เด๋าซี้ซลลาด แมกู่ได้ตัวมึงจะฉีกเนื้อเดี๋ยว เสียให้สาใจ

เดี๋ยวหุยคุมทหารร้องด่าเจียมหงษ์อยู่จนเวลาเย็น เจียมหงษ์ก็ไม่ยกทหารออกมารบ เดี่ยวหุยไม่รู้ที่จะทำ ประการใดก็พาทหารกลับมาค่าย

วันรุ่งขึ้นเดี๋ยวหุยจึงจัดทหารเป็นสี่หน่วยย่อย หน่วยละสองร้อยคนยกไปที่กำแพงเมืองด้านละกอง แล้วร้อง ด่าเจียมหงษ์ทั้งสี่ด้านของกำแพงเมือง เจียมหงษ์ก็ระงับโทสะไว้ไม่ยอมยกทหารออกไปรบ และกำชับ ทหารให้สงบนิ่งรักษาเชิงเทินไว้ให้มั่นคง

เดี๋ยวหุยร้องด่าเจียมหงษ์อยู่จนเวลาบ่าย เห็นเจียมหงษ์ไม่ยกออกมารบจึงพา ทหารขึ้นไปบนเนินเขา แลลงไปข้างในเมืองก็เห็น ทหารเจียมหงษ์แต่งตัวใส่เสื้อเกราะพร้อมอาวุธเตรียมพร้อมอยู่เป็นอันมากแต่ ไม่ยอมออกรบก็ได้คิดว่าซึ่งข้าศึกไม่ยอมออกรบนั้นในชั่ววูบ จะมีกำลังน้อยหรือหวาดกลัว หากแต่เป็นกล ุบายแสร้งยั่วโทสะของฝ่ายเราและถ่วงเวลาจนกว่าเสบียงจะหมดสิ้นแล้วจึงจะยกเข้าทำการ

เดี๋ยวหุยได้สติยังคิดดังนั้นก็คิดต่อไปว่าถึงมาตรมั้นเราจะยก ทหารมาด่าว่าสักเพียงไร ข้างในเมืองก็คง ไม่ยอมยกออกมาต่อรบด้วย กระนั้นเลยชอบที่จะคิดอ่านกลอุบายเอาชนะข้าศึกให้จงได้

เดี๋ยวหุยคิดดังนั้นแล้วในจินตนาภาพก็ปรากฏหน้าขงเบ้งมีที่ท่าเยือกเย็นสงบ โบกพัดขนนกไปมา ใจก็คิด เคลิบเคลิ้มไปถึงกลอุบายที่ขงเบ้งเคยใช้ข่มตีข้าศึก เดี่ยวหุยก็ค่อยข่มขึ้นขึ้น แล้วพาทหารลงมาจากเนิน ตรงไปที่หน้ากำแพงเมืองอีก

พอถึงหน้ากำแพงเมืองเดี๋ยวหุยก็ให้ทหารร้องด่าว่าเจียมหงษ์อีกครั้งหนึ่ง จากนั้นจึงสั่งให้ทหารนั่งบังนอน บ้างทำที่ว้าอืดโรยอ่อนกำลัง แต่ก็ไม่เห็นข้างในเมืองยกทหารออกมา จนถึงเวลาเย็นเดี๋ยวหุยจึงยกทหาร กลับค่าย เดี่ยวหุยกลับมาถึงค่ายแล้วก็คิดว่าเจียมหงษ์แสร้งอดกลั้นโทสะหวังให้เกิดความสับสนวุ่นวายขึ้น ในกองทัพเราแล้วก็จะโจมตีเข้าเต็ม เดี่ยวหุยครุ่นคิดหาอุบายที่จะเอาชนะต่อกองทัพเมืองปากุณ อยู่จนดึก ก็ยังคิดไม่ออก

รุ่งขึ้นเดี๋ยวหุยก็คุมทหารออกไปทำรบเจียมหงษ์อีก พักหนึ่งก็ให้ทหารนั่งพักผ่อน ทั้งนั่งทั้งนอนอยู่ตามแนว ป่า เดี่ยวหุยเอาสุรามา ดื่มแล้วดูดาทหารเสียงดังสนั่น แต่ข้างในเมืองก็ยังไม่ยกทหารออกมารบ เดี่ยวหุยก็ สั่งทหารให้ทำที่เข้าไปตัดฟันและถ่างป่าทำท่าคล้ายกับเป็นการตัดทาง จนกระทั่งถึงเวลาเย็นเดี๋ยวหุยก็ยก ทหารกลับไป

เดี๋ยวหุยทำการในลักษณะนี้ติดต่อกันอีกถึงสามวัน ข้างในเมืองก็ยังไม่ยกทหารออกมารบ แต่การกระทำ ของเดี๋ยวหุยที่ผ่านมานั้นในชั่ววูบจะเสียเปล่า เพราะการตั้งปวงได้ถูกจับตามองจากเจียมหงษ์อย่างใกล้ชิด เห็นแต่ละวันทหารของเดี๋ยวหุยร้องด่าแล้วนั่งบังนอนบ้าง ก็เห็นว่าทหารของเดี๋ยวหุยเริ่มอืดโรยอ่อนแรง ลง ยิ่งเห็นเดี๋ยวหุยเอาสุรามาดื่มแล้ว ดูดาทหารสอดคล้องตรงกันที่เสกवादคาคณะนั้นก็มีความยินดี สำคัญ ว่าเดี๋ยวหุยกำลังเกิดโทสะที่ทำท่ายให้ยกออกไปรบไม่สำเร็จแล้วพาลโกรธทหาร

พอเห็นทหารของเดี่ยวยุออกไปตัดฟัน เจียมหงั้นก็สำคัญว่าฟันไฟและเสบียงของเดี่ยวยุยิงร้อยหรือลง ก็มีความยินดีเป็นอันมาก คิดว่าในไม่ช้านี้กองทัพเดี่ยวยุคงสับสนอลหมานขึ้น จะได้ยกกองทัพเข้าโจมตี แต่พอเห็นทหารของเดี่ยวยุออกไปฟันทางถางป่าก็หลากใจ คิดว่าหรือเดี่ยวยุเตรียมการที่จะยกล้อม เมืองปากันตรงไปที่เมืองลกเสียทีเดียว แต่จะจริงเท็จประการใดก็ไม่แน่นอน ดังนั้นเจียมหงั้นจึงให้ทหาร ปลอมตัวเป็นชาวบ้านปะปนเข้าไปทำที่ตีสันทัดเชื้อเพื่อสืบข่าวคราวจากทหารของเดี่ยวยุที่ไปตัดทาง ถางป่านั้น

ในวันที่สาม ทหารซึ่งเจียมหงั้นให้ปลอมตัวไปสืบข่าวก็เห็นทหารของเดี่ยวยุที่ตัดทางถางป่ามารายงาน กับเดี่ยวยุว่า บัดนี้ได้พบเส้นทางที่จะล้อมเมืองปากันไปเมืองลกเสียแล้ว เป็นเส้นทางน้อยอยู่ตามริมซอก เขา และเห็นท่าที่เดี่ยวยุมีความยินดีเป็นอันมาก สั่งทหารให้เตรียมการหุงข้าวตั้งแต่เวลายามสอง และจะ ยกออกจากค่ายไปตามเส้นทางน้อยตรงไปเมืองลกเสียทีเดียว ไม่ต้องเสียเวลาสู้รบกับเจียมหงั้นที่เมือง ปากัน

เดี่ยวยุยังทำที่กำขับทหารว่า การครั้งนี้ต้องกระทำด้วยความลับอย่างยิ่งยวด อย่าให้ข้างในเมืองรู้ตัว แม้ ม้าก็ให้เอาขลปใส่ปากผูก ไว้อย่าให้ร้องส่งเสียงได้เป็นอันขาด ในเวลายามสามตัวเราจะนำทหาร ไปตาม ทางสายน้อย และให้ทหารทั้งปวงยกตามไป ให้ระมัดระวังอย่าได้ตั้งอยู่ในความประมาท

เดี่ยวยุทำที่กำขับทหารอย่างเข้มงวดกวดขัน และให้บอกทหารเตรียมการพร้อมกันทุกค่าย ทหารของ เจียมหงั้นที่แปลกปลอมมาสืบทราบความศึกจึงนำความทั้งปวงเข้าไปรายงานให้เจียมหงั้นทราบ เจียมหงั้น คาดการณ์อยู่แต่ต้นแล้วว่าซึ่งเดี่ยวยุให้ทหารไปถางป่าหาทางนั้นมีอาการน่าสงสัย ครั้นได้ทราบความ ตามรายงานก็กระจำงว่าซึ่งเดี่ยวยุทำการทั้งนี้หวังจะยกล้อมเมืองปากันไปตีเมืองลกเสีย

เจียมหงั้นสำคัญดังนั้นแล้วจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้ามา แล้วปรารภว่าซึ่งเราตั้งรับอยู่ในเมืองบัดนี้ การสมคะเนแล้ว เดี่ยวยุจะเข้าตีเมืองมิได้จึงวางแผนจะยกกองทัพหนีล้อมไปตามทางน้อยตรงไปเมือง ลกเสียทีเดียว ทหารทั้งปวงต่างรู้เห็นความเป็นไปอย่างเดียวกัน ได้ฟังคำเจียมหงั้นก็เห็นด้วย แล้วปรึกษา ว่าจะทำการประการใด

เจียมหงั้นจึงว่ากองทัพเดี่ยวยุยกหนีไปครั้งนี้เราจะโจมตีก็แต่เฉพาะทำลายเสบียงให้สิ้น กองทัพเดี่ยวยุ ก็จะไปเอง ซึ่งเดี่ยวยุจะยกทัพหนีไปนั้นเดี่ยวยุจะนำทหารเป็นกองหน้าโดยกองเสบียงจะอยู่ข้าง หลัง เราจะยกทหารออกไปข่มตีเสบียงให้จงได้ แล้วยกไล่ตามจับตัวเดี่ยวยุ เห็นจะได้ตัวโดยง่าย

ทหารทั้งปวงได้ฟังคำเจียมหงั้นก็เห็นพ้องต้องกันว่าแผนการดังกล่าวจะสามารถได้ชัยชนะอย่างง่ายดาย เจียมหงั้นจึงสั่งให้จัดแจงทหารเตรียมพร้อมไว้ พอค่าลงก็ลอบยกออกจากเมืองไปตั้งขุมคอยสกัดเดี่ยวยุ อยู่ที่ยอกเขาข้างทางน้อยนั้น

ครั้นเวลายามสามเห็นกองหน้าของเดี่ยวยุยกมามีธงประจำตัวระบุชื่อว่าเป็นเดี่ยวยุ และตัวนายนั้นใส่ เกราะถือทวนพาดมามัน หน้าตัก เจียมหงั้นจึงกำขับทหารว่าให้สงบกำลังไว้ก่อน รอให้เดี่ยวยุยกกอง หน้าผ่านพ้นไปแล้วให้ค่อยโจมตีที่กองเสบียง

ครู่หนึ่งกองหน้าของเดี่ยวยุก็ยกผ่านไป กองเสบียงก็เคลื่อนมาถึง เจียมหงั้นจึงให้จุดประทัดสัญญาณขึ้น แล้วยกทหารออกจากสองข้างทางเข้าโจมตีกองเสบียง ตัวเจียมหงั้นซึ่งมานำหน้าทหารตรงไปที่ทหารตัว นายซึ่งคุมกองเสบียงอยู่นั้น

แต่พอเข้าไปใกล้ นายทหารซึ่งคุมกองเสบียงอยู่นั้นก็ชักม้าตรงเข้ามาหาเจียมหงั้น ดวาดขึ้นด้วยเสียงอัน ดังว่าอ้ายศัตรูเฒ่า มึงต้องกลของกูแล้ว ครานี้มึงจะหนีไปไหนพัน เดี่ยวยุคนที่เสกवादรู้จักบัดนี้ กลายเป็นเดี่ยวยุตัวปลอมเพราะเดี่ยวยุที่คุ้นเคยกับขงเบ้งได้กลายเป็นเดี่ยวยุตัวจริง ส่วนเดี่ยวยุที่ เจียมหงั้นเห็นซึ่งม้าผ่านไปในตอนแรกก็คือเดี่ยวยุตัวปลอม แต่ทหารคุมเสบียงที่กำลังเผชิญหน้าอยู่นั้น กลับเป็นเดี่ยวยุตัวจริง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ปล่อยหนึ่งได้หมื่น (ตอนที่363)

เจียมหงั้นเจ้าเมืองปากันต้องกลของเดี่ยวยุเพราะไม่คิดว่าคนเจ้าโทสะ และวู่วามจะกลับกลายเป็นคนที่ สามารถคิดอ่านกลอุบาย ที่ลึกซึ้งได้ จึงยกทหารออกจากเมืองไปข่มโจมตีเดี่ยวยุที่ยอกเขาข้างทางน้อย คอยให้เดี่ยวยุผ่านพ้นไปแล้วก็ยกทหารออกตีกองเสบียง แต่นายทหารซึ่งคุมกองเสบียงนั้นแทนที่จะ ตกใจแตกหนี กลับชักม้าเข้าหาเจียมหงั้นแล้วดวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังเจียมหงั้นได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จ้อง

เขมันไปก็เห็นนายทหารซึ่งคุมเสบียงนั้นที่แท้คือเดี๋ยวหุยตัวจริงก็รู้ว่าต้องกล และเดี๋ยวหุยคนที่ผ่านพ้นไปนั้นคงจะเป็นตัวปลอม ก็คิดที่จะชักม้าหนี แต่ในทันใดนั้นกองทหารของเดี๋ยวหุยก็ตีกระหนาบล้อมเข้ามาจากทุกด้าน

เจียมหงันไม่ทันชักม้าหนี เดี่ยวหุยก็ชักม้าปราดเข้ามาใกล้ตัว เจียมหงันจึงจำใจเข้าต่อสู้กับเดี่ยวหุย ในขณะที่ทหารของเดี่ยวหุยได้โจมตีทหารของเจียมหงันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ที่เหลือพากันแตกตื่นตกใจวิ่งหนีเข้าราวป่า พวกที่หนีไม่ทันก็ถูกจับเป็นเชลยจนหมดสิ้น เจียมหงันต่อสู้กับเดี่ยวหุยบนหลังม้าจนถึงเพลงที่สิบ เจียมหงันเอ้าตัวฟันเดี่ยวหุยแต่เดี่ยวหุยหลบง้าวได้ทันเจียมหงันจึงเซถลาเสียหลัก ในขณะที่นั้นเดี่ยวหุยได้ชักม้าดลกลับเข้ามาประชิดตัวเจียมหงัน แล้วกระโดดจากหลังม้าพุ่งเข้าจับตัวเจียมหงัน ทั้งเดี่ยวหุยและเจียมหงันจึงพลัดตกลงจากหลังม้าแล้วปล้ำฟัดกันอยู่ที่พื้น เดี่ยวหุยและทหารได้ช่วยกันจับเจียมหงันได้แล้วเอาเชือกมัดตัวไว้

พอจับเจียมหงันได้แล้วเดี่ยวหุยจึงสั่งทหารให้เข้ายึดเอาเมืองปากัน ทหารซึ่งรักษาเมืองมีน้อยตัวเห็นเจียมหงันถูกจับก็ยอมสวามิภักดิ์แก่เดี่ยวหุยแต่โดยดี เดี่ยวหุยพาทหารเข้าเมืองปากันแล้วก็ตรงไปที่ศาลาว่าราชการ และให้คุมทหารเชลยเข้ามาหา แล้วถามว่าผู้ใดจะสวามิภักดิ์อยู่ด้วยเราจะเลี้ยงดูท่านบำรุงมิได้รังเกียจ ผู้ใดมิได้เต็มใจก็จะปล่อยกลับไปอยู่กับครอบครัว

บรรดาทหารเมืองเสฉวนเห็นเดี่ยวหุยโอนอ่อนผ่อนปรนและให้โอกาสดังนั้นก็มีความยินดี ประกอบทั้งเคยได้กิดดิศพ์ของกองทัพเล่าปี่ว่ามีคุณธรรมและโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวง จึงพากันขอสวามิภักดิ์อยู่กับเดี่ยวหุยสิ้น เดี่ยวหุยจึงกำชับทหารมิให้ข่มเหงรังแกราษฎร มิให้ปล้นชิงวิ่งราวเอาทรัพย์สินของราษฎรผู้ใดฝ่าฝืนจะลงโทษประหารชีวิต ราษฎรทั้งปวงก็มีความยินดี เอาข้าวของมามอบให้แก่ทหารของเดี่ยวหุยเป็นอันมาก

เมื่อจัดแจงการปกครองและเชลยศึกเสร็จแล้ว เดี่ยวหุยจึงให้คุมเจียมหงันเข้ามาพบ เจียมหงันเห็นเดี่ยวหุยนั่งอยู่บนที่ว่าราชการก็โกรธ ยืนแข็งขืนมิได้คำนับ เดี่ยวหุยเห็นเจียมหงันไม่อ่อนน้อม ทั้งเห็นท่าที่ท่าทนายพระนางนั้นก็ทำเป็นโกรธ ขบฟันกรอดๆ แล้วตวาดว่าตัวกูเป็นทหารเอกของเล่าปี่ ยกมายึดเมืองปากันได้แล้ว ตัวเป็นเชลยใจนจึงมิได้คำนับตามประเพณี

เจียมหงันสะบัดหน้าแล้วโด้ว่าตัวกูปกครองบ้านเมืองด้วยความสงบร่มเย็น ตัวมึงเป็นโจรยกมาปล้นบ้านเมืองท่าน ทำให้อาณาประชาราษฎรทั้งปวงเดือดร้อน ใจนจะมาเรียกให้เราผู้เฒ่าคำนับโจรเล่าปี่ อันตัวกูนี้เป็นชายชาติทหาร ถึงแม้ันตกเป็นเชลยก็มีได้กลัวแก่ความตาย ถึงแม้จะตัดศีรษะกู ศีรษะกูก็จะไม่ยอมค้อมคำนับให้เป็นเด็ดขาด

เดี่ยวหุยได้ฟังดังนั้นก็โกรธ สั่งทหารให้คุมตัวเจียมหงันไปตัดศีรษะ เจียมหงันก็ร้องตามมาอีกว่ามึงจะฆ่ากูกี่ฆ่าเถิด ใจนจะต้องมาสร้างทำเป็นโกรธให้วุ่นวายไปเล่า เดี่ยวหุยมองตามหลังทหารซึ่งคุมตัวเจียมหงัน ในทันใดนั้นก็ได้สติยังคิดว่าซึ่งถ้อยคำเจียมหงันนั้นทะนงองอาจกว่าคนทั้งปวง ถึงจะข่มขู่คุกคามหรือแม้สั่งประหารชีวิตก็ไม่สามารทำให้เจียมหงันอ่อนน้อมได้ คนชนิดนี้หากใช้ทำที่อ่อนน้อมเข้าหากก็เห็นที่พาวัวจะอ่อนน้อมเข้ามาสวามิภักดิ์ จะเป็นผลดีแก่ราชการยิ่งกว่าประหารชีวิตให้ตายเปล่า

เดี่ยวหุยได้สติดังนั้นแล้วจึงร้องบอกทหารซึ่งคุมตัวเจียมหงันจะเอาไปประหารนั้นให้หยุดอยู่ก่อน แล้วเดี่ยวหุยจึงลงจากที่ว่าราชการตรงเข้าไปหา คุกเข่าลงคำนับเจียมหงันแล้วว่าข้าพเจ้าสำนึก ได้แล้วว่าท่านผู้เฒ่าเคร่งในศักดิ์และศรีของชายชาติทหาร ต้องด้วยอัธยาศัยข้าพเจ้ายิ่ง นำใจจึงศรัทธาบูชาท่าน ที่ล่วงเกินท่านไว้จงอภัยให้แก่ข้าพเจ้าผู้น้อยด้วยเถิด

เหตุการณ์พลิกผันเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ผิดความคาดหมายของผู้คนทั้งปวง ทหารของเดี่ยวหุยไม่เคยเห็นตัวนายยอมอ่อน น้อมต่อผู้ใด เคยเห็นแต่โทษระวูวาม เมื่อเห็นเช่นนั้นก็ประหลาดใจ แม้เจียมหงันเองก็รู้สึกประหลาดใจ แต่ด้วยวิสัยผู้ทะนงตนครั้นเห็นคนอื่นยอมอ่อนข้อแสดงท่าที่เคารพนับถือดังนี้ นำใจที่แข็งอยู่ก็อ่อนลงแล้วละทิ้งไป

ในขณะที่นั้นเดี่ยวหุยได้ลุกขึ้นแล้วแก้มัดเจียมหงันออกพวงเจียมหงันไปนั่งที่ว่าราชการ แล้วเดี่ยวหุยก้าวมายืนอยู่ข้างที่ว่าราชการ คำนับเจียมหงันอีกครั้งหนึ่งแล้วว่า ข้าพเจ้ารู้ถือว่าท่านผู้เฒ่าเป็นคนดีมีอัธยาศัย ประกอบด้วยสติปัญญามาแต่ก่อน แลตัวข้าพเจ้าเป็นผู้ยอมมิได้คารวะแก่ผู้ใหญ่ มากกล่าวถ้อยคำหยาบช้า ประมาท ทั้งนี้สมควรแก่ตัวเลยผิดนักหนา ขอท่านได้อดโทษแก่ข้าพเจ้าเถิด

เจียมหงันเห็นเดี่ยวหุยให้เกียรติและแสดงความเคารพนบนอบ ดังนั้นความรู้สึกซึ่งซึ่งโกรธเดี่ยวหุยก็มอดมลายไป สำนึกถึงบุญคุณของเดี่ยวหุยที่ไว้ชีวิตมิได้คิดถึงถ้อยคำที่กล่าวหยาบช้ามาแต่ก่อน เจียมหงันจึงลุกออกจากที่ว่าราชการลงมาคำนับเดี่ยวหุยแล้วว่า แต่ก่อนเราได้ยินเขาเลื่องลือว่าท่านนี้มีใจหยาบช้า

สามานย์นัก มิได้รู้จักเด็กและผู้ใหญ่ บัดนี้เห็นท่านเป็นคนสภาพ รู้จักที่ผิดแลชอบ ชอบใจหนักหนา ถึงท่านเป็นเด็กก็จริงก็ควรเราจะคำนับ ว่าแล้วเจียมหงั้นก็คุกเข่าลงคำนับเดี๋ยวหุยอีกครั้งหนึ่ง แล้วเชิญเดี๋ยวหุยให้ขึ้นนั่งบนที่วาราชการดั้งเดิม

เดี๋ยวหุยเห็นเจียมหงั้นอ่อนน้อมดังนั้นก็มีความยินดี คำนับขอบคุณเจียมหงั้นแล้วว่าเมืองเสฉวนตกอยู่ในอันตราย เล่าเจียงจึงเชิญเล่าปี่พี่ข้าพเจ้าให้ยกกองทัพมาป้องกันข้าศึก แต่กระบัดสัตย์ลอบให้ทหารทำการร้ายหมายสังหารเล่าปี่เสีย ดังนั้นเล่าปี่จึงจำเป็นต้องป้องกันตัว แลเมืองเสฉวนนั้นเป็นของพระเจ้าเหียนเต๋ซึ่งจะให้ตกเป็นของผู้อื่นนั้นไม่ชอบ ดังนั้นเล่าปี่จึงจำเป็นต้องเข้ารักษาเมืองเสฉวนไว้

แล้วว่าเฉพาะหนานี้ข้าพเจ้าจะยกกองทัพไปที่เมืองลกเสีย ตัวท่านเป็นผู้ชำนาญภูมิประเทศจึงเมตตาดอกกล่าวเส้นทางให้กระจ่างเถิด เจียมหงั้นได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านจะปรารมภ์ไปไยกับการที่จะเดินทัพไปเมืองลกเสียอันเส้นทางเดินทัพไปเมืองลกเสียนั้นถึงจะมีด่านและกองทัพหลายแห่งหลายตำบล เดินทัพขัดสนก็จริงอยู่ แต่บัดนี้เมื่อท่านมีคุณแก่ข้าพเจ้าได้ประทานชีวิตใหม่ให้ คุณยอมมีอยู่แก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก ข้าพเจ้าขออาสาทางไปข้างหน้า ด้วยบรรดาด่านและกองทัพตามรายทางนั้นล้วนอยู่ในบังคับบัญชาของ ข้าพเจ้าสิ้น เมื่อเห็นข้าพเจ้ายกไปเป็นกองหน้าก็มาสวามิภักดิ์มิให้ท่านได้ลำบากเลย

เดี๋ยวหุยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ตั้งให้เจียมหงั้นเป็นกองทัพหน้า เดี่ยวหุยเป็นกองทัพหลวง ยกออกจากเมืองปากันตรงไปเมืองลกเสีย เจียมหงั้นเป็นนายทหารผู้ใหญ่ของเมืองเสฉวน มีตำแหน่งเป็นเจ้าเมืองปากัน บังคับบัญชาด่านและกองทัพทั้งปวงตลอดแนวชายแดนด้านนอก บรรดาด่านและกองทัพตั้งแต่เมืองปากันจนถึงเมืองลกเสียล้วนเป็นทหารในบังคับบัญชาของเจียมหงั้นทั้งสิ้นดังนั้นเมื่อกองหน้าของเจียมหงั้นยกไปถึงด่านและกองทัพใด นายด่านและกองทัพทั้งนั้นก็พากันออกมากำนับ ยอมเข้าสวามิภักดิ์แต่โดยดี

เดี๋ยวหุยจึงเดินทัพจากเมืองปากันไปเมืองลกเสียโดยสะดวกดาย ได้ทหารเข้าสวามิภักดิ์ในกองทัพเป็นจำนวนมาก การเดินทางจึงเป็นไปโดยราบรื่นและถึงเมืองลกเสียก่อนกองทัพเรือของจูล่งและกองทัพหลวงของขงเบ้ง สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่า ครั้นเจียมหงั้นยกไปถึงตำบลใด ขุนนางนายด่านทั้งปวงก็ออกมาคำนับยอมเข้าด้วย มิได้ขัดขวางทุกตำบล เดี่ยวหุยยกไปครั้งนั้นโดยสะดวกนัก แต่กระบัดก็มิได้ถอดออกจากฝัก เกาทัณฑ์ก็มิได้ขึ้นสาย เพราะเจียมหงั้นเป็นทัพหน้าไป

เดี๋ยวหุยไว้ชีวิตเจียมหงั้นเจ้าเมืองปากันและเกลี้ยกล่อมเข้าเป็นพวกเพียงคนเดียว กลับได้กำลัทหารเพิ่มขึ้นจากการสวามิภักดิ์ เป็นจำนวนมากได้ ทั้งเสบียงอาหารและความสะดวกรวดเร็วในการเดินทาง ทั้งนี้คือความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับเดี๋ยวหุยจากการที่ได้สัมผัสกับขงเบ้งโดยแท้

ฝ่ายเล่าปี่รั้งกองทัพอยู่ที่ด่านโปลีก้วน ครั้นได้รับหนังสือจากขงเบ้งว่าได้จัดแจงให้กวนอูอยู่รักษาเมืองเกงจิ๋ว และกรีธาทัพยกมาช่วยทั้งทางบกและทางเรือก็มีความยินดี จึงเรียกสองดงมาปรึกษาปรารภว่าขงเบ้งแจ้งมาว่าได้ยกกองทัพออกจากเมืองเกงจิ๋วมาตั้งแต่วันแรมห้าค่ำเดือนเก้า บัดนี้วันเวลาผ่านมาหลายวันแล้วเห็นว่ากองทัพของขงเบ้งคงยกใกล้จะถึงเมืองลกเสียแล้ว จึงชอบที่เราจะยกกองทัพไปบรรจบกับกองทัพของขงเบ้งที่เมืองลกเสีย

สองดงจึงว่าหลายวันที่ผ่านมานี้ท่านตั้งรับข้าศึกอยู่แต่ในด่าน เดี่ยวหุยเห็นท่านมิได้ออกรบก็จะกำเริบและตั้งอยู่ในความประมาท ในเวลาคืนวันนี้ขอให้ท่านแต่งทหารยกออกไปล้นค่ายเดี๋ยวหุยเกิด เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง เมื่อตีกองทัพเดี่ยวหุยแตกแล้วจึงค่อยยกทหารไปบรรจบกับกองทัพของขงเบ้ง

เล่าปี่ได้ฟังก็เห็นชอบ จึงสั่งให้เตรียมทหารแล้วจะยกเข้าปล้นค่ายของเดี่ยวหุยในเวลากลางคืน พอเวลาสองยามความมืดแผ่ปกคลุมทั่ว เล่าปี่จึงยกทหารออกจากด่านเป็นสามกอง ให้แยกกันเข้าตีค่ายของเดี่ยวหุยสามด้าน เว้นไว้ด้านหนึ่งเปิดทางให้เดี่ยวหุยหนีกลับไปเมืองลกเสีย

พอกองทัพทั้งสามกองยกไปถึงค่ายของเดี่ยวหุยก็ระดมยิงเกาทัณฑ์เพลิงเข้าไปที่ค่ายของเดี่ยวหุยพร้อมกัน และยกทหารตีเข้าไปในค่ายของเดี่ยวหุย ทหารของเดี่ยวหุยไม่ทันระวังตัวก็แตกตื่นเป็นอลหม่าน ต่างคนต่างวิ่งหนีออกจากค่ายคุมกันไม่ได้

ทหารของเดี่ยวหุยเห็นทางค่ายด้านที่จะไปเมืองลกเสียไม่มีทหารของเล่าปี่เข้าตีจึงพากันแตกหนีไปตามทางนั้น ทหารของเล่าปี่ได้ทีก็ไล่ตามตีทหารของเดี่ยวหุยไปจนถึงใกล้ประตูเมืองลกเสีย

ฝ่ายทหารในเมืองลกเสียทราบข่าวเดี่ยวหุยแตกทัพหนีกลับมา และเห็นกองทัพเล่าปี่ไล่ตามตีมาดุดๆ ก็เปิดประตูเมืองแล้วยกทหารออกไปด่านทหารเล่าปี่ไว้และรับเดี่ยวหุยกลับมาในเมือง ทหารเล่าปี่จะตีเข้าเมืองไม่ได้จนเวลาสว่างก็พากันถอยมาตั้งค่ายในระยะห่างเมืองลกเสียประมาณร้อยเส้น

เล่าปีตั้งค่ายได้แล้วรุ่งอีกสองวันก็ยกทหารเข้าล้อมจะตีเมืองลกเสีย แต่เดี่ยวหิมนิไม่ยอมยกทหารออกมารบคงตั้งมั่นอยู่ในเมือง ให้ทหารรักษาเชิงเทินและกำแพงเมืองคอยระดมยิงเกาทัณฑ์มาที่ทหารของเล่าปี ซึ่งจะเข้าไปใกล้กำแพงเมือง

เล่าปีเข้าตีเมืองในรอบเข้าไม่สำเร็จ พอดกเวลาบ่ายก็แบ่งทหารออกเป็นสองกอง เล่าปีคุมทหารกองหนึ่งเข้าตีทางด้านตะวันตก สองตงและอุยเอี้ยนคุมทหารเข้าตีทางด้านตะวันออก เว้นประตูเมืองด้านใต้และด้านเหนือไว้หวังจะล่อให้ทหารและชาวเมืองซึ่งกลัวภัยหนีออกจากเมือง เดี่ยวหิมนั้นไปบนเชิงเทินมองลงมาทางด้านตะวันตกเห็นเล่าปีซึ่งมาตรวจตราทหารอยู่จนถึงเวลาบ่าย แลทหารนั้นอ่อนล้าอดโรยลงเป็นอันมากหากเข้าตีเห็นจะได้ที่แก่ข้าศึก เดี่ยวหิมนิ่งรีบลงจากบนเชิงเทิน แล้วจัดแจงทหารเตรียมจะยกออกไปโจมตีเล่าปี แต่ทหารนั้นน้อยตัวนักเดี่ยวหิมนิ่งเกณฑ์ทหารจากบนเชิงเทินมาสมทบ แล้วเกณฑ์ชาวเมืองแต่งตัวเป็นทหารขึ้นไปรักษาการณ์บนเชิงเทินแทน

เดี่ยวหิมนิได้จัดแบ่งทหารเป็นสองกอง เดี่ยวหิมนิคุมกองหนึ่งและให้ลุยตองและงอหลันคุมอีกกองหนึ่ง เดี่ยวหิมนิคุมทหารออกจากประตูเมืองด้านทิศใต้บุกเข้าตีกองทัพเล่าปี ส่วนลุยตองและงอหลันให้ยกออกจากประตูด้านทิศเหนือ อ้อมไปเข้าตีกองทัพของอุยเอี้ยนและสองตง

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทย์าคม

เข้าตีเมื่อข้าศึกอ่อนล้าอดโรย (ตอนที่364)

กองทัพของเดี่ยวหิมนิเสียที่เล่าปีต้องแตกหนีกลับเข้าเมืองลกเสีย ครั้นเล่าปียกกองทัพเข้าหักเอาเมืองก็ป้องกันรักษาเมืองไว้เป็นสามารถ เดี่ยวหิมนิเห็นกองทัพเล่าปียกมาทำรบตั้งแต่เช้าจนบ่าย อ่อนล้าอดโรยมีท่าทีว่าจะถอยทัพ จึงจัดกองทัพออกเป็นสองสายเพื่อโจมตีกองทัพของเล่าปี

การดำเนินกลยุทธ์ของเดี่ยวหิมนิในครั้งนี้ประจักษ์ชัดว่ายอดขุนพลเมืองเสฉวนนามเดี่ยวหิมนินั้นหาใช่ขุนพลธรรมดาไม่ หากเป็นผู้เชี่ยวชาญจัดจ้านในเชิงพิชัยสงคราม ดังจะเห็นจากการวางแผนซุ่มตีกองทัพของบังทง จนถึงการวางแผนรุกรบจนเล่าปีต้องถอยหนีกลับเข้าไปอยู่ที่ด่านโปลีก้วน ในตอนแรกที่เล่าปียกกองทัพมาประชิดเมืองเดี่ยวหิมนิเห็นว่ากองทัพของเล่าปียังฮึกเหิมจึงไม่ยอมออกรบ จนกระทั่งวันเวลาผ่านไปถึงสองวันและทอดเวลาตั้งแต่เช้าจนถึงบ่าย ทำให้ทหารของเล่าปีซึ่งกรำแดดอยู่ทั้งวันต้องอ่อนล้าอดโรย ลดทอนความแข็งแรงของกองทัพเล่าปีลงเป็นอันมาก

พอถึงเวลาบ่ายกองทัพเล่าปีมีท่าทีว่าจะถอยทัพกลับไปค่าย ก็กุมทีกระทำด้วยเล็งเห็นชัยชนะอันเป็นหลักการยุทธ์สำคัญแห่งพิชัยสงครามที่กำหนดให้เข้าตีเมื่อข้าศึกอ่อนล้าอดโรย การที่เดี่ยวหิมนิสามารถกุมหลักการยุทธ์แห่งพิชัยสงคราม ประสานกับโอกาสและสภาพความจริงในการรบอย่างถูกต้องเช่นนี้ จึงต้องนับว่าเดี่ยวหิมนิเป็นยอดนักพิชัยยุทธ์คนหนึ่ง

เล่าปียกทหารมาประชิดเมืองลกเสีย ทำให้ในเมืองยกออกมารบตั้งแต่เช้าจนบ่ายเห็นทหารอ่อนล้าอดโรยลงและเห็นในเมืองไม่ยกออกมารบจึงสั่งให้ถอยทัพเพื่อจะกลับไปค่าย

พอทหารเล่าปีเคลื่อนขบวนถอยทัพ เสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้นจากในเมืองลกเสีย เดี่ยวหิมนิได้คุมกองทัพออกมาจากประตูเมืองด้านทิศใต้ วกมาทางด้านตะวันตกไล่ตามตีกองทัพเล่าปี ในขณะที่ลุยตองและงอหลันคุมกองทัพยกออกมาจากประตูเมืองด้านทิศเหนืออ้อมไล่ตามตีกองทัพของอุยเอี้ยนและสองตง

กองทัพเล่าปี อุยเอี้ยนและสองตง กำลังจะถอยทัพกลับไปค่ายไม่อยู่ในสภาพพร้อมรบ ครั้นถูกกองทัพเมืองลกเสียยกไล่ตามตีเข้ามาอย่างรวดเร็วดังนั้น ทหารของเล่าปีทั้งสองกองก็แตกตื่นอลหม่านกระจัดกระจาย ถูกทหารเมืองลกเสียเข้าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

เล่าปีเห็นทหารแตกตื่นตกใจคุมกันไม่ติดก็ขี่ม้าหนีไปตามทางน้อยระหว่างซอกเขา เดี่ยวหิมนิเห็นเล่าปีขี่ม้าหนีและมีทหารติดตามไปไม่กี่คนก็พาทหารไล่ตามเล่าปีไป

ในขณะนั้นกองทัพของเดี่ยวหุยโดยการนำทางของเจียมหงันได้เดินทัพตรงมาเมืองลกเสียอย่างราบรื่นสะดวกตาย พอเดินทัพมาตามทางน้อยระหว่างซอกเขาได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารตั้งอยู่เบื้องหน้าก็คิดว่าคงเป็นการสู้รบระหว่างกองทัพเมืองเกงจิ๋วกับกองทัพเมืองลกเสีย จึงเร่งทหารให้รีบยกไปเพื่อจะสมทบกับทหารเมืองเกงจิ๋ว ทหารของเดี่ยวหุยรับคำสั่งแล้วก็โห่ร้องชิงกันรุกไปข้างหน้า เสียงดังสนั่นหวั่นไหวในท่ามกลางซอกเขานั้น

ฝ่ายเล่าปีถูกเดิวยหิมไล่ตามตื้ออย่างกระชั้นชิด พลันได้ยินเสียงทหารโห่ร้องกองตั้งอยู่เบื้องหน้า ก็สำคัญว่าต้องกลของเดิวยหิมซุ่มทหารสกัดทางน้อย ซึ่งจะรุกไปข้างหน้าก็เหมือนหนึ่งถลาลึกเข้าไปในกอลุบาย จะถอยกลับมาข้างหลังกองทัพของเดิวยหิมก็กระชั้นเข้ามา เล่าปีจึงท้อใจปรารถนาว่าครั้งนี้เทพยดาจะผลาญชีวิตเราเสียเป็นแน่แท้

เล่าปีปรารถนาความไม่ทันสิ้นคำ เสียงทหารซึ่งโห่ร้องอยู่ข้างหน้าก็ยกตรงมาถึง เล่าปีแลเห็นเป็นธงกองทัพเมืองเกงจิวก็ค่อยคลายใจ แต่พอเห็นธงสำหรับตัวนายทัพว่าเดิวยหิมคุมทัพมาเองก็มีความยินดี เล่าปีจึงไปข้างหน้าเห็นเดิวยหิมขี่ม้าถือทวนนำหน้าทหารทั้งปวงตรงมา จึงรีบร้องบอกเดิวยหิมว่ามีข้าศึกยกกองทัพไล่ตามตีมาข้างหลัง

เดิวยหิมเห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงขี่ม้าหน้าทหารผ่านเล่าปีไปสกัดหน้าม้าของเดิวยหิมไว้ เดิวยหิมกำลังไล่ตามตีเล่าปีด้วยความฮึกเหิม แต่ในทันใดนั้นก็กลับถูกเดิวยหิมซุ่มม้ามาสกัดไว้ก็ตกใจ แต่ด้วยระยะกระชั้นชิดจึงจำเข้ารบด้วยเดิวยหิม

เดิวยหิมรบกับเดิวยหิมได้เพียงสิบเพลงก็ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องยกทวนเนื่องตามเดิวยหิมมา เห็นเป็นเจียมหงษ์อดีตเจ้าเมืองปากันคุมทหารยกมาเป็นอันมาก เดิวยหิมก็ตกใจรีบซุ่มม้าผละออก จากวงรพหันหลังกลับพาทหารหนีไปทางเมืองลกเสีย

เดิวยหิมเห็นได้ทีก็สั่งทหารให้ยกไล่ตามตีเดิวยหิมไปจนถึงเชิงกำแพงเมือง เห็นเดิวยหิมหนีกลับเข้าเมืองได้และทหารในเมืองได้ระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดกันไว้ จึงพาทหารย้อนกลับมาหาเล่าปี สองพี่น้องร่วมสาบานแห่งสวนท้อได้พบหน้ากันอีกครั้งหนึ่งจึงต่างมีความยินดี คำนับกันตามธรรมเนียมแล้วเดิวยหิมก็เข้าไปกอดเล่าปี เล่าปีก็กอดเดิวยหิมเอาไว้แน่น

ครู่หนึ่งเดิวยหิมจึงว่าขงเบ้งได้เกณฑ์ทหารยกมาทั้งทางบกและทางเรือ ตัวข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพยกมาตามทางบก ส่วนขงเบ้งยกมาตามแม่น้ำกิมกั้ง คราวที่จะมาถึงก่อนข้าพเจ้าแต่ข้าพเจ้ากลับมาถึงก่อน ว่าแล้วเดิวยหิมก็หัวเราะด้วยความคึกคะนอง

เล่าปีประหลาดใจจึงถามว่าน้องเล็กเจ้าหัวเราะด้วยเรื่องอันใด เดิวยหิมจึงว่าแรกจะยกกองทัพมานั้นขงเบ้งได้เร่งเดินทัพกำหนดว่ากองทัพใดมาถึงก่อนก็จะได้รับบำเหน็จความชอบเป็นอันมาก บัดนี้ข้าพเจ้ามาถึงก่อนจึงได้รับความชอบก่อนขงเบ้ง

เล่าปีสงสัยในคำของเดิวยหิมจึงถามว่า อันหนทางบกซึ่งจะยกมาเมืองลกเสียนี้เป็นทางไกลแลทรกั้นดารทั้งมีด่านและกองทัพเมืองเสฉวนตั้งสกัดกันอยู่เป็นอันมาก เหตุไฉนน้องเล็กเจ้าจึงสามารถเคลื่อนทัพมาได้อย่างรวดเร็วดังนี้

เดิวยหิมได้ฟังคำเล่าปีดังนั้นจึงเรียกเจียมหงษ์มาคำนับเล่าปีแล้วว่า อันทางนี้มีด่านถึงสี่สิบห้าตำบลชั้นก็จริง แต่ว่าท่านผู้เฒ่า เจียมหงษ์นี้มีความรักดีมาด้วย ช่วยว่ากล่าวขุนนางทั้งปวงให้อ่อน น้อมทุกตำบลมิได้ขัดแย้ง จึงมาได้โดยสะดวก อันความชอบของท่านผู้เฒ่าครั้งนี้หาที่สุดมิได้ เดิวยหิมแนะนำเจียมหงษ์แก่เล่าปีดังนั้นแล้ว จึงเล่าความที่ได้สู้รบกับ เจียมหงษ์ที่เมืองปากันให้เล่าปีฟังทุกประการ

เล่าปีฟังคำเดิวยหิมแล้วจึงเดินเข้าไปหาเจียมหงษ์ รับคำนับแล้ว ก้มลงประคองเจียมหงษ์ให้ลุกขึ้น แล้วว่า ครั้งนี้หากท่านผู้เฒ่ามีความ เมตตาน้องข้าพเจ้าอดสาห์มาด้วยจึงไม่มีอันตราย ถ้าหาไม่ที่ไหนน้องข้าพเจ้า จะมาถึงโดยสะดวก คุณท่านมีแก่ข้าพเจ้าหาที่สุดมิได้ พอเจียมหงษ์ลุกขึ้นแล้วก็ยังคงยืนคำนับเล่าปีนั่งอยู่ เล่าปีเห็นดังนั้นก็มีความเมตตาจึงถอดเกราะทองออกจากตัวใส่ให้กับเจียมหงษ์เป็นรางวัลบำเหน็จความชอบ เจียมหงษ์รับเอาเกราะทองมาใส่แล้วจึงคุกเข่าลงคำนับเล่าปี

แล้วว่าเดิวยหิมมีน้ำใจการุณย์ไว้ชีวิตข้าพเจ้า มิได้ทำอันตรายหรือข่มเหงย่ำยี คุณจึงมีแก่ข้าพเจ้าหาที่สุดมิได้ดจกัน ชีวิตใหม่ในวันนี้เป็นชีวิตที่เดิวยหิมประทานให้ ข้าพเจ้าจะขออาสาทำการสนองคุณมิได้เห็นแก่ชีวิต บัดนี้มาประจักษ์น้ำใจท่านโอบอ้อมอารีสมคำเล่าลือ ก็ยิ่งมีความยินดีเป็นอันมาก ท่านมีการใดใช้สอยก็อย่าได้แคลงใจ ข้าพเจ้าขออาสาเอาชีวิตนี้พลีสนองคุณท่าน

เล่าปีหันมาทางเดิวยหิมแล้วถามว่าสองตงและอุยเอี้ยนคุมทหารอยู่อีกกองหนึ่งยกเข้าตีเมืองทางด้านตะวันออก แต่บัดนี้ยังไม่พบหน้า มีเหตุการณประการใด มีใครรู้เห็นบ้าง ทหารคนหนึ่งจึงรายงานว่าเป็นขณะที่ท่านแตกหนีออกมานั้น อีกด้านหนึ่งเห็นทหารเมืองลกเสียยกเข้าตีกระหนาบ ทหารของสองตงและอุยเอี้ยนแตกหนีกระจัดกระจายไปทางข้างทิศตะวันออก แต่จะเป็นตายร้ายดีประการใดนั้นไม่แจ้ง

เดียวหุยได้ฟังดังนั้นจึงขึ้นอาสาว่าซึ่งทหารเมืองลกเสียเข้าโจมตีสองตงและอุยเอี้ยนครั้งนี้ ขอบที่พี่ใหญ่จะยกกองทัพไปช่วยโดยเร่งด่วน ขอให้พี่ใหญ่ยกกองทัพไปทางด้านขวา ข้าพเจ้าจะยกไปทางด้านซ้าย ดีกระหนาบกระทบเข้าหากัน เห็นจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึก

ฝ่ายสองตงและอุยเอี้ยนคุมทหารอยู่ทางด้านประตูทางออกของเมืองลกเสียจนถึงเวลาบ่ายทหารก็อ่อนล้า อิดโรยลงเช่นเดียวกับกองทัพของเล่าปี่ จึงสั่งทหารให้ถอยทัพจะกลับไปค่าย ในขณะที่กองทัพของเมืองลกเสียก็ยกตีกระหนาบเข้ามาทั้งสองด้าน โดยงอหลันและลยตงคุมทหารตีเข้ามาทางด้านซ้าย งออีและเล่ากู่คุมทหารตีเข้ามาทางด้านขวา ทหารของสองตงและอุยเอี้ยนกำลังอ่อนล้าอิดโรย และกำลังเคลื่อนทัพจะกลับไปค่าย มิได้เตรียมพร้อมสู้รบ เมื่อถูกโจมตีกระหนาบ เข้ามาทั้งสองด้านพร้อมกันก็พากันแตกตื่นตกใจ แต่สองตงและอุยเอี้ยนสมเป็นนายทหารเอก คุมทหารออกด้านหน้าทหารเมืองลกเสียอย่างดุเดือด

งออีและเล่ากู่คุมทหารรุกโจมตีกองทัพของสองตงและอุยเอี้ยนอย่างฮึกเหิม ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงทหารเล่าปี่และเดียวหุยโห่ร้องอึงคะนองมากตกใจเกรงว่าจะถูกตีกระหนาบ จึงรีบพาทหารหนีกลับเข้าไปในเมือง เล่าปี่และเดียวหุยจึงยกทหารไล่ตามไปแต่ไม่ทัน งออีและเล่ากู่หนีกลับเข้าไปในเมืองได้

เล่าปี่และเดียวหุยจึงยกทหารย้อนกลับมาตีกระหนาบกองทัพของงอหลันและลยตง ในขณะที่งอหลันและลยตงคุมทหารรุกเข้าตีกองทัพของสองตงและอุยเอี้ยนกระชั้นเข้าไป ทั้งสองตงและอุยเอี้ยนจึงชักม้าต้อนเข้าปะทะงอหลันและลยตง

ในขณะที่สายนทหารและนายทหารของทั้งสองฝ่ายกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือดนั้น เล่าปี่และเดียวหุยก็ยกทหารตีกระหนาบเข้ามาจากอีกด้านหนึ่ง ทหารของงอหลันและลยตงบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก สองตงและอุยเอี้ยนรู้ว่าเล่าปี่และเดียวหุยยกกองทัพตีกระหนาบเข้ามาก็ขยันท้าประกับงอหลันและลยตงไว้มิให้ห่าง ด้วยเกรงว่าสองนายทหารเมืองลกเสียจะปลุกม้าหลบหนีไป

งอหลันและลยตงต่อสู้ติดพันอยู่กับสองตงและอุยเอี้ยน เห็นทหารแตกตื่นบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมากก็คิดหาทางหนีแลไปทางด้านหน้าทั้งสองตงและอุยเอี้ยนก็เหมือนหนึ่งจะรู้ท่าคอยประกับไว้ไม่ให้หนีออกจากวงรบได้ เหลียวไปทางด้านหลังก็เห็นเล่าปี่และเดียวหุยคุมทหารตีกระชั้นเข้ามาก็ดังใจ เห็นว่าขึ้นต่อสู้ต่อไปก็คงต้องตายเปล่า ดังนั้นสองนายทหารเมืองลกเสียจึงโยนอาวุธแล้วลงจากหลังม้ายอมสวามิภักดิ์ต่อสองตงและอุยเอี้ยน แล้วงอหลันและลยตงจึงสั่งทหารเมืองลกเสียที่ตกอยู่ท่าม กลางวงล้อมให้ยอมสวามิภักดิ์ทั้งสิ้น

ครั้นทหารเมืองลกเสียยอมจำนนแล้ว เล่าปี่จึงขี่ม้านำหน้าเดียวหุยตรงเข้ามาทางงอหลันและลยตง สองนายทหารเมืองลกเสียเห็น เล่าปี่ขี่ม้าเข้ามาหาก็คำนับเล่าปี่ แล้วว่าชีวิตข้าพเจ้าทั้งสองตกอยู่ในเงื้อมมือท่านแล้ว หากท่านไว้ชีวิตก็จะขออาสาทำการสนองคุณท่านสืบไป

เล่าปี่เพิ่งได้เห็นคุณของการที่ทหารเมืองเสฉวนเข้าสวามิภักดิ์จากความสำเร็จในการเคลื่อนทัพของเดียวหุย ครั้นเห็นสองนายทหารเมืองเสฉวนยอมสวามิภักดิ์อีกก็มีความยินดี รับคำนับงอหลันและลยตง แล้วว่าซึ่งท่านมีน้ำใจเข้าอยู่ด้วยเรานั้นเรามีความยินดีเป็นที่สุด ด้วยเรายกมาทั้งนี้หวังที่จะท่านบำรุงอาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงให้ได้ความสุข ปกป้องพระราชอาณาจักรแห่งราชวงศ์ฮั่นมิให้ถูกแย่งชิงไป ท่านจงเต็มใจในราชการเถิด เราจะท่านบำรุงให้สมแก่ความชอบ แล้วเล่าปี่จึงจัดสังกัดงอหลันและลยตงเข้าเป็นทหารในกองทัพเมือง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

จับโจรต้องจับหัวหน้าโจร (ตอนที่365)

กองทัพของเล่าปี่ในขณะนี้ครองอำนาจเหนือแดนด่านแสบขังกวนและด่านโปยสิกกวนแล้ว และรุดหน้าเข้าตีเมืองลกเสีย บรรจบทัพกับกองทัพของเดียวหุยซึ่งได้อาศัยเจียมหงั้นเจ้าเมืองปากันการาบสลิบห้าหัวเมืองที่ขึ้นต่อตั้งแต่แดนเมืองปากันมาจน ถึงแดนเมืองลกเสีย ทำให้ดินแดนแคว้นเสฉวนในความยึดครองของเล่าปี่มีพื้นที่ขยายกว้างขวางขึ้น

เดียวหุยและบรรดานายทหารเมืองเสฉวนซึ่งรักษาเมืองลกเสียเห็นเหตุการณ์คับขัน จึงปรึกษาและเห็นพ้องต้องกันว่าจะต้องขอกำลังจากเมืองเสฉวนยกมาช่วยเพิ่มเติมจึงจะสามารถรับมือกับกองทัพเล่าปี่ได้

เมื่อเห็นพ้องกันแล้วเดียวหุยจึงแต่งหนังสือให้ทหารรีบถือไปหาเล่าเจี้ยง เร่งให้ส่งกำลังทหารมาเพิ่มเติมโดยเร็วที่สุด ครั้นส่งทหารเดินสารไปเมืองเสฉวนแล้ว เดียวหุยขุนพลผู้ชาญการยุทธจึงว่า ในระหว่างที่

รอกำลังหนุนอยู่ หักตั้งมั่นรับมือข้าศึกแต่ในเมืองข้าศึกก็จะกำเริบ ทหารในเมืองก็จะท้อแท้เสียขวัญและกำลังใจ ชอบที่จะยกกองทัพออกไปต่อกรด้วยกองทัพเล่าปี หากเป็นที่ก็จะตีทัพเล่าปีให้แตกพ่ายไป แมนผู้มีได้จึงค่อยหนีกลับมาตั้งรับอยู่ในเมือง บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ เดียวหิมจึงเสนอแผนการรบต่อเล่าซุนผู้เป็นบุตรของเล่าเจียงว่า เวลาพຽນนี้เราจะยกทหารออกรบกับเล่าปี แล้วจะทำเสียทีแตกมาข้างเชิงกำแพง ด้านเหนือ ให้อี้จกมทหารออกไปซุ่มสกัดทางอยู่ ถ้าเห็นทหารเล่าปีไล่ตามมาจงออกสกัดตี ทหารเล่าปีมีทันรู้ตัวก็จะแตกไป เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย แล้วเล่าซุนก็สั่งให้รักษาเมืองกับท่าน ช่วยกันตรวจตรากำชับทหารอย่าได้ประมาท

เดียวหิมในบัดนี้ได้กลายเป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพเมืองลกเสียไปโดยอัตโนมัติแล้ว เพราะแม้ว่าเล่าซุนจะมีฐานะสูงเพราะเป็นบุตรของเล่าเจียง และบรรดาแม่ทัพนายกองคนอื่นล้วนไม่มีความคิดเห็นและแผนการอื่นใดที่จะรับมือกับข้าศึก ดังนั้นเมื่อเดียวหิมเสนอแผนการดังกล่าวเล่าซุนและบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงจึงเห็นชอบพร้อมกัน

เล่าซุนจึงให้เดียวหิมเป็นแม่ทัพจัดแจงทหารให้พร้อมและให้ยกไปรบกับเล่าปีในวันรุ่งขึ้น

พอรุ่งขึ้นเข้าเดียวหิมจัดทหารทั้งปวงตามแผนการพร้อมสรรพแล้วจึงยกทหารออกจากเมืองเป็นสองกอง กองหนึ่งเดียวหิมคุมทหารยกออกทางประตูเมืองด้านตะวันออกตรงไปที่ค่ายของเล่าปี อีกกองหนึ่งอี้จกมทหารยกออกทางประตูเมืองด้านเหนือแล้วซุ่มทหารไว้ในราวป่าริมแม่น้ำกิมกั้ง

ทางฝ่ายเล่าปีทราบรายงานจากทหารว่าเดียวหิมยกกองทัพออกมาจากเมือง จึงให้เดียวหุยคุมทหารออกไปรบกับเดียวหิม เดียวหุยคุมทหารออกจากค่ายแล้ว เห็นเดียวหิมคุมทหารยกตรงมาก็ไม่พูดพຽนทำเพลง สั่งทหารให้ตะลุยเข้าโจมตีกองทหารของเดียวหิมในที่ ทหารทั้งสองฝ่ายได้สู้รบตะลุมบอนกันอย่างดุเดือด

เดียวหิมเข้ารบกับเดียวหุยได้สิบสองเพลงก็ทำที่เป็นทานกำลังเดียวหุยมิได้ ชักม้าพาทหารหนีไปทางด้านทิศเหนือของเมืองลกเสีย เดียวหุยไม่รู้กลเห็นว่าได้ทีจึงคุมทหารไล่ตามเดียวหิมไป เดียวหิมทำทีแตกถอยไปทางจุดซุ่มที่ราวป่าใกล้แม่น้ำกิมกั้ง งอ้อเห็นเดียวหุยหลงกลไล่ตามเดียวหิมมาตั้งนั้นก็สงบทหารไว้ในราวป่า จนเดียวหุยไล่ตามเดียวหิมผ่านพ้นจุดซุ่มไปแล้ว จึงสั่งทหารยกออกจากที่ซุ่มไล่ตามตี

ในขณะที่เดียวหิมได้ยินเสียงทหารของอี้จกมไล่ตามตีเดียวหุยดังนั้นก็สั่งทหารให้กลับหลังเข้าต่อสู้ด้วยทหารของเดียวหุย ทหารของเดียวหุยจึงตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของทหารเมืองลกเสียจึงพากันแตกตื่นตกใจ ในขณะที่ทหารเมืองลกเสียก็ตีวงล้อมกระชับเข้ามา เดียวหิมเห็นได้ทีจึงสั่งทหารให้ระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปในวงล้อมถูกทหารเดียวหุยบาดเจ็บล้มตายลง

เดียวหุยเองก็ได้แต่เอาทวนป้องปิดลูกเกาทัณฑ์มิให้ต้องกาย แต่ไม่รู้ว่าจะตีฝ่าออกไปได้ประการใด ในขณะที่เดียวหุยกำลังตกอยู่ในภาวะคับขันท่ามกลางวงล้อมและท่าเกาทัณฑ์ของทหารเมืองลกเสียนั้น พลันได้ยินเสียงทหารให้ร้องกึกก้องมาจากด้านหลังกองทหารของอี้จกม รุกตีทหารของอี้จกมกระจัดกระจาย เดียวหุยเหลือบไปเห็นธง เสียงสาญจุล่ง ตีตะลุมพลหลังเข้ามา รู้ว่าเป็นจุล่งนำทหารยกมาช่วยก็มีความยินดี

ความจริงจุล่งและขงเบ้งยกกองทัพเรือมาตามแม่น้ำกิมกั้งโดยจุล่งเป็นกองทัพหน้า พอยกมาถึงริมแม่น้ำข้างทิศเหนือเมืองลกเสีย ได้ยินเสียงสู้รบของทหารอึ้งคะนึ่งก็สำคัญว่าทหารเมืองเกงจิ๋วกำลังสู้รบกับทหารเมืองลกเสียจึงรีบพาทหารยกพลขึ้นบกรีบรุดตรงมา ครั้นเห็นเดียวหุยตกอยู่ในวงล้อมก็ตีตะลุมพลหลังทหารของอี้จกมเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ทหารของอี้จกมไม่ทันระวังหลังจึงถูกทหารจุล่งฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จุล่งขี่ม้าตีตะลุมพลขึ้นไปถึงตัวอี้จกม พอดีอี้จกมได้ยินเสียงสู้รบของทหารทางด้านหลังจึงเหลียวกลับไปดู จุล่งก็จู่โจมเข้าจับตัวอี้จกมด้านหลังมา ทหารของอี้จกมเห็นตัวนายถูกจับได้ก็พากันสวามีภักดีต่อจุล่งสิ้น

เดียวหุยพอลดความกดดันจากทหารของอี้จกมซึ่งตีกระหนาบอยู่ด้านหลังเพราะเหตุที่จุล่งยกมาช่วยได้ทันท่วงที จึงสั่งทหารให้โจมตีทหารของเดียวหิมแต่ด้านเดียว เดียวหิมเพิ่งกลับหลังยกม้ามืดมัวเดียวหุยไว้ กำลังกระหิมใจว่าเดียวหุยตกอยู่ในวงล้อมคงจะเสียทีเป็นมั่นคง แต่พอเห็นกองทัพเมืองเกงจิ๋วตีตะลุมพลหลังมาจากด้านทหารของอี้จกมก็สำคัญว่าต้องกลของเล่าปี ทำให้อุบายซึ่งคิดตีกระหนาบเดียวหุยเสียการไป ดังนั้นเดียวหิมจึงใช้สุยฮอดกลยุทธ์คือหนีเอาตัวรอด สั่งทหารให้กลับหลังแล้วพากันหนีกลับเข้าประตูเมืองทางด้านตะวันตก

เดี๋ยวหุยกุมทหารไล่ตามตีเดี๋ยวหุยมิไปจนถึงประตูเมือง ทหารในเมืองก็ยิงเกาทัณฑ์มาสกัดไว้ เห็นว่าจะดี เข้าเมืองไม่ได้จึงพาทหารยกย่อนกลับมาหาจูล่ง ต่างฝ่ายต่างค้ำกันตามธรรมเนียมแล้ว เดี่ยวหุยจึงถามว่าบัดนี้ขงเบ้งอยู่ที่ไหน

จูล่งจึงว่าบัดนี้ขงเบ้งยกกองทัพเรือมาถึงแล้ว ได้ขึ้นฝั่งคะเนว่ากำลังเข้าไปสนทนากับเล่าปี่

เดี๋ยวหุยจึงถามสืบไปว่าเหตุไฉนท่านจึงทราบข่าวข้าพเจ้าตกอยู่ในท่ามกลางที่ล้อมของข้าศึก จูล่งจึงว่าเมื่อกองทัพเรือยกมาถึงริมฝั่งแม่น้ำด้านทิศเหนือเมืองลกเสีย ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งจากขงเบ้งให้รีบยกมาช่วยท่าน แล้วขงเบ้งก็ขึ้นเรือแยกไปหาเล่าปี่

เดี๋ยวหุยได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงพาทหารและเชลยศึกกลับไปค่าย เดี่ยวหุยใจร้อนรีบก้าวเท้าเข้าไปในค่าย เห็นขงเบ้งนั่งสนทนากับเล่าปี่จึงตรงเข้าไปค้ำกับด้วยใบหน้าที่ยิ้มย่องผ่องใส เป็นนัยว่าตัวข้าพเจ้าเดี๋ยวหุยนี้ แม้น้อยด้วยปัญญาแต่ก็สามารถยกกองทัพล่วงมาถึงเมืองลกเสียได้ก่อนท่าน

ขงเบ้งเห็นเดี๋ยวหุยดังนั้นก็รัญญ์ จึงยิ้มให้เดี๋ยวหุยแล้วถามว่าท่านทำประการใดจึงสามารถยกกองทัพมาถึงเมืองลกเสียก่อนข้าพเจ้า เดี่ยวหุยได้ทูลเกล้าความซึ่งได้สู้รบกับเจียมหงั้นแล้วได้อาศัยเจียมหงั้นเกลี้ยกล่อมบรรดาขุนนางข้าราชการเมืองเสฉวนทั้งสี่สิบห้าตำบลให้เข้าเป็นพวก จึงสามารถเดินทัพมาถึงเมืองลกเสียได้อย่างปลอดภัย

ขงเบ้งฟังเดี๋ยวหุยเล่าความไปก็พยักหน้าเป็นครั้งคราว พอเดี๋ยวหุยกล่าวความสิ้นค่าลงขงเบ้งจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่า อันเดี๋ยวหุยนี้แต่ก่อนมีใจร้ายกาจนัก แลมาดับใจให้เสียพยศอันร้าย สู้เอาราชการเป็นประมาณได้ทั้งนี้ก็เพราะบุญของท่าน ขงเบ้งกล่าวกับเล่าปี่แต่กลับชายตามาหาเดี๋ยวหุย เดี่ยวหุยก็รู้ที่วาขงเบ้งกล่าวความกับเล่าปี่ทั้งนี้คือการยกย่องสรรเสริญความสามารถของตัวก็กระหม่อมยิ้มย่องดีใจค้ำกับขงเบ้ง

พอจูล่งคุมตัวอี้เข้าไปหาเล่าปี่แล้วรายงาน ว่า บัดนี้ข้าพเจ้าจับตัวอี้ทหารเมืองลกเสียได้ จึงขอนามามอบแก่ท่าน เล่าปี่เห็นดังนั้นก็กล่าวกับจูล่งว่าบัดนี้ตัวท่านตกเป็นเชลยของเราแล้ว จะคิดอ่านประการใด

จูล่งจึงว่าเมื่อข้าพเจ้าตกอยู่ในเงื้อมมือท่าน จะเป็นตายร้ายดีประการใดก็สุดแต่หน้าใจท่านจะประทานให้ หากมั่นคงไว้ชีวิตข้าพเจ้าก็จะขอเป็นข้าทาสรับใช้ท่านไปตลอดชีวิต

เล่าปี่เห็นดังนั้นก็จึงลุกมาแก้มัดอี้ แล้วว่าท่านยินดีอยู่ด้วยเราดังนี้ เราจะขบเลี้ยงมิให้อาทร อี้ค้ำกับขอบคุณเล่าปี่ที่ไว้ชีวิต เล่าปี่รับค้ำกับแล้วจึงว่าท่านอยู่ด้วยเราแล้วจงตั้งใจทำราชการให้สำเร็จ ความชอบก็จะมีแก่ท่าน อาณาประชาราษฎร์ก็จะได้รับความสุขเพราะท่าน

ขงเบ้งเห็นจูล่งสวามิภักดิ์ต่อเล่าปี่ดังนั้นก็ดีใจ จึงถามจูล่งว่าซึ่งเมืองลกเสียต่อต้านแข็งขืนอยู่ดังนี้ มีผู้ใดเป็นหัวหน้ารักษาเมืองหรืออี้จึงว่าเมืองลกเสียนี้เป็นเมืองสำคัญ เล่าเจียงจึงใช้ให้เล่าซุนผู้บุตรมาอยู่รักษาเมือง มีแม่ทัพสองคนคือเล่ากู่และเดี๋ยวหุยมิ แต่เดี๋ยวหุยมินั้นเป็นทหารมีฝีมือกล้าแข็งและชำนาญการพิชัยสงครามยิ่งกว่าคนทั้งปวง

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็จึงว่า อันประเพณีการสู้รบจะต้องดูใจที่หัวใจ แม้นจะจับโจรจะต้องจับหัวหน้าโจรก่อน จึงจะทำการได้สำเร็จโดยง่าย ซึ่งจะตีเมืองลกเสียให้ได้นั้นก็จะต้องกำจัดเดี๋ยวหุยมิเสียก่อน

ว่าแล้วขงเบ้งจึงค้ำกับลาเล่าปี่ออกไปด้านนอกค่าย แล้วขึ้นมาพาทหารสิบสองคนไปตรวจตราดูมิประเทศโดยรอบเมืองลกเสียอย่างละเอียดถี่ถ้วน ครั้นมาถึงประตูเมืองทางด้านตะวันออกขงเบ้งเห็นเป็นภูมิประเทศชอบกลเพราะมีแม่น้ำเล็ก ๆ เป็นคูเมือง มีสะพาน ไม้ทอดข้าม และห่างออกไปจากสะพานนี้หกลีบเส้นเป็นป่าอ้อสูงท่วมเหนือศีรษะหนาแน่น

ขงเบ้งยืนพิจารณาภูมิประเทศซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทอดสายตาไปที่ประตูเมืองไล่เลียงมาที่สะพานและตามเส้นทางที่ทอดมาถึงป่าอ้อก็ผงกศีรษะ ในขณะที่เอามือทั้งสองโพล้ไว้ที่ด้านหลัง ครู่หนึ่งจึงขึ้นมาสำรวจภูมิประเทศข้างเคียงอย่างละเอียดถี่ถ้วนอีกครั้งหนึ่ง แล้วพาทหารกลับไปค่าย

ขงเบ้งเพิ่งมาถึงเมืองลกเสียก็ลงมือสำรวจภูมิประเทศเพื่อเตรียมการทำการศึกและจะจับตัวเดี๋ยวหุยมิให้ได้ ซึ่งการทั้งนี้แตกต่างกับการบัญชาการรบของบึงทอง เพราะบึงทองนั้นเดินทัพโดยมิได้สำรวจภูมิประเทศอย่างกระจ่างแจ้งก่อน จึงก้าวล่วงเข้าสู่สมรภูมิและเสียที่แก่ข้าศึกจนตัวตาย แต่ขงเบ้งนั้นให้ความสำคัญและให้ความสนใจแก่ภูมิประเทศเป็นอย่างยิ่ง หากเป็นแดนเมืองขงหยงซึ่งเป็นแดนเกิดก็จะเห็นได้ว่าขงเบ้งสามารถบัญชาการรบได้โดยไม่ต้องออกตรวจตราภูมิประเทศ ก็สามารถกำหนดแผนการยุทธ์ได้อย่าง

ละเอียดถี่ถ้วน แต่เมื่อถึงแดนเมืองเสฉวนขงเบ้งไม่รู้สภาพภูมิประเทศ มาก่อนจึงต้องออกมาศึกษาภูมิประเทศด้วยตนเอง เห็นภูมิประเทศแล้วจึงสามารถกำหนดแผนการยุทธให้สอดคล้องต้องกันได้

ขงเบ้งกำหนดแผนการเผด็จศึกเมืองลกเสียโดยวางเป้าหมายที่การกำจัดเตียวหุย หลังจากสำรวจภูมิประเทศเสร็จแล้วแผนการที่จะกำจัดเตียวหุยก็ถูกกำหนดขึ้น พอกลับถึงค่ายก็เรียกจูล่ง สองตง และอุยเอี้ยนเข้ามาพบ แล้วว่าในวันพรุ่งนี้เราจะวางกลอุบายจับตัวเตียวหุยให้จงได้ สามนายทหารเอกได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็พากันนั่งตั้งใจฟังว่าขงเบ้งจะกำหนดแผนการประการใด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

อุบาย ชุ่มซ่าชุ่ม (ตอนที่366)

ขงเบ้งเดินทัพมาสมทบกับกองทัพของเล่าปี่แล้วได้สำรวจตรวจสอบข้อมูลและข่าวสาร ตลอดจนภูมิประเทศกระจ่างแจ้งแล้ว จึงกำหนดเป้าหมายกำจัดเตียวหุยให้ได้ก่อนก็จะได้เมืองลกเสียโดยง่าย เมื่อกำหนดดังนี้จึงวางแผนอุบายที่จะจับตัวเตียวหุย และเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงเพื่อรับคำสั่ง

ขงเบ้งเห็นสามยอดขุนพลนั่งตั้งใจฟังคำสั่งเป็นอันดีแล้วจึงว่า ทางด้านตะวันออกของเมืองลกเสียนอกคูเมืองมีสะพานไม้ข้ามแม่น้ำอยู่แห่งหนึ่งชื่อว่า ก็ม้งันเกี้ยวโป้ หรือสะพานห่านป่าทองคำ เชิงสะพานข้างทิศตะวันออกมีแนวป่าเป็นที่ชอบกล ให้จูล่งคุมทหารห้าร้อยยกไปชุมในแนวป่าเชิงสะพานข้างทิศเหนือ ให้เล่าปี่และเจียมหงั้นคุมทหารสองพันยกไปชุมอยู่ในแนวป่าสองข้างทางห่างจากสะพานไปทางด้านตะวันออกอีกสิบสี่ลี้ ส่วนที่เชิงสะพานข้างทิศใต้นั้นมีทางตรงไปที่ดงป่าอ้อให้สองตงและอุยเอี้ยนคุมทหารคนละพันเข้าชุมอยู่ทั้งสองข้างทางซ้ายขวาในป่าอ้อ แลก่อนถึงป่าอ้อนั้นจะมีทางแคบแยกไป ข้างทิศตะวันตก ให้เตียวหุยคุมทหารหนึ่งพันไปชุมไว้ที่สองข้างทาง

ขงเบ้งกำหนดจุดที่ตั้งชุมกองทหารเสร็จแล้วจึงถามว่า มีผู้ใดสงสัยในภูมิประเทศและจุดหมายที่ตั้งกองชุมหรือไม่ เมื่อทุกคนตอบพร้อมกันว่าทราบที่ตั้งเป็นอย่างดีแล้ว ขงเบ้งจึงกล่าวสลับไปว่าเราจะทำที่ไปล่อเตียวหุยให้ยกออกมารบ เมื่อเตียวหุยยกทหารข้ามสะพานไล่ตามเราไปแล้ว ให้จูล่งคุมทหารร้อยสะพานเสีย อย่าให้เตียวหุยกลับเข้าไปในเมืองได้ แลยกทหารออกไปเรียงรายไว้ทางด้านทิศเหนือของแนวทางเชิงสะพาน และเมื่อเตียวหุยยกทหารไปถึงจุดชุมสองข้างทางด้านทิศตะวันออกก็ให้เล่าปี่และเจียมหงั้นยกทหารออกสกัดไว้ เตียวหุยก็จะแตกหนีกลับมาทางเชิงสะพานเพื่อจะเข้าไปในเมือง ครั้นเห็นสะพานถูกรื้อแล้วก็ไปทางข้างทิศเหนือไม่ได้ด้วยจูล่งคุมทหารตั้งกองสกัดอยู่ เตียวหุยก็จะพาทหารหนีไปทางข้างทิศใต้เข้าไปในดงป่าอ้อ ให้สองตงและอุยเอี้ยนตีกระหนาบเตียวหุยอย่าให้ผ่านไป ได้ เตียวหุย ก็จะถอยร่นลงมาที่ทางแยกแล้วหนีไปทางข้างทิศตะวันตกซึ่งเป็นทางแคบคับขัน เมื่อถึงจุดนั้นก็ให้เตียวหุยคุมทหารล้อมจับตัวเตียวหุยให้จงได้

ขงเบ้งวางแผนจัดกำลังและอธิบายแผนการกลอุบายชุ่มซ่าชุ่มให้บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว จึงถามว่ามีผู้ใดสงสัยประการใดบ้างหรือไม่ แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังก็ค้ำบรับคำสั่งขงเบ้ง แล้วว่าทุกข้อจงวางใจ จากนั้นก็ค้ำบลาขงเบ้ง กลับออกไปจัดแจงทหาร ครั้นเวลาพลายยามสามกองทหารทุกกองก็ยกไปตั้งตามจุดชุมที่กำหนด

รุ่งขึ้นเวลาเช้าขงเบ้งแต่งกายด้วยเสื้อผ้าอันหอมช่อ ขึ้นนั่งบนเกวียนน้อย รัยล้อมด้วยทหารที่สูงอายุสามสิบคน ติดตามด้วยทหารราบอีกสองร้อยคน ยกออกจากค่ายไปที่ด้านตะวันออกของเมืองลกเสีย ข้ามสะพานห่านป่าทองคำแล้วให้ทหารร้องทำทนายเตียวหุยให้ยกทหารออกมารบกัน

ทางด้านเมืองลกเสียหลังจากเตียวหุยมีหนังสือไปถึงเล่าเจี้ยง ขอให้ส่งกำลังสนับสนุนแล้ว พอเล่าเจี้ยงทราบความก็ตกใจรีบเกณฑ์ ทหารสามหมื่นให้โดเองเป็นแม่ทัพยกมาช่วยเตียวหุยที่เมืองลกเสีย บรรดานายทหารเมืองเสฉวนที่รักษาเมืองลกเสียเมื่อทราบข่าวเล่าเจี้ยง ส่งกำลังหนุนมาก็มีความยินดี

ในเช้าวันที่ขงเบ้งยกกำลังออกมาทำรบนั้น เตียวหุยและบรรดานายทหารเมืองเสฉวนยืนสังเกตเหตุการณ์อยู่บนเชิงเนิน เตียวหุยมองลงมาจากเชิงเนินเห็นธงประจำตัวนายทัพพระนุชื่อว่าจูกัดเหลียง-ขงเบ้ง ก็นึกคร้ามอยู่ในใจ แต่พอเห็นคนที่นั่งอยู่ในเกวียนภายใต้ธงจูกัดเหลียงนั้นกลายเป็นคนหนุ่มแต่งตัวหอมช่อและบรรดาทหารที่รายเรียงติดตามมาก็ล้วนเป็นคนสูงอายุและไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยตามกระบวนศึก จึงนึกประมาทว่านี่นะหรือขงเบ้งที่เขาเล่าลือว่ามีสติปัญญาบัญชาการทหารได้ดุจดั่งเทพยดา แท้จริงก็เป็นคำลือที่เล่าลวงหลอกคนทั้งปวงแค่นั้นเอง

ขงเบ้งเห็นเดียวหิมและบรรดานายทหารเมืองเสฉวนยืนอยู่บนเชิงเทินก็เอาพัดชนกชี้หน้านายทหารเหล่านั้น แล้วว่าเมื่อครั้งสงครามเซ็กเพ็กเราได้ทำลายกองทัพโจโฉถึงร้อยหมื่น พวกเจ้าอยู่ในเมืองน้อยเพียงเท่านี้ไหนเลยจะต่อสู้กับเราได้ จงรีบออกมาคำนับแต่โดยดี เราจะไม่เอาโทษเดียวหิมนี้กระพมาทขงเบ้งว่ามีชื่อเสียงจอมปลอม ครั้นได้ฟังคำยั่วของขงเบ้งก็โกรธจึงลงจากเชิงเทิน สั่งให้เดียวเอ็กอยู่รักษาเมือง ให้โตเอ๋งคุมทหารเป็นกองหลัง เดียวหิมคุมทหารเป็น กองหน้ายกออกจากประตูเมืองทางด้านตะวันออก ข้ามคูเมืองตรงไปที่สะพานห่านป่าทองคำ

พอเดียวหิมนำทหารมาถึงประตูเมืองก็เอาทวนชี้ไปที่เกวียนขงเบ้งแล้วว่า ขงเบ้งนี้ได้ยินเล่าลือว่ามีปัญญาความคิด รู้แต่งกลศึกล่อลวงเป็นหลายประการ บัดนี้เราเห็นทำการเข้ามาตั้งคนหาปัญญาไม่ ไม่สมกับค่าเขาสือเลย จะกลัวอะไรกับขงเบ้ง

แล้วเดียวหิมจึงสั่งทหารให้รุกเข้าจู่โจมขงเบ้งในทันที ขงเบ้งคุมทหารคอยที่อยู่ที่เชิงสะพานห่านป่าทองคำ พอเห็นเดียวหิมออกจากประตูเมืองก็ลงจากเกวียนขึ้นมา พาททหารถอยข้ามมายังปากสะพานด้านตะวันออก ทำที่เป็นกั้วเดียวหิม เดียวหิมเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้เร่งเข้าจับตัวขงเบ้ง ขงเบ้งก็ขี่ม้าพาททหารหนีไปทางด้านตะวันออก เดียวหิมไม่รู้กลก็พาททหารไล่ตามไป

จูล่งคุมทหารชุมนุมอยู่ในป่าเชิงสะพาน เห็นเดียวหิมยกทหารข้ามสะพานไล่ตามขงเบ้งพ้นไปแล้วจึงยกทหารออกจากที่ชุมนุมหรือสะพานไม้ แล้วสั่งทหารให้เรียงรายตั้งมั่นอยู่ข้างทิศเหนือของเชิงสะพาน

เดียวหิมไล่ตามขงเบ้งมาครู่หนึ่ง ขบวนของขงเบ้งก็หายไปในวันป่า เดียวหิมสั่งทหารให้ไล่ติดตาม ในทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้นจากสองข้างทาง กองทหารของเล่าปี่และเจียมหงันได้ยกออกจากที่ชุมนุม โห่ร้องก้องดังสนั่นรุดเข้าตีกระหนาบกองทหารของเดียวหิมอย่างดุเดือด

เดียวหิมเห็นทหารเมืองเกงจิวยกออกมาจากสองข้างทางราวป่าก็ตกใจ รู้ว่าต้องกลขงเบ้ง จึงสั่งให้ทหารถอยทัพกลับตามเส้นทางเดิม เล่าปี่และเจียมหงันได้ที่ก็ไล่ตามตีทหารของเดียวหิมบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก

เดียวหิมพาททหารถอยมาใกล้เชิงสะพาน คิดจะอ้อมไปเข้าประตูเมืองด้านทิศเหนือแต่เห็นทหารของจูล่งตั้งมั่นเรียงรายอิงป่าอยู่เป็นอันมากก็เกรงว่าจะตีฝ่าไปไม่พ้น จึงพาททหารหนีไปตามทางข้างทิศใต้ หวังจะอ้อมไปเข้าประตูเมืองทางทิศใต้

ฝ่ายฮองตงและอุยเอี้ยนคุมทหารชุมนุมอยู่ในป่าอ้อ ครั้นเห็นเดียวหิมพาททหารแตกหนีมาถึงจุดชุมนุมก็จัดประทัดสัญญาณขึ้น ทหารเมืองเกงจิวทั้งสองข้างทางของป่าอ้อก็ยกตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน ฆ่าฟันทหารของเดียวหิมบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก

เดียวหิมรู้ว่าต้องกลถูกชุมนุมซ้ำอีกก็ตกใจ เห็นทหารที่ตามมาเหลืออยู่เพียงสามสิบคนไม่สามารถตีฝ่าไปข้างหน้าได้ จึงขี่ม้าพาททหารถอยร่นมาทางด้านหลัง เห็นทางด้านซ้ายมีทางแยกที่จะวกอ้อมไปเข้าประตูเมืองทางด้านทิศใต้ได้ จึงพาททหารสามสิบคนเข้าไปในทางแยก

ฝ่ายเดียวหุยคุมทหารชุมนุมคอยอยู่ในป่าอ้อสองข้างทางแยกซึ่งแคบและขรุขระ เมื่อเห็นเดียวหิมขี่ม้านำหน้าทหารมาถึงจึงจัดประทัดสัญญาณขึ้น กองทหารของเดียวหุยก็โห่ร้องและยกออกจากป่าอ้อสกัดทางด้านหลังไว้ เดียวหิมเห็นดังนั้นก็ตกใจ ขี่ม้าจะถอยกลับมาทางด้านหลังก็เห็นเดียวหุยขี่ม้าขวางหน้าอยู่ มิรู้ที่จะทำประการใดจึงตัดสินใจจะเข้ารับกับเดียวหุย

เดียวหุยเห็นดังนั้นก็ตวาดขึ้นด้วยเสียงอันดัง ทหารของเดียวหิมที่ตามมาพากันตกใจ นั่งลงคุกเข่าร้องไห้ขอยอมแพ้แต่โดยดี เดียวหิมยืนมาอยู่ผู้เดียวท่ามกลางวงล้อมก็รู้สึกตกใจเป็นอันมาก เดียวหุยเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้ล้อมกระชับเข้าไปจับ เดียวหิมได้โดยละม่อม และให้ทหารมัดเดียวหิมพากลบไปที่ค่ายของเล่าปี่

ในขณะที่เดียวหิมพาททหารหนีไปทางทิศใต้นั้น โตเอ๋งยกตามมาข้างหลังหนีไปไม่ทันเพราะถูกจูล่งสั่งทหารให้ยกสกัดไว้ โตเอ๋งเคยได้ยินกิตติศัพท์ของจูล่งมาแต่ก่อนว่ามีฝีมือลือชากล้าแข็งนัก พอปะหน้ากับจูล่งขวัญก็หนีตีก็ฝ่อ รีบลงจากหลังม้ายอมแพ้แก่จูล่งแต่โดยดี จูล่งจึงให้ทหารจับโตเอ๋งมัดไว้ และให้คุมทหารของโตเอ๋งเป็นเชลยศึกพาไปหาเล่าปี่

เล่าปี่และขงเบ้งเมื่อทำการตามแผนการแล้วก็พาททหารกลับมาอยู่ที่ยี่ค่าย พักหนึ่งจูล่งก็คุมโตเอ๋งเข้ามาหา โตเอ๋งเห็นเล่าปี่ก็รีบคุกเข่าลงคำนับ ร้องขอให้เล่าปี่ไว้ชีวิตแล้วจะยอมเป็นทาสรับใช้ไปจนตาย เล่าปี่

เห็นดังนั้นก็มีความยินดี ลูกขึ้นมาแก้มัดให้โตเองและสั่งทหารให้ปูนบำเหน็จแก่โตเองแล้วว่า ท่านนอน น้อมต่อเรานี้ก็ดีแล้ว จงใส่ใจในราชการให้เป็นปกติ เราจะเลี้ยงดูมิให้อาทร เล่าปีกล่าวพลีสินค้าเดียว หุยกี้คุมตัวเดียวหิมเข้ามาหา แล้วรายงานการรบพุ่งให้เล่าปีฟังทุกประการ แต่เดียวหิมนั้นยืนตระหงายอยู่ ไม่ยอมคุกเขาลงคำนับ

เล่าปีจึงถามเดียวหิมว่า บรรดาทหารในเมืองเสฉวนนี้ได้อ่อนน้อมยอมสวามิภักดิ์ต่อเราโดยดีสิ้นแล้ว เหลือแต่ท่านผู้เดียวเหตุใดจึงแข็งขืนอยู่เล่าเดียวหิมได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ดวาดใส่เล่าปีว่า ตัวเราเป็นชาย ชาติทหาร จะกลัวอันตรายกลับไปนอนบอบเข้าด้วยผู้อื่นหวังจะรักษาชีวิตนั้น ก็มีควรแก่คนที่ชื่อต่อเจ้า อัน เป็นชาติทหารและมีเจ้าเป็นสองนั้นก็มิต้องประเพณี ธรรมดาสตรีที่ดีมีมารยาท ก็มีอาจ มีผู้ให้เป็นสอง แม้ท่านจะขึ้นให้เราบนอบนั้น ชดมิได้ก็จะคำนับ แต่ว่าเรามีได้ตั้งภักดิ์ต่อท่าน

เดียวหิมดวาดเล่าปีตั้งนั้นแล้วก็ด่าเล่าปีด้วยถ้อยคำหยาบช้าว่าเล่าปีเป็นคนทรยศ เนรคุณ หักหลังเล่าเจี้ยง ซึ่งเป็นคนแซ่เดียวกัน ขงเบ้งนั่งฟังและสังเกตอาการปฏิกิริยาของเดียวหิมโดยตลอด เห็นพระนางแข็งกร้าว และเด็ดเดี่ยวนัก ก็เห็นว่าคนแบบเดียวหิมนี้ถึงจะเกลี้ยกล่อมประการใดก็ไม่มีความที่จะแปรผันให้หันมา สวามิภักดิ์แก่เล่าปีได้ หากมั่นทนการบังคับไม่ได้จำยอมอ่อนน้อมแล้ว วันหน้ามีโอกาสคราใดก็จะทำร้าย ต่อเล่าปีให้เสียการไป

ขงเบ้งตระหนักดังนั้นแล้ว มองหน้าเล่าปีเห็นเล่าปีสายตาระกักรุ่นยวามีความคิดนึกตรึกอย่างเดียวกัน ขงเบ้งจึงสั่งทหารให้คุมตัวเดียวหิมไปประหาร ครู่หนึ่งทหารก็เอาศีรษะเดียวหิมใส่ถาดเข้ามารายงานเล่าปี ว่าได้ประหารชีวิตเดียวหิมแล้ว

เล่าปีเห็นศีรษะเดียวหิมก็คิดว่าเดียวหิมผู้นี้สมเป็นชายชาติทหาร มีสติปัญญาเก่งกล้าสามารถนัก ทั้งยังมีน้ำใจตักตัญญูภักดีต่อนาย มิได้เสียตายแก่ชีวิตตัว ก็นึกนับถือน้ำใจเดียวหิม ความสงสารก็บังเกิดขึ้น ดังนั้นเล่าปีจึงสั่งทหารให้เอาศพเดียวหิมไปฝังที่เชิงสะพานหน้าป่าทองคำตามอย่างธรรมเนียม และ สมเกียรตินายทหารเอก

เล่าปีหวังจะให้ทหารทั้งปวงมีน้ำใจภักดีต่อเจ้า และถือเอาความซื่อสัตย์กตัญญูของเดียวหิมเป็น แบบอย่าง จึงให้ก่อสร้างนครบกลมฝั่งศพของเดียวหิมที่เชิงสะพานนั้น และให้จารึกความที่ป้ายหน้า หลุมศพว่า เดียวหิมเป็นคนซื่อตรง

ครั้นเวลารุ่งเช้าเล่าปีและขงเบ้งจึงยกกองทัพเข้าไปประชิดเมืองลกเสีย ให้เจียมหงั้น งออี และบรรดา ทหารเมืองเสฉวนซึ่งยอม อ่อนน้อมสวามิภักดิ์เป็นกองหน้า เล่าปี ขงเบ้งและทหารเมืองเกงจิ๋วเป็นกองทัพ หลวง เจียมหงั้นยกกองทัพหน้าเข้าประชิดกำแพงเมืองแล้ว เห็นเล่าซุนและเล่ากัวยืนสังเกตการณ์อยู่บน เชนกเทิน จึงร้องบอกเล่าซุนและเล่ากัวยว่เล่าปีมีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวง หวังท่านบำรุงราษฎร ให้ เป็นสุข คนทั้งปวงก็มีน้ำใจยินดีด้วยเล่าปีสิ้น ทั้งขงเบ้งก็มีสติปัญญาเป็นอันมาก ท่านจะแข็งขืนอยู่ก็เห็นจะ ทำการไม่ตลอด รังแต่จะทำให้ราษฎรและทหารทั้งปวงได้รับความเดือดร้อน ท่านอย่าตั้งอริ้นต่อไปเลย จง เปิดประตูเมืองยอมอ่อนน้อมแก่เล่าปีโดยดีเถิด เพราะถึงแม้ขัดขืนต่อไปก็จะพากันตายสิ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ยุทธศาสตร์ชนบทล้อมเมือง (ตอนที่367)

เคล็ดลับในการต่อสู้ที่สำคัญข้อหนึ่งที่ตรงกันทั้งในทางการทหารและในทางวิทยายุทธ์คือ ถ้าจะจับโจรก็ ต้องจับหัวหน้าก่อน การต่อสู้กับข้าศึกต้องจู่โจมที่ใจ ดังนั้น เมื่อขงเบ้งวางกลอุบายซุ่มซ่อนซุ่มอย่าง ซับซ้อนกำจัดเดียวหิมยอดขุนพลเมืองเสฉวนซึ่งเป็นแกนหลักในการรักษาเมืองลกเสียสำเร็จแล้ว เป้าหมายสำคัญต่อไปก็คือการเข้ายึดเมืองลกเสีย และกลยุทธ์ในการเข้ายึดเมืองลกเสียนั้นคือการใช้ ทหารเมืองเสฉวนเป็นกองหน้า

ฝ่ายเล่ากัวยคุมทหารยืนรักษาการณ์อยู่บนเชนกเทินเมืองลกเสีย ครั้นเห็นกองทัพหน้าของเล่าปีล้วนเป็น ทหารเมืองเสฉวน และตัวนายที่ซุ่มซู่ให้ยอมจำนนก็คือเจียมหงั้นเจ้าเมืองปากัน เล่ากัวยก็โกรธเป็นอันมาก ช้หน้าเจียมหงั้นแล้วร้องด่ากลับลงมาว่าไอ้พวกหน้าไม่มีมายาย ประพฤตดินเป็นข้าชายเจ้า บ่าวขายนาย ไม่สำนึกในบุญคุณ ชาวแดงแกกร้อนของเล่าเจี้ยง ยังจะมีหน้ามาเกลี้ยกล่อมให้เราบนอบอีกหรือ

เจียมหงั้นได้ฟังดังนั้นก็โกรธ เอาทวนที่ถืออยู่กับมือเงื้อเตรียมจะพุ่งซัดขึ้นไปบนเชนกเทิน แต่ในพลันนั้นก็ เห็นทหารเมืองลกเสียคนหนึ่งซึ่งจำได้ว่าชื่อเดียวเอ็กวิ่งเข้ามาทางด้านหลังของเล่ากัวย ใช้กระบี่ฟันคอเล่า กัวยขาดกระเด็น แล้วโยนศีรษะเล่ากัวยลงมาข้างล่าง บนเชนกเทินเมืองลกเสียจึงเกิดเหตุการณ์โกลาหลขึ้น ทหารของเดียวเอ็กได้เข้าควบคุมสถานการณ์บนเชนกเทินไว้จนหมดสิ้น พร้อมๆ กันนั้นประตูเมืองลกเสียก็

เปิดออก มีทหารเมืองลกเสียกรอออกมาจากประตูเมือง ร้องมาทางเจียมหงันว่าพวกเราเป็นทหารของเดี่ยว เอ็ก มีน้ำใจศรัทธาต่อเล่าปีที่โอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวง บัดนี้ได้ฆ่าเล่ากัวยเสียแล้วจึงขอเชิญกองทัพของเล่าปีเข้าไปในเมืองเถิด

อันเล่ากัวยผู้นี้เป็นหนึ่งในสี่ยอดขุนพลของเมืองเสฉวนที่เล่าเจียง มีคำสั่งให้ยกมารักษาเมืองลกเสีย คือเล่ากัวย เตงเหียน เตียวหยิม และเหลงเป่า ในขณะที่เคลื่อนทัพมายังเมืองลกเสียนั้น จีโฮเต้าหยินได้พยากรณ์บ่งบอกความนัยว่ามังกรจะเห็นหัวเข้าสู่เสฉวน ลิขิตสวรรค์ไม่อาจฝ่าฝืนได้ ผู้มีสติปัญญาพึงรู้จักรักษาตัวให้จงดี แต่สี่ยอดขุนพลไม่เข้าใจความหมาย กลับกล่าวหาว่า จีโฮเต้าหยินเป็นชาวป่าชาวดอยบ้าใบ้ ต่อมาเตงเหียน เหลงเป่า และเตียวหยิม ก็ถูกกองทัพเล่าปีสังหารจนหมดสิ้น เล่ากัวยเป็นยอดขุนพลคนสุดท้ายที่ถูกพวกเดียวกันสังหารโดยไม่ทันได้รู้ตัว ดังนั้น สิ่งทีเรียกว่าลิขิตสวรรค์จึงดูแคลนไม่ได้เป็นอันขาด

เจียมหงันเห็นเหตุการณ์ผันแปรอย่างรวดเร็วดังนั้นก็มีความยินดี แต่ด้วยวิสัยขุนศึกเด๋ม่ายยังคงเกรงว่าอาจเป็นกลอุบายจึงรั้งรออยู่อีกครู่หนึ่ง เห็นการรุกรานในเมืองสมจริงตามคำของทหารเดี่ยวเอ็ก และเห็นกองทัพเล่าปีเคลื่อนเข้ามาใกล้สามารถหนุนเนื่องพร้อมกันได้แล้ว เจียมหงันจึงสั่งทหารให้เคลื่อนกองทัพหน้าเข้าไปในเมือง

ทหารเมืองเกงจิวจึงพากันกรูเข้าไปในเมืองลกเสีย แล้วเข้าควบคุมสถานการณ์ภายในเมืองอย่างรวดเร็ว

ในขณะนั้นเล่าซุนบุตรของเล่าเจียงอยู่ที่ศาลาว่าราชการ พอได้ทราบจากทหารคนสนิทว่าเดี่ยวเอ็กแปรพักตร์สังหารเล่ากัวยและเปิดประตูเมืองรับกองทัพของเล่าปีก็ตกใจ รีบวิ่งไปขึ้นม้าแล้วพาทหารคนสนิทสิบสี่สิบห้าคนเปิดประตูเมืองด้านตะวันตกหนีกลับไปเมืองเสฉวน

กองทัพเมืองเกงจิวควบคุมสถานการณ์ในเมืองลกเสียได้สิ้นเชิง แล้วจึงเชิญเล่าปีไปที่ศาลาว่าราชการ เล่าปีจึงประชุมที่ปรึกษา แม่ทัพ นายกอง และให้เรียกขุนนางข้าราชการเมืองลกเสียเข้ามาพร้อมกัน

เล่าปีได้ถามว่านายทหารซึ่งตัดศีรษะเล่ากัวยแล้วเปิดประตูเมืองรับกองทัพของเรานั้นเป็นผู้ใด เจียมหงันจึงเรียกเดี่ยวเอ็กให้ออกไปคำนับเล่าปีแล้วรายงานว่า นายทหารผู้นี้มีชื่อว่าเดี่ยวเอ็ก เป็นผู้ตัดศีรษะเล่ากัวยและเปิดประตูเมืองรับท่าน เล่าปีก็มีความยินดี สั่งให้ปูนบำเหน็จความชอบแก่เดี่ยวเอ็กเป็นอันมาก จากนั้นจึงถามบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงของเมืองลกเสียว่าบัดนี้เมืองลกเสียอยู่ในเงื้อมมือเราแล้ว ท่านทั้งปวงจะมีความคิดเห็นประการใด

บรรดาขุนนางข้าราชการเมืองลกเสียจึงคุกเข่าคำนับพร้อมกันแล้วว่าพวกข้าพเจ้าทั้งนี้เป็นข้าราชการประจำในราชวงศ์ฮั่น ซึ่งตัวท่านก็เป็นเชื้อสายของพระเจ้าเหียนเต้ มีกิตติศัพท์ลือช่าปรากฏไปทั่วว่ารักราษฎร ดังนั้นพวกข้าพเจ้าและราษฎรทั้งปวงจึงมีความยินดีถ้วนหน้ากัน และตั้งใจรับใช้ท่านโดยสุจริตเพื่อประโยชน์สุขของราษฎรทั้งปวงสืบไป

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงให้บรรดาขุนนางข้าราชการเมืองลกเสียปฏิบัติหน้าที่ต่อไปตามเดิม เว้นแต่ฝ่ายทหารให้ขึ้นสังกัดต่อกองทัพเมืองเกงจิว

ขงเบ้งเห็นเล่าปีจัดแจงการปกครองเมืองลกเสียเรียบร้อยแล้ว จึงกล่าวว่า บัดนี้เมืองลกเสียก็ได้แก่เราแล้ว อันเมืองเสฉวนนั้นก็เหมือนอยู่ในกำมือ จะยกเข้าไปเมื่อใดก็ได้ แต่ทว่าหัวเมืองทั้งปวงยังมีราบคาบ ขอให้เดี่ยวเอ็กกับง้อฮัวจุลคุมทหารยกไปเที่ยวปราบปรามหัวเมืองเดงกั๋ง ให้เจียมหงันกับโถเอ็งพาเดี่ยวหุยคุมทหารไปกำจัดหัวเมืองเต็กหยงซึ่งยังขัดแย้งอยู่นั้นให้ราบคาบเป็นปกติ จัดแจงตั้งแต่งขุนนางไว้อนุรักษ์รักษาเมืองตามภูมิลาเนาเสร็จแล้ว จึงให้ยกกองทัพมาพร้อมกัน ณ เมืองเสฉวน

การที่เล่าปีได้เมืองลกเสียแล้วนี้ทำให้แผนการเข้ายึดเอาเมืองเอ็กจิวซึ่งเป็นเมืองหลวงของเมืองเสฉวน สะดวกและปลอดภัยโปร่ง ดังที่ขงเบ้งได้อุปมาไว้ว่าเหมือนอยู่ในกำมือแล้ว แต่การที่ขงเบ้งยังไม่ยกกองทัพเข้าไปยึดเอาเมืองเสฉวนในทันทีนั้นก็เพราะว่าเมืองเสฉวนเป็นแคว้นใหญ่ที่สุดทางภาคตะวันตก มีหัวเมืองเอ็ก โท ตรี จัดว่าเป็นอันมาก หากเข้ายึดเอาเมืองเสฉวนในทันที

แล้วหัวเมืองภายนอกยังไม่สงบราบคาบ ก็จะเกิดการขัดต่อต่อสู้ต่อไปอีก และหากเล่าเจียงเสียทีก็อาจยกหนีไปตั้งหลักที่ฐานท่าการต่อสู้ใหม่ในหัวเมืองอื่นที่ขึ้นต่อเมืองเสฉวน การศึกก็จะยืดเยื้อยาวนานสืบไป ดังนั้นขงเบ้งจึงกำหนดยุทธศาสตร์ในการเข้าตีเมืองเสฉวนขึ้นเป็นการเฉพาะ เพื่อทำให้การเข้ายึดเมืองเสฉวนสำเร็จราบคาบในคราวเดียว

และยุทธศาสตร์ที่ขงเบ้งกำหนดในครั้งนี่ก็คือหลักยุทธศาสตร์ชนบทล้อมเมือง ซึ่งหลังจากนี้ร่วมสองพันปี เหม่าเจ๋อตงประธานพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็ได้ปรับปรุงและกำหนดขึ้นเป็นยุทธศาสตร์หลักในสงครามปฏิวัติ

เงินอันขึ้นชื่อลือชาว่ายุทธศาสตร์ชนบทล้อมเมือง และใช้ยุทธศาสตร์นี้ในการปลดแอกประเทศจีน สถาปนาสาธารณรัฐประชาชนจีนขึ้น

บรรดาหัวเมืองที่ขงเบ้งให้นายทหารเมืองเสฉวนนำจูล่งและเตียวหุยยกไปปราบปรามเกลี้ยกล่อมนั้น ล้วนเป็นเมืองรอบนอกของเมืองเอ็กจิ่วซึ่งเป็นเมืองหลวง และเป็นศูนย์กลางของหัวเมืองย่อยในแต่ละภาค ถ้าหากปราบปรามหัวเมืองเหล่านี้ได้ราบคาบแล้วก็เท่ากับว่าดินแดนแคว้นเมืองเสฉวนที่รายรอบเมืองหลวงอยู่นั้นได้ตกอยู่ภายใต้การยึดครองของเล่าปี่สิ้นแล้ว เมืองเอ็กจิ่วซึ่งเป็นเมืองหลวงก็ไม่อาจตั้งหลุดรอดได้อีกต่อไป จะต้องตกอยู่ในสภาพยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข

กลยุทธ์ในการยึดหัวเมืองรอบนอกเมืองหลวงดังกล่าวนี้ได้ถูกนำมาใช้อีกครั้งหนึ่งในปลายสงครามปลดแอกประเทศจีน และเป็นยุทธการสุดท้ายในสามยุทธการหลักของการรุกรานใหญ่เพื่อปลดแอกประเทศจีนทั่วประเทศ มีชื่อว่ายุทธการเทียนสิน-เป่ย์ผิง ในยุทธการนี้กองทัพปลดแอกประชาชนจีนที่มี เหมาเจ๋อตงเป็นประธานกรรมาธิการการทหารและจอมพลจู่เต๋อเป็นเสนาธิการใหญ่ ได้ออกคำสั่งยุทธการให้ยึดเมืองเทียนสินและเมืองเป่ย์ผิง หรือที่มีชื่อว่าปักกิ่งในปัจจุบัน โดยให้ยึดหัวเมืองรอบนอกไว้ให้หมดสิ้น แต่ไม่ให้ออกโจมตีปักกิ่ง เพราะปักกิ่งนั้นเป็นเมืองหลวง มีอาคารสถานที่อันเป็นประวัติศาสตร์แห่งชาติที่มีคุณค่า ไม่อาจทำให้เสียหายได้ และไม่ต้องการให้ชัยชนะที่ได้รับต้องกลายเป็นชัยชนะเหนือเมืองร้าง ดังนั้นแกนหลักแห่งความคิดของยุทธการนี้คือการยึดหัวเมืองรอบนอกเป็นขั้นที่หนึ่ง และยึดเมืองหลวงเป็นขั้นสุดท้าย โดยชัยชนะนั้นจะต้องไม่ได้มาซึ่งเมืองร้างหรือหายนะของเมืองหลวง แต่จะต้องได้เมืองที่อุดมสมบูรณ์ในทุกด้าน

เป้าหมายทางยุทธศาสตร์ของขงเบ้งในการยึดเมืองเสฉวนก็เพื่อให้เล่าปี่ตั้งตัวเป็นก๊กหนึ่ง ดังนั้นการทะนุถนอมแคว้นเสฉวนโดยเฉพาะเมืองเอ็กจิ่วซึ่งเป็นเมืองหลวงไว้ให้สมบูรณ์ที่สุด จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นสิ่งที่จะทำให้เล่าปี่เมื่อได้เข้าครองแคว้นเสฉวนแล้วสามารถก่อร่างตั้งตัวให้ก้าวหน้าต่อไปได้โดยไม่ต้องถอยหลังไปสร้างสรรคบ้านเมืองใหม่ ซึ่งต้องสิ้นเปลืองทั้งกำลังคนและงบประมาณจำนวนมาก ความยากลำบากของการบรรลุยุทธศาสตร์ขั้นนี้จึงอยู่ที่การรักษาความสมบูรณ์พูนสุขของแคว้นเสฉวนไว้ให้คงเดิมมากที่สุด ให้เกิดความเสียหายน้อยที่สุด และถ้าบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์ตั้งนี้แล้วเล่าปี่ก็จะตั้งตัวได้ในทันทีรอคอยเกาะกุมโอกาสที่จะรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง อันเป็นยุทธศาสตร์สุดท้ายของยุทธศาสตร์สามก๊กที่ขงเบ้งได้เคยเสนอแก่เล่าปี่ตั้งแต่ครั้งที่อยู่เขาโจ่งลิ่งกั้ง

เพราะเหตุนี้ในการที่จูล่งและเตียวหุยจะยกไปปราบปรามเกลี้ยกล่อมหัวเมืองทั้งปวง จึงไม่อาจใช้ให้จูล่งและทหารเมืองเกงจิวยกไปแต่ลำพัง เพราะไม่คุ้มเคยภูมิประเทศอย่างหนึ่ง และไม่คุ้มเคยกับผู้คน ขุนนาง ข้าราชการในหัวเมืองอีกอย่างหนึ่ง จึงจำเป็นต้องอาศัยขุนนางเก่าของเมืองเสฉวนที่เข้าสวามิภักดิ์ ดังนั้นขงเบ้งจึงกำหนดให้เตียวเอ็กและงอฮี้เป็นผู้นำพาจูล่งไปปราบปรามเกลี้ยกล่อมหัวเมือง สายหนึ่ง ส่วนเจียมหงันและโตเอ่งนั้นให้เป็นผู้พาพาเตียวหุยไปปราบปรามเกลี้ยกล่อมหัวเมืองอีกสายหนึ่ง ทั้งนี้เนื่องจากสี่ขุนนางเก่าของเมืองเสฉวนดังกล่าวเป็นขุนนางที่มีชื่อเสียง เป็นที่เลื่อมใสศรัทธาของราษฎรและขุนนางข้าราชการตามหัวเมืองและด่านทั้งหลาย ทำให้ง่ายต่อการเข้ายึดครองหัวเมืองรอบนอกเหล่านั้น เพราะเมื่อบรรดาขุนนางข้าราชการของเมืองเสฉวนเห็นขุนนางผู้ใหญ่เข้าสวามิภักดิ์ต่อเล่าปี่แล้วก็จะจงใจโน้มน้าวให้เข้าสวามิภักดิ์ตาม ดังที่เตียวหุยประสบความสำเร็จจากการที่เจียมหงันเป็นผู้นำทางเกลี้ยกล่อมหัวเมืองทั้งสี่สิบห้าหัวเมืองให้สวามิภักดิ์โดยไม่ต้องเสียเลือดเนื้อ แต่กระนั้นเพื่อป้องกันการขัดแย้ง ขงเบ้งจึงให้ยอดขุนพลฝ่ายบู้คือจูล่งและเตียวหุยกำกับไปในแต่ละสาย อันเป็นการประกันให้การปราบปรามเกลี้ยกล่อมหัวเมืองรอบนอกบรรลุผลสำเร็จอย่างรวดเร็ว

ในการปราบปรามเกลี้ยกล่อมหัวเมืองรอบนอกนี้ ขงเบ้งได้ใช้กลยุทธ์การปกครองที่แตกต่างจากโจโจอย่างสิ้นเชิง นั่นคือขงเบ้งกำหนดแนวทางการปกครองไว้ว่าเมื่อยึดครองหัวเมืองรอบนอกแต่ละหัวเมืองได้แล้ว ให้แต่งตั้งขุนนางข้าราชการที่ปกครองบ้านเมืองอยู่แต่ก่อนนั้นดำรงตำแหน่งตามเดิม ขงเบ้งคาดหมายว่าการปราบปรามเกลี้ยกล่อมหัวเมืองรอบนอก จะใช้เวลาไม่นานนัก จึงกำหนดให้กองทหารของเตียวหุยและจูล่งเมื่อเสร็จสิ้นภารกิจแล้ว ให้ยกไปบรรจบทัพกันที่เมืองเอ็กจิ่วซึ่งเป็นเมืองหลวงของเมืองเสฉวนโดยตรง

ยุทธศาสตร์ชนบทล้อมเมืองที่ถูกนำมาใช้เป็นครั้งแรกในสามก๊กจึงปรากฏขึ้นด้วยประการฉะนี้ เล่าปี่ได้ฟังคำขงเบ้งก็เห็นชอบ สั่งนายทหารให้ปฏิบัติตามคำสั่งของขงเบ้งทุกประการ เตียวหุย จูล่ง และทหารเมืองเสฉวนที่รับหน้าที่ต่างพากันค้ำบัลลังก์เล่าปี่ และขงเบ้งออกไปจัดแจงทหารแล้วยกไปแต่วันนั้น

ครั้นจัดแจงเรื่องการปราบปรามเกลี้ยกล่อมหัวเมืองรอบนอกแล้ว ขงเบ้งจึงเรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองและให้นำนายทหารเมืองเสฉวนที่ชำนาญภูมิประเทศมาเข้าร่วมประชุมปรึกษาด้วย ขงเบ้งได้ถามว่าการยกกองทัพจากเมืองลกเสียไปเมืองเสฉวนยังจะต้องผ่านด่านและหัวเมืองอีกกี่ตำบล มีตำบลและด่านใหญ่ ด่านเล็กประการใด สภาพภูมิประเทศและเส้นทางสะดวกหรือคับขันทุรกันดารประการใด ทหารเมือง

เสฉวนซึ่งชำนาญภูมิประเทศและได้เข้าสวามิภักดิ์กับกองทัพของเล่าปี่ได้รายงานว่ามีด่านกิมก๊กเป็นด่านใหญ่อยู่อีกตำบลหนึ่ง แลด่านกิมก๊กนี้ทหารพรักพร้อมนัก ถ้าแลได้ด่านนี้แล้วก็ไม่มีสิ่งใดจะขัดขวาง จะยกเข้าไปเอาเมืองเสฉวนได้โดยง่าย

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้จัดแจงแต่งกองทัพไว้ให้พร้อม รอเวลาฤกษ์ดีแล้วจะยกไปตีเอาเมืองเสฉวน

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศัตรูรวมของคู่อริ (ตอนที่ 368)

หลังกำจัดเตียวหยิมยอดขุนพลเมืองเสฉวนได้แล้ว เล่าปี่และขงเบ้งก็ยึดเมืองลกเสียไว้ได้โดยง่าย แต่เมื่อยึดเมืองลกเสียได้แล้วแทนที่จะยกกำลังเข้าตีเอาเมืองเสฉวนในทันที ขงเบ้งได้กำหนดแผนการยุทธศาสตร์ชนบทล้อมเมือง ส่งขุนนางเก่าเมืองเสฉวนที่เข้าสวามิภักดีนำจุล่งและเตียวหุยไปเกลี้ยกล่อมหัวเมืองรอบนอก แล้วเตรียมกำลังเพื่อยึดเมืองเสฉวนต่อไป

หวดเจิ้งขุนนางเก่าของเล่าเจี้ยงที่ได้เข้าสวามิภักดิ์แก่เล่าปี่ เห็นขงเบ้งจัดแจงแต่งทหารไว้พร้อมแล้วจึงเสนอแก่ขงเบ้งว่า ซึ่งท่านจะยกเข้าไปเมืองเสฉวนนั้น ข้าพเจ้าเห็นอาณาประชาราษฎรทั้งปวงจะได้ความเดือดร้อนนัก ขอให้งดกองทัพไว้ก่อน ด้วยเมืองลกเสียนี้ได้แก่เราแล้ว เมืองเสฉวนเหมือนอยู่ในกำมือ ข้าพเจ้าจะมีหนังสือไปถึงเล่าเจี้ยงฉบับหนึ่งให้มานอบน้อมตามประเพณี เล่าเจี้ยง รู้ว่าเมืองลกเสียนี้เสียแก่เราแล้วก็จะยอมค่านับ แม้จะขัดแย้งอยู่ประการใดเราจึงจะยกทหารไปตีต่อภายหลัง เพราะความเป็นขุนนางเก่าเมืองเสฉวน หวดเจิ้งจึงสำคัญว่าเล่าเจี้ยงเป็นคนซื่อสัตย์ซื่อตรง ดังนั้นหากได้มีหนังสือไปว่ากล่าวแต่โดยดี เล่าเจี้ยงก็อาจยอมนอบน้อมโดยไม่จำเป็นต้องทำศึกสงครามให้เปลืองแรงทหาร ความปรารถนาของหวดเจิ้งตั้งนี้นับเป็นความปรารถนาชั้นสูงสุดของการสงคราม คือต้องการเอาชนะข้าศึกโดยไม่ต้องรบ

ขงเบ้งได้ฟังคำหวดเจิ้งก็แจ้งในความคิด จึงว่าถ้าหากเล่าเจี้ยงยินยอมอ่อนน้อมสวามิภักดิ์แต่โดยดีตามความคิดของท่าน ก็นับว่าเป็นบุญของอาณาประชาราษฎรที่จะไม่ต้องเดือดร้อนด้วยศึกสงคราม สืบไปท่านจงแต่งหนังสือเข้าไปหาเล่าเจี้ยงตามที่เสนอนั้นเถิด

หวดเจิ้งได้รับอนุญาตจากขงเบ้งดังนั้นจึงแต่งหนังสือให้ทหารคนสนิทถือไปเมืองเสฉวนตั้งแต่วันนั้น

ฝ่ายเล่าซุนผู้บุตรของเล่าเจี้ยง ครั้นพาทหารสิบสี่สิบห้าคนหนีออกจากเมืองลกเสียได้แล้ว ได้มุ่งหน้ารีบรุดกลับไปเมืองเสฉวนแล้วเข้าไปหาเล่าเจี้ยง รายงานความศึกให้เล่าเจี้ยงทราบทุกประการ

เล่าเจี้ยงทราบว่ามีเมืองลกเสียเสียแก่เล่าปี่แล้วก็ตกใจ จึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงปรารถนาเมื่อเล่าปี่ได้เมืองลกเสียแล้วเห็นจะมีน้ำใจกำเริบยกวงเข้ามายึดเอาเมืองเสฉวนเป็นมั่นคง ทั้งปวงจะมีความคิดเห็นเป็นประการใด

แต่ต่อซึ่งเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญของเมืองเสฉวนได้ฟังปรารถนาดังนั้นจึงว่า อันแคว้นเสฉวนนี้มีดินแดนอันกว้างใหญ่ ถึงแม้จะเสียเมืองลกเสียแก่เล่าปี่ แต่หัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นต่อเมืองเสฉวนก็ยังมีเป็นอันมาก แลเมืองเสฉวนนี้ก็ยังมีกำแพงเมืองเชิงเทินปราการสูงใหญ่ ข้าพเจ้าลาอาหารก็พรักพร้อม ทหารก็มีเป็นจำนวนมาก สามารถตั้งรับกองทัพเล่าปี่ได้ อันกองทัพเล่าปี่ยกมาแต่แดนไกล เสบียงอาหารก็มีได้พรักพร้อมบริบูรณ์ กำลังทหารเล่าปี่ประกอบไปด้วยทหารเฉลยจากหลายหัวเมือง ไม่มีความเป็นปีกแผ่นแน่นอนหน้าใจเดียวกัน กำลังมากก็เหมือนน้อย ข้างเราถึงน้อยก็เหมือนมาก แล้วแต่ต่อจึงเสนอต่อไปว่า ขอให้ท่านกวาดต้อนอาณาประชาราษฎรที่อยู่ภายนอกเมืองเสฉวนเข้ามาอยู่ในกำแพงเมืองเสียทั้งสิ้น โดยเฉพาะราษฎรที่อยู่เมืองปาเสตันตะวันตกนั้นมีข้าพเจ้าลาเสบียงอาหารบริบูรณ์ เมื่อเกณฑ์เข้ามาอยู่ในกำแพงเมืองแล้วก็ให้เผาทำลายบ้านช่องแลเสบียงอาหารเสียให้สิ้น อย่าให้เล่าปี่อาศัยใช้ประโยชน์ได้ จากนั้นท่านก็ตั้งรับอยู่แต่ในเมือง เล่าปี่จะหักเอาเมืองไม่ได้นานวันเข้าเสบียงอาหารก็จะขาดแคลน เห็นทีจะเลิกทัพกลับไปเอง ฝ่ายเราซึ่งเตรียมพร้อมอยู่ก็ค่อยยกเข้าตามตีต่อภายหลัง คงจะได้ชัยชนะโดยง่าย

เล่าเจี้ยงได้ฟังดังนั้นก็ส่ายศีรษะ แล้วว่าอันเมืองเสฉวนนี้มีปกดีสุขตลอดมา หากข้าศึกยกวงล้อม ขังหนี่งเข้ามาแล้วก็ขอบที่เข้าต่อต้อยให้เป็นทีเดือดร้อนแก่อาณาประชาราษฎรทั้งปวง นี้เล่าปี่ยังไม่ทันยกมาท่านจะให้เราเกณฑ์ราษฎรเข้ามาอยู่ในเมืองแล้วทำลายเผาทำลายบ้านเรือนไรนา เสบียงอาหารทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ราษฎรทั้งปวงนั้นเราไม่เห็นชอบด้วย

เล่าเจี้ยงกล่าวพลั้งคำลวงยุยงขุนนางได้เดินเข้ามาที่ศาลาว่าราชการ แล้วรายงานว่ามีหวดเจิ้งให้ทหารถือหนังสือมาถึงท่าน แล้วส่งหนังสือของหวดเจิ้งแก่เล่าเจี้ยง เล่าเจี้ยงรับหนังสือของหวดเจิ้งมาอ่าน

ดูปรากฏความว่าข้าพเจ้าหวดแจ้งขอคำนับมาถึงท่าน ด้วยเดิมท่านมีใจรักใคร่เล่าปีโดยสุจริต มิได้คิดรังเกียจสิ่งใด จึงใช้ให้ข้าพเจ้าคุมทหารออกไปรับเล่าปีมา ณ เมืองเสฉวนหวังจะให้ช่วยป้องกันขอบเขตอาณาให้เป็นสุขแลบัดนี้ท่านมาเชื่อถือถ้อยคำคนยุยงมิได้พิเคราะห์ จึงมีความกินแห่งสนเท่ห์ในเล่าปี กลับเป็นข้าศึกแก่กัน ฝ่ายเล่าปีก็ได้ทำการใหญ่หลวงมาถึงเพียงนี้ อนึ่งหัวเมืองทั้งปวงก็เข้าอยู่ในเล่าปีสิ้นแล้ว ขอให้ท่านคิดอ่านผ่อนผันอ่อนน้อมตามประเพณีเถิด อันเล่าปีนี้เป็นคนสัตย์ซื่อ แล้วก็อารีมิได้พยาบาทแก่ผู้ใด แม้ท่านพิเคราะห์เห็นชอบก็ให้คำนับเล่าปีเสียแล้วก็จะมีความสุขสืบไป เห็นเล่าปีจะไม่ทำอันตรายแก่ท่าน

เล่าเจียงอ่านหนังสือของหวดแจ้งจบแล้วก็โกรธหวดแจ้งจนใบหน้าแดงกำ ฉีกหนังสือของหวดแจ้งขว้างลงที่พื้นแล้วว่า ไอ้หวดแจ้ง เป็นข้าชายเจ้า บ่าวขายนาย มันกล่าวความทั้งนี้หวังเอาอาณา ประโยชน์ ความชอบแก่ตัว มิได้เห็นคุณข้าวแดงแกงร้อนที่เราได้ท่านบำรุงมาแต่ก่อน แล้วเล่าเจียงจึงว่า ตัวเราเป็นเชื้อพระวงศ์ สืบอำนาจในเมืองเสฉวนด้วยความสุจริต และเอื้ออารีต่อราษฎร มิได้เบียดเบียนราษฎรให้ทุกข์เข็ญ เป็นตายก็จะต่อสู้กับเล่าปีให้สิ้นฝีมือ จากนั้นเล่าเจียงจึงสั่งทหารให้จับคนถือหนังสือของหวดแจ้งออกไปนอกเมือง

เล่าเจียงได้ถามบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่า เมื่อเราไม่ยอมอ่อนน้อมต่อเล่าปี เล่าปีก็คงจะยกทัพ ล่วงเข้ามาเมืองเสฉวน จำจะต้องยกทหารไปตั้งขัดตาทัพไว้ที่ด่านกิมก๊กซึ่งเป็นด่านสำคัญก่อนที่จะเข้ามาเมืองเสฉวน ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นประการใด

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองได้ฟังปรารภของเล่าเจียงดังนั้นจึงเห็นชอบพร้อมกัน เล่าเจียงจึงแต่งให้อุยหวนซึ่งเป็นน้องภริยาเป็นแม่ทัพ ให้ลิเหยียนเป็นปลัดทัพคุมทหารสามหมื่นยกไปตั้งรักษาด่านกิมก๊กไว้อย่าให้กองทัพเล่าปีล่วงเขตแดนเข้ามาได้

อุยหวนและลิเหยียนรับคำสั่งเล่าเจียงแล้วคำนับลากลับออกไปจัดแจงทหาร ยกออกจากเมืองเสฉวนไปด่านกิมก๊กตั้งแต่นั้น

พออุยหวนและลิเหยียนออกไปแล้ว ตั้งโหซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้เสนอแก่เล่าเจียงว่าซึ่งเล่าปียกกองทัพมาตีเมืองเสฉวนในครั้งนี้ เห็นเดี๋ยวล่อเมืองฮันตั้งจะตีนครหนกเห็นภัยอันตรายของเล่าปีด้วย เพราะหากเล่าปีได้เมืองเสฉวนแล้วก็คงจะไปตีเอาเมืองฮันตั้งต่อไปอีก ดังนั้นเล่าปีจึงเป็นศัตรูร่วมกันของเมืองเสฉวน และเมืองฮันตั้ง ชอบที่ท่านจะมีหนังสือไปถึงเดี๋ยวล่อ ขอให้เดี๋ยวล่อยกกองทัพมาตีกระหนาบเล่าปี เมื่อเดี๋ยวล่อยกมาแล้วเราจึงค่อยยกทหารออกไปรบกับเล่าปีเห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

เล่าเจียงได้ฟังแผนการของตั้งโหแล้วนิ่งใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง จึงว่าที่ท่านว่ามาทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่เดี๋ยวล่อกับเรานั้นเป็นอริกันมาช้านานไหนเลยเดี๋ยวล่อจะยกทหารมาช่วยเรา หากมีหนังสือไปขอให้เดี๋ยวล่อยกมาช่วยแล้ว จะมีอัปฮายชยหน้าเดี๋ยวล่อดอกหรือ ตั้งโหจึงว่าอันความเป็นอริระหว่างท่านกับเดี๋ยวล่อนั้นจริงแล้ว แต่เป็นความอริส่วนตัว การซึ่งเล่าปียกมาตีเมืองเสฉวนนั้นเป็นการใหญ่หลวง เพราะเดือดร้อนถึงเมืองฮันตั้งเป็นส่วนรวมด้วย อันเมืองเสฉวนอุปมาเหมือนริมฝีปาก เมืองฮันตั้งตั้งฟัน ถ้ามริมฝีปากแห้งแล้ว ก็เห็นฟันด้วยใกล้กว่าใกล้กันนัก

ดังนั้นถ้าหากท่านมีหนังสือไปชี้แจงให้เดี๋ยวล่อตระหนักถึงภัยที่เล่าปีจะยกเข้าเมืองฮันตั้ง ก็เห็นว่าเดี๋ยวล่อจะวางความเป็นอริกับท่าน แล้วร่วมมือกับท่านคิดอ่านทำสงครามกับเล่าปีเป็นมั่นคง

เล่าเจียงได้ฟังเหตุผลดังนั้นก็เห็นด้วย จึงแต่งหนังสือชี้แจงความศึกทุกประการแล้วให้ทหารถือไปให้แก่เดี๋ยวล่อที่เมืองฮันตั้ง ย้อนกลับไปทางด่านมาเฉียวผู้บุตรมาแห่งแห่งเมืองเสเหลียง หลังจากปราศรัยในการศึกภาคพายัพแก่โจโฉแล้ว ได้พาทหารที่แตกหนียกไปอยู่เมืองเจียงนอกเขตแดนแคว้นจินด้วยความอัปยศอดสูยนักที่ความแค้นของบิดายังไม่สามารถแก้แค้นได้สำเร็จ กลับต้องเสียที่แก่โจโฉจนกองทัพต้องย่อยยับถึงปานนี้

มาเฉียวยกทหารไปตั้งที่เมืองเจียงนอกได้สามเดือนค่อยคลายโศกแล้ว จึงระดมของสมผู้คนเข้าเป็นทหารเป็นจำนวนมาก แล้วยกทหารไปตีเอาหัวเมืองรอบนอกที่ขึ้นต่อเมืองหลวงไว้อยู่ในอำนาจได้หลายเมือง

เมื่อมาเฉียวยึดดินแดนในอำนาจของโจโฉได้มากขึ้น และกำลังทหารได้เพิ่มพูนขึ้นแล้ว จึงยกกองทัพจะไปตีเมืองกิวซึ่งเคยเป็นเมืองในปกครองของอ้วนเสี้ยวมาแต่ก่อน ต่อมาโจโจปราบปรามได้ราบคาบและขึ้นต่อราชสำนัก สงสวีสภากรเป็นบรรณาการตามประเพณี

ฝ่ายอุยของเจ้าเมืองกิว ครั้นทราบวาม่าเฉียวยกกองทัพมาตีเมืองกิวจึงให้ทหารถือหนังสือไปให้แสหัวเอียนเพื่อขอให้แสหัวเอียนซึ่งรับผิดชอบหัวเมืองฝ่ายเหนือยกทหารไปช่วย แสหัวเอียนได้ทราบความ

ตามหนังสือของอุยของแล้วยังไม่กล้ายกทหารออกไปช่วยเมืองกัจฉ เพราะยังไม่ได้รับอนุญาตจากโจโจ จึงให้ทหารถือหนังสือเข้าไปยังเมืองหลวงเพื่อขออนุญาตโจโจยกทหารไปช่วยเมืองกัจฉ

อุยของรอกทหารของแสรหัวเอี้ยนอยู่หลายวันก็ไม่เห็นแสรหัวเอี้ยนยกกองทัพมาช่วยจึงเกิดความท้อถอย เกรงว่าจะรักษาเมืองกัจฉไว้ไม่ได้ จึงปรึกษาด้วยบรรดาคนสนิทเพื่อจะออกไปสวามิภักดิ์กับม้าเจียวเอียวหู นายทหารเมืองกัจฉได้ฟังดังนั้นก็รีบคัดค้านว่าท่านจะเกรงกลัวกองทัพม้าเจียวไปไยกัน อันเมืองกัจฉนี้เป็นเมืองใหญ่ เพียงแต่ท่านตั้งรับอยู่ในเมืองม้าเจียวก็จะยกมาทำอันตรายไม่ได้ เมื่อใดที่แสรหัวเอี้ยนยกกองทัพมาช่วยเราจึงค่อยยกทหารออกไปตีกระหนาบ ม้าเจียวก็จะแตกพ่ายเป็นแน่แท้

แล้วว่าอันม้าเจียวนี้เป็นคนวู่วาม ไร้ความกตัญญู เกรงหาความสัดยมิได้ ท่านจะไปค้ำับบนบอบต่อคนชนิดนี้ อันตรายก็จะมีแก่ท่านในวันหน้า สุรัรักษาตัวตั้งมั่นอยู่ในเมืองจะดีกว่า

อุยของเป็นขุนนางซี้ซลาด ได้กิดดิศพ์ที่มีรอบฟุ้งของม้าเจียวว่าแกร่งกล้าเด็ดขาดนักก็กลัวว่าจะไม่สามารถต้านรับกองทัพม้าเจียวได้ และหากม้าเจียวเข้าเมืองได้แล้วก็จะประหารชีวิตผู้คนและครอบครัวทั้งสิ้น ซึ่งจะรอกกองทัพของแสรหัวเอี้ยนก็ไม่มีข่าวคราวว่าจะยกมาช่วยหรือไม่ในเวลาใด

อุยของหวาดหวั่น ดังนั้น แล้วจึงปิดข้อเสนอมของเอียวหู พาทหารออกจากศาลาว่าราชการตรงไปที่ประตูเมือง สั่งให้ทหารเปิดประตูเมืองแล้วออกไปค้ำับม้าเจียว แล้วเชิญม้าเจียวเข้าไปในเมือง ม้าเจียวเห็นดังนั้นจึงมองไปที่ประตูเมืองเพื่อดูให้แน่นอนใจว่าอุยของยอมออกมาอ่อนน้อมในครั้งนี้เป็นกลอุบายหรือไม่ ครั้นพิเคราะห์ดูแล้วไม่เห็นเป็นกลอุบาย ม้าเจียวจึงขี่ม้าพาทหารยกเข้าไปในเมืองกัจฉ และให้อุยของขี่ม้าตามไปทางๆ

ม้าเจียวไปถึงศาลาว่าราชการเมืองกัจฉแล้วให้ทหารควบคุมสถานการณ์ภายในเมืองจนเป็นปกติ เห็นมันใจแล้วจึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวงและเรียกอุยของมายืนอยู่ตรงหน้าที่ว่าราชการ อุยของออกไปยืนอยู่ข้างหน้าที่ว่าราชการแล้วค้ำับม้าเจียวตามประเพณี

ม้าเจียวจึงว่า ตัวท่านเปิดประตูรับค้ำับเราบัดนี้ จะได้นบนบอบโดยสุภาพหามาได้ เหตุว่าการจวนตัวแล้วก็จำเป็น ถ้าท่านภักดีต่อเราจริงก็จะค้ำับเราแต่แรกมาโดยปกติ ทำทั้งนี้เห็นหาสุจริตไม่ นาน ไปก็จะคิดทำอันตรายจะไว้ใจมิได้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กำลังกับปัญญา (ตอนที่369)

เล่าเจียงไม่ยอมจำนนตามหนังสือของหวาดเจ้ง กลับส่งทหารไปรักษาด่านกิมก๊ก แล้วมีหนังสือไปถึงเตียวล้อเจ้าเมืองฮันตั้งขอให้อยกทหารมาช่วยตีกระหนาบเล่าปี่ ในขณะที่เหตุการณ์ทางด้านม้าเจียวซึ่งแตกหนีโจโจไปตั้งตัวได้แล้วยกกองทัพเข้าตีเมืองกัจฉ อุยของเจ้าเมืองไม่ฟังคำทัดทานของแม่ทัพนายกอง กลับเปิดประตูเมืองยอมอ่อนน้อมแก่ม้าเจียว

แต่ม้าเจียวเห็นว่าเป็นการอ่อนน้อมโดยไม่สุจริตจึงประณามอุยของหลังจากม้าเจียวกล่าวประณามอุยของแล้ว จึงสั่งทหารให้เข้าควบคุมตัวอุยของ และให้จับครอบครัวของอุยของเอาไปประหารชีวิตพร้อมกัน ม้าเจียวสั่งการสิ้นความก็มีทหารเมืองกัจฉที่เข้าสวามิภักดิ์ทักท้วงว่าซึ่งท่านจะให้ประหารชีวิตอุยของผู้อยอมอ่อนน้อมสวามิภักดิ์นั้นไม่สมควร แต่เอียวหูต่างหากซึ่งเป็นผู้ขัดขวางทัดทานไม่ให้อุยของยอมอ่อนน้อมต่อท่าน ชอบที่จะประหารชีวิตเอียวหูเสีย

ม้าเจียวได้ฟังคำท้วงดังนั้นจึงว่า คนแบบอุยของเลี้ยงไว้ก็เปลืองข้าวแดงแกงร้อน เพราะรักตัวกลัวตายยิ่งกว่ารักหน้าที่ เห็นแก่ความสุขยิ่งกว่าศักดิ์ศรีของชายชาติทหาร แม้นเลี้ยงไว้นานไปหัวเมืองอื่นยกมาย้ายก็ยอมบนบอบน้อมอีกการเราก็จะเสียไปแลที่เอียวหูซึ่งเป็นผู้ทัดทานนั้นเป็นการทำการตามหน้าที่ของชายชาติทหาร บังบอกสันดานความเป็นคนซื่อตรงไว้วางใจให้รับผิดชอบหน้าที่ได้ คนชนิดนี้แล้วที่ฟังเลี้ยงไว้ใช้งาน

ว่าแล้วม้าเจียวจึงเร่งทหารให้คุมตัวอุยของและครอบครัวเอาไปประหารชีวิต และให้ตั้งเอียวหูเป็นปลัดเมืองกัจฉ

เอียวหูมีใจมั่นคงต่อเมืองหลวง มิได้ศรัทธาเชื่อถือม้าเจียว แม้ส่มหล่นลงในมือโดยไม่คาดคิดก็ได้ยินดี แต่เมื่อตกเป็นเชลยของม้าเจียวก็คิดหาทางเอาชีวิตรอด เอียวหูจึงลุดมาตรงที่หน้าว่าราชการ คุณเขาลองค้ำับม้าเจียวแล้วว่า ซึ่งท่านไว้ชีวิตและยังวางใจมอบหมายหน้าที่สำคัญทั้งนี้ คุณมีแก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก

ข้าพเจ้าจะรับใช้ท่านไปจนตลอดชีวิต แต่ทว่าบัดนี้ภรรยาข้าพเจ้าเสียชีวิตที่เมืองหลิมเอี้ย ยังมีได้ทำศพตามธรรมเนียม ด้วยหวังการศึกษาข้างเมืองกจิ๋ว บัดนี้เมื่อการศึกษาสิ้นแล้วข้าพเจ้าจะขอลาท่านไปทำศพภรรยาสักสองเดือน เสร็จแล้วจะรีบกลับมาปฏิบัติหน้าที่รับใช้ท่าน

ม้าเฉียวได้ฟังดังนั้นก็สำคัญว่าเฉียวหุเป็นคนซื่อตรง ตระหนักต่อภาระหน้าที่ของบ้านเมืองยิ่งกว่าภาระหน้าที่ของครอบครัวก็มีน้ำใจเมตตา และอนุญาตให้เฉียวหุกลับไปทำศพภรรยาได้ตามที่ขอร้อง

ม้าเฉียววางใจเฉียวหุเพียงแคเห็นหน้าในครั้งแรก โดยมีได้รู้จักมักคุ้นกันมาแต่ก่อน ดังนั้นการไว้วางใจเช่นนี้จึงถือเป็นการวางใจคนตามอารมณ์และอำเภอใจ ไม่ชอบด้วยหลักการบังคับบัญชาคนที่ต้องดูแลตรวจสอบถึงความเป็นมาแลเทือกเถาเหล่ากอแต่หนหลังให้ถ่องแท้ก่อน เห็นเป็นคนซื่อสัตย์ในประวัติอันยาวนานแล้วจึงค่อยใช้ และเมื่อใช้แล้วก็ต้องวางใจ แต่ม้าเฉียวเพียงเห็นหน้าเฉียวหุก็วางใจสนิทและยังปล่อยกลับไปบ้านเดิม จึงสุ่มเสี่ยงต่ออันตรายในภายหลัง เพราะหากมันเฉียวหุไม่ซื่อสัตย์สมคำพูดแล้วการปล่อยเฉียวหุก็เหมือนปล่อยเสือใหญ่ไปเข้าป่า ปล่อยจระเข้ใหญ่ไปถึงน้ำก็จะมีกำลัง และหวนกลับมาทำร้ายในภายหลัง

เฉียวหุค่านับลามาเฉียวแล้วจัดแจงข่าวของออกเดินทางจากเมืองกจิ๋วไปเมืองลกเสซึ่งเกียงซิมบุตรของอาเฉียวหุเป็นเจ้าของ ครั้นไปถึงเมืองลกเสแล้วเฉียวหุจึงเข้าไปหามารดาของเกียงซิม ค่านับแล้วร้องให้รำพันว่าตัวข้าพเจ้าไปทำราชการอยู่ด้วยอุบายของ ณ เมืองกจิ๋ว มิได้ป้องกันรักษานายของตัวให้พ้นอันตรายแลม้าเฉียวไอ้ศัตรูแผ่นดินมาฆ่าอุบายของเสีย ข้าพเจ้ามิรู้ที่จะไว้หน้าแห่งใดได้เลย ได้ความอัปยศแก่ชาวเมืองทั้งปวง เพราะว่ารักษานายมิได้ แลบัดนี้อาณาประชาราษฎรในเมืองกจิ๋วก็เดือดร้อนเจ็บแค้นอยู่ทุกคน คิดจะทำร้ายม้าเฉียวเสียให้ได้เหตุใดที่ข้าพเจ้าเป็นถึงเจ้าเมืองลกเส มิได้จัดทหารยกไปกำจัดศัตรูเสีย ช่างนั่งอยู่ได้มิได้คิดอ่านเลย

เฉียวหุมาถึงเมืองลกเสก็คิดอ่านเข้าไปหาอาสะโท่ บรรดาถึงความอัปยศที่ไม่สามารถป้องกันรักษาชีวิตนายเอาไว้ได้ มิหนำซ้ำยังต่อว่าเกียงซิมผู้มีศักดิ์เป็นลูกผู้น้อง แต่มีอายุเป็นพี่ว่านิ่งดูตาย ไม่คิดแก้แค้นให้แก่อุบายของ มารดาของเกียงซิมเป็นสตรีชรา อายุร่วมแปดสิบสองปี เครื่องครัดในความกตัญญูคุณคน ได้ฟังคำเฉียวหุก็พาเห็นจริงเห็นจังไปกับเฉียวหุว่าการซึ่งเกียงซิมไม่คิดอ่านแก้แค้นให้กับอุบายของเป็นการอกตัญญูต่อผู้เป็นนาย

มารดาของเกียงซิมคิดดังนั้นแล้วจึงเรียกเกียงซิมเข้ามาหา แล้วถามเกียงซิมว่าซึ่งม้าเฉียวฆ่าอุบายของผู้เป็นนายของเจ้าเสียนั้น เจ้ามีความหรือ เกียงซิมฟังคำมารดาแล้วมองหน้าเฉียวหุก็รู้ว่าความซึ่งมารดาถามทั้งนี้มีความนัยที่เกี่ยวข้อกับเฉียวหุ จึงว่าข้าพเจ้ารู้ความทั้งสิ้นอยู่ แต่มารดากล่าวเรื่องนี้ด้วยเหตุใด เพราะว่าเมื่อม้าเฉียวได้เมือง กจิ๋วแล้ว คนทั้งปวงก็ยอมสวามิภักดิ์แก่ม้าเฉียวสิ้น

มารดาของเกียงซิมได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวสืบไปว่า เมืองกจิ๋วมีศึกสงคราม แต่ตัวเจ้ามิได้ยกกองทัพไปช่วยอุบายของจึงยอมสวามิภักดิ์และถูกม้าเฉียวฆ่าเสียแล้ว ความผิดก็จะมีอยู่แก่เจ้าเป็นอันมาก หากมันโจโจทรานก็จะทำโทษเจ้า

แล้วแม่เฒ่าจึงหันมาทางเฉียวหุ และว่าตัวเจ้าก็เช่นเดียวกันทำราชการอยู่กับโจโจแต่กลับยอมรับตำแหน่งเป็นขุนนางในม้าเฉียว เวลาบัดนี้เจ้าก็เป็นข้าของม้าเฉียว เหตุไฉนจึงไม่คิดถึงคุณนาย กลับมาคิดอ่านทำร้ายนายผู้มีคุณอีกเล่า

เฉียวหุได้ฟังดังนั้นจึงว่า ที่ข้าพเจ้านอบน้อมต่อม้าเฉียวนั้นหวังจะแก้แค้นให้แก่อุบายของ มิใช่การสวามิภักดิ์โดยสุจริต เกียงซิมได้ฟังเฉียวหุดังนั้นจึงกล่าวขึ้นบ้างว่า ซึ่งจะแก้แค้นให้แก่อุบายของนั้นเห็นขัดสน เพราะม้าเฉียวชาวเมืองเสเหลียงผู้นี้มีฝีมือกล้าแข็งยากที่จะเอาชนะได้ ท่านจะคิดอ่านประการใด

เฉียวหุจึงว่าการแพ้แลชนะหาได้ขึ้นอยู่กับกำลังและฝีมือเพียงอย่างเดียว อันม้าเฉียวแม้มีกำลังฝีมือกล้าแข็งก็จริงอยู่ แต่สติปัญญาความคิดอ่านนั้นเหมือนเด็กน้อย หากท่านยอมร่วมมือกับข้าพเจ้าแล้ว การจะกำจัดม้าเฉียวก็มีไช่เรื่องยากเย็นประการใด

เกียงซิมจึงถามว่าท่านมีแผนการอย่างไรหรือ เฉียวหุจึงว่าก่อนที่ข้าพเจ้าจะออกจากเมืองกจิ๋วนั้น ได้ตกลงกับเลงควัน และเตียวหงสองนายทหารผู้ใหญ่ไว้แล้วว่า ข้าพเจ้าจะคิดอ่านอุบายออกไปประตมผู้คนข้างนอกเมือง มันยกกองทัพไปตีเมืองกจิ๋วแล้ว เลงควันและเตียวหงก็จะป็นไส้ศึกทำการอยู่ในเมืองเห็นจะได้ชัยชนะแก่ม้าเฉียวโดยง่าย

มารดาของเกียงซิมได้ฟังดังนั้นจึงสนับสนุนว่า ธรรมดาเกิดมาเป็นคนพึงตั้งตนอยู่ในความซื่อสัตย์สุจริต และรักดีต่อกัน อย่าได้เสียตายแก่ชีวิตตัว ยามมีชีวิตอยู่มนุษย์ก็จะสรรเสริญ แม้นตายแล้วเทพดาที่นับถือ ฉะนั้นเจ้าทั้งสองจงคิดอ่านทำการกำจัดม้าเดี้ยวแก่แดนแทนอุยของผู้เป็นนายให้สำเร็จโดยไวเถิด

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณาค่าของมารดา เกียงซิมตอนนี้ว่าอันเกิดเป็นคน ไหนๆ ก็ จะตายหนึ่งเหมือนกัน เจ้าจะทำสงครามอย่างกลัวแก่ความตาย อนึ่งอย่าได้คิดอาลัยพะวัภพจนถึง มารดานี้เลย ถ้าเจ้าวิตกกังเราอยู่ เราก็จะตายเสียให้รู้แล้วไป มิให้เป็นกังวลแก่เจ้า

สองนายทหารเก่าของอุยของได้ฟังคำแม่เฒ่าดังนั้น จึงรับคำพร้อมกันว่าจงวางใจเถิด ข้าพเจ้าทั้งสองจะ คิดอ่านกำจัดม้าเดี้ยวเสียให้จงได้

แม่เฒ่าได้ฟังดังนั้นจึงว่า เจ้าทั้งสองมีความกตัญญูรู้คุณนายดังนี้ เทพดาที่จะปกป้องคุ้มครองให้เจ้าทำ การได้สำเร็จดังปรารถนา อย่ามัวชักช้าอยู่เลย เพราะหากละไว้วันวันแล้วอ่านจมาเดี้ยวในเมืองก๊กจิ๋วก็จะ หยั่งรากลงลึก จะทำการลำบาก

เกียงซิมและเอียวหุค่านับลาแม่เฒ่าแล้วตรงไปที่ศาลาว่าราชการสั่งให้เดี้ยวกั้งจัดแจงทหารทั้งปวง แล้ว ยกออกจากเมืองลกเสตรงไปที่เมืองก๊กจิ๋ว

ทางฝ่ายม้าเดี้ยวหลังจากยึดได้เมืองก๊กจิ๋วแล้วก็จัดแจงบ้านเมืองจนเป็นปกติ ให้ทหารรักษากำแพงเมือง เชิงเทียน ค่ายคูประตูหอรบ และระมัดระวังรักษาตามไว้ทุกตำบล ทั้งกำชับให้หน่วยลาดตระเวนและกอง สอดแนมคอยติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวที่เป็นไปทั่วแคว้นแดนเมืองก๊กจิ๋ว

ดังนั้นพอเกียงซิมและเอียวหุยกทหารออกจากเมืองลกเส หน่วยสอดแนมจึงรายงานความให้ม้าเดี้ยวทราบ ม้าเดี้ยวทราบว่าเอียวหุทรยศคบคิดกับเกียงซิมยกกองทัพจะมาชิงเอาเมืองก๊กจิ๋วก็โกรธ จึงจัดแจงกองทัพ ให้บังเด็กและม้าตายเป็นปีกชายและปีกขวา ตัวม้าเดี้ยวคุมทหารเป็นกองทัพหลวง ยกออกไปสกัดกองทัพ ของเกียงซิมและเอียวหุ

ทหารของทั้งสองฝ่ายยกออกมาถึงกลางทางก็เผชิญหน้ากัน เกียงซิมเห็นม้าเดี้ยวคุมทหารยกมาสกัดไว้ก็ ชี้อ้าออกไปหน้าทหาร ชี้น้ำตาว่าม้าเดี้ยวว่าเป็นศัตรูราชสมบัติ ยังมีหน้ามาสกัดหน้าเราอีกหรือ ม้าเดี้ยว ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ไม่ต่อถ้อยร้อยคำให้เป็นที่เสียเวลาอีกต่อไป สั่งทหารให้เคลื่อนขบวนเข้าตีกองทัพของ เกียงซิมในทันที ทหารของม้าเดี้ยวได้ยินคำสั่งก็พากันกรูออกมา รุกเข้าตีกองทัพของเกียงซิมอย่าง ดุเดือด

ทหารทั้งสองฝ่ายตะลุมบอนกันเป็นสามารบ เพียงครู่เดียวทหารของเกียงซิมก็ถูกทหารของม้าเดี้ยวฆ่าฟัน บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เอียวหุและเกียงซิมเห็นทหารเมืองลกเสสู้ทหารของม้าเดี้ยวไม่ได้ พากัน แดกตื่นเป็นอลหม่านและบาดเจ็บล้มตายลงดังนั้นก็ตกใจ ขวนก้นชักม้าหนีออกจากลานรบ

ม้าเดี้ยวเห็นได้ทีก็สั่งทหารให้ไล่ตามตีเอียวหุและเกียงซิม ในขณะที่เดี้ยวกั้งยกทหารหนุนตามมาถึงเห็น เอียวหุและเกียงซิมกำลังแตกหนีเข้าศึกจึงยกทหารขว้อมเข้าตีตลบหลังทหารของม้าเดี้ยว ทหารของ เดี้ยวกั้งโห่ร้องเข้าโจมตีทหารของม้าเดี้ยวเสียงดังสนั่น เอียวหุและเกียงซิมกำลังแตกหนีเหลือกลับมา เห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงคุมทหารกลับลงมาสมทบ ตีกระหนาบทหารของม้าเดี้ยวไว้ในระหว่างกลาง

ทางฝ่ายแฮหัวเอี้ยนหลังจากได้ทำหน้าที่ขออนุญาตเข้าเมืองหลวงเพื่อยกกองทัพไปช่วยเมืองก๊กจิ๋วแล้ว หลายวันต่อมาโจโจ๊กก็ให้ทหารเดินสารมาถึงแฮหัวเอี้ยนอนุญาตให้รับยกกองทัพไปช่วยเมืองก๊กจิ๋ว แฮ หัวเอี้ยนยกกองทัพมาถึง เห็นทหารของเดี้ยวกั้ง เกียงซิม และเอียวหุ กระหนาบตีทหารของม้าเดี้ยวอยู่ ก็ สั่งทหารให้เข้าตีทหารของม้าเดี้ยวในทันที

ม้าเดี้ยวคุมทหารสู้รบอยู่ท่ามกลางศึกถึงสามด้านเห็นจะด้านทานเข้าศึกไม่ได้ พอได้โอกาสจึงชักม้าพา ทหารตีฝ่ากลับมายังเมืองก๊กจิ๋ว ม้าเดี้ยวคุมทหารแตกหนีมาทั้งคืน จนสว่างก็มาถึงหน้าประตูเมือง จึงเรียก ทหารซึ่งรักษาเชิงเทียนให้เปิดประตูเมืองรับ ในขณะนั้นเดี้ยวเหงซึ่งเป็นพรรคพวกของเอียวหุรักษาการอยู่ ในเมือง

ครั้นได้ทราบว่าม้าเดี้ยวเสียที่แกกองทัพเมืองหลวง กำลังแตกหนีกลับมาที่เมืองก็มีความยินดี สั่งทหารให้ จับครอบครัวบุตรภรรยาของม้าเดี้ยวขึ้นไปคุมไว้บนเชิงเทียน

ครั้นเดี้ยวเหงได้ยินเสียงม้าเดี้ยวร้องเรียกให้เปิดประตูเมือง จึงสั่งทหารที่รักษาเชิงเทียนให้ระดมยิง เกาทัณฑ์ไปที่ม้าเดี้ยวและทหารมิให้เข้ามาใกล้กำแพงเมือง

ม้าเจียวเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบชักม้าพาทหารออกมาจนพ้นระยะเกาทัณฑ์ แลขึ้นไปบนเชิงเทินเห็นเดี่ยวเหง
ควมคุมครอบครัวยุทธภรรยาไว้ก็ตกใจ ไม่ทันที่ม้าเจียวจะวักกล่าวประการใด เดี่ยวเหง ก็สังหารให้ตัด
ศีรษะบุตรภรรยาของม้าเจียวแล้วโยนลงมาจากบนเชิงเทิน

ม้าเจียวเห็นดังนั้นก็ตกใจ โกรธแค้นเดี่ยวเหงถึงขีดสุด ร้องด่าเดี่ยวเหงจนสุดเสียง แรงโทสะทำให้ม้าเจียว
คุมสติไม่อยู่พลัดตกลงจากหลังม้า ครั้นขึ้นม้าใหม่ก็พลัดตกลงจากหลังม้าอีกสามสี่ครั้ง ในขณะที่ม้าเจียว
กำลังโกรธคุมสติไม่ได้นั้น กองทัพของแสหัวเอียนซึ่งยกไล่ตามตีมาทั้งคืนก็ยกมาถึง ม้าเจียวได้ยินเสียง
ทหาร โห่ร้องดลบบาทางด้านหลัง เห็นทหารแสหัวเอียนจำนวนมากยกมากก็ได้สติ สังหารให้ตีฝ่าออกไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

คนพาลเหมือนถ่านไฟ (ตอนที่370)

ม้าเจียวอดขุนพลหนุ่มผู้เข้มแข็งแกร่งกล้าแต่อ่อนความสามารถในการสงคราม จึงถูกเอียวหุทฤษฎศ
วางแผนยึดเมืองกิลัวกลับคืน จนครอบครัวบุตรภรรยาของม้าเจียวถูกตัดศีรษะจนหมดสิ้น ในขณะที่ม้าเจียว
โกรธจะยกเข้าตีเมือง กองทัพของแสหัวเอียนก็ยกมาถึง ม้าเจียวจึงจำเป็นต้องตีฝ่าออกไป

กองทัพของแสหัวเอียนเพียงยกมาถึงยังไม่ทันตั้งตัว ไม่รู้ว่ากองทัพม้าเจียวอยู่ในบริเวณนั้น ดังนั้นพอถูกม้า
เจียวนำทหารตีฝ่าออกไปจึงพากันแตกตื่น ม้าเจียวจึงพาทหารตีฝ่าหนีออกไปได้โดยสะดวก

ครั้นม้าเจียวพาทหารหนีไปได้ประมาณสองร้อยเส้นก็พบกับกองทัพของเกียงซิมและเอียวหุซึ่งกำลังจะยก
มาที่เมืองกิลัว ม้าเจียวเห็นดังนั้นก็โกรธ สังหารรุกเข้าตีกองทัพของเกียงซิมและเอียวหุในทันที กำลัง
ฝีมือของม้าเจียวกล้าหาญเด็ดเดี่ยวนัก ดังนั้นม้าเจียวกรายทวนฝ่าไปทางด้านใด ทหารของเกียงซิม
และเอียวหุก็แตกกระจัดกระจาย ม้าเจียวเกรงว่ากองทัพแสหัวเอียนจะยกไล่ตามมา ดังนั้นเมื่อเห็นทหาร
ของเกียงซิมและเอียวหุแตกกระจัดกระจายแล้ว จึงพาทหารหนีต่อไป

แต่พอหนีพ้นมาได้ประมาณร้อยเส้นก็ปะทะกับกองทัพของเดี่ยวก้ง ซึ่งเป็นกองหนุนที่ยกตามเกียงซิม
และเอียวหุมาที่เมืองกิลัว เดี่ยวก้งมีทหารมากกว่าจึงสังหารให้เข้าล้อมทหารของม้าเจียวไว้ ทหารของ
ม้าเจียวรบต่อเนืองมาเป็นเวลายาวนาน อ่อนล้าอิดโรย และถูกกระหน่ำเข้าตีหลายระลอก บาดเจ็บล้มตาย
ลงเป็นอันมาก ครั้นถูกทหารของเดี่ยวก้งล้อมไว้ทุกด้านก็แตกตื่นตกใจ ทหารของเดี่ยวก้งได้ฆ่าฟันทหาร
ของม้าเจียวบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ศพพาดกลาดเกลื่อนทั้งท้องทุ่ง

ม้าเจียว บังแตก และม้าตายเห็นเหตุการณ์คับขันและทหารเหลือน้อยตัวนัก เห็นว่าจะต่อสู้อต่อไปไม่ได้ จึงตี
ฝ่าพาทหารที่เหลือประมาณห้าสิบคนออกจากวงล้อมตรงไปยังแดนเมืองลกเส ม้าเจียวพาทหารหนีตั้งแต่
เข้าจนค่าก็ถึงเมืองลกเส จึงพาทหารตรงไปที่ประตูเมืองใต้เชิงเทินของเมืองลกเส ในขณะนั้นทหาร บน
เชิงเทินเห็นทหารยกมาไม่ทันสังเกตด้วยเป็นเวลามืดค่ำสำคัญว่าเป็นเกียงซิมยกกองทัพกลับจึงเปิดประตู
เมืองรับ

ม้าเจียวเดิมที่กำลังคิดหาหนทางที่จะยึดเอาเมืองลกเส แต่ยังมีรู้ที่จะทำประการใด ได้แต่คิดที่จะเสียบ
เคียงดูลาดเลา แต่พอเห็นเหตุการณ์พลิกผันเป็นที่ตั้งนั้น จึงสังหารให้บุกเข้าไปในเมืองลกเส ทหาร
ภายในเมืองลกเสไม่ทันระวังตัว จึงถูกทหารม้าเจียวบุกเข้ายึดเมืองลกเสได้โดยง่าย ทหารเมืองลกเสที่คิด
ขัดขืนก็ถูกทหารม้าเจียวฆ่าฟันจนหมดสิ้น พวกที่ยอมจำนนเป็นเชลยแต่โดยดีม้าเจียวก็รับไว้เป็นทหารใน
สังกัด

ม้าเจียวคิดถึงชะตากรรมที่ตกอับปานนี้ เพราะเหตุที่เอียวหุและเกียงซิมหักหลังทำร้าย จึงคิดแก้แค้นให้แก่
บุตรภรรยา เรียกทหารเมืองลกเสมาได้ถามถึงครอบครัวของเกียงซิม ครั้นทราบว่เกียงซิมมีแต่มารดาอายุ
แปดสิบสองปีแล้ว ม้าเจียวจึงพาทหารไปที่บ้านมารดาของเกียงซิม จับตัวมารดาของเกียงซิมมัดออกมาที่
ลานบ้าน

มารดาเกียงซิมเป็นสตรีเหล็ก ประสบเหตุการณ์ร้ายก็ได้พริ้นพริ้ง กลับชี้หน้าด่าม้าเจียวว่าเป็นศัตรูแผ่นดิน
เป็นพวกป่าเถื่อน ม้าเจียวได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ชักกระบี่ฟันมารดาเกียงซิมถึงแก่ความตาย

ทางฝ่ายเมืองกิลัว เมื่อกองทัพแสหัวเอียนยกเข้าไปในเมืองแล้วได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่า
กองทัพม้าเจียวที่แตกหนีไปนั้นมุ่งหน้าไปยังเมืองลกเสเกรงว่าจะเข้ายึดเมืองลกเส เพราะทหารในเมือง
เบาบางเนื่องจากเกียงซิมยกทหารมาช่วยเมืองกิลัว

แสหัวเอียนได้ฟังดังนั้นก็ร้อนใจ จึงสั่งให้จัดแจงกองทัพยกตามม้าเจียวไปตั้งแต่นั้นวันนั้น กองทัพยังไม่ทันเคลื่อนออกจากเมืองก็ได้รับรายงานอีกว่า บัดนี้ม้าเจียวเข้ายึดเอาเมืองลกเสได้แล้ว แสหัวเอียนจึงสั่งให้เร่งเดินทัพตรงไปที่เมืองลกเส

ครั้นสว่างกองทัพของแสหัวเอียนก็ยกล่วงเข้าถึงแดนเมืองลกเส ม้าเจียวทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าแสหัวเอียนยกกองทัพตามมา เห็นว่ามีทหารน้อยตัว เกรงจะต่อสู้กับกองทัพแสหัวเอียนไม่ได้ จึงพาทหารหนีออกจากเมืองลกเสไปตามทางลัดจะหนีไปทางแดนเมืองฮันต่ง

ม้าเจียวพาทหารหนีไปตามทางลัดจนถึงเวลาบ่าย คณะกองทัพของแสหัวเอียนซึ่งยกมาตามทางใหญ่ ผ่านไปแล้วจึงวกกลับเข้ามาในทางใหญ่เพื่อให้เดินทางได้โดยสะดวก

ม้าเจียวพาทหารมาตามเส้นทางใหญ่ได้ไม่กี่เส้นสวนกับกองทัพของเอียวหู ซึ่งกำลังยกกลับมาเมืองลกเส ม้าเจียวเห็นเอียวหูก็โกรธ แม้มีทหารน้อยกว่าก็ด้วยมานะ สั่งทหารเข้าตีกองทัพของเอียวหูในทันที

ทหารทั้งสองฝ่ายได้ตะลุมบอนกันเป็นสามารบ บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ตัวม้าเจียวชักม้าเข้าต่อสู้กับเอียวหู หวังจะล้างแค้นให้แก่ภรรยา เอียวหูสู้กำลังม้าเจียวไม่ได้จึงถูกม้าเจียวแทงด้วยทวนหลายแห่ง แต่ด้วยน้ำใจเด็ดเดี่ยวของชายชาติทหาร แม้จะบาดเจ็บสาหัสเอียวหูก็กัดฟันต่อสู้กับม้าเจียว ไม่ย่อท้อต่อความเจ็บ และความตาย

ในขณะที่เอียวหูกำลังกัดฟันสู้ตายอยู่นั้น พลันได้ยินเสียงทหารโห่ร้องก้องมาจากด้านหลัง ข้าเลื่องมองไปเห็นเป็นกองทัพ แสหัวเอียนยกตามมาทันก็ใจชื้น กัดฟันประทวนกับม้าเจียวต่อไป แต่ทางด้านม้าเจียวนั้น พลันที่ได้เห็นกองทัพของแสหัวเอียนยก ตามมาทันก็พรั่นใจ เห็นกำลังทหารเหลือน้อยตัวนักเกรงว่าจะเสียที จึงชักม้าพบบังเด็กและม้าตายหนีออกจากลานรบ ทหารของม้าเจียวเหลืออยู่เพียงเจ็ดคนเห็น ดังนั้นก็ขี่ม้าหนีตามม้าเจียวไป

ครั้นม้าเจียวหนีไปไกลแล้วแสหัวเอียนจึงคุมกองทัพยกเข้าไปที่เมืองลกเส ตั้งให้เกียงซิมเป็นเจ้าเมืองลกเสตั้งแต่ก่อน ครั้นจัดแจงบ้านเมืองเสร็จแล้ว แสหัวเอียนจึงพา เอียวหูซึ่งบาดเจ็บสาหัสพร้อมกับยกทหารกลับไปเมืองฮูโต

เมื่อไปถึงเมืองฮูโตแล้วแสหัวเอียนได้รายงานความศึกให้โจโจทราบทุกประการ โจโจได้ฟังเรื่องราวของเอียวหูที่กตัญญูภักดี มิได้กลัวยากมิได้กลัวตายก็มีความชื่นชม แต่งตั้งให้เอียวหูเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ในเมืองหลวง

ทางด้านม้าเจียวพบบังเด็ก ม้าตายและทหารเจ็ดคนหนีออกจากแดนเมืองลกเสและพ้นออกจากเขตแดนเมืองก็จิวอันเป็นหัวเมืองใหญ่ทางภาคเหนือแล้ว ก็ปรึกษากับบังเด็กและม้าตายว่าดินแดนใน หัวเมืองฝ่ายเหนือนี้ล้วนขึ้นต่อโจโจ ไม่มีดินแดนใดที่จะพออาศัยได้ ถึงแม้ว่าจะเข้ายึดเอาหัวเมืองเล็กหัวเมืองน้อยเป็นที่ตั้ง ไม่นาน กองทัพเมืองหลวงก็จะยกมาตีเอาคืน เป็นการเสียเวลาเปล่า

จากนั้นจึงปรึกษากันว่าจะไปอาศัยที่แห่งใดดี ในที่สุดก็เห็นว่าเมืองฮันต่ง ของเตียวล้อมีดินแดนต่อเนื่องกับทางภาคเหนือและเป็นอริกับโจโจ ชอบที่จะไปขออาศัยอยู่กับเตียวล้อก็จะพ้นอันตราย ครั้นเห็นพ้องต้องกันแล้วม้าเจียวจึงพบบังเด็ก ม้าตาย และทหารเจ็ดคนรุดหน้าไปทางภาคตะวันตกตรงไปที่เมืองฮันต่ง ม้าเจียวรอนแรมเดินทางจากดินแดนภาคเหนือเข้าสู่ภาคตะวันตกหลายวัน ครั้นถึงเมืองฮันต่ง จึงเข้าไปหาเตียวล้อ แล้วปรารภความแค้นหลังให้เตียวล้อฟังทุกประการ แล้วว่าตัวข้าพเจ้าและตัวท่านต่างเป็นอริกับโจโจ จึงเหมือนหนึ่งมีหัวอกอย่างเดียวกัน เหตุนี้จึงดันดันบากหน้ามาขอพึ่งพาอาศัยท่าน

เตียวล้อได้กตติศัพท์ของม้าเจียวมาแต่ก่อนว่ามีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญเสมอด้วยเตียวหุย ครั้นได้ฟังดังนั้น ก็มีความยินดี ต้อนรับขับสู้ม้าเจียวอย่างแขกเมืองคนสำคัญ

ครั้นถึงวันออกวาราชการเตียวล้อจึงปรารภความแก่บรรดาขุนนางที่ปรึกษาและข้าราชการทั้งปวงว่า การที่ม้าเจียวมาอยู่ด้วยเราบัดนี้ซึ่งจะคิดการใหญ่ไปภายหน้าเห็นจะทำการได้สะดวกฝ่ายทิศตะวันออกก็จะได้ต่อสู้กับโจโจ ข้างตะวันตกนั้นก็คิดจะเอาเมืองเสฉวน ครั้นนี้ข้าศึกทั้งปวงก็จะยำเกรงเพราะม้าเจียวมาเป็นกำลังของเรา ควรที่จะยกลูกสาวเราให้อยู่ด้วยกันตามประเพณี

เตียวล้อดีคุณคาราคาซังของม้าเจียวเป็นขุนพลของแดนฮันต่ง แล้วกำเริบใจคิดจะทำศึกทั้งด้านตะวันออกกับโจโจ และจะยึดเอาเมืองเสฉวนของเล่าเจียงทางด้านตะวันตกเพื่อสถาปนาอำนาจขึ้นเป็นใหญ่ในแผ่นดิน เมื่อกำเริบใจคิดการใหญ่ดังนั้นแล้วก็คิดที่จะผูกต่อม้าเจียวให้สนิทชิดเชื้อแนบแน่น จึงปรารภความที่จะยกลูกสาวให้เป็นเมียของม้าเจียว

แต่เอียวเป็กซึ่งเป็นพี่ปรึกษาของเดียวล่อครั้นได้ฟังปรารภของเดียวล่อ แล้วได้หัดทานว่า มาเดียวเพ็งมาอยู่ด้วยท่านไม่ทันไร จะยกลูกสาวให้แก่มาเดียวนั้นไม่สมควร ก็แลมาเดียวนี้มีบุตรภรรยา มาแต่ก่อน แต่ไม่สมศักดิ์รักษาบุตรภรรยาไว้ไม่ได้จนถึงแก่ความตายสิ้น ท่านจะยกบุตรสาวให้แก่มาเดียวดังนี้ หากวันหน้ามาเดียวรักษาบุตรภรรยาไม่ได้เหมือนดังที่เป็นมาท่านก็จะเสียบุตรเป็นที่อัปยศแก่คนทั้งปวง ท่านจงยับยั้งจิตใจให้จงดี

เดียวล่อได้ฟังคำท้วงของเอียวเป็กก็ได้คิด จึงงดการยกลูกสาวให้เป็นเมียของมาเดียวไว้ก่อน แต่ให้แต่งตั้งมาเดียวเป็นขุนนางฝ่ายทหารของเมืองฮันต่ง

ความที่เดียวล่อปรารภในที่ว่าราชการล่วงรู้ไปถึงหูมาเดียว ก็น้อยใจเอียวเป็กว่ามีได้มีอริแค้นเคืองกันมาแต่ก่อน ไฉนจึงคิดตัดรอนโชควาสนาของเราดั่งนี้ คิดดั่งนั้นแล้วมาเดียวก็ผูกใจเอียวเป็กไว้ในใจตั้งแต่นั้น

ฝ่ายอุยก้วนซึ่งถือหนังสือของเล่าเจียงมาแต่เมืองเสฉวน ครั้นมาถึงเมืองฮันต่งจึงเข้าไปขอพบเดียวล่อตามธรรมเนียม เดียวล่อเป็นอริกับเล่าเจียงเจ้าเมืองเสฉวนมาแต่ก่อน และไม่เคียดติดต่อไปมาหาสู่กันเป็นเวลานาน ลู่ ก็มิขุนนางเมืองเสฉวนมาขอพบจึงรู้สึกประหลาดใจ แต่เพื่อมิให้เสียประเพณี เดียวล่อจึงให้หาอุยก้วนเข้ามาพบ

อุยก้วนคำนับทักทายเดียวล่อตามธรรมเนียมแล้ว จึงมอบหนังสือของเล่าเจียงแก่เดียวล่อ เดียวล่อรับหนังสือของเล่าเจียงแล้วเปิดอ่านดูมีใจความว่าบัดนี้เล่าปี่ยกมาทำร้ายแก่เมืองเสฉวน คิดการกำเริบใหญ่หลวงนัก แลเมืองเสฉวนกับเมืองฮันต่งนี้ก็เหมือนปากกับฟันใกล้กันนัก แม้อำนาจได้เมืองเสฉวนแล้วก็เห็นว่าจะมาทำร้ายแก่เมืองฮันต่ง อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงก็จะได้รับความเดือดร้อน ขอท่านยกทหารมาช่วยกันกำจัดเล่าปี่เสีย ถ้าสำเร็จราชการแล้วจะยกหัวเมืองเสฉวนให้แก่ท่านยี่สิบหัวเมือง

เดียวล่อมีน้ำใจพยายามอยู่กับเล่าเจียง แต่ครั้นทราบความตามหนังสือของเล่าเจียงแล้วก็เห็นสมจริงว่าหากมันเล่าปี่ได้เมืองเสฉวน ก็จะยกมายึดเมืองฮันต่งเป็นมั่นคง ดั่งนั้นเล่าปี่จึงเป็นอันตรายแก่เมืองฮันต่งมากกว่าเล่าเจียง ขอบที่จะกำจัดเล่าปี่เสียก่อนที่จะเติบโตใหญ่แล้วยกมายึดเมืองฮันต่ง ทั้งการยกไปช่วยเล่าเจียง ในครั้งนี้ไม่เพียงแต่จะเป็นการป้องกันรักษาเมืองฮันต่งไว้เท่านั้นยังจะได้รับดินแดนเมืองเสฉวนจากเล่าเจียงอีกยี่สิบหัวเมือง เดียวล่อคิดดั่งนั้น แล้วก็มีความยินดี ละความพยายามแต่ก่อนมานั้นเสีย และกล่าวกับอุยก้วนว่าท่านอย่าได้ทุกข์ร้อน เราจะยกกองทัพไปช่วยเล่าเจียงกำจัดเล่าปี่เสียให้จงได้

เดียวล่อกล่าวสิ้นคำลง เจียมเกาซึ่งเป็นขุนนางก็คัดค้านว่าท่าน อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจเพราะเล่าเจียงกับตัวท่านก็เป็นอริกันมาช้านาน เล่าเจียงมีหนังสือมาถึงท่านในครั้งนี้เพราะเหตุจวนตัวแล้วเล่าปี่จะยึด เอาเมืองเสฉวน จึงมีหนังสือมาลวงท่านให้ยกกองทัพไปช่วย หากมันท่านหลงคำลวงของเล่าเจียงคนพาลแล้วก็เสมือนหนึ่งท่านเอามือจับถ่านไฟ ยามลุกไหม้ก็จะร้อนมือ แม้มอดแล้วก็เปรอะเปื้อนโสโครก อันเล่าปี่นี้มีขงเบ้งเป็นที่ปรึกษาที่มีสติปัญญาเป็นอันมากทั้งทหารเอกมีฝีมือก็มีนับไม่ถ้วน หากพลาดพลั้งเสียให้แก่เล่าปี่แล้วเล่าปี่ก็จะยกมาตีเอาเมืองฮันต่ง เล่าเจียงก็จะนั่งหัวเราะเยาะท่าน จงยับยั้งการซึ่งจะยกไปช่วยเล่าเจียงเสียเถิด

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย วางไข่ดักปลา (ตอนที่371)

เจียนอันศกปีที่สิบแปด เดือนเก้า ขึ้นเก้าค่ำ เป็นเทศกาลวันสารทงหรือวันสารทกลางปี อากาศเป็นที่สบาย ทุกเมืองแลอาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงต่างจัดงานมหรสพเฉลิมฉลองวันสารทกันอย่างสนุกสนาน ที่เมืองเกงจิ๋วขงเบ้งก็แต่งโต๊ะเลี้ยงบรรดาขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงตามประเพณีที่สนามหน้าของศาลาว่าราชการ มีมหรสพและดนตรีตามแบบอย่างที่เคยมีมาทุกประการ

ขงเบ้งนั่งกินโต๊ะอยู่กับขุนนางข้าราชการ ชมมหรสพและดนตรีจนเวลาล่วงเลยไปถึงปลายยามหนึ่ง ในทันใดนั้นเห็นดาวดวงหนึ่งซึ่งขีดขาวอยู่ในกลุ่มดาวไถ มีขนาดประมาณเส็กามีอดกลอง จากฟากฟ้าข้างตะวันตก คนทั้งปวงต่างชี้ให้ดูปรากฏการณ์ประหลาด จากท้องฟ้าแต่ขงเบ้งนั้นตกใจ ลุกขึ้นยืน ทิ้งจอกสุราลงกับพื้นแล้วว่าเสียตายนัก เสียตายนัก จากนั้นขงเบ้งก็ร้องไห้

ทหารทั้งปวงเห็นอาการขงเบ้งดั่งนั้นก็ประหลาดใจ จึงถามว่าท่านตกใจร้องไห้ดั่งนี้เพราะเหตุสิ่งใด ขงเบ้งจึงว่า เดิมเราเห็นดวงดาวหนึ่งร้ายปรากฏอยู่ตรงเมืองลกเสียนั้นเข้าใจว่าซึ่งนายเรายกกองทัพไปครั้งนี้จะเสียนายทัพนายกองแลที่ปรึกษาเป็นมั่นคง เราได้ให้หนังสือไปแจ้งแก่เล่าปี่ให้ระมัดระวังรักษาตัว ควร

หรือมิได้คิดอ่านป้องกันภัยอันตรายเลย ปล่อยให้มิเหตุถึงเพียงนี้ได้ แลบัดนี้เราเห็นดาวดวงใหญ่ตกลง
ชะรอยบังทองถึงแก่ความตายเป็นมั่นคง เล่าปี่นายเราแขนหักเสียข้างหนึ่งแล้ว

ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็ตั้งว่าบนภากาศมีดาราขับแสนล้าน แต่ละวันเวลาก็มีดวงดาวร่วงลงมาเป็น
ธรรมชาติสืบมานานนักหนาดังนี้ ไฉนท่านจึงวิตกด้วยการซึ่งดวงดาวตกจากฟากฟ้า แล้วเล็งว่าบังทองถึง
แก่ความตายเล่า ขงเบ้งเห็นทหารทั้งปวงแคลงใจดังนั้นก็ไม่ตอบคำ ได้แต่กล่าวว่าท่านทั้งปวงจงคอยฟัง
ข่าวสืบไปก็จจะรู้เอง

ขงเบ้งหลังจากเห็นดาวตกจากฟ้าแล้วก็ไม่มีแก่ใจที่จะกินโต๊ะสืบไป ทั้งเห็นเวลาล่วงเลยมาสมควรแล้ว จึง
สั่งให้หยุดงานแล้วแยกย้ายกันกลับไปที่พัก

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งสั่งให้ตามตัวกวนอู เตียวหุย จูล่ง มาพบพร้อม กันที่จวนของเล่าปี่ แล้วว่าเมื่อคืนนี้ซึ่งดาว
ดวงใหญ่ตกลงข้างเมืองลกเสียนั้น เห็นบังทองจะถึงแก่ความตายแล้ว เล่าปี่นายเราก็นึกชวนคิดอ่านการ
สงคราม เห็นจะไม่อาจรุดล่องเข้าถึงเมืองเสฉวนได้ ดิร้ายในสี่ห้าวันนี้เล่าปี่จะใช้คนให้มาตามเราขึ้นไปช่วย
เป็นมั่นคง ท่านทั้งปวงจงสั่งให้ทหารเตรียมพร้อมและคอยฟังข่าวอย่าได้ประมาท

กวนอู เตียวหุย และจูล่งได้ฟังขงเบ้งว่าดังนั้นก็หลากหลาย เพราะต่างคนต่างเชื่อมั่นในภูมิปัญญาวิद्याคุณ
ของขงเบ้งว่าคาดการณ์สิ่งใดมักไม่มีพลาด จึงต่างคนต่างรู้สึกไม่สบายใจ ครั้นค่านับลาขงเบ้งกลับออกไป
แล้วจึงสั่งการให้ทหารทั้งปวงเตรียมพร้อมคอยฟังคำสั่งของขงเบ้ง

หลังจากนั้นอีกสี่ห้าวันขงเบ้งนั่งสนทนากับกวนอู เตียวหุย และจูล่งที่จวนของเล่าปี่ตามปกติ ทหาร
รักษาการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานว่าบัดนี้เล่าปี่ใช้กวนเป้งมาแต่เมืองลกเสียน พอกว่าสิ้นคาลงกวนเป้งก็ก้าว
เท้าเข้ามาถึง ขงเบ้งพอได้ยินข่าวว่าเล่าปี่ให้กวนเป้งมาเมืองเกงจิวก็รู้ว่าสิ่งที่คาดคะเนไว้กำลังจะได้ข่าว
เป็นทางราชการแล้ว มองไปข้างหน้าก็เห็น กวนเป้งตรงเข้ามาค่านับ ไม่นานที่ขงเบ้งจะพูดจาประการใด
กวนเป้งได้กล่าวว่า ข้าพเจ้ารีบมาแต่เมืองลกเสียนทั้งวันทั้งคืน ด้วยเล่าปี่มีราชการเร่งด่วนให้ข้าพเจ้านำ
หนังสือมาถึงท่าน ว่าแล้วก็ส่งหนังสือของเล่าปี่แก่ขงเบ้ง

ขงเบ้งรับหนังสือมาอ่านดูก็รู้ความตรงตามที่คาดหมายว่าบังทองถึงแก่ความตายแล้ว เล่าปี่ขอให้ขงเบ้งรีบ
ยกทหารตามขึ้นไปในเมืองลกเสียนก็ร้องไห้ แล้วบอกแก่กวนอู เตียวหุย และจูล่งตามความ ในหนังสือของ
เล่าปี่นั้น ทุกผู้คนภายในจวนครั้นทราบข่าวว่าบังทองถึงแก่ความตายก็พากันร้องไห้โศกเศร้าเสียใจอาลัย
รักถึงบังทองเป็นอันมาก

ครู่หนึ่งขงเบ้งจึงว่า บัดนี้เล่าปี่นายเรามาตั้งอยู่ตำบลโปลยสิกวัน แลเข้าศึกก็ยกมาประชิดติดพันอยู่ ครั้นจะตี
หักเข้าไปก็มิได้ จะถอย หลังออกมาก็มีสะดกเป็นที่ขัดสนคับขันนัก แม้เราจะมียกไปช่วยนายเราบัดนี้ก็จะ
เสียที่แก่ข้าศึก

กวนอูได้ฟังคำขงเบ้งจึงกล่าวว่า ซึ่งท่านจะยกไปตามหนังสือของ พี่ใหญ่ก็ควรอยู่ แต่เมืองเกงจิวนี้ก็เป็นที่
สำคัญจำต้องป้องกันรักษาไว้มิให้เป็นอันตราย ท่านจะคิดอ่านประการใด ขงเบ้งจึงตอบกวนอูว่าซึ่งเล่าปี่ให้
กวนเป้งบุตรของท่านถือหนังสือหาเราให้รีบยกไปในครั้งนี้ แม้มิได้แจ้งว่าให้ผู้ใดอยู่รักษาเมืองเกงจิว เราก็
รู้เข้าใจเล่าปี่นายเราว่าต้องการจะมอบหมายให้ท่าน เป็นผู้ดูแลรักษาเมืองเกงจิว ด้วยท่านแลเล่าปี่นั้นเป็นพี่
น้องร่วมสาบาน ย่อมทำการโดยสุจริต ไม่คิดแปรผันให้เป็นอื่น ทั้งฝีมือการสงครามเล่าก็แข็งกล้ายากจะหา
ผู้ใดทัดเทียม

ขงเบ้งกล่าวสืบไปว่าอันการรักษาเมืองเกงจิวเหมือนการนั่งอยู่ในกองเพลิงนั้นก็จริงอยู่ แต่ท่านจงเอาความ
รักดีต่อเล่าปี่นั้นเป็นประธาน อย่านำได้บิตพลั่วเลย

เตียวหุยและจูล่งได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็ทูลว่าที่ขงเบ้งกล่าวมานั้นชอบแล้ว กวนอูเห็นดังนั้นก็ค่านับรับคำ
ขงเบ้ง

ครั้นรุ่งขึ้นขงเบ้งจึงเรียกประชุมขุนนางข้าราชการทั้งปวง แล้วแจ้งความซึ่งบังทองถึงแก่ความตายและเล่า
ปี่มีหนังสือเรียกหาขึ้นไปเมืองลกเสียนให้คนทั้งปวงทราบทุกประการ

แล้วขงเบ้งจึงว่าซึ่งเราจะยกไปเมืองลกเสียนครั้งนี้จะแต่งตั้งมอบหมายให้กวนอูเป็นผู้รักษาเมืองเกงจิวและ
บรรดาหัวเมืองทั้งปวง จากนั้นจึงสั่งทหารให้เอาตราสำหรับเมืองจะมอบแก่กวนอูตามประเพณี ในขณะ
ที่กวนอูค่านับยกมือขึ้นจะรับตราจากขงเบ้งนั้น ขงเบ้งได้รั้งมือซึ่งถือตราอยู่นั้นกลับมาขีดไว้กับตัว แล้วว่านับ
แต่เวลาที่ท่านรับเอาตราประจำเมืองนี้ไว้แล้ว ภารกิจราชการหนักเบาทั้งหลายก็จะตกเป็นธุระของท่าน
ทั้งสิ้น

ขงเบ้งกล่าวแล้วก็ยังคำพูดไว้แต่เพียงเท่านั้น กวนอุก็รู้ว่าขงเบ้งต้องการคำมั่นสัญญาว่าจะรักษาเมืองให้รอดปลอดภัยได้หรือไม่ จึงว่าตัวข้าพเจ้าเป็นชายชาติทหาร ถึงมาตรว่าตัวจะตายก็ได้คืนค่าเสีย ขงเบ้งได้ฟังคำกวนอุพูดถึงความตายในยามสำคัญก็พรั่นใจ สะดุ้งขึ้นทั้งตัว ในใจก็รำพึงว่าการซึ่งเราจะมอบตราประจำเมืองให้กวนอุดูแลเมืองเกงจิวนี้เป็นการมงคล แลกวนอุมาเจรจาเป็นลางร้ายเอ๋ยถึงความตายในยามนี้มีบังครเลย

ขงเบ้งพรั่นใจแล้วจึงถามความหึงงันใจของกวนอุว่าซึ่งท่านจะรักษาเมืองเกงจิวนี้เราใครจะรู้ว่าถ้าหากโจโฉยกกองทัพมาตีเอาเมืองเกงจิว ท่านจะคิดอ่านประการใด

กวนอุจึงว่าข้าพเจ้าเป็นทหาร ไม่มีความคิดเกรงกลัวข้าศึก ไม่ว่าจะยกมาแต่ไหน ไฉนมาตรแม้ว่าโจโฉจะยกกองทัพมาข้าพเจ้าก็จะต่อสู้โดยเต็มกำลังให้แพ้แลชนะไปข้างหนึ่ง มิให้เสื่อมเสียเกียรติยศเลย

ขงเบ้งจึงถามสืบต่อไปว่าถ้าหากโจโฉและขุนกวนคบคิดกันยกกองทัพมากระหนาบตีเอาเมืองเกงจิวแล้ว ท่านจะคิดอ่านประการใด

กวนอุก็ตอบว่าหากกรณีเป็นดังนี้ข้าพเจ้าก็จะแบ่งทหารออกเป็นสองกอง กองหนึ่งรบกับโจโฉ อีกกองหนึ่งรบกับขุนกวน ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ดูรบไต่สวนกวนและโจโฉไม่มีวันได้เมืองเกงจิวเป็นเด็ดขาด ต่อข้าพเจ้าตายแล้วนั้นแหละจึงจะยึดเมืองเกงจิวได้ ท่านจงวางใจเถิด

ขงเบ้งได้ฟังก็สายศิระแล้ว ว่า แม้การศึกมีมาท่านมิได้คิดอ่านทำการด้วยกลอุบาย จะเอาแต่กำลังห้าหาญเข้าหักเอาข้าศึกนั้น เราเห็นว่าเมืองเกงจิวจะเสียเป็นมั่นคง ซึ่งท่านจะอยู่รักษาเมืองเกงจิวนี้จงจำเอาถ้อยคำของเราไว้ ถ้าท่านจะประพฤติดตามแล้วเมืองเกงจิวก็จะมีอันตรราย

กวนอุได้ฟังก็พยักหน้ารับคำเป็นที่ว่าเห็นด้วย แล้วถามว่าท่านจะให้ข้าพเจ้าทำการประการใดจงว่ามาให้แจ่มเถิด ขงเบ้งจึงว่าถ้อยคำเราซึ่งจะกล่าว ณ บัดนี้จะเปรียบประดุจตั้งเกราะเพชรที่คุ้มกันเมืองเกงจิวไว้มิให้เป็นอันตรราย ท่านจงจำคำแปลคำนี้ไว้ให้จงมั่น แล้วทำตามอย่าได้ลังเลสงสัย ท่านก็จะปลอดภัย เมืองเกงจิวก็จะไร้อันตรราย

แล้วขงเบ้งจึงว่า เหนือรบโจโฉ ได้ร่วมขุนกวน แลคาถาแปลคำนี้ท่านจงประพฤติดปฏิบัติตามจงดีเถิด

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณานาความตอนนี้ว่าขงเบ้งได้บอกกวนอุว่า ท่านจะอยู่ภายหลังนั้นจงจัดแจงระมัดระวังตัว ข้างเหนือคอยสู้โจโฉให้ได้ ฝ่ายใต้นั้นท่านจงทำใจดีประนอมด้วยขุนกวนโดยปรกติ เมืองเกงจิวจึงจะมีความสุข

กวนอุได้ฟังคาถาแปลคำของขงเบ้งก็มีความยินดี คำนับขงเบ้งแล้วว่าคำสั่งสอนของขุนซื่อครั้งนี้ข้าพเจ้าจะจำใส่ใจและจะปฏิบัติตามมิให้ขาดตกบกพร่อง

ขงเบ้งเห็นกวนอุรับคำที่จะทำตามอุบายที่ให้ไว้สำหรับรักษาเมืองเกงจิวแล้วก็ค่อยคลายใจ ยื่นมือที่ถือตราออกไป กวนอุก็ค้ำรับเอาตราประจำเมืองนั้น เมื่อขงเบ้งมอบตราประจำเมืองเกงจิวแก่กวนอุแล้วก็ออกคำสั่งจัดแจงแต่งทหาร ให้ฮ้อเจี้ยง ม้าเสี้ยง เอี้ยงลอง บิดักเป็นที่ปรึกษาฝ่ายพลเรือน ให้บิฮอง เล่าฮอง กวนเป้ง และจิวฉอง ซึ่งเป็นขุนนางฝ่ายทหารอยู่กับกวนอุช่วยรักษาเมืองเกงจิว ส่วนเดี่ยวยุ้ยและจูล่งให้ไปทัพกับขงเบ้ง

ขงเบ้งสั่งให้จัดแจงกองทัพซึ่งจะยกไปช่วยเล่าปี่เป็นสามกอง กองหนึ่งให้เดี่ยวยุ้ยเป็นแม่ทัพบุกคุมทหารหนึ่งหมื่นยกไปตามทางบก ตีตะลุยตรงเข้าไปคอยทำกองทัพหลวงอยู่ที่หน้าประตูด้านตะวันตกของเมืองลกเสีย กองหนึ่งให้จูล่งเป็นแม่ทัพเรือคุมทหารหนึ่งหมื่นยกไปตามแม่น้ำตรงไปที่เมืองลกเสีย อีกกองหนึ่งขงเบ้งคุมทหารห้าพันเป็นกองทัพหลวงในกระบวนกองทัพเรือ

ครั้นเวลาฤกษ์ดีทั้งกองทัพบกและกองทัพเรือก็ออกจากเมืองเกงจิวพร้อมกัน พอกองทัพ และกองทัพเรือยกออกไปแล้วขงเบ้งจึงยกกองทัพหลวงตามจูล่งไป

เดี่ยวยุ้ยยกกองทัพบุกไปตามทางหลวงลงเข้าไปถึงแดนเมืองปากุ่ก็ได้กำชับทหารทั้งปวงให้เข้มงวดกวดขันในระเบียบและวินัย ไม่ให้ชมเชยหรือกราชกร ให้สร้างความรักศรัทธาในหมู่ประชาชนทุกหนแห่งที่เดินทัพผ่าน ครั้นถึงหน้าเมืองปากุ่เดี่ยวยุ้ยจึงให้ตั้งค่ายประชิดไว้

ฝ่ายข้างในเมืองปากุ่ เล่าเจี้ยงได้ตั้งให้เจียมหนิงเป็นเจ้าเมือง ครั้นทราบข่าวเดี่ยวยุ้ยยกกองทัพมาประชิดเมืองก็สั่งทหารให้ขึ้นประจำกำแพงเมืองและเชิงเทิน กวดขันรักษาค่ายคูประตูหอรบไว้ให้มั่นคง

อันเจียมหงั้นผู้ที่มีอายุอยู่ในวัยล่วงหกสิบเศษ แต่เป็นทหารมีฝีมือเข้มแข็ง มีกำลังมาก ใช้งานใหญ่เป็นอาวุธ สามารถต่อสู้กับศัตรูจำนวนมากได้ ตั้งแต่แรกที่รู้ว่าเล่าปี่ยกมายึดด่านโปลีสิกวน เจียมหงั้นก็มีความโกรธเคืองเล่าปี่ คิดจะยกกองทัพไปตีชิงเอาด่านโปลีสิกวนคืน แต่เกรงว่าเล่าปี่อาจแต่งกองทัพพวกอ้อมมาตีเอาเมืองปากัน จึงจำต้องงดกองทัพไว้ แล้วแต่งค่ายคูหอรบเตรียมรักษาเมือง

ฝ่ายเดียวหุยครั้งตั้งค่ายลงมันแล้ว และเห็นข้างในเมืองปากันแต่งทหารขึ้นรักษาเชิงเทินค่ายคูประดุดหอรบ จึงให้ทหารออกไปทำเจียมหงั้นที่หน้าประตูเมืองว่า ไอ้เดมาชราจแรงออกมาค่านับกุโดยดี แม้จะขัดแย้งอยู่ กุจะยกทหารเข้าไปเหยียบเมืองเสีย แต่ทหารอยู่ในอุ้กก็มีวันจะฆ่าเสียให้สิ้น

เจียมหงั้นแม้อยู่ในวัยชราแต่ก็พระนางในศักดิ์ศรีชายชาติทหาร ครั้นได้ทราบข่าวเดียวหุยให้ทหารมาด่าว่าทำทนายและกล่าวคำปรัมปราส กระทบใจดำหาว่าเป็นคนแก่เดมาชราก็โกรธ สั่งให้จัดแจงแต่งทหารจะยกออกไปรบกับเดียวหุย

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย ยั่วข้างให้ตกมัน (ตอนที่ 372)

เล่าปี่ ขงเบ้ง เคลื่อนทัพจากเมืองลกเสีย รุกสู่ด่านกิมก๊กซึ่งเป็นด่านสำคัญด่านสุดท้ายของเมืองเอ็กจิ๋ว เมืองหลวงของแคว้นเสฉวน และกำหนดกลอุบายล่อปลาเข้าไซ จับลิเหยี่ยมนายทหารเอกของด่านกิมก๊กได้โดยละม่อม แล้วใช้ให้ลิเหยี่ยมเข้าไปเกลี้ยกล่อมอุยหวนผู้รักษาด่านกิมก๊กให้ยอมอ่อนน้อมแต่โดยดี

อุยหวนแม้ว่าเป็นญาติพี่น้องกับเล่าเจี้ยง แต่เล่าเจี้ยงก็ไม่ให้ความสำคัญ ตั้งให้เป็นแค่นายด่านและให้มารักษาด่านกิมก๊ก ส่วนอุยหวนนั้นแม้มิได้เป็นญาติกับลิเหยี่ยมแต่กลับใกล้ชิดสนิทสนมยิ่งกว่าญาติ เชื้อฟุ้งคำของลิเหยี่ยมทุกประการ การที่เล่าปี่ ขงเบ้ง มอบหมายหน้าที่ให้ลิเหยี่ยมเข้าไปเกลี้ยกล่อมอุยหวนในครั้งนี้จึงเป็นการใช้คนที่ถูกกับงาน ย่อมมีผลบันปลายแห่งความสำเร็จ

ครั้นอุยหวนได้ฟังคำของลิเหยี่ยมตลอดแล้ว ตรงดูก็เห็นว่าเล่าเจี้ยงเป็นคนโหลเอาแน่นอนประการใด มิได้ มิได้มีน้ำใจโอบอ้อมอารีรักทหาร คิดเห็นแต่ความสุขส่วนตัว จึงทำให้ทหารเมืองเสฉวนเข้าสวามิภักดิ์แก่เล่าปี่เป็นจำนวนมาก ส่วนเล่าปี่นั้นเป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าเหี้ยนเต้ มีขงเบ้งเป็นที่ปรึกษา เปี่ยมด้วยปัญญาวิชาคุณเป็นอันมาก สามารถบัญชาการทหารได้ตั้งใจประหนึ่งการบัญชาการของเทพยดาที่จัดมาสู่เมืองมนุษย์ แลทหารเอกล้วนเล่าก็เข้มแข็งแกร่งกล้า ยากจะหาทหารเอกลคนใดรับมือได้ แม้ลิเหยี่ยมผู้เป็นสหายสนิทก็สวามิภักดิ์แก่เล่าปี่แล้ว ขอบที่เราจะเข้าสวามิภักดิ์ตาม ทั้งแม้หากจะแข็งขืนต่อสู้ด้วยเล่าปี่ก็เห็นจะไม่อาจต้านทานได้แม้ในการรบครั้งเดียว

อุยหวนคำนึงดังนั้นแล้วจึงสั่งให้ตกแต่งด่านเตรียมต้อนรับเล่าปี่ ให้ปีกธงขาวบนเชิงเทินด่าน แล้วพาทหารเปิดประตูเมืองออกไปค่านับเล่าปี่ เล่าปี่ ขงเบ้ง ทราบว่าลิเหยี่ยมเกลี้ยกล่อมอุยหวนได้สำเร็จก็มีความยินดีออกมาต้อนรับลิเหยี่ยมและอุยหวนถึงนอกค่าย ต่างฝ่ายต่างค่านับกันตามธรรมเนียมแล้ว อุยหวนจึงกล่าวความยอมสวามิภักดิ์ แก่เล่าปี่ และเชิญเล่าปี่ ขงเบ้ง ให้ยกทหารเข้าไปในด่านกิมก๊ก

เล่าปี่ ขงเบ้ง พินิจพิเคราะห์แล้วเห็นว่าอุยหวนยอมสวามิภักดิ์โดยสุจริต จึงปูนบำเหน็จความชอบแก่อุยหวนและลิเหยี่ยมเป็นอันมาก เล่าปี่ได้กล่าวกับอุยหวนว่า การที่ท่านยอมทำราชการด้วยเรานี้ จะไม่เป็นที่เดือดร้อนแก่ทหารทั้งปวง เรายกมาครั้งนี้หวังท่านบำรุงแผ่นดินของพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้เป็นสุข มิให้ตกเป็นสิทธิแก่คนอื่นขอให้ท่านจงตั้งใจทำราชการโดยสุจริต ความชอบก็จะมีแก่ท่านสืบไป

อุยหวนจึงนำเล่าปี่ ขงเบ้ง และกองทัพทั้งปวงยกเข้าไปตั้งอยู่ในด่านกิมก๊กแต่ในวันนั้น ครั้นเข้าไปถึงด่านแล้วจึงแต่งโต๊ะเลี้ยงเล่าปี่ ขงเบ้ง และพาทหารของด่านกิมก๊กเข้ามาค่านับเล่าปี่ และเข้าสังกัดในกองทัพเมืองเกงจิ๋วทั้งสิ้น เล่าปี่จึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงฉลองชัยชนะที่ได้มาโดยไม่ต้องรบท่ามกลางที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองทั้งปวง เป็นที่สำราญโดยถ้วนหน้ากัน

วันรุ่งขึ้นเล่าปี่จึงเชิญขงเบ้งมาปรึกษาเพื่อคิดอ่านวางแผนยกกองทัพเข้าตีเอาเมืองเอ็กจิ๋ว ในระหว่างที่ปรึกษากันอยู่นั้นม้าเร็วได้รายงานเข้ามาว่า บัดนี้เดียวล่อได้แต่งให้ม้าเดียวเป็นแม่ทัพพร้อมด้วยม้าตายและเสี่ยวเป็กยกมาช่วยเล่าเจี้ยง บัดนี้กองทัพของม้าเดียวได้ยกเข้าประชิดด่านแสบบึงกวนแล้ว

เบ้งตัดและงักจันซึ่งท่านได้แต่งตั้งให้รักษาด่านได้ป้องกันรักษาด่านไว้เป็นสามารถ แต่เห็นว่าถ้าหากไม่มีกองทัพยกไปหนุนก็อาจจะเสียที่แก่ม้าเดียว เล่าปี่จึงปรึกษาขงเบ้งว่าจะคิดอ่านประการใด ขงเบ้งจึงว่าการ

ซึ่งจะยกเข้าตีเมืองเอ็กจิวก็เป็นการสำคัญ แต่ไม่เร่งด่วนเท่ากับการป้องกันด่านแสบบังก่วนไว้ให้ปลอดภัย ฉะนั้นท่านจงแต่งทหารยกหนุนไปช่วยเบ้งตัดที่ด่านแสบบังก่วนก่อนเถิด

ขงเบ้งได้กล่าวสืบไปว่า มาเจียวบุตรมาแห่งผู้นี้มีฝีมือกล้าแข็งนัก เห็นเดี๋ยวหุยและจูล่งเท่านั้นที่จะรับมือ เอาชนะมาเจียวได้ เล่าปี่จึงว่าในขณะที่จูล่งออกไปเกลี้ยกล่อมหัวเมืองรอบนอก ขณะนี้ยังอยู่ที่ชายทะเล แดนเมืองเตงกั้งยังไม่กลับมา เหลือแต่เดี๋ยวหุยซึ่งออกไปเกลี้ยกล่อมหัวเมืองรอบนอกเสร็จสิ้นกลับมาถึงแล้ว จึงขอให้ท่านจัดแจงแต่งกองทัพตามที่ท่านจะเห็นสมควร

ขงเบ้งจึงว่าซึ่งจะแต่งกองทัพยกไปครั้งนี้จะวามผลพลามาได้ อันเดี๋ยวหุยนั้นมีบุคลิกลักษณะพิเศษ ข้าพเจ้าจะว่ากล่าวกับเดี๋ยวหุยให้ชัดเจนก่อน ท่านอย่าได้ประมาทเลย ขงเบ้งกล่าวสิ้นคำลงก็มีเสียงคนลง จากหลังม้าวิ่งเข้ามาหา ทั้งเล่าปี่ และขงเบ้งมองไปข้างหน้าเห็นเป็นเดี๋ยวหุยตรงเข้ามาคำนับแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่าวว่ามาเจียวยกกองทัพมาประชิดด่านแสบบังก่วน จึงขออาสายกทหารไปจับตัวมาเจียวให้จงได้

ขงเบ้งทำเป็นไม่ได้ยินคำของเดี๋ยวหุย จ้องหน้าเล่าปี่แล้วกล่าวว่า อันมาเจียวผู้นี้มีฝีมือการรบแข็งแกร่งกล้า องอาจนัก เห็นก็แต่กวนอูผู้เดียวที่พอจะรับมือกับมาเจียวได้ จึงขอให้ท่านมีหมายเรียกกวนอูมาแต่เมือง เก่งจิว เพื่อเป็นแม่ทัพยกไปรบกับมาเจียว เดี่ยวหุยเห็นขงเบ้งไม่สนใจความที่กล่าวก็ขุ่นใจ ครั้นได้ฟังคำ ขงเบ้งเป็นเชิงหมิ่นฝีมือก็ยิ่งขุ่นเคือง จึงว่าอันตัวข้าพเจ้านี้ก็มีปัญญาแลฝีมืออยู่บ้าง ครั้นโจโฉคุมทหารถึง ร้อยหมื่นตามมา ณ สะพานเตียงปิ่นเกี้ยว ข้าพเจ้าก็ได้รบด้านท่าน แล้วคิดอ่านทำกลอุบายจนทหารโจโฉ ถอยกลับไป อันมาเจียวนั้นจะมีปัญญาแลฝีมือสักเพียงไร ท่านจึงจำเพาะจะให้กวนอูไป

เดี๋ยวหุยยามนี้ประจวบตั้งข้างงากำลังจะตกมัน ซึ่งถ้าหากตกมันแล้วก็มีกำลังกล้าแกร่งมากกว่าเก่าหลาย เท่านี้ ขงเบ้งประหนึ่งความขงเบ้ง รู้จักก็ริยาอุปนิสัยและอาการของข้างเป็นอย่างไร ได้ฟังคำเดี๋ยวหุยดังนั้น จึงกระหน่ำเพื่อให้ข้างขงเบ้งตัวนี้ตกมันจนมีกำลังควรแก่การศึก จึงแก่งกล่าวว่ครั้นโจโฉคุมทหารร้อย หมื่นตามมา ท่านได้ด้านท่านก็จริงอยู่ แต่เหลือกำลังนัก ซึ่งท่านคิดกลอุบายให้ทหารโจโฉถอยไปนั้น หากข้าศึกไม่ทันคิด แม้โจโจรู้ที่ไหนท่านจะรอดชีวิต ท่านอย่าดูหมิ่นประมาทเลย อันมาเจียวนั้นมีฝีมือ กล้าหาญนัก ครั้นรบกับโจโจตำบลแม่น้ำอุยโหม้น โโจโจเสียที่เป็นหลายครั้งจนโจโจถอดเกราะตัดหมวด เสีย เข้าป้อมเป็นเหล่าทหารจึงหนีมาเจียวได้

สิ้นคำขงเบ้ง ข้างขงเบ้งอย่างเดี๋ยวหุยก็ตกมันเต็มที สีหน้าที่ตาอยู่แล้วยิ่งดำคล้ำแกมแดง นัยน์ตาแดงแดง ดั่งเลือด กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ท่านประมาทข้าพเจ้าทั้งนี้มิชอบ ข้าพเจ้าขอให้ทัพบนไว้แก่ท่าน หากไปทำการครั้งนี้แล้วไม่ได้ช่วยชนะมาเจียวก็ให้ท่านตัดศีรษะข้าพเจ้าเสียเถิด ขงเบ้งเห็นเดี๋ยวหุย ประหนึ่งข้างตกมันเต็มทีควรแก่การแล้ว จึงผ่อนเสียงยอมรับว่าเมื่อตัวท่านขึ้นอาสาและตกลงจะทำทัพ บนดั่งนี้ก็พอที่จะวางใจให้ไปทำการในครั้งนี้ได้

เดี๋ยวหุยจึงเดินเข้าไปทูลถามท่านบนโต๊ะทำงานของเล่าปี่ เขียนทัพบนไว้ไว้แก่ขงเบ้งตามที่ได้กล่าว อาสาทุกประการ เสร็จแล้วส่งหนังสือทัพบนแก่ขงเบ้งด้วยท่าที่ฮึดฮัด ขงเบ้งก็ทำที่เป็นปกติ รับ หนังสือทัพบนของเดี๋ยวหุยพร้อมกับรอยยิ้มที่มุมฝีปาก

อุยเอี้ยนเห็นเหตุการณ์ตลอด พอเห็นขงเบ้งรับหนังสือทัพบนของเดี๋ยวหุยแล้วจึงก้าวเท้ามาตรงหน้าขง เบ้งแล้วกล่าวว่า การศึกที่ด่านแสบบังก่วนคราวนี้ข้าพเจ้าจะขออาสาไปกับเดี๋ยวหุยจะได้ช่วยคิดอ่านทำ การ ขงเบ้งโบกมือเป็นที่ให้อุยเอี้ยนลุกขึ้น และจัดแจงตั้งให้อุยเอี้ยนเป็นกองทัพหน้า คุมทหารห้าร้อย ให้ เดี่ยวหุยเป็นกองกลาง เล่าปี่เป็นกองหลัง ส่วนขงเบ้งจะรักษาด่านกิมก๊กไว้ก่อนเพื่อคอยจูล่ง เมื่อจูล่งยก กลับมาแล้วจะได้ยกกองทัพหนุนตามไป

เล่าปี่และบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงต่างล้าลาขงเบ้ง แล้วออกมาจัดแจงแต่งทหารยกออกจากด่านกิม ก๊ก ตรงไปที่ด่านแสบบังก่วน ถึงด่านแสบบังก่วนแล้วก็ยกทหารเข้าตั้งมั่นอยู่ในด่าน

ครั้นวันรุ่งขึ้นมาเจียวยกทหารออกมาทาบที่หน้าด่าน เล่าปี่จึงให้อุยเอี้ยนออกรบ มาเจียวก็ให้เอียวเป็ก ออกรบกับอุยเอี้ยน นายทหารเอกของทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้สิบเพลงเอียวเป็กด้านท่านกำลังอุยเอี้ยน ไม่ได้จึงชักม้าหนี อุยเอี้ยนเห็นได้ที่จึงขี่ม้าไล่ตามเอียวเป็กไป

ม้าตายเห็นอุยเอี้ยนขี่ม้าไล่ตามเอียวเป็กจึงชักม้าออกสกัด ฝ่ายอุยเอี้ยนไม่รู้จักรับตัวม้าตายและมาเจียวมา ก่อน ครั้นเห็นม้าตายก็สำคัญว่าเป็นมาเจียว จึงละการไล่ตามเอียวเป็กและหันเข้าสู่กับม้าตาย ทั้งสองฝ่าย ต่อสู้กันได้สิบเพลงม้าตายก็ชักม้าหนี อุยเอี้ยนเห็นได้ที่จึงขี่ม้าไล่ตามไปอีก ในขณะที่ม้าตายขับม้าหนี ไปนั้นหันซ้ายเล็งมองด้านหลังเห็นอุยเอี้ยนขี่ม้าไล่ตามเข้ามาในระยะเกาทัณฑ์และมีได้ระมัดระวังตัว จึง

ปลดเกาทัณฑ์ขึ้นลูกเตรียมไว้ พอได้ระยะหวังผลก็เอี้ยวตัวกลับมา ใช้เกาทัณฑ์ยิงไปที่อุยเอียนถูกไหล่ซ้ายอุยเอียน

อุยเอียนขี่ม้าไล่ตามม้าตายด้วยความประมาท ครั้นต้องเกาทัณฑ์แล้วก็ตกใจ รีบควมม้าหนีจะกลับเข้าด่านม้าตายเห็นได้ทีก็ขี่ม้าไล่ตามอุยเอียนไปจนถึงใกล้หน้าด่าน

ฝ่ายเดียวอุยเอียนสังเกตเห็นการณอยู่บนเชิงเทินของด่าน เห็นอุยเอียนเสียที่ขี่ม้าหนีมาตายมาดั่งนั้นจึงลงจากเชิงเทินขี่ม้าพาทหารตรงเข้าสกัดม้าตายไว้ อุยเอียนได้ถือโอกาสนั้นขี่ม้ากลับเข้าไปในด่าน ม้าตายกำลังไล่ตามอุยเอียนอย่างคึกคะนอง ครั้นเห็นนายทหารเล่าปีใบหน้าสีดำ ขี่ม้ามาสกัดไว้ก็ตกตะลึง เดียวอุยเอียนดั่งนั้น จึงร้องถามว่าตัวเป็นทหารมีชื่อใด จึงบังอาจไล่ตามอุยเอียนมาถึงหน้าด่าน จึงบอกมาให้แจ้งแล้วค่อยรบกัน

ม้าตายตื่นจากตะลึงจึงตอบเดียวอุยว่า ตัวเรามีชื่อว่าม้าตายเป็นน้องชายของม้าเฉียว ชาวเมืองเสเหลียงเดียวอุยได้ยินชื่อว่าไม่ใช่ตัวม้าเฉียวและเห็นม้าตายยังหนุ่มนัก จึงว่าตัวท่านเป็นผู้น้อย ไม่ควรคู่กับฝีมือของเรา หากสู้รบกันก็จะตายเปล่า เราจะไว้ชีวิตท่านเร่งกลับไปบอกม้าเฉียวให้ออกมารบกับเราจึงจะควรแก่ฝีมือและศักดิ์ศรีชายชาติทหาร

ม้าตายมัวแต่ตอบคำถามของเดียวอุย แต่ลืมถามชื่อแซ่ของฝ่ายตรงข้าม ครั้นได้ยินคำของเดียวอุยก็โกรธไม่คิดจะถามชื่อแซ่อีกต่อไป ชักม้าปราดเข้าหาเดียวอุย

ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้เพียงสิบเพลง ม้าตายทานกำลังเดียวอุยไม่ได้จึงชักม้าออกจากวงรบ รีบควมหนีจะกลับไปค่าย เดียวอุยเห็นได้ทีก็ไล่ตามไป เล่าปีเกรงว่าเดียวอุยจะคะนองศึกแล้วตั้งอยู่ในความประมาทจะเสียที่แก่ข้าศึก จึงตีม้าล่อสัญญาณให้เดียวอุยกลับเข้าด่าน เดียวอุยได้ยินเสียงสัญญาณก็ขี่ม้าพาทหารกลับเข้าด่านแต่โดยดี แล้วถามเล่าปีว่าพี่เรียกข้าพเจ้าให้ถอยกลับมาด้วยเหตุผลใด เพราะจวนเจียนจะได้ตัวม้าตายอยู่แล้ว

เล่าปีจึงว่าตัวเราเห็นเจ้าว่าวามนัก เกรงว่าจะตั้งอยู่ในความประมาท หากไล่ม้าตายเข้าไปใกล้ค่ายของม้าเฉียวก็อาจถูกข่มโจมตี จึงตีม้าล่อเป็นสัญญาณให้เจ้ากลับเข้ามาในด่าน ทั้งวันนี้เจ้าก็ได้ชัยชนะแก่ม้าตายเป็นอภิมหาชัยอันดีแก่กองทัพแล้ว จงพักผ่อนให้สบายเสียคืนหนึ่ง ในวันพรุ่งนี้จึงค่อยยกไปรบกับม้าเฉียวต่อไป

ฝ่ายม้าตายเมื่อหนีกลับเข้าค่ายแล้วก็ได้รายงานความที่ได้สู้รบกับทหารเล่าปีให้ม้าเฉียวฟังทุกประการ ม้าเฉียวได้ฟังว่าทหารเล่าปีมีฝีมือเข้มแข็งนักก็โกรธ ครั้นรุ่งขึ้นเข้าม้าเฉียวจึงยกทหารออกจากค่ายตรงไปที่ประตูด่าน แล้วให้ทหารตีม้าล่อซ่องกลองขึ้น ร้องทำให้เล่าปียกทหารออกมารบกันนอกด่าน เล่าปีได้ยินเสียงอึงคะนองอยู่ด่านนอกด่าน จึงพาเดียวอุยและแม่ทัพนายกองทั้งปวงขึ้นไปบนเชิงเทิน เห็นทหารเมืองฮันตั้งยกมาตั้งอยู่ที่หน้าด่าน จึงถามทหารว่าตัวนายซึ่งยืนม้าอยู่หน้าทหารทั้งปวงนั้นเป็นผู้ใด ทหารบนเชิงเทินที่รู้จักตัวม้าเฉียวได้ฟังดั่งนั้นจึงตอบว่า นั่นคือม้าเฉียวเป็นบุตรของม้าแห่งแห่งเมืองเสเหลียง

เล่าปีได้ยินว่านายทหารที่ยืนม้าคุมทัพอยู่นั้นคือบุตรชายของม้าแห่งสหายผู้ร่วมก่อการล้มล้างอำนาจของโจโจในเมืองหลวงมาแต่ก่อนก็มีใจยินดีพิเคราะห์ดูรูปลักษณะของม้าเฉียวเห็น ชิงขังสมเป็นทหารหน้านั้นดั่งสียหก ใส่เกราะเงิน ขี่ม้าถือทวนอยู่กลางทหาร เล่าปีมีใจนิยมในยอดขุนพลที่มีลักษณะสมชายชาติทหาร เห็นรูปลักษณะม้าเฉียวดั่งนั้นจึงเอ่ยปากชมว่า บรรดาคนทั้งปวงเลื่องลืออยู่ว่าม้าเฉียวรูปร่างกล้าหาญก็สมเหมือนคำเขาว่า

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกยอดทหารเสือ (ตอนที่373)

เพราะเหตุที่เล่าปีให้งานเหมาะแก่กับคน และใช้คนสมกับงาน จึงทำให้เล่าปีสามารถได้ด่านกิมก๊กซึ่งเป็นด่านสำคัญโดยมิพ้องต้องรบให้เปลืองแรงทหาร แต่ขณะที่เตรียมการจะยกไปตีเมืองเอ๊กจิวซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นเสฉวนก็ทราบข่าวว่าเดียวล่อให้ม้าเฉียว ยกมาตีด่านแฮบั้งก้วน ขงเบ้งจึงจัดแจงกองทัพให้เล่าปีเดียวอุยและอุยเอียนยกหนุนไปช่วยด่านแฮบั้งก้วน เล่าปีเห็นม้าเฉียวบุตรม้าแห่งสหายศึกก็มีใจยินดี เอ่ยปากชมรูปลักษณะของม้าเฉียวเป็นอันมาก

เดียวอุยได้ฟังคำที่เล่าปีเอ่ยปากชมม้าเฉียว จึงเข้ามาจับแขนเล่าปีแล้วว่า อันฝีมือม้าเฉียวนั้นเป็นแต่พอประมาณดอก ข้าพเจ้าขออาสาออกไปรบจับตัวม้าเฉียวให้จงได้

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่าเจ้าจะวู่วามแรงร้อนไปใย เวลานี้ยังเข้าอยู่ ทหารม้าเฉียวยกมายังกระชุมกระชวย จง ร้องจนถึงเวลาบ่าย ให้ทหารม้าเฉียวอ่อนล้าอิดโรยก่อนแล้วค่อยยกออกไปรบ เดียวหุยได้ฟังดังนั้นก็พยักหน้ารับคำเล่าปี ภายในด่านแฮ้งก้วนจึงตั้งสงบนิ่งคอยที่ศึกอยู่

ม้าเฉียวให้ทหารร้องทำทนายให้ข้างในด่านยกทหารออกมารบกัน แต่ไม่มีเสียงฆานดอบและไม่มีทหารใน ด่านยกออกมารบก็วุ่นวายใจ ให้ทหารร้องดาเป็นข้อหยาบชานานาประการ เดียวหุยได้ยินเสียงด่าก็โกรธ ประหนึ่งจะทะยานออกไปกินเนื้อม้าเฉียวเสีย แต่หากเกรงเล่าปีอยู่จึงอดส่าสะกดใจไว้ ม้าเฉียวเห็นทหาร ข้างในด่านไม่ยอมยกออกมารบก็ยิงโกรธ สั่งทหารให้จัดเวรผลัดเปลี่ยนเข้าไปร้องดาที่หน้าด่าน ด่าว่าด้วย ถ้อยคำหมิ่นประมาททหารภายในด่านแฮ้งก้วนว่าซี้ซลดาตาขาวราว กับเต่าที่หดหัวอยู่ในกระดอง จนกระทั่งถึงเวลาบ่ายข้างในด่านก็ยังสงบนิ่งอยู่

เล่าปีสังเกตการณ์อยู่บนเชิงเทินจนถึงเวลาบ่าย เห็นทหารม้าเฉียวอ่อนล้าอิดโรย บ้างนั่ง บ้างเอนตัว บ้าง ล้มตัวลงนอน ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยตามวินัยทัพ จึงสั่งให้เดียวหุยจัดทหารห้าร้อยยกออกไปรบกับม้า เฉียวเดียวหุยได้รับคำสั่งก็ดีใจ รีบคุมทหารยกออกจากด่านตรงไปที่ม้าเฉียว

ฝ่ายม้าเฉียวเห็นเดียวหุยยกทหารออกมาก็โกรธเป็นสัญญาณให้ทหารทั้งปวงถอยกลับไปด้านหลัง เตรียมการที่จะต่อสู้กันด้วยฝีมือทหารเอก เดียวหุยขี่ม้าตรงมาที่หน้าม้าเฉียว แล้วร้องว่าตัวเรานี้ชื่อเดียวหุย ม้าเฉียวมึนงงไม่รู้จักกูหรือไม่ กล่าวแล้วเดียวหุยก็เขย่าวทวนในมืออย่างคึกคะนอง ม้าเฉียวได้ฟังคำเดียวหุยและ เห็นกิริยาทำที่ดังนั้นจึงตอบกลับไปว่า ตัวกูนี้เป็นบุตรขุนนางสืบทอดมาหลายชั่วอายุคนแล้ว เหตุใดจะต้อง ไปรู้จักมึงซึ่งเป็นชาติบ้านนอกด่าซ้ำ ทุพพลด้วยเล่า

เดียวหุยได้ฟังคำดูหมิ่นดังนั้นก็โกรธ กระด้นม้าปรีเข้ารบกับม้าเฉียว ม้าเฉียวเห็นเดียวหุยกรายทวนเข้ามา ก็กระทับโกลนม้าเข้ารบกับเดียวหุยอย่างดุเดือด

ทั้งสองฝ่ายต่อสู้ด้วยเพลงทวนบนหลังม้าอย่างแคล่วคล่องว่องไว งามสง่าราวทหารเทพยดาต่อสู้กัน ทหารของทั้งสองฝ่ายเห็นตัวนายสู้รบกันอย่างดุเดือดแคล่วคล่องว่องไวดังนั้นก็พากันโห่ร้องสนับสนุนตัว นายของแต่ละฝ่ายก็ก้องทั้งท้องทุ่ง

เพลงรบของทั้งสองฝ่ายเยื้องกรายไปมา รวดเร็วเฉียบขาด แต่หนักหน่วงจนผ่านไปถึงร้อยเพลง ก็ไม่มี ฝ่ายใดเพลี่ยงพล้ำเสียที เล่าปียืนสังเกตการรบอยู่บนเชิงเทิน เห็นสองทหารเสือสู้รบกันเป็นที่สาธุตา ก็มีความเบิกบานใจยิ่งนัก อุทานขึ้นอย่างลึมดว่าช่างสู้รบกันแคล่วคล่องว่องไว สมเป็นยอดทหารเสือ กระไรหนอเราจะได้อุ้มม้าเฉียวไว้ พอสิ้นคำอุทานเล่าปีก็ได้คิดว่าหากสู้รบกันต่อไป แม้นฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เสียทีก็จะเสียยอดทหารเสือไปคนหนึ่ง คำนี้ดังนั้นแล้วเล่าปีจึงให้ตีม้าล่อเรียกเดียวหุยกลับเข้าด่าน

สองทหารเสือกำลังสู้รบกันอย่างคึกคัก ครั้นได้ยินเสียงสัญญาณจากในด่านให้พักรบ ต่างฝ่ายต่างสมกับ เป็นชายชาติทหาร และมีจิตใจเป็นสุภาพบุรุษ จึงต่างชักม้าแล้วพากันถอยกลับไปยังที่ตั้งของตนเดียวหุย กลับเข้าไปในด่านแล้วถอดเสื้อเกราะออกจากตัว นั่งพักให้คลายร้อนอยู่ครู่หนึ่ง จึงขึ้นม้าพาทหารยก ออกไปนอกด่านอีกคำรบหนึ่ง ม้าเฉียวพักรบเพื่อให้คลายร้อน พอเห็นเดียวหุยขี่ม้าออกมาทำรบดังนั้น จึง ขี่ม้าตรงเข้าหาเดียวหุย

ทั้งสองฝ่ายได้สู้รบกันบนหลังม้าอีกหลายเพลง ในขณะที่ม้าเฉียวนั้นแต่งตัวใส่เสื้อเกราะเต็มกระบวนรบ แต่เดียวหุยกลับสู้รบโดยไม่ใส่เสื้อเกราะ เล่าปีได้ยินเสียงกลองศึกดังขึ้นที่นอกด่านอีกคำรบหนึ่งจึงขึ้นไป บนเชิงเทิน เห็นเดียวหุยออกรบกับม้าเฉียวโดยไม่ใส่เสื้อเกราะก็เกรงว่าจะพลาดพลั้งเสียทีแก่ม้าเฉียว ทั้ง เห็นว่าทั้งสองฝ่าย ได้ต่อสู้กันต่อถึงร้อยเพลงแล้วจึงให้ทหารตีม้าล่อเป็นสัญญาณให้พักรบอีกครั้งหนึ่ง และลงมาขี่ม้าพาทหารออกไปที่หน้าด่าน

ทั้งสองฝ่ายได้ยินเสียงสัญญาณพักรบจึงต่างพากันปลีกม้าถอยออกจากลานรบ เดียวหุยขี่ม้าตรงเข้ามาหา เล่าปี แต่ไม่ทันที่จะพูดจาประการใด เล่าปีก็กล่าวขึ้นก่อนว่าวันนี้สองยอดทหารเสือสู้รบกันถึงสองร้อย เพลงแล้ว พี่เกรงว่าเจ้าจะเหนื่อยจึงให้ตีม้าล่อสัญญาณพักรบ ทั้งบัดนี้เป็นเวลาบ่ายแล้ว สมควรที่จะกลับ เข้าไปในด่านก่อน

เดียวหุยได้ฟังดังนั้นก็แย้งว่าข้าพเจ้าได้อาสาที่ออกมารบกับม้าเฉียว และจะจับตัวม้าเฉียวให้จงได้ การ ต่อสู้เพิ่งผ่านไปได้เพียงสองร้อยเพลงแต่ยังไม่ปรากฏผลแพ้แลชนะ จะพักรบสืบไปไม่สมควร ข้าพเจ้าจะ ขอออกไปรบกับม้าเฉียวอีกกระบวนหนึ่ง กล่าวแล้วเดียวหุยก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันฮึดฮัดใครจะออกไปรบกับม้า เฉียวให้จงได้

เล่าปีเห็นดังนั้นจึงว่า วันนี้เป็นเวลาเย็นแล้ว ขอบที่จะกลับเข้าไปในด่าน พักผ่อนให้เป็นที่สบายต่อวันพรุ่งนี้ ค่อยยกออกมารบกินใหม่ เดียวหุยกำลังคะนองในการสู้รบกับม้าเจียว เพราะหลายปีที่ผ่านมานี้ยังไม่เคยเผชิญหน้าคู่ศึกที่ฝีมือกล้าแกร่งทัดเทียมเสมอด้วย ม้าเจียวเลย ทั้งน้ำใจก็ใคร่ได้ชัยชนะแก่ม้าเจียว ดังนั้นถึงเล่าปีจะหัดทานประการใด เดียวหุยก็ยังฮึดฮัดอยากจะรบกับม้าเจียวทำเดียว

เดียวหุยเห็นเล่าปีนั่งอยู่จึงกล่าวสลับไปว่า วันนี้เวลาเย็นก็ดีแล้ว จะได้รับกันโดยไม่ร้อนด้วยแสงแดด ข้าพเจ้าจะไม่กลับเข้าไปในด่าน จะรบกับม้าเจียวก่อน หากถึงเวลาค่ำแล้วยังไม่แพ้ชนะก็ขอให้พี่สังหารจุดคบไฟให้สว่าง จะได้รับกันให้รู้แพ้แพ้ชนะ

เล่าปีเห็นเดียวหุยฮึดฮัดจะเอาชนะม้าเจียวให้จงได้ก็หวนรำลึกถึงคำขงเบ้งที่กล่าวคำกระตุ้นเดียวหุย ประหนึ่งกระตุ้นช้างชนะงาให้ตกมัน ถึงแม้ความจะรั้งเหนียวประการใดก็ไม่อยู่ จึงได้แต่สายศีรษะในขณะนั้นพระสุรียันเริ่มคล้อยต่ำล้นขอบฟ้าเบื้องประจิม เอื้อมหัดถ์ความมืดแห่งราตรีได้แผ่ปกคลุมไปทั่วทั้งปริมณฑล เดียวหุยเห็นเล่าปีไม่ต่อถ้อยร้อยคำสลับไปจึงขอเปลี่ยนม้ากับเล่าปีเพราะม้าซึ่งสู้รบกับม้าเจียวตลอดทั้งวันนั้นได้อ่อนแรงลง เล่าปีก็ให้เดียวหุยเปลี่ยนม้าอย่างเต็มใจ

ทางฝ่ายม้าเจียว ครั้นแยกจากเดียวหุยแล้วก็กลับเข้าไปในค่าย ยิ่งคิดถึงการสู้รบก็ยิ่งแค้นเดียวหุย คิดจะเอาชนะเดียวหุยให้จงได้ ไม่อยากทอดเวลาให้ฟ้าสว่างสลับไป คิดดังนั้นแล้วม้าเจียวจึงสังหาร ให้เอามาเปลี่ยน แล้วขี่ม้าพาทหารออกไปที่หน้าด่าน เห็นเดียวหุยยืนม้าคอยท่าอยู่ก็ดีใจ เดียวหุยเห็นม้าเจียวขี่ม้าเข้ามาในระยะใกล้จึงร้องบอกแก่ม้าเจียวว่าค่าวันนี้สองเราจมาสู้รบกันให้สิ้นฝีมือ แม้นจับมึงไม่ได้ กูจะไม่ยอมกลับเข้าด่าน ม้าเจียวก็ร้องตอบกลับมาว่า กูก็เหมือนกัน แม้นจับมึงไม่ได้ก็จะไม่ยอมกลับไปค่ายเป็นอันขาด

ในขณะนั้นท้องฟ้าเริ่มมืด ทหารของทั้งสองฝ่ายได้จุดคบไฟให้สว่างจุดกลางวัน ม้าเจียวและเดียวหุยชักม้าเข้ารบกันอย่างดุเดือด เป็นคารบที่สาม แต่ครั้นรบกันได้เพียงยี่สิบเพลงม้าเจียวก็ชักม้าหนีออกจากลานรบ เดียวหุยเห็นม้าเจียวชักม้าหนีก็ขี่ม้าไล่ตามไป แต่เดียวหุยวันนี้ได้เปลี่ยนแปลงจากเดียวหุยในวันก่อน ในขณะที่ขี่ม้าไล่ตามไปนั้นใจก็คิดว่าม้าเจียวกับเราสู้รบกันถึงสองร้อยเพลงยังไม่แพ้แพ้ชนะ ค่าวันนี้รบกันได้เพียงยี่สิบเพลงแต่กลับชักม้าหนีไป เห็นจะเป็นกลอุบายสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นมั่นคง

เดียวหุยคำนึงดังนั้นแล้วก็คิดป้องกันระวังตัวมิได้ประมาท มือหนึ่งกุมบังเหียนบังคับม้าไล่ตามม้าเจียว แต่อีกมือหนึ่งก็กุมทวนไว้แน่น สายตาก็เขม่นมองอาภักปิริยาม้าเจียวไม่ให้คลาดสายตา จนม้าของเดียวหุยกวาดเข้าไปใกล้กับม้าของม้าเจียว

ม้าเจียวสังเกตเห็นเดียวหุยไล่ตามเข้ามาใกล้ จึงเอาอาวุธกระบองเหลี่ยมที่คาดอยู่ข้างม้าชดไปตีเดียวหุย แต่เดียวหุยระมัดระวังตัวอยู่ก่อนแล้ว เห็นดังนั้นจึงเอาทวนปิดกระบองเหลี่ยมตกลงข้างทางแล้วเดียวหุยจึงทำที่ชักม้าหนีกลับ ม้าเจียวเห็นดังนั้นก็สำคัญว่าเดียวหุยตกใจกลัวจึงขี่ม้าไล่ตามเดียวหุยไป

ในขณะที่ขี่ม้าหนีเดียวหุยก็ขึ้นเกาทัณฑ์เตรียมพร้อมไว้ในมือ ครั้นสังเกตเห็นม้าเจียวขี่ม้าเข้ามาในระยะเกาทัณฑ์แล้วจึงเอี้ยวตัวกลับหลังยิงเกาทัณฑ์ไปที่ม้าเจียว

ม้าเจียวขี่ม้าตามเดียวหุยแต่ตั้งอยู่ในความระมัดระวังตัวมิได้ประมาทเช่นเดียวกัน เห็นเดียวหุยยิงเกาทัณฑ์ตรงมาก็ใช้ทวนปิดเกาทัณฑ์ตกลงกับพื้นแล้วชักม้ากลับไปชุมนุมทหารที่ตั้งรออยู่ที่ลานรบ ส่วนเดียวหุยก็ขี่ม้าไปที่ชุมนุมทหารของฝ่ายตัวเช่นเดียวกัน

ขณะนั้นเป็นเวลาสองยามเศษ เล่าปีเห็นทั้งสองฝ่ายอ่อนล้าอดโรยลง ทั้งน้ำใจก็ไม่ประสงค์ที่จะให้สองทหารเสือสู้รบกันจนแตกหัก ด้วยน้ำใจลึกลับหวังจะได้ตัวม้าเจียวไว้ทำราชการในภายหลัง จึงคิดผูก น้ำใจทหารทั้งสองฝ่ายไว้ ดังนั้นเล่าปีจึงขี่ม้าออกไปข้างหน้าทหารแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังราวกับเป็นผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่ายว่า เวลาวันนี้ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันอย่างองอาจกล้าหาญสง่างามสมเป็นยอดทหารเสือ เป็นที่ชื่นชมยินดีของเราและเหล่าทหารทั้งปวง บัดนี้เป็นเวลาศึกดินลวงเที่ยงคืนแล้ว ทั้งสองฝ่ายขอบที่จะกลับเข้าไปพักผ่อนให้เป็นที่สำราญเสียดินหนึ่ง ต่อรุ่งเช้าจึงค่อยรบกันอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้ปรากฏเกียรติยศสลับไปภายหลัง

เสียงเล่าปีเปี่ยมด้วยความเมตตาและนุ่มนวล ตั้งอยู่ในความเป็นนราธิบดี ทหารทั้งสองฝ่ายได้ยินเสียงเล่าปีเสนาะสอด จึงพากันนั่งเสียบสดับฟังคำเล่าปีจนสิ้นความ ก็พากันนิยมนิยมความเป็นผู้ใหญ่และโอบอ้อมอารีของเล่าปีโดยถ้วนหน้ากัน จากนั้นต่างฝ่ายจึงพากันยกกลับเข้าที่ตั้ง

พอรุ่งขึ้นเดียวหุยออกมารอเล่าปีตั้งแต่เช้า เพื่อขออนุญาตจัดแจงทหารออกไปรบกับม้าเจียว พักหนึ่งเล่าปีก็ออกมาพบกับเดียวหุย พอเริ่มทักทายกันทหารรักษาการณ์ก็เข้ามารายงานว่า บัดนี้ขงเบ้งยกกองทัพ

หนูนมาถึงแล้ว กำลังจะไปที่ศาลาบัญชาการ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีรีบออกมาต้อนรับขงเบ้ง เชิญเข้าไปนั่งปรึกษากันในศาลาว่าราชการของด่านแฮ้งก้วน แล้วเล่าความซึ่งเดี๋ยวหุยได้สู้รบกับม้าเจียวให้ขงเบ้งฟังทุกประการ

ขงเบ้งฟังความสิ้นแล้วจึงว่า อันม้าเจียวนั้นมีมือกล้าหาญนัก แม้จะรบกับเดี๋ยวหุยจะนี้ อุปมาเหมือนหนึ่งเสือสองตัวสู้กัน เห็นจะเพลิงข้างหนึ่งเป็นมันคง ข้าพเจ้าจะขอคิดกลอุบายให้ม้าเจียวเข้ามาหาท่านโดยดี อันน้ำใจเล่าปีใครได้ม้าเจียวไว้ทำราชการมาตั้งแต่ต้น ครั้นได้ฟังคำขงเบ้งต้องด้วยอัธยาศัยก็มีความยินดียิ่งนัก รีบกล่าวว่าความเห็นของขุนซื่อตั้งนี้ต้องใจข้าพเจ้ายิ่ง ด้วยนับแต่เวลาแรกที่ได้พบม้าเจียว ประจักษ์ซึ่งฝีมือสู้รบรวดเร็ว เด็ดเดี่ยวกล้าหาญแล้วก็ใคร่ได้ตัวไว้รับราชการ ขอฟังสติปัญญาท่านคิดอ่านแผนการอุบายให้ได้ตัวม้าเจียวแต่โดยดีเถิด

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็อมยิ้มแล้วว่า อันเดี๋ยวล่อเจ้าเมืองฮันตั้งนี้เป็นคนมีน้ำใจกำเรียบในยศศักดิ์วาสนา คิดตั้งตัวเป็นใหญ่ในแผ่นดินแต่ไม่รู้จักคบหาผู้คน ไม่รู้จักใช้คน และไม่รู้จักเลี้ยงดูผู้คน ถึงจะใช้คนก็ไม่เคยไว้วางใจใคร ผู้ใดทำความดีก็ไม่มีบำเหน็จความชอบ มุ่งแต่จะตอบสนองให้กับพวกสอพลอปอบัน ดังนั้นจึงมีคนพาลสันดานหยาบเหลวไหลเลอะเทอะอยู่กับเดี๋ยวล่อเป็นอันมาก คนฉะนี้ไม่มีทางเป็นใหญ่ในแผ่นดินได้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย ดีท่ายครว (ตอนที่374)

เล่าปียกกองทัพไปป้องกันด่านแฮ้งก้วนและให้เดี๋ยวหุยออกรบกับม้าเจียว ครั้นได้เห็นบุคลิกลักษณะทางท่าการรบของม้าเจียว สมเป็นยอดทหารเสือก็ตั้งใจใคร่จะได้ตัวม้าเจียวไว้ในราชการ ครั้นการรบในวันใหม่จะเริ่มขึ้นขงเบ้งก็ยกมาถึง และเสนอแผนการที่จะให้ม้าเจียวต้องเข้ามาสวามิภักดิ์แต่โดยดี เล่าปีได้ฟังก็มีความยินดี ถามถึงแผนการจากขงเบ้ง

ขงเบ้งจึงว่าเดี๋ยวล่อนี้มีที่ปรึกษาผู้หนึ่งเป็นที่ไว้วางใจเชื่อถือมีชื่อว่าเอียวสง อันเอียวสงผู้นี้เป็นคนโลภโมโทสันเห็นแต่จะได้ทรัพย์สิ่งสินไว้เป็นประโยชน์ตน ก็สามารถยอมพลีกายใจทำการใดๆ ก็ได้ จึงขอให้ท่านแต่งสินบนอันเป็นที่ต้องใจ แล้วให้คนถือหนังสือลอบไปให้เอียวสง ขอให้เอียวสงยุยงเดี๋ยวล่อว่า ตัวท่านยกกองทัพมานี้จะตีเอาแต่เมืองเสฉวน หัวใจจะช่วยแก้แค้นซึ่งเล่าเจียงให้ฆ่ามารดาเดี๋ยวล่อเสีย แม่เล่าเจียงเจ้าเมืองเสฉวนจะให้มาว่ากล่าวสิ่งใดแก่เดี๋ยวล่อก็อย่าให้เอาธุระเลย ถ้าท่านได้เมืองเสฉวนแล้ว จะตั้งใจบำรุงให้เดี๋ยวล่อขึ้นเป็นเจ้าในเมืองฮันตั้งจงได้ แล้วให้เดี๋ยวล่อมีหนังสือมาหาตัวม้าเจียวกลับไป

ขงเบ้งได้เสนอแผนการต่อไปว่า ในช่วงที่ม้าเจียวจะเลิกทัพกลับไปเมืองฮันตั้งนั้น ข้าพเจ้าจะคิดอ่านแผนการอุบายเกลี้ยกล่อมเอาตัวม้าเจียวให้มาสวามิภักดิ์กับท่านให้จงได้

เล่าปีได้ฟังแผนการอุบายดีท่ายครวม้าเจียวตั้งนั้นก็มีความยินดี จึงแต่งหนังสือตามคำของขงเบ้งแล้วจัดแจงเงินทองข้าวของ แพรพรรณอย่างดีเป็นจำนวนมาก ให้ขุนเขียนถือหนังสือและข้าวของเหล่านั้นลอบเอาไปให้แก่เอียวสงที่เมืองฮันตั้ง

ขุนเขียนนักการทูตคนสำคัญของเล่าปีรับธุระแล้วก็รีบเดินทางไปหาเอียวสง ครั้นได้พบกับเอียวสงก็คำนับตามประเพณี แล้วว่าเล่าปีนายข้าพเจ้ามอบหมายธุระให้ข้าพเจ้ามาคำนับท่าน ไหว้วานให้ช่วยส่งหนังสือแก่เดี๋ยวล่อ ส่วนของกำนัลทั้งปวงนี้เล่าปีขอมอบเป็นการคารวะแก่ท่าน ขอจงรับเอาน้ำใจไมตรีของเล่าปีเถิด

เอียวสงเป็นคนโลภโมโทสัน เห็นทรัพย์สินข้าวของเงินทองเป็นอันมากก็หัวใจพองโต สายตาเปล่งประกายด้วยความโลภ เห็นธุระของขุนเขียนเป็นแค่ผงธุลีก็รีบรับคำ แล้วสั่งให้คนรับใช้รับขนข้าวของทั้งปวงเข้าไปเก็บ และพาขุนเขียนเข้าไปหาเดี๋ยวล่อตั้งแต่นั้น

ครั้นไปถึงเดี๋ยวล่อเอียวสงได้คำนับตามประเพณี แล้วกล่าวว่าบัดนี้เล่าปีให้ขุนเขียนถือหนังสือฝากไมตรีมาถึงท่าน ขุนเขียนได้ถือจิ้งหะนั้นคำนับเดี๋ยวล่อตามธรรมเนียม ในขณะที่เอียวสงก็ส่งหนังสือของเล่าปีให้แก่เดี๋ยวล่อ เดี่ยวล่อรับเอาหนังสือมาอ่านทราบความแล้วจึงถามว่า ตัวเล่าปีนั้นเป็นแต่นายทหารกองนอก เหตุใดจึงบังอาจลวงว่าจะช่วยท่านบำรุงเราให้เป็นเจ้านั้น เกินกำลังความคิดและศรัทธินัก เอียวสงไม่เปิดโอกาสให้ขุนเขียนตอบความ และชิงตอบเสียเองว่าเล่าปีนั้นเป็นนายทหารก็จริงแต่เป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหียนเต๋ พระเจ้าเหียนเต๋นับถือว่าเป็นอา แล้วเล่าปีจะพิชิตทุกสิ่งใด พระเจ้าเหียนเต๋ก็ชอบพระอัชฌาศัย ข้าพเจ้าเห็นว่าเล่าปีได้ออกปากไว้แล้ว ก็คงจะช่วยกันท่านบำรุงท่านให้ขึ้นเป็นเจ้าได้

เอียวสงเป็นคนโลกในทรัพย์ พอได้ทรัพย์ก็สามารถพิชิตทุกประการได้ตั้งใจปรารถนา ส่วนเดียวล่อผู้เป็นนายก็เป็นคนโลกในยศศักดิ์ ต้องการตั้งตัวเป็นเจ้าของมาช้านาน พอได้ฟังคำของเอียวสงว่าเล่าปีเป็นเชืงวงศ์ของฮ่องเต้ สามารถพิชิตทุกให้พระเจ้าเหียนเต้ตั้งแต่งตั้งให้ขึ้นเป็นเจ้าได้ก็สมกับความคิดที่มีมาแต่ก่อนก็เคลิบเคลิ้มไปกับคำกล่าวของ เอียวสง จึงมีความยินดียิ่งนัก

เดียวล่อกำเริบความคิดดังนั้นแล้ว จึงตบปากรับคำกับขุนเขียนว่าการของนายท่านเพียงเท่านี้อย่าได้วิตกไปเลย ตัวเรากับเล่าเจียงก็เป็นอริกันมาแต่ก่อน เราจะเรียกทัพม้าเจียวกลับมาในทันที ขุนเขียนและเอียวสงเห็นการสำเร็จสมกับศรัทธาที่รับมาแต่เล่าปีก็มีความยินดี คำนับลาเดียวล่อแล้วพากันกลับออกไป เอียวสงยังติดใจในทรัพย์สิ่งสินบน ทั้งเห็นผลประโยชน์ในเบื้องหน้าจะมีมาเป็นอันมากก็คิดผูกน้ำใจขุนเขียน จึงเอ่ยปากชวนขุนเขียนให้ไปพักคอยฟังข่าวที่บ้าน ขุนเขียนเองก็เห็นว่ากรไปพักอยู่ที่บ้านของเอียวสงจะเป็นประโยชน์แก่การใหญ่ของเล่าปีและจะได้ถือโอกาสนี้กำหนดแผนการกับเอียวสงสืบไป จึงรับคำเอียวสงด้วยความยินดี

ฝ่ายเดียวล่อตบปากรับคำขุนเขียนแล้วจึงให้ม้าเร็วถือหนังสือไปถึงม้าเจียวให้รีบยกกองทัพกลับเมืองฮันตั้ง แต่ม้าเจียวกำลังศึกคณองกับการศึกใครจะต่อสู้กับเดียวล่อให้รู้แพ้แลชนะจึงไม่ยอมยกทัพกลับ และสั่งม้าเร็วให้กลับไปรายงานเดียวล่อว่าขอผ่อนเวลาทำการศึกให้ได้ชัยชนะก่อน แล้วจะยกกองทัพกลับไปเมืองฮันตั้ง

เดียวล่อรับรายงานจากม้าเร็วแล้วก็ชื่นใจ สั่งม้าเร็วให้กลับไปเรียกตัวม้าเจียวอีกสองสามครั้ง ม้าเจียวก็ไม่ยอมยกกองทัพกลับ ยังคงอ้างเหตุผลว่าขอทำศึกให้ได้รับชัยชนะมีความชอบก่อนแล้วจึงจะกลับ ความอันเป็นไปดังกล่าวนั้นทราบถึงเอียวสง ได้ปรึกษาหารือกับขุนเขียนแล้ว เอียวสงจึงเข้าไปหาเดียวล่อ แล้วว่าอันม้าเจียวนั้นเป็นคนหากตัญญูไม่ ซึ่งท่านให้ไปหาตัวมิได้ยกกองทัพกลับมานั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าม้าเจียวจะเอาใจออกหากท่านเป็นมั่นคง ให้ท่านคิดอ่านระวังตัวจงดี

เดียวล่อได้ฟังคำเอียวสงก็เกิดความลังเลสงสัยม้าเจียว แต่ไม่ตอบถ้อยคำประการใด เอียวสงรู้น้ำใจนายเป็นอย่างไร เห็นอาการ ดั่งนั้นก็รู้ว่าไฟแห่งความสงสัยไม่ไว้วางใจม้าเจียวได้ครุ่นขึ้นในใจเดียวล่อแล้ว จึงคำนับลาเดียวล่อกลับไปบ้าน แล้วแต่งผู้คนออกไปชวนชวนนิทาปล่อยข่าวว่าม้าเจียวเป็นคนมีความอกตัญญู ฉวยโอกาส ที่เดียวล่อให้คุมทหารยกไปด่านแสบบังกวนจะยึดเอาเมืองเสฉวนเสียเอง เพื่อช่องสุ่มกำลังแล้วยกไปตีเมืองฮูโตเพื่อแก้แค้นโจโจที่ซำบิดา

คำเล่าข่าวลือแพร่ระบาดอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าไฟป่า คนทั้งปวงล้วนเอ่ยปากบอกกล่าวต่อ ๆ กันไปว่าเขาวัวม้าเจียวเช่นนั้น เมื่อข่าวแพร่หลายมาจากทุกทิศทางเป็นหลายกระแสเข้าไปถึงหูของเดียวล่อความตรงกันไฟแห่งความลังเลสงสัยที่มีอยู่ในใจครุ่นอยู่แล้วนั้นก็คุโชนโชนโตขึ้น

เดียวล่อจึงเชื่อไปตามคำลือว่าเหตุที่ม้าเจียวขัดคำสั่งถึงสองสามครั้ง ไม่ยอมยกกองทัพกลับก็เพราะมีเจตนาจะยกไปตีเมืองเสฉวน เพื่อช่องสุ่มกำลังไปล้างแค้นโจโจให้กับบิดา อานภาพของข่าวลือทำให้แผนการของเอียวสงบรรลุผลสำเร็จ เดียวล่อเชื่อข่าวลือแล้วจึงเรียกเอียวสงเข้ามาปรึกษาว่าคนทั้งปวงกล่าวขานเรื่องม้าเจียวทั่วไปดังนี้ ท่านจะมีความเห็นเป็นประการใด

เอียวสงเป็นคนเจ้าเล่ห์ ได้ฟังคำเดียวล่อดังนั้นก็กล่าวว่า ข้าพเจ้าก็ได้ฟังข่าวสมดังคำท่าน ซึ่งท่านคิดอ่านว่าม้าเจียวจะทรยศนั้นช่างปรีชาสามารถนัก แล้วว่าเพื่อทดสอบลองใจของม้าเจียวเป็นขั้นสุดท้ายขอให้ท่านมีหนังสือไปถึงม้าเจียว ตั้งเงื่อนไขสามประการให้ม้าเจียวปฏิบัติ ข้อหนึ่ง ให้ม้าเจียวเร่งทำศึกให้ได้ชัยชนะแก่เล่าปีโดยเร็วที่สุด ข้อสอง เมื่อได้ชัยชนะแก่เล่าปีแล้วให้รีบยกไปตีเมืองเสฉวน ข้อสาม เมื่อได้เมืองเสฉวนแล้วมั่นใจว่าเล่าเจียงจะหนีก็ให้ม้าเจียวติดตามตัดศีรษะเล่าเจียงกลับมาเมืองฮันตั้ง ถ้าหากม้าเจียวทำการสำเร็จตามเงื่อนไขทั้งสามประการก็จะปูนบำเหน็จให้เป็นอันมาก แต่ถ้าขาดไปแม้ข้อใดข้อหนึ่งก็จะประหารชีวิตม้าเจียวเสีย

เอียวสงเห็นเดียวล่อนั่งฟังอย่างสงบนั้นก็รู้อัธยาศัยว่าเดียวล่อคล้อยตาม จึงส่ายสับไปว่าเพื่อป้องกันม้าเจียวทรยศคิดร้ายต่อท่าน ขอบที่จะให้เดียวล่อนั่งท่านยกทหารออกไปซัดดาทัพม้าเจียวไว้ทุกด้านทุกตำบล หากมั่นใจว่าม้าเจียวไม่สุจริตคิดทำร้ายท่านก็จะป้องกันแก้ไขได้ทัน เดียวล่อได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ สั่งการให้จัดแจงตามข้อเสนอของเอียวสงทุกประการ

อันเงื่อนไขสามประการนี้ดูภายนอกข้างดีเลิศงดงามเป็นประโยชน์แก่เดียวล่อยิ่งนัก แต่เนื้อแท้ก็คือการบีบบังคับให้ม้าเจียวกระทำในสิ่งที่ไม่ได้ ทั้งการจัดทหารซัดดาทัพไว้ทุกด้านทุกตำบลก็คือการแสดงความไม่ไว้วางใจในกรณีที่มาเจียวจะยกกองทัพกลับ

ดังนั้น ในทันทีที่มาเฉียวได้เห็นหนังสือเงื่อนไขของเตียวล่อแล้วก็เกิดความวิตกกังวล จึงปรึกษาด้วยม้าตายผู้นองว่าเตียวล่อมีหนังสือคาดโทษมาหนักหนาถึงสามประการดังนี้ เกิดแต่ความโกรธ ที่ตัวเราไม่ยกกองทัพกลับไปตามคำสั่ง การซึ่งจะทำให้สำเร็จตามเงื่อนไขทั้งสามข้อนั้น ยากที่จะทำให้สำเร็จได้ จึงควรจะรีบเลิกทัพกลับไปเมืองฮันตั้งจึงจะพ้นโทษ

ม้าตายได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ ดังนั้นสองพี่น้องทนายาทของม้าแท่งขุนพลผู้ภักดีแห่งราชวงศ์ฮั่นจึงเลิกทัพจะยกกลับไปเมืองฮันตั้ง เมื่อเตียวล่อให้ม้าเร็วถือหนังสือไปถึงมาเฉียวนั้น เอียวสงได้แต่ง ทหารคนสนิทพร้อมขบวนไปด้วย พอทราบความทหารคนสนิทของเอียวสงจึงรีบรายงานให้เอียวสงทราบ

เอียวสงทราบความแล้วจึงแต่งคนออกไปพบขบวนพลขี่ม้าล่อว่ามาเฉียวโกรธเตียวล่อที่ให้เลิกทัพกลับไป จึงยกทัพกลับมาหวังจะยึดเอาเมืองฮันตั้ง จากนั้นจึงประสานงานกับแม่ทัพเมืองฮันตั้งให้จัดส่งทหารเพิ่มเติมไปขัดดาทัพมาเฉียวไว้ทุกด้านทุกตำบลอีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งสั่งกำชับว่าให้ป้องกันมิให้ทหารมาเฉียวล่วงล้ำแดนเมืองฮันตั้งได้แม้แต่คนเดียว

พอกองทัพมาเฉียวยกมาถึงด่านปลายแดนเมืองฮันตั้ง ทหารซึ่งรักษาด่านก็ไม่ยอมให้เข้าด่าน ตั้งขัดดาทัพแข็งขันไม่ยอมพุดจา มาเฉียวจะชี้แจงประการใดก็ไม่ยอมรับฟัง กลับสั่งทหารให้ขึ้นรักษาการณ์บนเชิงเทินและกำแพงด่านอย่างแข็งขันทั้งกลางวันและกลางคืน

มาเฉียวพบกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดดังนั้นก็หวาดวิตก เพราะจะยกเข้าไปในด่านก็ไม่ได้ หากยกกลับไปรบกับเล่าปี่ที่ด่านแฮ้งก้วน ก็เกรงว่าเตียวล่อจะยิงส่งสัย จะทำการในทางหนึ่งทางใดก็คิดไม่ตก มาเฉียวจึงมีความกลุ้มและกังวลเป็นอันมาก ขณะที่ในใจก็คิดว่าการที่เตียวล่อตั้งเงื่อนไขเป็นฉกรรจ์ถึงสามประการได้แผ่เร้นไว้ซึ่งเจตนาร้ายหมายสังหารมาเฉียวเสีย ทั้งการที่ให้ทหารขัดดาทัพไว้ก็คือการไม่ไว้วางใจให้ยกเข้าไปในแดนเมืองฮันตั้ง อันตัวเราก็กำพร้าบิดา บุตรสืบสายสกุลก็สิ้นแล้ว หากถูกเตียวล่อสังหารในเลยวิญญูณเราจะกล่าพบหน้าบิดาในโลกได้ มาเฉียวยังคิดก็ยิ่งกลุ้มจนหมกไหม้หม่นหมอง ได้แต่ตั้งค่ายสงบนิ่งอยู่ที่หน้าด่าน

ความอันเป็นไปในกองทัพของมาเฉียวและเมืองฮันตั้งตกอยู่ภายใต้การสอดแนมอย่างละเอียดถี่ถ้วนของขงเบ้ง ครั้นขงเบ้งทราบรายงานความเป็นไปทั้งปวงแล้ว จึงกล่าวแก่เล่าปี่ว่า บัดนี้มีมาเฉียวตกในที่อันสิ้นความคิดแล้ว ข้าพเจ้าขออาสาท่านไปเกลี้ยกล่อมมาเฉียวให้เข้ามาสวามิภักดิ์แก่ท่านเล่าปี่จึงว่าเวลานี้เป็นยามหน้าศึก ตัวท่านกับมาเฉียวก็ได้คุ้นเคยกันมาแต่ก่อน เกรงว่าจะเกิดอันตราย ตัวท่านอุปมาเหมือนหนึ่งดวงใจเรา ซึ่งท่านจะไปเกลี้ยกล่อมมาเฉียวนั้น เกลือกจะมีความอันตรายสิ่งใดมา เราจะได้ความเตือนเตือน

เล่าปี่กล่าวลั่นคำลงทหารรักษาการณ์ก็วิ่งเข้ามารายงานว่า ขณะนี้มีผู้ถือหนังสือของจูล่งจะมาส่งแก่ท่านเล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เรียกเอาหนังสือของจูล่งมาเปิดอ่านดูก็รู้ความว่า จูล่งได้ให้ลิ้นขาวเมืองเสฉวนซึ่งรู้จักสนิทคุ้นเคยมาแต่ก่อน ถือหนังสือของจูล่งฝากฝังให้ลิ้นขาวราชการอยู่กับเล่าปี่

เล่าปี่อ่านหนังสือของจูล่งจบแล้วก็มีความยินดี ถามทหารว่า ลิ้นขาวอยู่ที่ไหน ทหารรักษาการณ์แจ้งว่าลิ้นขาวอยู่ที่ด่านนอก เล่าปี่จึงออกไปต้อนรับแล้วเชิญลิ้นขาวเข้ามานั่งสนทนาด้วยกัน

ลิ้นขาวนำเล่าปี่ตามธรรมเนียมแล้วเล่าปี่จึงถามว่า เมื่อครั้งที่เล่าเจี้ยงดำรงจะเรียกหาเราเข้าไปในเมืองเสฉวนนั้น ตัวท่านได้ห้ามปรามเล่าเจี้ยงมิให้เรียกเราเข้าไป บัดนี้เหตุใดจึงเอาใจออกหากจากเล่าเจี้ยงแล้วจะมาอยู่ด้วยเราเล่า

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ลมลั่นรัศมี (ตอนที่ 375)

เตียวล่อเจ้าเมืองฮันตั้งหลงคำที่ปรึกษาซึ่งรับสินบนจากเล่าปี่ เรียกกองทัพมาเฉียวกลับแล้วตั้งเงื่อนไขที่ปฏิบัติไม่ได้ พอมาเฉียวจะยกกองทัพกลับไปก็เกิดข่าวลือว่าจะยกมาทำร้ายเตียวล่อ ทำให้มาเฉียวเข้าแดนฮันตั้งไม่ได้ จะอยู่ที่เดิมต่อไปก็ขัดคำสั่งเตียวล่อ เหตุการณ์เป็นทีแล้ว ขงเบ้งจึงคิดจะออกไปเกลี้ยกล่อมมาเฉียวด้วยตนเอง แต่ประจวบเหมาะลิ้นขาวนางเมืองเสฉวนถือหนังสือแนะนำของจูล่งเข้ามาสวามิภักดิ์

ครั้นลิ้นขาวได้ฟังคำถามของเล่าปี่ที่สงสัยว่าเหตุใดจึงมาสวามิภักดิ์จึงว่า คำโบราณกล่าวไว้ว่า ธรรมดานกแม่จะทำรังอาศัย ก็ให้ดูต้นไม้อันร่มชืดจึงจะได้อยู่เป็นสุข อนึ่งเกิดมาเป็นชายก็ให้ฟังพิเคราะห์ดูเจ้านายอันมีน้ำใจโอบอ้อมอารีจึงเข้าอยู่ด้วยจะได้มีความสุขสืบไป แลตัวข้าพเจ้าเป็นปวากินข้าวแดงของเล่าเจี้ยง

ข้าพเจ้าจึงห้ามตามสติปัญญาเพราะมีใจกตัญญู เมื่อเล่าเฉียงมีฟังค่าแล้วข้าพเจ้าก็มีความน้อยใจ ครั้นจะอยู่ด้วยสืบไปก็จะพลอยเป็นอันตรายด้วย บัดนี้ข้าพเจ้าแจ้งกตัญญูที่ท่านมีใจอารีกว้างขวาง บรรดาชาวเมืองเสฉวนมีใจรักใคร่ท่านเป็นอันมาก อันการทั้งปวงซึ่งท่านคิดทำนั้นเห็นจักสำเร็จเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าจึงลอบหนีมาสมัครอยู่ด้วยท่าน

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ยอมรับเอาลิ้นเข้าเป็นข้าราชการเมืองเกงจิวในตำแหน่งที่ปรึกษา แล้วถามว่าซึ่งท่านมาขออยู่ด้วยเรา นี้จะช่วยเราคิดอ่านประการใดให้เป็นความชอบไว้แก่ตัวบ้างเล่า ลิ้นจึงว่าก่อนแต่จะเดินทางมาที่นี่ ข้าพเจ้าได้ยืมข่าวเล่าลือว่าบัดนี้มาเฉียวผู้บุตร มาแห่งได้เลิกทัพกลับจากด่านแฮบังกวนแล้ว แต่จะเข้าไปเมืองฮันตงก็ไม่ได้ ครั้นจะถอยกลับมาก็ไม่ได้ มาเฉียวจึงเข้าตาจนไม่รู้ที่จะทำประการใด แลมาเฉียวกับข้าพเจ้านี้ได้รู้จักใกล้ชิดสนิทสนมมาแต่ก่อน ข้าพเจ้าขออาสาท่านไปเจรจาว่ากล่าวให้มาเฉียวยอมเข้าสวามิภักดิ์ทำราชการด้วยท่าน จะเป็นกำลังแก่ท่านสืบไปในภายหน้า

เล่าปีได้ยินความดังนั้นก็มีความยินดี เพราะหลังจากที่ได้หักท่วงขงเบ้งไม่ให้เดินทางไปเกลี้ยกล่อมมาเฉียวแล้ว ความปรารถนาจะได้ตัวมาเฉียวก็ยังคงอยู่ในหัวอก พอได้ยินความดังด้วยความปรารถนา ดังนั้นเล่าปีก็มีสีหน้าที่ระรื่น พยักหน้าเป็นที่เห็นด้วย พลังหันมามองขงเบ้งเป็นที่ถามความคิดเห็น

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงหันไปกล่าวกับลิ้นว่าซึ่งท่านกล่าวมาทั้งนี้สอดคล้องกับเหตุการณ์พอดี เรากำลังคิดอ่านหาผู้มีสติปัญญาไปเจรจาเกลี้ยกล่อมมาเฉียว เมื่อท่านอาสาตั้งนี้ดีนักหนา จงรีบเดินทางไปทำการให้สำเร็จดังความคิดนั้นเถิด

ลิ้นจึงคำนับลาเล่าปีและขงเบ้งกลับออกไป พาทหารคนสนิทสิบสองคนซึ่งมาเดินทางไปที่กองทัพของมาเฉียวใกล้แดนเมืองฮันตง ครั้นไปถึงกองทัพของมาเฉียวแล้วลิ้นจึงแจ้งความให้ทหารรักษาการณ์เข้าไปรายงานแก่มาเฉียวว่าลิ้นผู้เป็นสหายเก่ามาขอพบ

ครั้นมาเฉียวได้ฟังรายงานของทหารรักษาการณ์แล้วสำคัญว่าลิ้นยังคงเป็นขุนนางเมืองเสฉวนอยู่ จึงคิดว่าลิ้นผู้นี้แม้เป็นเพื่อนอันสนิทแต่ก็ข้างเจรจาหว่านล้อม การเดินทางมาของลิ้นน่าจะเป็นการเกลี้ยกล่อมให้สวามิภักดิ์แก่เล่าเฉียง เท่ากับเป็นการหว่านล้อมให้ทรยศต่อเตียวล่อ มาเฉียวสำคัญดังนั้นจึงไม่พอใจสั่งทหาร รักษาการณ์ให้จัดแจงมือสังหารยี่สิบคนพร้อมอาวุธครบมือ และให้ซ่อนตัวอยู่รอบค่ายพัก ถ้าหากได้ยินคำสั่งว่าให้ลงมือก็ให้ยกออกมาฆ่าลิ้นเสีย

เมื่อสั่งการเสร็จแล้วมาเฉียวจึงสั่งทหารให้ออกไปเชิญลิ้นเข้ามาพบ แล้วถามขึ้นด้วยเสียงอันดังว่าท่านเดินทางมาพบเราครั้งนี้ด้วยประสงค์สิ่งใด ลิ้นเป็นเพื่อนสนิทของมาเฉียวมาแต่ก่อน รู้ใจมาเฉียวดีว่าเป็นคนตรงไปตรงมา ไม่อ้อมค้อมเล่นเล่ห์กระเท่ห์ด้วยลิ้นลม ทั้งได้เห็นสีหน้าของมาเฉียวบึ้งตึงตะมิงอยู่ก็หวั่นใจ จึงตอบอย่างตรงไปตรงมาว่าข้าพเจ้าเดินทางมาครั้งนี้ด้วยปรารถนาจะเกลี้ยกล่อมท่าน

มาเฉียวเป็นคนตรงไปตรงมา พอได้ยินคำตอบที่ตรงไปตรงมาไม่อ้อมค้อมผิดคาดหมายก็ยิ่งไปครุ่นคิดแล้วถามว่าท่านจะมาเกลี้ยกล่อมเราประการใดให้วามตามตรง มิฉะนั้นแล้วกระบี่ซึ่งเพิ่งซาระล้างใหม่ฯ ในมือข้าพเจ้านี้ก็พร้อมที่จะปลิดศีรษะท่าน

ลิ้นรู้เข้าใจเพื่อนเป็นอย่างดี มิได้สะทสะทันทัน พลันแหงนหน้า มองฟ้าหวัระแล้ววว่า บัดนี้เราเห็นว่าภัยมาถึงตัวท่าน เราจึงมาช่วย หวังจะให้พ้นภัย ท่านกลับว่าจะเอากระบี่นั้นลงศีรษะเราอีกเล่า แลกระบี่ของท่านซึ่งซาระไว้ นั้นเห็นจะไม่ได้ลงศีรษะเราจะมีผู้อื่นเอาลงศีรษะท่าน แทนที่ลิ้นจะกล่าวความเกลี้ยกล่อมซึ่งจะเป็นการยั่วความขุ่นแค้นขัดเคืองใจของมาเฉียว ซึ่งเตรียมตัวที่จะประหารประหาร ลิ้นอยู่ก่อนแล้ว ลิ้นกลับทวงเอาบุญคุณว่าการเดินทางมาครั้งนี้ก็เพื่อที่จะช่วยเหลือมาเฉียวให้รอดจากอันตราย ซึ่งผิดจากความคาดหมายของมาเฉียวอีกครั้งหนึ่ง

มาเฉียวได้ยินความพลิกพลิ้วผันความหึงแค้นดังนั้นก็สงสัย จึงถามว่าภัยใดๆ ตามคำกล่าวของท่านนี้เรายังไม่เห็น ลิ้นกล่าวสวนกลับมาในทันใดนั้นว่า อันหญิงรูปงามถึงจะเอาเครื่องอันชั่วเข้านมหม่มเข้า ไซรูปนั้นจะหายงามไปก็หาไม่ได้ ฝ่ายหญิงรูปชั่วแล้ว แม้จะเอาเครื่องนมหม่มอันดีเข้าประดับเข้า ไซรูปนั้นจะงามขึ้นก็หาไม่ได้ เป็นแต่ชู้หน้าขึ้นหนอยหนึ่ง อันดวงอาทิตย์นั้นถ้าถึงกำหนดเที่ยงเมื่อใดรัศมีนั้นก็ล้ารอนนิก อันพระจันทร์เล่าก็มีแสงสว่างบริสุทธิ์เมื่อวันเพ็ญ ครั้นแรมลงรัศมีนั้นก็โรยร่วงทุกวัน อันนี้เป็นธรรมดาโลกบุรุษ

บัดนี้ตัวท่านยังหนุ่มอยู่เหมือนพระจันทร์ วันเพ็ญแลพระอาทิตย์เมื่อเที่ยง ทั้งรูปก็สมเป็นทหารพอจะคิดการศึกสืบๆ ไป ฝ่ายโจโจซึ่งซาบิตาท่านเสีย ท่านก็ตั้งใจจะแก้แค้นให้ได้ อันตัวท่านทั้งนี้สิ้นคิดคืบออกอยู่ ครั้นจะไปหาเล่าเฉียงเจ้าเมืองเสฉวนก็ไม่ได้ ข้างเฉียวสงเล่าก็ยุงเตียวล่อ เตียวล่อก็ให้ทหารมาตั้งขัดทัพ

อยู่หลายตำบล ท่านจะเข้าไปแจ้งเนื้อความให้เดี๋ยวล้อเห็นจริงก็ขัดสน ครั้นท่านจะคิดอ่านตีกองทัพเล่าปี ให้แตกไปจะได้เป็นความชอบในเดี๋ยวล้อก็ไม่ได้

เมื่อท่านเข้าอยู่ในระหว่างกองเพลิงจะนี้จะคิดอ่านประการใด เราเห็นว่าซึ่งท่านจะตั้งซึ่งอยู่ดังนี้ภัย ก็จะมีมาถึงท่านเป็นมั่นคง ครั้นท่านไปรบตำบลแม่น้ำอุยโหเสียวที่โจโจ มานั้นก็ได้ความลำบาก ครั้นนี้ถึงมาตรว่าท่านจะไม่ตาย เราเห็นว่าจะได้ความอัปยศยิ่งกว่าครั้งนั้นอีก จะดูหน้าคนก็ไม่เต็มตา เราจึงมาช่วยว่ากล่าวเพราะเหตุนี้

ลิอินแทนที่จะเจรจาว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมใดๆ กลับกล่าวความจำแนกแจกแจงสถานการณ์อันกระจ่างตรงกับความในหัวอกของม้าเดี๋ยวซึ่งกำลังอัปจนสิ้นคิด กระทบใจมาเดี๋ยวหนักหน่วงรุนแรงยิ่ง ความคิดที่จะฆ่าลิอินในกรณีนี้เกลี้ยกล่อมให้ยอมจำนนไม่สมคิด เพราะลิอินไม่ได้กล่าวความเกลี้ยกล่อมแม้แต่สักคำเดียว คงกล่าวแต่ความปรารถนาดีและชี้ให้เห็นทางที่อัปจนอย่างชัดเจน ทำให้ม้าเดี๋ยวคิดว่าเมื่อลิอินจำแนกแจกแจงสถานการณ์ด้านอัปจนกระจ่างแล้ว ก็อาจมีหนทางออกอันประเสริฐ

เมื่อคิดได้ดังนั้นม้าเดี๋ยวก็คลายความตั้งใจเดิมลง โยนกระบี่ในมือลงที่พื้น และลุกขึ้นจากที่นั่งคำนับลิอินตามธรรมเนียม แล้วว่าความอันท่านได้แสดงกระจ่างแจกแจงนัก ตัวข้าพเจ้านี้อัปจนความคิดจริงตามคำท่านขอท่านจงชี้ทางสว่าง พาข้าพเจ้าออกจากที่มืดนั้นเถิด

ลิอินได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี แล้วว่าตัวท่านกับข้าพเจ้าเป็นเพื่อนสนิทกันมาแต่ก่อน คำแนะนำเพียงเท่านี้มิได้เป็นที่หนักหนาประการใด ลิอินกล่าวแล้วเหลือวหน้ามองไปโดยรอบคายน แล้วกล่าวสืบไปว่าตัวท่านจะปรึกษาขอความคิดจากข้าพเจ้า แล้วโฉนจึงให้ทหารถืออาวุธเตรียมการจะสังหารข้าพเจ้าด้วยแล้ว

ม้าเดี๋ยวได้ฟังคำลิอินก็ได้คิด ยึดด้วยใบหน้าเฉือนๆ แล้วออก คำสั่งให้ทหารที่ถืออาวุธอยู่โดยรอบให้ถอยกลับออกไป ลิอินเห็นดังนั้นจึงกล่าวว่า เล่าปีนั้นเป็นเชื้อสายพระเจ้าเหียนเต๋ ทั้งมีน้ำใจโอบอ้อมอารีกว้างขวางคิดท่านบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข อนึ่งม้าแห่งบิดาท่านเมื่อครั้งอยู่ในเมืองฮูโต่นั้นก็ได้ร่วมคิด กันกับเล่าปีว่าจะช่วยกันคิดอ่านกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย การนั้นยังไม่สำเร็จ บัดนี้ตัวท่านก็เข้าตาจนอยู่ ถ้าจะสมัครไปอยู่ด้วยเล่าปีช่วยคิดอ่านทำการกำจัดโจโจเสีย ท่านก็จะได้คลายความแค้นด้วย ทั้งชื่อเสียงท่านก็จะปรากฏไปภายหน้า

ม้าเดี๋ยวนั้นแม้อายุยังอยู่ในวัยหนุ่ม แต่เป็นยอดทหารเสือเลือดกตัญญู ถือเอาภารกิจในการล้างแค้นแทนม้าแห่งบิดาเป็นภารกิจหลักของชีวิต ครั้นได้ฟังลิอินแสดงทางตันอย่างชัดแจ้ง และแสดงทางออกอย่างชัดเจนว่าเล่าปีนั้นเป็นเชื้อพระวงศ์แต่ในคนอื่นไกล หากเป็นสหยาศึกที่ร่วมก่อการเป็นขบวนการกำจัดโจโจผู้เป็นศัตรูราชสมบัติมาด้วยกัน และยังยืนหยัดในอุดมการณ์ที่จะกำจัดโจโจสืบไป จึงรัตร้อยเรียงใจของม้าเดี๋ยวให้เห็นจริงไปตามคำม้าเดี๋ยวเห็นทางออกสว่างไสวเป็นไปเพื่อความกตัญญูที่จะได้ล้างแค้นแทนบิดา และจะได้ร่วมการกับสหยาศึกของบิดาก็มีความยินดียิ่งนัก ตรงเข้ามาจับมือทั้งสองของลิอินแล้วว่า พระคุณท่านที่ชี้หนทางอันสว่างให้ครั้งนี้หาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าจะทำตามคำท่านเพื่อล้างแค้นแทนบิดาให้จงได้ว่าแล้วม้าเดี๋ยวก็ถอยออกมาคำนับลิอิน ลิอินก็รับคำนับตามธรรมเนียม

พอคำนับลิอินแล้วม้าเดี๋ยวก็นำลิอินถึงเขี้ยวเป็กที่ปรึกษาของเดี๋ยวล้อ ซึ่งมีความหมายใจมาแต่ก่อน และกำกั้มมาในกองทัพด้วยว่าเมื่อตัวเราคิดจะเข้าด้วยเล่าปีแล้ว ชอบที่จะประหารเขี้ยวเป็กเสีย คิดดังนั้นม้าเดี๋ยวจึงสั่งทหารให้ไปเรียกเขี้ยวเป็กมาที่ค่าย พอเขี้ยวเป็กมาถึง ม้าเดี๋ยวก็นำทหารเข้าจับตัวเขี้ยวเป็กและให้เอาไปตัดศีรษะเสีย จากนั้นม้าเดี๋ยวจึงจัดแจงกองทัพเคลื่อนกลับไปที่ด่านแฮ้งก้วน พร้อมกับลิอิน

ครั้นกองทัพม้าเดี๋ยวเคลื่อนมาใกล้ด่านแฮ้งก้วน ลิอินจึงให้ม้าเร็วรีบเข้าไปแจ้งข่าวให้เล่าปีทราบ เล่าปีทราบข่าวก็มีความยินดี จัดแจงทหารองครักษ์ห้าสิบคน และเชิญขงเบ้งขี่ม้าออกไปต้อนรับม้าเดี๋ยวที่นอกประตูด่าน พอเห็นม้าเดี๋ยวขี่ม้าหน้าทหารเคียงคู่มากับลิอิน เล่าปีก็ยิ้มให้ด้วยความอ่อนโยนแต่ไกล

พอม้าเดี๋ยวขี่ม้าเข้ามาใกล้ก็รีบลงจากหลังม้า เดินเข้ามาคำนับเล่าปีพร้อมกับลิอิน แล้วว่าซึ่งข้าพเจ้าได้มาอยู่ด้วยท่านผู้มีสติปัญญานี้ ข้าพเจ้ามีความยินดีนัก อุปมาเหมือนอยู่ที่มืดมีผู้นำมาให้ถึงที่สว่าง แลการสิ่งใดของท่านนั้น ข้าพเจ้าจะอาสาไปตามสติปัญญาว่าจะสิ้นชีวิต

เล่าปีจึงว่าตั้งแต่ครั้งแรกที่เราเห็นหน้าท่าน ใจก็หวงรำลึกถึงม้าแห่งสหยาศึกที่ได้ร่วมคิดอ่านกำจัดศัตรูราชสมบัติมาด้วยกัน อยากจะเข้าไปหาทักทายท่านเพราะมีความรู้สึกประหนึ่งลูกหลาน บัดนี้ได้ท่านมาอยู่ทำการด้วยแล้วอย่าได้คิดเป็นอื่น ขอให้มาร่วมงานกำจัดศัตรูราชสมบัติ ล้างแค้นแทนบิดาของท่าน ท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขสืบไป

ม้าเจียวได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี คุณเขาลงคำนับเล่าปี ในขณะที่ใจก็หวนรำลึกถึงม้าแท่งผู้บิดา ความแค้นประดังขึ้นในอก ม้าเจียวก็ร้องไห้ เล่าปีเห็นดังนั้นจึงลงจากหลังม้าก้มลงประคองม้าเจียวให้ลุกขึ้น แล้วว่าความแค้นในใจท่านก็เหมือนหนึ่งความแค้นในใจเรา อันชายชาติอาชิวไนยจะพลีน้ำตาให้เสียเปล่าไปไยจงตั้งใจทำราชการให้สำเร็จเถิด

ม้าเจียวได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งมีใจนับถือศรัทธาเล่าปีเป็นอันมาก จากนั้นเล่าปีจึงแนะนำให้ม้าเจียวรู้จักขงเบ้ง ม้าเจียวได้ยินยอมศรัทธาของขงเบ้งมาแต่ก่อนก็คุกเขาลงคำนับขงเบ้ง ขงเบ้งรับคำนับตามธรรมเนียมแล้วลงจากหลังม้าประคองม้าเจียวให้ลุกขึ้น แล้วพากันกลับเข้าไปในด่านแฮบ้งก่วน

ทางฝ่ายขุนเชียนไปร่วมคบคิดอยู่กับเอียวสงที่เมืองฮันต๋ง ครั้นได้ทราบข่าวว่าม้าเจียวเข้าสวามิภักดิ์แก่เล่าปีแล้วก็มีความยินดี จึงคำนับลาเอียวสง แล้วว่าพระคุณอันท่านได้ช่วยเหลือครั้งนี้จะมีวันลืมเลือน วันเวลาข้างหน้าหวังว่าจะได้ร่วมงานกันอีกครั้งหนึ่ง แล้วขุนเชียนก็ลาเอียวสงกลับไปด่านแฮบ้งก่วน รายงานความให้เล่าปีทราบทุกประการ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ชัยชนะที่ประเสริฐสุด (ตอนที่376)

เขียนอันศกปีที่สิบเก้า เดือนห้า เล่าปีได้ม้าเจียวซึ่งเป็นยอดทหารเสือ บุตรม้าแท่งสหายศึกเก่ามาเข้าร่วมในกองทัพ จึงทำให้กองทัพของเล่าปีมียอดทหารเสือถึงหกคน คือกวนอู เตียวหุย จูล่ง ฮองตง อวยเอี้ยน และม้าเจียว และได้กำลังทหารของ ม้าเจียวเพิ่มเติมเสริมกำลังอีกสามหมื่นคน

ครั้นเล่าปีพาม้าเจียวเข้าไปในด่านแฮบ้งก่วนแล้ว จึงประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วแต่งตั้งให้เบ้งต๋งและจ๊กจันอยู่รักษาด่านแฮบ้งก่วน ส่วนทหารนอกจากนั้นให้เตรียมการยกไปด่านกิมก๊กเพื่อเตรียมการเข้าตีเมืองเอ๊กจิ๋วต่อไป

หลังจากนั้นอีกสองวันเป็นวันฤกษ์ดี เล่าปี ขงเบ้ง จึงยาดรากองทัพออกจากด่านแฮบ้งก่วนตรงไปยังด่านกิมก๊ก ครั้นเคลื่อนทัพมาใกล้ด่านกิมก๊กความทราบถึงจูล่งและฮองตง สองนายทหารเสือผู้รักษาด่าน จึงพาทหารออกไปต้อนรับเล่าปีที่นอกด่าน แล้วรายงานให้ทราบว่าเมื่อไม่กี่วันมานี้เล่าเจียงได้แต่งตั้งให้เล่ายวนกับม้าฮั่นคุมทหารเป็นอันมากยกมาขัดตาทัพ จึงขออาสาพาทหารออกไปรบกับทหารเมืองเสฉวนและจะตัดศีรษะสองนายทหารเมืองเสฉวนมามอบให้แก่ท่านจงได้

หลังจากหักทนายสอบถามความเป็นไปตามสมควรแล้ว เล่าปี ขงเบ้ง จึงพาทหารทั้งปวงเข้าไปในด่านกิมก๊ก และสั่งให้จูล่งยกทหารออกไปรบกับกองทัพเมืองเสฉวนซึ่งมาตั้งขัดตาทัพไว้วันนั้น และสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงต้อนรับม้าเจียว

จูล่งไม่ยอมเข้าร่วมในงานเลี้ยง คำนับลาเล่าปีออกมาจัดแจงทหารยกออกจากด่านตรงไปตีหน้าค่ายของทหารเมืองเสฉวน

ฝ่ายเล่ายวนและม้าฮั่นทราบข่าวทหารเมืองเกงจี้ยกออกมาทำรบมิได้แจ้งในกำลังศึก จึงพาทหารออกจากค่ายไปตั้งขบวนเตรียมรบกับจูล่ง ครั้นกองทัพของทั้งสองฝ่ายมาเผชิญหน้ากัน จูล่งจึงขี่ม้าออกมาหน้าทหาร แล้วถามว่าใครเป็นต้นนายให้รีบออกมาต่อสู้กัน เล่ายวนเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าออกไปรบกับจูล่ง เสียงกลองศึกดังขึ้นไม่ทันสิ้นเพลงที่สามจูล่งก็เอาทวนแทงเล่ายวนตม้ตายแล้วตัดศีรษะเล่ายวนชูขึ้นประกาศแก่ทหารเมืองเสฉวนว่า เล่าปียกกองทัพมาครั้งนี้ไม่ประสงค์จะทำลายชีวิตทหาร ผู้ใดจะยอมเข้าด้วยเล่าปีก็จะมีความสุขสืบไปในวันหน้า แต่ผู้ใดต้องการจะกลับไปเมืองเราก็จะปล่อยตัวให้กลับไป

ทหารเมืองเสฉวนเห็นฝีมือรบจูล่งปราดเปรี้ยวรวดเร็ว ตัดศีรษะเล่ายวนผู้เป็นแม่ทัพในชั่วสามเพลงรบก็พากันแตกตื่นตกใจ ครั้นได้ฟังคำประกาศของจูล่งทหารเมืองเสฉวนจำนวนมากก็คุกเขาลงคำนับขอเข้าอยู่ด้วยกับเล่าปี มีเพียงจำนวนน้อยคิดถึงครอบครัวจะขอกลับไปเมือง จูล่งก็ปล่อยให้กลับไปแต่โดยดี แล้วหัวศีรษะเล่ายวนพาทหารกลับมาที่ด่านกิมก๊ก

ในขณะนั้นเล่าปีกำลังกินโต๊ะอยู่กับม้าเจียว ถ้อยทีถ้อยไถอาปราศรัยปรารภถึงความหลังแต่ครั้งที่เล่าปีได้ลงนามเข้าร่วมขบวนการกำจัดโจโฉกับม้าแท่ง พลันได้ยินเสียงกลองศึกดังขึ้นและหยุดลง ครู่หนึ่งม้าเจียวก็เห็นจูล่งหัวศีรษะเล่ายวนเข้ามาหาเล่าปีก็สะดุ้งใจ คิดว่ายอดทหารเสือของเล่าปีผู้นี้มีฝีมือเข้มแข็งเด็ดขาดนัก ก็มีใจนับถือเล่าปีเพิ่มขึ้นเป็นอันมาก

แล้วมาเฉียวจึงกล่าวกับเลापี้ว่า อันเมืองเสฉวนนั้นท่านอย่าได้ยกกองทัพไปให้ได้ความลำบากแก่ทหารทั้งปวงเลย ข้าพเจ้าจะอาสาไปว่ากล่าวกับเลาเจียงให้มาอ่อนน้อมโดยดี แม้เลาเจียงขัดแข็งอยู่ข้าพเจ้ากับม้าตายผู้น้องจะคุมทหารไปตีเอาเมืองเสฉวนให้ท่านจงได้ เลापี้ได้ฟังดังนั้นจึงหันมาถามขงเบ้งว่าท่านจะคิดอ่านประการใด

ขงเบ้งจึงว่าบัดนี้ด่านกิมก๊กก็ตกอยู่ในเงื้อมมือเราแล้ว หัวเมืองรอบนอกทั้งปวงก็ยอมสวามิภักดิ์สิ้นแล้ว เหลืออยู่ก็แต่เมืองเอ๊กจิ๋ว เห็นเลาเจียงจะไม่พินมือเรา เมืองเสฉวนจะตกแก่ท่านเป็นมั่นคง อันการเอาชัยชนะนั้นหากได้มาโดยไม่ต้องรบยอมเป็นชัยชนะอันประเสริฐสุดเพราะไม่ต้องเปลืองแรงทหาร ทั้งบ้านเมืองก็ไม่ต้องถูกทำลาย ครั้นท่านได้เมืองเสฉวนแล้วจะได้ไม่ต้องเสียเวลาและเงินทองในการบำรุงซ่อมแต่งให้สิ้นเปลืองต่อไป จงให้มาเฉียวไปทำการตามความคิดก็จะสำเร็จดังประสงค์

เลापี้ได้ฟังดังนั้นจึงให้มาเฉียวยกกองทัพหน้าไปเกลี้ยกล่อมเลาเจียงให้ยอมอ่อนน้อมแต่โดยดี สั่งการเสร็จแล้วมาเฉียวก็ค่านับลาเลापี้และขงเบ้ง งานเลี้ยงก็สิ้นสุดยุติลง

วันรุ่งขึ้นมาเฉียวจึงพาทหารยกออกจากด่านแฮบั้งก่วนจะยกไปที่เมืองเอ๊กจิ๋วซึ่งเป็นเมืองหลวงของแคว้นเสฉวน ทางฝ่ายเลาเจียงครั้นทราบความศึกว่าด่านกิมก๊กเสียแก่เลापี้แล้ว ก็รู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง แต่บรรดาขุนนางที่ยังรักอำนาจวาสนาเกรงว่าหากเลาเจียงสิ้นอำนาจแล้วก็จะพลอยตกยากไปด้วย ยังคงยุยงเลาเจียงให้ตั้งหลักต่อสู้ต่อไป ต่อมาครั้นเลาเจียงได้รับทราบรายงานข่าวว่าบรรดาหัวเมืองรอบนอกทั้งปวงได้ยอมอ่อนน้อม สวามิภักดิ์ต่อเลापี้สิ้นแล้วก็ตกใจ ครั้นได้ถามก็ยิ่งทราบว่บรรดานายทหารเมืองเสฉวนที่เข้าอ่อนน้อมต่างยินยอมพร้อมใจอาสาเป็นกองหน้าให้กับกองทัพเลापี้ ซึ่งจะมีผลทางจิตวิทยาต่อการทำให้ทหารในเมืองเอ๊กจิ๋วยอมจำนนก็ยิ่งตกใจเป็นอันมาก

ในขณะที่เลาเจียงกำลังวิตกกังวลว่าจะรักษาเมืองเอ๊กจิ๋วต่อไปไม่ได้นั้น ทหารรักษาการณ์ก็เข้ามารายงานว่บัดนี้มาเฉียวได้ยกกองทัพหน้าของเลापี้มาถึงหน้าเมืองเอ๊กจิ๋วแล้ว มาเฉียวได้คุมทหารออกมาทาบอยู่ที่นอกคูเมือง เลาเจียงได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งตกใจ พาทหารขึ้นไปสังเกตการณ์บนเชิงเทิน เห็นมาเฉียวคุมทหารเป็นอันมากยืนม้าอยู่ภายใต้ธงประจำตัวแม่ทัพกองทัพหน้าของเลापี้ก็พรั่นใจ

มาเฉียวมองขึ้นไปบนเชิงเทินเห็นเลาเจียงก็ร้องบอกให้เลาเจียง เยี่ยมหน้ามาที่ริมเชิงเทิน จะเจรจาความด้วยสักหน่อยหนึ่ง เลาเจียงบัดนี้เหมือนถูกมนต์สะกด ได้ฟังคำมาเฉียวดังนั้นก็เยี่ยมหน้าออกไปที่ริมเชิงเทิน แล้วว่าท่านมีความอันใดจะว่ากล่าวก็เร่งว่ามาเถิด มาเฉียวจึงว่า เดิมเราคุมทหารเดี่ยวล่อไปทำสงครามกับเลापี้หวังจะช่วยป้องกันเมืองท่าน ฝ่ายเดียวสงขยงเดี่ยวล่อให้มีความสงสัยเรา เราจึงพาทหารไปอยู่ด้วยเลापี้ ตัวท่านจงเร่งคิดอ่านออกมานบนอบยกเมืองให้เลापี้โดยดี อันตรายจึงจะไม่มีถึงท่าน แลไพร่บ้านพลเมืองจะได้อยู่เย็นเป็นสุข แม้ท่านขัดขวางอยู่ตัวเรานี้จะอาสาเลापี้ตีเอาเมืองเสฉวนให้ได้

เลาเจียงได้ยินเสียงมาเฉียวสิ้นความลง เหลียวมาเห็นทหารบนเชิงเทินล้วนขวัญหนีดีฝ่อใบหน้าซีดเซียวก็ตกใจ เขมาด่านหลังได้สองก้าวก็ล้มสลบลง บรรดาทหารซึ่งอยู่ใกล้เลาเจียงเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็ตกใจวิ่งเข้าไปช่วยกันอุ้มเลาเจียงเข้าไปที่ข้างใน แล้วช่วยกันแก้ไขจนเลาเจียงฟื้นคืนสติสมประดี แต่ยังคงมีลักษณะอ่อนระโหยโรยแรง สีหน้าซีดขาว เลาเจียงฟื้นได้สติแล้ว ในใจยังคงไว้ซึ่งความหวาดหวั่นพรั่นพรึงตามวิสัยของคนใจอ่อนไม่เคยเผชิญหน้ากับภัยอันตรายใดๆ จึงคิดที่จะยอมอ่อนน้อมแก่เลापี้หวังเอาชีวิตรอด จึงให้เรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางข้าราชการทั้งปวง และปรารภว่า การทั้งนี้เรามีได้ตรึกตรองให้ตลอดก่อนจึงเสียที บัดนี้ครั้นจะคิดอ่านสู้รบแล้ว การณ์ก็จวนตัวถึงเพียงนี้ เราเอ็นดูแก่อาณาประชาราษฎร์หวังจะมีให้ได้ความเดือดร้อน คิดจะออกไปบนอบยกเมืองให้เลापี้ ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

บรรดาที่ปรึกษาและขุนนางข้าราชการทั้งปวงได้ฟังคำเลาเจียงปรารภแบบคนปลงตกดังนั้นต่างพากันเงิบเสียงไม่ยอมออกความคิดเห็นประการใด

มีแต่ตั้งโหที่ปรึกษาฝ่ายบูเห็นคนทั้งปวงนิ่งเงิบจึงก้าวออกไปข้างหน้า ค่านับเลาเจียงแล้วว่า ท่านจะคิดอ่อนน้อมยอมจำนนนั้นไม่สมควร เพราะทหารในเมืองเราก็มีอยู่กว่าสามหมื่นคน ชาวปลาลาอาหารเล่าก็บริบูรณ์ เพียงพอที่จะเลี้ยงกองทัพไปได้ถึงปีเศษ ขอให้ตั้งรับอยู่แต่ในเมืองก็จะป้องกันรักษาเมืองเอาไว้ได้

เลาเจียงได้ฟังคำตั้งโหแล้วได้แต่สายตึระระ ครู่หนึ่งจึงเอ่ยขึ้นว่าเราได้สืบทอดปกครองเมืองเสฉวนจากบิดา นับแต่ครั้งบิดามาถึงวันนี้เป็นเวลาสี่สิบสามปีแล้ว อาณาประชาราษฎร์ได้รับความร่มเย็นเป็นสุขถ้วนหน้ากัน มิได้เดือดร้อนขุนช่องแต่ประการใด มาบัดนี้เลापี้ยกกองทัพมากวาดต้อนเอาหัวเมืองรอบนอกเข้าไว้ในอำนาจจนหมดสิ้น และยกส่งมาประชิดถึงประตูเมืองเอ๊กจิ๋ว อาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อนมาสามปีแล้ว

เล่าเจียงกล่าวสืบไปว่าอันความทุกข์ของประชาชนคือความทุกข์ของเรา ดวงหนึ่งฝีกัดหนองอยู่ในอกหวาดวิตกต่อเนื่องมาถึงสามปี เป็นที่ทุกข์ทรมานใจ เล่าปี่ยกมาบัดนี้มีขงเบ้งเป็นที่ปรึกษา มีภูมิปัญญาวิชาคุณครอบฟ้าคลุมดิน ทั้งทหารเอกก็มีเป็นจำนวนมาก ทหารเลวทั้งของเล่าปี่และที่เข้าสวามิภักดิ์ใหม่ก็มีเป็นจำนวนมาก เกินกำลังทหารสามหมื่นในเมืองที่จะตั้งรับได้ ถึงจะขัดขึ้นต่อสู้กับเล่าปี่เห็น จะไม่มีทางได้รับชัยชนะ รุ่งแต่จะเกิดความเดือดร้อนแก่ราษฎรทั้งปวง

เล่าเจียงกล่าวสิ้นคำลงก็มองไปที่เจาจิวโหราจารย์ประจำเมืองเสฉวน แล้วถามว่าท่านจะมีความเห็นเป็นประการใด เจาจิวก้าวออกมาข้างหน้า คำนับเล่าเจียงแล้วว่า ดาริของท่านที่จะอ่อนน้อมต่อเล่าปี่นั้น สอดคล้องกับลิขิตสวรรค์ ข้าพเจ้าเห็นดาวสำหรับเมืองเสฉวนนั้นหายไป มีดาวดวงใหญ่ขึ้นแทนที่ รัศมีสว่างดังพระจันทร์ มีดาวน้อยล้อมเป็นบริวารอยู่หลายดวง แล้วข้าพเจ้าได้ยินเด็กๆ ในเมืองเสฉวนฮัมเพลงเล่นว่า แม้ผู้ใดจะใคร่กินข้าวใหม่ จงคอยให้เจ้าใหม่มาครองเมืองเถิด ก็จะได้กินสมความคิด

เจาจิวกล่าวความแล้วก็คำนับเล่าเจียงและถอยกลับเข้ามายืนในตำแหน่งเดิม ในทันใดนั้นอุยก้วนและเล่าป้าขุนนางฝ่ายบู๊ได้ชักกระบี่ตรงเข้ามาหาเจาจิว แล้วว่าท่านยกเอาเรื่องเดือนดารามาลอกลวงนายเราดังนี้ไม่ชอบ หรือว่าท่านทำการเป็นไส้ศึกให้แก่เล่าปี่ กล่าวแล้วก็เงื้อกระบี่จะสังหารเจาจิว เล่าเจียงเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็ร้องสั่งอุยก้วนและเล่าป้าให้หยุด และสั่งให้กลับเข้าไปยืนในที่เดิม แล้วว่าอันการในเมืองเสฉวนนี้เป็นเรื่องที่เรารู้ดีด้วยตนเอง ท่านทั้งสองอย่าเพ้อวุ่นวายไป

ในทันใดนั้นก็มีการรักษาการณ์รุ่งเข้ามาคำนับเล่าเจียงแล้วรายงานว่าบัดนี้เคาเจิ้งซึ่งเป็นปลัดเมืองได้ลอบหนีออกจากเมืองเอ็กจิ๋ว พาสมัครพรรคพวกออกไปสวามิภักดิ์ต่อเล่าปี่แล้ว เล่าเจียงได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งเสียใจ ร้องไห้ และโบกมือให้เลิกประชุม แล้วเดินกลับเข้าไปที่ข้างใน บรรดาที่ปรึกษาและขุนนางข้าราชการทั้งปวงเห็นดังนั้นจึงพากันเดินก้มหน้าออกจากที่ประชุม ต่างคนต่างหมดกำลังใจท้อแท้

ครั้นวันรุ่งขึ้นทหารรักษาการณ์ได้ไปรายงานแก่เล่าเจียงว่าบัดนี้ทหารรักษาการณ์บนเชิงเทียนได้รายงานความศึกเข้ามาว่า เล่าปี่ได้ยกกองทัพหลวงมาจากด่านแฮ้งก้วน แล้วตั้งค่ายรายล้อมเมืองไว้แล้วอย่างหนาแน่น และให้กันหยงเป็นทูตมาเจรจาความ กับท่าน บัดนี้รออยู่ที่ประตูด้านหน้าเมือง

เล่าเจียงได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้ไปบอกนายประตูเมืองให้เปิดประตูรับกันหยงเข้ามาในเมืองตามธรรมเนียม กันหยงทูตของเล่าปี่ชี้เกวียนนำหน้าตามหลังด้วยขบวนทหาร องครักษ์ตามประเพณี ได้เดินทางเข้าประตูเมืองตามทหารของเล่าเจียงจะไปที่ศาลาว่าราชการ ในขณะที่ขบวนของกันหยงผ่านประตูเมืองเข้ามาได้ไม่ทันนาน จันปีทหารเมืองเสฉวนซึ่งมานำขบวนเห็น กันหยงชี้เกวียนเข้าไปในเมืองจึงสำคัญว่ากันหยงดูหมิ่นศักดิ์ศรีของ ทหารเมืองเสฉวนก็โกรธ ชักกระบี่กวัดแกว่งวิ่งเข้าไปที่ขบวนของกันหยง แล้วร้องว่าตัวมึงเป็นทูตหัวเมืองบ้านนอก บังอาจชี้เกวียนเข้ามาถึงในเมืองเสฉวน มิเป็นการดูหมิ่นว่าทหารในเมืองเสฉวนนี้ไม่มีคนตีมีฝีมือหรือใจนึ่งโอหังบังอาจละนี้

ทหารนำขบวนของเมืองเสฉวนและทหารองครักษ์ของกันหยงเห็นดังนั้นจึงเข้าสกัดกันจันปีไว้ กันหยงเห็นเหตุการณ์ปลอดภัยแล้วจึงลงจากเกวียน ค้อมศีรษะลงคำนับจันปี แล้วว่าข้าพเจ้าประมาทไปจึงชี้เกวียนเข้ามาถึงในเมือง ท่านอย่าได้ถือโทษเลย

จันปีก็สมเป็นชายชาติทหาร ครั้นได้ยินคำขอสมานลาโทษจากกันหยงผู้เป็นทูตมาแต่เล่าปี่ ที่โกรธแค้นก็ค่อยคลายลง กันหยงจึงสั่งให้เคลื่อนขบวนและลงเดินเท้าตามขบวนไป กันหยงได้ตามทหารนำขบวนเข้าไปที่ศาลาว่าราชการ เห็นเล่าเจียงนั่งรออยู่บนที่ว่าราชการจึงเข้าไปคำนับตามธรรมเนียม

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

บรรลยุทธศาสตร์สามก๊กขึ้นที่สอง (ตอนที่378)

ยุทธศาสตร์ชนบทล้อมเมืองของขงเบ้งแปลงอาณาภาพครอบ คลุมทั่วฟ้าแดนเสฉวน กดขวัญเล่าเจียงจนระยอไม่เป็นอันคิดสู้รบ ครั้นเล่าปี่ยกกองทัพหลวงเข้าประชิดเมืองเอ็กจิ๋วเล่าเจียงก็ตัดสินใจยอมจำนน และให้รับกันหยงทูตของเล่าปี่เข้ามาเจรจากันที่ศาลาว่าราชการ

พอกันหยงคำนับเล่าเจียงตามธรรมเนียมแล้วเล่าเจียงจึงเชิญให้กันหยงนั่งตามตำแหน่งของทูตต่างเมืองท่ามกลางที่ประชุมมหาสมาคมของบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกอง และข้าราชการของเมืองเสฉวน กันหยงได้กล่าวกับเล่าเจียงว่า เล่าปี่นั้นมีใจกรุณาแก่ราษฎรเป็นอันมาก แม้ท่านตั้งใจประนามต่อเล่าปี่โดยสุจริต เล่าปี่ก็จะมิได้ทำสิ่งใดแก่ท่าน แล้วว่าแผ่นดินของพระเจ้าเหี้ยนเต้ทุกวันนี้ตกอยู่ในอันตรายจากการแผ่ขยายอำนาจของโจโฉศัตรูราชสมบัติ

ขุนกวนเล่าก็ตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ในแดนใต้ ส่วนเดียวล่อกก็คอยหาโอกาสจะยกเข้ายึดเอาเมืองเสฉวน แล้วตัวท่านกับเล่าปี่ก็ไต่ขึ้นไปไกลหากเป็นเชื้อสายของพระเจ้าเหียนเต๋ ซึ่งท่านจะยอมอ่อนน้อมแก่เล่าปี่นั้นก็เหมือนหนึ่งการภายในครอบครัวคณาญาติ มีแต่จะเป็นอาณาประโยชน์แก่ราษฎรเมืองเสฉวน และด้วยกำลังอำนาจทางการทหารของเล่าปี่บัดนี้ยอมเป็นที่หวังได้ว่าจะปกป้องรักษาเมืองเสฉวนไว้ในแผ่นดินอันมิให้เป็นอันตรายได้

เล่าเจียงได้ฟังดังนั้นจึงลุกขึ้นยืนแล้วประกาศในท่ามกลางมหาสมาคมว่าบัดนี้เราตัดสินใจที่จะยกเมืองเสฉวนแก่เล่าปี่ ผู้ใดอย่าได้ขวางเราเลย เราจะทำนุบำรุงราษฎรทั้งปวงให้ได้ความสุขสืบไป บัดนี้เราจะออกไปบนบอบแก่เล่าปี่

กล่าวแล้วเล่าเจียงก็กวาดสายตามองไปทั่วท้องมหาสมาคม เห็นบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางทั้งปวงคำนับพร้อมกันเล่าเจียงก็มีความยินดี จึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงต้อนรับกันหยง ครั้นกินโต๊ะเสร็จแล้วเล่าเจียงจึงออกคำสั่งให้ทั่วทั้งเมืองเอ็กจิ๋วประดับประดาบ้านเรือนเตรียมการต้อนรับเล่าปี่ และให้เอาตราสำหรับเมือง และสิ่งของบรรณาการทั้งปวงพาออกไปหาเล่าปี่ที่ค่าย เล่าปี่ทราบข่าวว่าเล่าเจียงกำลังพาขบวนขุนนางข้าราชการเมืองเสฉวนออกมาสวามิภักดิ์ก็มีความยินดี พาที่ปรึกษาและทหารเอก ทหารรอง ออกไปคอยต้อนรับเล่าเจียงอยู่ที่หน้าค่าย ครั้นขบวนของเล่าเจียงมาถึงต่างฝ่ายต่างคำนับกันตามธรรมเนียมแล้วเล่าปี่จึงเชิญเล่าเจียงเข้าไปข้างในค่าย และเชิญนั่งสนทนากัน

พอนั่งลงแล้วเล่าปี่ก็ร้องให้ และกล่าวกับเล่าเจียงว่า ตัวเรานี้มีใจสัจจริตคิดจะทำนุบำรุงแผ่นดินให้มีความสุขสืบไป ซึ่งมาทำการครั้งนี้เป็นความจำใจ ครั้นจะไม่ทำจะนี้เล่า การซึ่งคิดไว้ก็จะไม่ตลอด ท่านจงเห็นแก่แผ่นดินซึ่งได้ความเดือดร้อนอยู่นี้เถิด อย่าได้ถือโทษแก่เราเลย

เล่าปี่ยกมือขึ้นคำนับเล่าเจียงอีกครั้งหนึ่ง เล่าเจียงเห็นดังนั้นจึงกล่าวตอบว่า ธรรมดาผู้จะทำนุบำรุงแผ่นดินก็จำทำเหมือนท่านนี้ข้าพเจ้าหาถือโทษไม่ เล่าเจียงกล่าวเสร็จแล้วจึงลุกขึ้นมาหยิบเอาตราสำหรับเมืองจากทหารที่ถือตามขบวนมา และส่งมอบแก่เล่าปี่ พร้อมกับข้าวของบรรณาการทั้งปวง เล่าปี่ก็มีความยินดีรับเอาตราสำหรับเมืองและของบรรณาการจากเล่าเจียงแล้วเชิญให้เล่าเจียงนั่ง

เล่าเจียงไม่ยอมนั่ง คำนับเล่าปี่แล้วว่าวันนี้เป็นเวลาฤกษ์ดี ขอเชิญท่านนำทหารทั้งปวงเข้าไปในเมืองเสฉวนให้เป็นที่อบอุ่นใจแก่ราษฎรทั้งปวงจะได้คลายกังวลว่าแผ่นดินแต่นี้ไปจะมีความสุขร่มเย็นเล่าปี่ได้ฟังก็เห็นชอบ จึงสั่งจัดแจงกองทัพทั้งปวงและยกตามเล่าเจียงเข้าไปในเมืองเอ็กจิ๋ว ราษฎรที่ประดับประดาบ้านเรือนจัดรูปเทียนคอยต้อนรับเล่าปี่อยู่ เห็นเล่าปี่ขี่ม้าเคียงคู่เข้ามาในเมืองพร้อม กับเล่าเจียง กอบด้วยบุคลิกลักษณะสง่างามสมกับความเป็นเชื้อพระวงศ์ ทั้งสีหน้า นัยน์ตาก็เปี่ยมด้วยความอ่อนโยนและเอื้ออาทรต่อราษฎรก็มีความยินดี ร้องต้อนรับเล่าปี่สืบทอดไปตลอดทาง

เล่าปี่เข้าไปถึงที่วาระราชการเมืองเสฉวนแล้ว เล่าเจียงจึงเชิญเล่าปี่ขึ้นไปนั่งบนที่วาระราชการ บรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองขุนนางข้าราชการทั้งปวงของเมืองเสฉวนต่างมาคอยต้อนรับคำนับเล่าปี่อย่างพร้อมหน้าขาดก็แต่อยู่กวนและเล่าป้าซึ่งไม่แจ้งว่าติดธุระประการใดจึงไม่เข้ามารายงานตัว

เล่าเจียงได้นำบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองข้าราชการขุนนางทั้งปวงคำนับเล่าปี่ ขอยอมขึ้นต่อเล่าปี่อย่างพร้อมเพรียงกัน เล่าปี่มีความยินดีเป็นอันมากกล่าวขอบคุณคนทั้งปวง แล้วว่าขอให้ตั้งอยู่ในความสัจจริตและความสงบตามตำแหน่งหน้าที่เดิมจนกว่าจะมีการจัดแจงการปกครองแผ่นดินใหม่ ขอให้ร่วมกันรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมืองไว้ให้จงดี อย่าให้เกิดความสับสนวุ่นวายหรือความ ตื่นตระหนกตกใจขึ้นในบ้านเมืองเป็นอันขาด

แล้วปลอบประโลมว่าบรรดาหัวเมืองรอบนอกเมืองเอ็กจิ๋วทั้งปวงนั้นบัดนี้ได้จัดแจงแต่งไว้ เป็นอันดี ไม่มีอันตรายใดๆ คนทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็นึกสรรเสริญเล่าปี่ที่รอบคอบจัดแจงการทั้งปวงโดยมิได้เกิดความเสียหายใดๆ

ครั้นเสร็จการประชุมขุนนางข้าราชการแล้วกลุ่มนายทหารของเล่าปี่ที่ทราบข่าวกวนและเล่าป้าไม่ยอมอ่อนน้อม จึงปรึกษากันจะไปจับตัวกวนและเล่าป้ามาประหาร เล่าปี่ได้ยินคำชักชวนดังนั้นจึงแสวงสั่งว่าให้จับฆ่าเสียทั้งพี่น้องและครอบครัวบุตรภรรยาจงดั้น ทหารของเล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงพากันออกจากศาลาว่าราชการจะไปที่บ้านกวนและเล่าป้า ทหารเมืองเสฉวนเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็ส่งสารกวนและเล่าป้า จึงรีบแจ้งข่าวให้สองขุนนางเมืองเสฉวนได้รับทราบ

สองนายทหารเมืองเสฉวนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ เรียกลูกเมียบุตรภรรยาเข้ามาพร้อมกันแล้วร้องไห้ร้องไห้ด้วยเกรงว่าจะถูกทหารของเล่าปี่สังหาร แต่ไม่ทันที่จะคิดอ่านหลบหนีออกจากบ้านทหารของเล่าปี่ก็เข้าล้อมบ้านไว้

ในขณะที่สองนายทหารเมืองเสฉวนพร้อมบุตรภรรยาและครอบครัวกำลังตกใจกลัวความตายอยู่นั้นเล่าปี่ก็ไปถึง และร้องประกาศให้ได้ยินเข้าไปที่ข้างในบ้านว่า อัน อุยก้วน เล่าปี่นั้นมีความสัจย์ซื่อต่อนายกัศพรเราจะเลี้ยงสืบไป อย่ายให้ทหารทั้งปวงทำอันตรายแม้แต่ตายเส้นหนึ่งเข็มเล่มหนึ่งเป็นอันขาดทีเดียว ถ้าผู้ใด ไม่ฟังเราจะให้ลงโทษถึงตาย

อุยก้วนและเล่าปี่คนหัวอกเดียวกันได้ฟังคำประกาศของเล่าปี่ดังนั้นก็หันมาปรึกษากันว่า ที่พวกเราคิดอ่านแข็งขันกับเล่าปี่นี้ไม่สมควรเลย ครอบครัวเราทั้งสองถึงที่ตายสิ้นแล้ว กลับประจักษ์ถึงน้ำใจของเล่าปี่ที่โอบอ้อมอารีมีเมตตาแก่คนทั้งปวง สมคำที่เล่าปี่มาแต่ก่อน นี้แล้วจึงสมลักษณะนายที่ฟังฝากใช้ฝากผีได้ตลอดไป

สองนายทหารเมืองเสฉวนปรึกษากันดังนั้นแล้วจึงชวนกันออกไปหาเล่าปี่ คุกเขาลงคำนับแล้วว่า โทษข้าพเจ้าทั้งสองคนที่แข็ง ขันไม่ยอมออกไปอ่อนน้อมผิตฉกรรจ์นัก บัดนี้สำนึกผิดแล้ว ทั้งได้ประจักษ์น้ำใจเมตตาของท่าน จึงขอยอมเป็นทาสรับใช้ท่านสืบไป

เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงเข้าไปประคองให้สองนายทหารลุกขึ้น และชวนไปที่ศาลาว่าราชการ ตั้งให้ดำรงตำแหน่งเดิมทุกประการ พอค่ำลงขงเบ้งจึงเข้าไปหาเล่าปี่แล้วว่าอันเมืองเสฉวนนี้ก็ราบคาบอยู่แล้ว ซึ่งจะเป็นเจ้าเมืองเสฉวนอยู่สองคนนี้ไม่ควร ท่านจงให้เล่าเจี้ยงไปอยู่เมืองเกงจิ๋วเถิด

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่า ตัวเราเพิ่งได้เมืองเสฉวนและเล่าเจี้ยงก็ยอมอ่อนน้อมแต่โดยดี ถ้าหากให้เล่าเจี้ยงไปครองเมืองเกงจิ๋วคนทั้งปวงก็จะครหานินทาว่าแก่กล้าขบไล่ไล่ใส่ใส่เล่าเจี้ยง ขงเบ้งจึงว่า อันเล่าเจี้ยงนั้นความคิดน้อย ทั้งเป็นคนเสียน้ำใจ แม้จะเอาไว้ในเมืองเสฉวนนั้นนานไป เกลือกมีคนยุยงเล่าเจี้ยงก็จะฟังคำตัวท่านก็จะได้ความเคืองใจ

เล่าปี่ได้ฟังคำเตือนสติของขงเบ้งดังนั้นก็คิดว่าอันการปกครองบ้านเมืองนั้นจะให้มีความสงบเป็นสองนั้นไม่ได้ เพราะจะเกิดความสับสนอลหม่านในการบังคับบัญชาราชการทั้งปวงก็จะวิปริตผันแปรไป และเห็นด้วยว่าเล่าเจี้ยงนั้นเป็นคนหูเบาชอบเชื่อคำ ยุยงของคนใกล้ หากให้คงไว้ในตำแหน่งเจ้าเมืองเสฉวนเดิม การก็จะไม่สงบเป็นปกติสุข อาจเกิดเป็นศึกกลางเมืองขึ้นในวันข้างหน้า ทั้งตรองความแล้วก็เห็นว่าอันคำครหาของคนนั้นจะยึดถือเป็นสรณะกำหนดการบ้านเมืองมิได้ ด้วยไม่มีสิ่งใดที่จะไม่ต้องคำครหาของคน ต่อให้องค์พระปฐมอันงามเลิศบริบูรณ์ ก็ยังคงถูกคำครหาว่าถึงแม้จะงามพร้อมสรรพก็ยังพูดไม่ได้ฉะนี้

เล่าปี่ได้คิดดังนั้นแล้วจึงตัดสินใจตามข้อเสนอของขงเบ้ง ครั้นวันรุ่งขึ้นจึงแต่งโต๊ะแล้วเชิญเล่าเจี้ยงมากินโต๊ะที่ศาลาว่าราชการตาม ล่าฟังสองต่อสอง แล้วกล่าวกับเล่าเจี้ยงว่าเพื่อให้แผ่นดินเมืองเสฉวนนี้เป็นปกติสุขสืบไป ข้าพเจ้าจะให้ท่านไปอยู่ที่เมืองกองอัน ท่านจะมีความคิดเห็นประการใด

เล่าเจี้ยงได้ฟังดังนั้นจึงว่าที่ท่านกล่าวมาดังนี้ก็ชอบด้วยประเพณีการปกครอง เพราะแผ่นดินเมืองเสฉวนนี้จะให้มีเจ้าปกครองเป็นสองนั้นมิชอบ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี แต่งตั้งให้เล่าเจี้ยงเป็นที่เจ้าเมืองกองอัน แล้วมอบตราตั้งสำหรับที่เจ้าเมืองแก่เล่าเจี้ยง และสั่งทหารให้เบิกเงินทองข้าวของเป็นอันมากมามอบแก่เล่าเจี้ยง แล้วว่านอกจากข้าวของทั้งนี้แล้ว ทรัพย์สมบัติใดๆ ของท่านจงนำไปตามแต่ใจของท่านเถิด

เล่าเจี้ยงคำนับเล่าปี่ รับเอาตราสำหรับที่แล้วลากลับไปจัดแจงข้าวของ วันรุ่งขึ้นจึงพาครอบครัวและคนใกล้ชิดออกเดินทางไปเมืองกองอันซึ่งเป็นเมืองที่ขึ้นต่อเมืองลำกู่ในแดนเมืองเกงจิ๋ว วันต่อมาเล่าปี่จึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองขุนนางข้าราชการทั้งปวง และเชิญขงเบ้งนั่งข้างที่ว่าราชการในฐานะที่ปรึกษาผู้ใหญ่ แล้วเล่าปี่จึงประกาศแก่คนทั้งปวงว่า บรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงของเมืองเสฉวนนั้นให้คงดำรงตำแหน่งไว้ตามเดิมทั้งสิ้น ยกเว้นหวดเจ๋งแต่งตั้งให้เป็นปลัดเมือง ส่วนบรรดาแม่ทัพนายกองแลทหารทั้งปวงก็ให้คงตำแหน่งเดิมแต่ให้ขึ้นต่อการบังคับบัญชาของเล่าปี่ทั้งสิ้น

แล้วเล่าปี่จึงตั้งให้ขงเบ้งเป็นเสนาธิการทหารสูงสุด และที่ปรึกษาทั้งด้านการทหารและพลเรือน ตั้งให้กวนอุเป็นเจ้าเมืองเกงจิ๋ว ให้เตียวหุย จูล่ง อุยเอี้ยน สองตง ม้าเฉียวเป็นทหารเอก ให้ซุนเชียน กันหยง บิดัก บิฮอง กวนเป้ง จิวจง เล่าฮอง เลี้ยวหัว ม้าเจ๊ก ม้าเสี้ยง เจียวฮ้วน ฮีเจี้ยง ให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ และให้ปูนบำเหน็จรางวัลแก่บรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงเป็นอันมาก สำหรับกวนเป้งและ จิวจงนั้นให้ออกไปอยู่ช่วยราชการกับกวนอุที่เมืองเกงจิ๋ว

เล่าปีได้สั่งให้เบิกทองहारร้อยชั่ง เงินพันชั่ง อีแปะห้าพันหมื่น แพรอย่างดีพันพับ และให้ทหารคุมไป
บำเหน็จกวนอูที่เมืองเกงจิ๋ว ส่วนบรรดาทหารเลวก็ให้ปูนบำเหน็จรางวัลถ้วนหน้ากัน

วันรุ่งขึ้นเล่าปีจึงสั่งให้เปิดคลังเบิกเอาข้าวปลาอาหารแจกแก่อาณาประชาราษฎร ขุนนางและทหารทั้งปวง
คนทั้งปวงเห็นแผ่นดินเป็นสุขต่างมีความยินดีปรีดาถ้วนหน้ากัน

เขียนอันศกปีที่สิบเก้า เดือนเจ็ด เล่าปีได้ครองอำนาจสมบูรณ์ เห็นแคว้นเสฉวน ที่มีหัวเมืองใหญ่น้อยขึ้น
ต่อเป็นอันมาก กำลังทหารของกองทัพได้เพิ่มพูนขึ้นจนกลายเป็นก๊กหนึ่งที่เข้มแข็งเกรียงไกร
เพียบพร้อมด้วยทหารเอก ทหารรองครบถ้วนกระบวนทัพยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สองที่ขงเบ้งได้กำหนด
เสนอแก่เล่าปีแต่ครั้งที่อยู่ ณ เขาโจลิ่งกั้งได้บรรลุผลอย่างสมบูรณ์แล้ว ณ บัดนี้เล่าปีได้ลงหลักปักฐาน
มั่นคงในภาคตะวันตกของแผ่นดินจีนเป็นก๊กหนึ่ง ที่มีกำลังแกร่งกล้าทั้งทางการเมือง การทหาร และทาง
เศรษฐกิจ มีกำลังอำนาจเหนือกว่าขุนกวนแห่งก๊กอูทางแดนใต้ และคู่คี่กำลังกับโจโฉแห่งก๊กเว่ยในภาค
กลาง แผ่นดินจีน

ณ บัดนี้จึงกลายเป็นสามก๊ก และภารกิจของยุทธศาสตร์สามก๊กขั้นที่สามก็คือการรวบรวมแผ่นดินจีนเข้า
เป็นหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาตรี: เรื่องวิทยาคม

นโยบายปฏิรูปที่ดิน (ตอนที่378)

ด้วยระยะเวลาเพียงหกปีสี่เดือนนับแต่พยามังกรผู้แจ้งฟ้าจบลินแห่งเขาโจลิ่งกั้งได้เลื้อยลงจากเทือกเขา
มังกรหลับ ก็ได้ทำให้เล่าปีเชื่อพระวงศ์พระเจ้าที่ไม่มีแผ่นดินอาศัยแม้แต่ตารางนิ้วเดียว ที่รบที่ไหนแพ้ที่นั่น
ทั้งๆ ที่มีกำลังทหารเอกเข้มแข็งแกร่งกล้า ได้ยาดราทไฟเข้าครองแคว้นเสฉวนหรือแคว้นจ๊กหรือจ๊กก๊กได้
สำเร็จ โดยมีได้เปลื้องแรงทหาร ทั้งกลับทำให้กองทัพเติบโตใหญ่เข้มแข็งเป็นประวัติการณ์

การบรรลุยุทธศาสตร์สามก๊กของขงเบ้งขั้นที่สองนี้ แม้ว่าจะทำให้แผ่นดินจีนกลายเป็นสามก๊กแล้วแต่ยังไม่
เต็มรูปแบบ เพราะยังมีเมืองสันตงของเตียวล้อซึ่งเป็นหัวเมืองใหญ่ฝ่ายตะวันตก และตั้งอยู่ระหว่างแคว้นเว่ย
ซึ่งเป็นแดนเมืองหลวงและโจโฉได้ครองอำนาจเป็นใหญ่แต่ผู้เดียว กับแคว้นจ๊กซึ่งเล่าปีได้สถาปนา
อำนาจเป็นใหญ่แต่ผู้เดียวตักกัน ดังนั้นการที่แผ่นดินจีนจะกลายเป็นสามก๊กเต็มรูปแบบ แคว้นสันตงจึงเป็น
เป้าหมายสำคัญในการช่วงชิงระหว่างกำลังกองทัพของโจโฉแห่งแคว้นเว่ยในภาคกลาง กับกำลังกองทัพ
ของเล่าปีแห่งแคว้นจ๊กในภาคตะวันตก เพราะเหตุนี้การสัประยุทธ์ช่วงชิงแคว้นสันตงระหว่างกับโจโฉกับ
เล่าปีจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และจำต้องเกิดขึ้น

สงครามใหญ่ระหว่างแคว้นเว่ยกับแคว้นจ๊กกำลังก่อตัว และทำให้ทั้งสองฝ่ายต่างต้องเตรียมการสงคราม
ครั้งใหญ่เพื่อช่วงชิงแคว้นสันตงเข้ามาอยู่ในอำนาจให้จงได้ และการช่วงชิงนี้ย่อมไม่เกี่ยว กับขุนกวนแห่ง
กั๋งตั้งหรืออ๊กก๊กโดยตรง แต่เมื่อแผ่นดินจีนได้กลายเป็นสามก๊กแล้ว การยืมกำลังผู้อื่นไม่ว่าด้วยอุบายหรือ
อามิสย่อมเป็นสิ่งจำเป็น ดังนั้นแม้รูปการภายนอกการสงครามจะกลายเป็นเรื่องของแคว้นเว่ยและแคว้นจ๊ก
แต่การช่วงชิงการสนับสนุนจากแคว้นอ๊กก็ได้กลายเป็นสงครามทางการทูตระหว่างโจโฉกับเล่าปีเพื่อ
ผลักดันให้ขุนกวนเข้าสู่สงครามทางอ้อมอีกด้วย สงครามแต่นี้ไปจึงเป็นสงครามทางการทหารและการ
ทูตระหว่างสามแคว้น ที่ต่างฝ่ายต่างมุ่งขยายอำนาจโดยมีเป้าหมายอย่างเดียวกันคือรวบรวมแผ่นดินจีน
เข้าเป็นหนึ่ง

ฝ่ายเล่าปีนั้นหลังจากยาดราทไฟเข้าครองแคว้นจ๊กหรือแดนเมืองเสฉวนอันประกอบด้วยหัวเมืองใหญ่น้อย
เป็นจำนวนมากแล้ว ทำให้ฐานะทางการเมือง การทหารและเศรษฐกิจของฝ่ายเล่าปีเข้มแข็งเติบโตใหญ่และ
ตั้งอยู่ในฐานะที่ยากต่อการที่ก๊กอื่นจะโค่นล้มได้สำเร็จ เพราะแคว้นเสฉวนนั้นมีชัยภูมิและภูมิประเทศที่ยาก
แก่การเข้าตี เมื่อครั้งที่เล่าปี่หรือพระเจ้าฮั่นโกโจองค์ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่นจะตั้งตัวนั้น ได้ทำ
สงครามสู้รบกับ董卓อย่างดุเดือดยาวนานนับแต่สิ้นรัชกาลพระเจ้าจินซีฮ่องเต้

ในศึกใหญ่ระหว่างเล่าปี่และ董卓ในครั้งกระโน้นกำลังการทหารของ董卓เข้มแข็งเกรียงไกร และมี
จำนวนมากกว่ากำลังทหารของเล่าปี่หลายเท่า แต่ภายหลังจากที่เล่าปี่ได้ถอยทัพเข้าไปตั้งหลักอยู่ใน
แคว้นเสฉวนแล้ว ก็สามารถปรับปรุงกองทัพของสมุ่คนจนเข้มแข็งเติบโตใหญ่ และสามารถยกกลับไปทำ
สงครามเอา ชัยชนะขั้นสุดท้ายกับ董卓ได้สำเร็จ แล้วสถาปนาราชวงศ์ฮั่นอันยิ่งใหญ่และครองอำนาจ
สืบต่อยาวนานที่สุดของจีน

ภูมิประเทศและฐานะทางยุทธศาสตร์ของแคว้นเสฉวนหากจะเปรียบเทียบกับภูมิประเทศและฐานะทางยุทธศาสตร์ในสงครามปฏิวัติของจีนแล้ว แคว้นเสฉวนก็อาจเทียบได้กับเมืองเยียนอานของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ในสงครามปลดแอกระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนและพรรคก๊กมินตั๋ง ซึ่งเริ่มต้นสงครามด้วยความอ่อนแอและจำนวนน้อยกว่าของกองทัพปลดแอกประชาชนจีนนั้น เมื่อผ่านการประชุมขยายวงที่ฉวนยีสถาปนาอำนาจการนำของเหมาเจ๋อตงขึ้นแล้ว การเดินทางทางไกลอันยิ่งใหญ่ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนก็เกิดขึ้นเป็นการเดินทางทางไกลอันเลื่องชื่อในประวัติศาสตร์การสงครามของโลก มีระยะทางการเดินทางที่ยาวนานคดเคี้ยวทุรกันดารมากที่สุดในโลก เป็นการเดินทางในสถานการณ์สงครามที่ลำบากยากเข็ญ บนฟ้ามี่เครื่องบินของพรรคก๊กมินตั๋งคอยตรวจการทิ้งระเบิดไม่ขาดระยะ ทางด้านหลังและด้านข้างมีกองทัพพรรคก๊กมินตั๋งที่เข้มแข็ง มีอาวุธยุทธโปกรณ์ที่ทันสมัยติดตามไล่ล่าชนาบไม่เว้นในแต่ละวัน ในขณะที่อีกด้านหนึ่งเป็นหุบเขาเหวลึกหรือแม่น้ำใหญ่ เป็นการเดินทางทางไกลที่ได้แปรการเดินทางอันแสนลำเค็ญให้เป็นโรงเรียนใหญ่แก่พลพรรคกองทัพปลดแอกประชาชนจีน

พรรคคอมมิวนิสต์จีนใช้วิธีเขียนตัวหนังสือติดข้างหลังของทหารแต่ละคน ทหารที่เดินข้างหลังเรียนหนังสือจากตัวหนังสือบนหลังของทหารที่เดินอยู่เบื้องหน้า จากนั้นก็สลับเอากองหลังเป็นกองหน้า โรงเรียนเคลื่อนที่ท่ามกลางการเดินทางอันลำบากและกันดารจึง ถือเป็นโรงเรียนประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นและดำเนินไปในท่ามกลางสงครามอันโหดเหี้ยมอำมหิต

แต่เมื่อพรรคคอมมิวนิสต์จีนสามารถเดินทางไกลถึงเยียนอานแล้วก็สามารถตั้งหลักปักฐานได้มั่นคงค่อยๆ จัดตั้งฐานที่มั่น จัดตั้งเขตที่มั่นขยายเขตเคลื่อนไหวของสงครามจรยุทธ์ ปลุกระดมมวลชนและประสานกับแนวร่วมในทางสากล จนเมล็ดพืช พันธุ์แห่งการปฏิวัติของจีนได้งอกงามขยายตัวเต็มทั่วทั้งผืนแผ่นดินจีน

เพราะเหตุที่สามารถตั้งหลักปักฐานที่เยียนอานได้สำเร็จ และเมล็ดพันธุ์แห่งการปฏิวัติได้งอกงามขยายตัวกว้างขวาง กำลังกองทัพปลดแอกของพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงเติบโตใหญ่และได้อาศัยสถานการณ์สงครามต่อต้านญี่ปุ่นปลุกระดมประชาชาติประกาศสงครามประชาชาติต่อต้านญี่ปุ่น เคลื่อนกำลัง ขยายกำลังในทุกพื้นที่ทั่วประเทศ ครั้นสงครามประชาชาติต่อต้านญี่ปุ่นเสร็จสิ้นลงและเกิดสงครามปฏิวัติระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์จีนและพรรคก๊กมินตั๋งอีกครั้งหนึ่ง กองทัพปลดแอกของประชาชนจีนซึ่งเติบโตใหญ่กล้าแข็งแล้วภายใต้การชี้นำของเหมาเจ๋อตง จึงได้ทำสงครามใหญ่สามยุทธการ โดยมียุทธการเป่ย์ผิง-เทียนสิน เป็นยุทธการสุดท้าย ยึดภาคเหนือและภาคอีสานของจีนได้สำเร็จ จากนั้นจึงกรีธาทัพลงใต้ข้ามแม่น้ำแยงซี ติกองทัพของพรรคก๊กมินตั๋งจนตกทะเลไปอยู่ที่ไต้หวันจนถึงทุกวันนี้

ยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี ยุทธการ การยุทธ์และการรบทั้งปวงที่เกิดขึ้นตลอดช่วงระยะเวลาของสงครามปลดแอกและสงครามประชาชาติต่อต้านญี่ปุ่น แม้จะเป็นรูปแบบรูปการในยุคหลังสองพันกว่าปีจากยุคสามก๊ก แต่รากฐานทางความคิดของสิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วน เป็นเรื่องที่ยกไม่ออกจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในยุคสมัยของสามก๊ก จนอาจกล่าวได้ด้วยว่าเป็นกระบวนการที่พัฒนามาจากยุคสามก๊ก

ครั้นเล่าปี่ได้ครองเมืองเสฉวน จัดแจงการปกครองหัวเมืองและเมืองหลวงเป็นระเบียบเรียบร้อยแล้ว จึงได้ประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองขุนนางข้าราชการและเจ้าเมืองที่ขึ้นต่อเมืองเสฉวนเพื่อกำหนดแนวทางนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดินเมืองเสฉวน ก่อนจะแถลงแนวทางนโยบายเล่าปี่ได้ปรึกษากับจูล่งและซ่งบ้ง โดยในตอนแรกนั้นเล่าปี่ได้เสนอว่า เรือกสวนไร่นาซึ่งมิได้มีผู้ใดจับจองทำมาหากินนั้น ให้แบ่งให้แก่ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเป็นกำลังราชการสืบไป

แนวความคิดในการบริหารงานที่ดินเมืองเสฉวนของเล่าปี่เป็นแบบเดียวกันกับยุคศักดินาในยุโรป คือเอาที่ดินทั้งแผ่นดินมาแบ่งปันกันระหว่างเจ้าศักดินาทั้งหลาย เพื่อให้ต่างคนต่างไปสร้างความเข้มแข็ง ทั้งกำลังคนและกำลังทางเศรษฐกิจ เพื่อเป็นกำลังของบ้านเมือง กรณีเป็นเรื่องน่าประหลาดตรงที่ความคิดของเล่าปี่นั้นเกิดขึ้นในช่วงคริสต์ศักราช 214 หรือประมาณปี พ.ศ.757 และหลังจากนั้น กว่าหนึ่งพันปี ความคิดเหล่านี้ก็กลับถูกนำมาใช้ในยุคศักดินาของยุโรป จูล่งได้ฟังปรารภของเล่าปี่ตั้งนั้นจึงว่า เมืองเสฉวนนี้มีศึก ราษฎรพลัดพรากจากภูมิลำเนาที่ท่ามาหากิน ซึ่งจะเอาเรือกสวนไร่นามาแบ่งให้ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยนั้น ราษฎรซึ่งเป็นเจ้าของนั้นก็จะได้รับความเดือดร้อน ท่านจงให้ป่าวร้องไพร่บ้านพลเมืองว่าภูมิลำเนาแลเรือกสวนไร่นาของผู้ใดก็ให้เข้าอยู่ท่ามาหากินดังเก่า ราษฎรจึงจะมีความสุขสืบไป

อันแนวความคิดของจูล่งในครั้งนี้ก็คือแนวความคิดที่สอดคล้องกับ ขบวนการประชาชนคนยากคนจนในภาคอีสาน และพื้นที่อื่นๆ ทั่วประเทศไทย ดังในกรณีที่ทางราชการเคยจัดตั้งโครงการจัดที่ทำกินให้แก่ราษฎรหรือโครงการ คจก. ชื่อของโครงการนี้ส่ายหรือตรงดงามประหนึ่งว่ารัฐจะจัดสรรที่ทำกินให้แก่ราษฎรอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม แต่ความจริงกลับตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง สิ่งที่รัฐได้กระทำคือการขับไล่ราษฎรออกจากพื้นที่ทำกิน เพื่อจะเอาที่ดินของราษฎรไปให้กลุ่มนายหน้าของต่างชาติเข้าปลุกป่ายุคาลิปตัสที่เป็นอันตรายร้ายแรงต่อประเทศชาติ เพราะเป็นโครงการสร้างทะเลทรายขึ้นในประเทศไทย มีการใช้รถ

แทรกเตอร์ไถเรือสวนไร่นาของประชาชนจนหมดสิ้น ใช้รถบรรทุกของทหารเข้าทำการรื้อถอนบ้านเรือนของราษฎรจนหมดสิ้น ปิดโรงเรียน ขับพระภิกษุสงฆ์ออกจากวัด จนราษฎรหลายพื้นที่ต้องกลายเป็นคนขอทาน และต้องร่วมกันเรียกร้องขอความเป็นธรรม จนก่อเกิดเป็นขบวนการประชาชนที่เรียกร้องความเป็นธรรมเกี่ยวกับที่ดินทำกิน เป็นผลให้มีการเดินขบวนทางไกลด้วยเท้าครั้งแรกในประเทศไทย เมื่อขบวนการต่อสู้ของประชาชนได้ยาดรามมาถึงโคราช รัฐบาลก็ต้องยอมจำนนคืนความเป็นธรรมแก่ราษฎร ยกเลิกโครงการ คจก. และต้องยินยอมให้ประชาชนกลับเข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินเดิม

เล่าปี่นั้นน้ำใจอาทรต่ออาณาจักรราษฎรทั้งปวง ไม่เหมือนกับขุนนางใจดำอำมหิตบางคนในยุคหลังที่คิดหวังแต่จะรังแกข่มเหงประชาชน ครั้นได้ฟังคำท้วงของจูล่งตั้งนั้นก็เห็นด้วย เล่าปี่จึงสั่งให้หน่วยโยธนาชนชื่อของเมืองเสฉวนออกไปประกาศข่าวรื้อถอนแก่อาณาจักรราษฎรทั้งปวงว่า ผู้ใดครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินแปลงใดผืนใดอยู่แต่เดิม ก็ให้กลับเข้าครอบครองทำประโยชน์ได้ดังแต่ก่อน โดยรัฐบาลจะสนับสนุนในการพัฒนาท้องถิ่น ในการพัฒนาสาธารณูปโภค และในการส่งเสริมอาชีพอย่างเต็มที่

ราษฎรผู้ยากทั้งปวงทราบข่าวประกาศของเล่าปี่ก็มีความยินดีเป็นอันมาก ต่างคนต่างเข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินเดิม และร่วมกันพัฒนาท้องถิ่นพัฒนาสาธารณูปโภค ช่วยกันสร้างอาชีพและสิ่งสาธารณะต่างๆ จนทำให้พื้นที่บางส่วนของทุกกันดารแห้งแล้งเป็นป่าเสื่อมโทรมดินสิ้นสภาพ ได้กลับฟื้นคืนสภาพเดิมอีกครั้งหนึ่ง อาณาประชาราษฎรจึงยินดีปรีดาปราโมทย์โดยถ้วนหน้ากัน

หลังจากนั้นเล่าปี่จึงจัดตั้งฝ่ายชลประทานขึ้นในรัฐบาลกลางของเมืองเสฉวน ด้วยดำริว่าอันความมั่งคั่งของแผ่นดินนั้นต้องอาศัยน้ำ ตั้งแต่โบราณกาลสืบมาเหล่าปราชญ์เมธาทั้งปวงล้วนยอมรับนับถือตรงกันว่าน้ำคือรากฐานแห่งความมั่งคั่ง และความมั่งคั่งก็คือรากฐานที่แท้จริงแห่งความมั่นคง

เล่าปี่เห็นว่าอันแผ่นดินเมืองเสฉวนแม้อยู่ในภาคตะวันตกเป็นภูเขาสูงชัน ผืนแผ่นดินมีหินและทรายเป็นจำนวนมากก็จริงอยู่ แต่ปริมาณฝนตกก็มีมากเช่นเดียวกัน เป็นแต่ว่ารัฐบาลก่อนหน้านั้นโง่เขลาเบาปัญญาไม่มีความสามารถที่จะเข้าใจรากฐานแห่งความมั่งคั่งของชาติได้ น้ำมีอยู่แต่เพราะไม่กักเก็บน้ำผืนแผ่นดินจึงแห้งแล้งทุรกันดาร และเพราะไม่กักเก็บน้ำจึงปล่อยให้ไหลป่าทำลายทรัพย์สินของอาณาจักรราษฎรทุกฤดูกาลหน้าฝน ทำให้ทรัพย์สินบ้านเรือนไร่นาของราษฎรเสียหายซ้ำซาก น้ำในแผ่นดินเมืองเสฉวน ซึ่งควรใช้เพื่อความมั่งคั่งและเพื่อความอุดมสมบูรณ์ของประชาชน กลับถูกปล่อยให้ไหลปลาลงสู่แม่น้ำ ไปต่อสู้กับน้ำทะเลที่ปลายน้ำ

เพราะเหตุนี้เล่าปี่จึงกำหนดให้จัดทำโครงการชลประทานเพื่อกักเก็บน้ำทั่วทั้งแคว้นเสฉวน โดยอาศัยแบบภูมิปัญญาของชาวบ้านกักเก็บน้ำเป็นเขื่อนเป็นฝาย เป็นขั้นตามความสูงต่ำของธรรมชาติ ดังนั้นแม้วิทยาการและภูมิปัญญาจะล้าหลังอยู่ในยุคสองพันปี แต่เขื่อนและฝายในยุคสมัยของเล่าปี่ก็สามารถกักเก็บน้ำได้ตลอดทั้งปี และใช้งบประมาณแผ่นดินจำนวนน้อย แต่ได้ผลในการสร้างความมั่งคั่งและความอุดมสมบูรณ์ทั่วทั้งแคว้นแดนเสฉวนแต่นั้นมา

หลังจากนั้นเล่าปี่จึงกำหนดแนวทางนโยบายในการฟื้นฟูสภาพป่าที่ถูกทำลายจนเหลือแต่ดินทรายให้ฟื้นคืนสภาพเป็นธรรมชาติอีกครั้งหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์ยาม

การปฏิรูปกฎหมาย (ตอนที่379)

เพื่อที่จะรับมือกับสถานการณ์สามก๊กขั้นที่สามคือการรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง เล่าปี่จึงจำเป็นต้องสร้างความเป็นปึกแผ่นมั่นคงให้กับแคว้นเสฉวน สร้างความเจริญรุ่งเรืองและความอยู่ดีกินดีให้แก่อาณาจักรราษฎรทั้งปวง จึงมีการปฏิรูปจัดสรรที่ดินทำกินให้แก่ราษฎร และจัดระบบชลประทานทั่วทั้งแคว้นเสฉวน จากนั้นจึงกำหนดแนวทางนโยบายเกี่ยวกับที่ดินและป่าไม้

เล่าปี่ได้ประกาศแก่ขุนนางทั้งปวงว่า บ้านเมืองมีความสับสนเกี่ยวกับปัญหาที่ดินและป่าไม้ มีการรวมสองเรื่องนี้เข้าเป็นเรื่องเดียวกัน อันเป็นมายาภาพในการสร้างความชอบธรรมให้แก่กลุ่มธรรมที่ข่มเหงรังแกอาณาจักรราษฎร เพราะยอมเป็นความปรารถนาาร่วมกันของปวงชนในการที่จะสงวนผืนป่าไว้เป็นทรัพย์สินสมบัติของแผ่นดิน เพื่อดำรงคงความเป็นธรรมชาติให้ยั่งยืน ดังนั้นใครใดก็ตามที่ถูกกล่าวหาว่าบุกรุกทำลายป่าก็จะสูญเสียความชอบธรรมจนเสียผู้เสียคน ในขณะที่ผู้กล่าวหากลายเป็นวีรบุรุษไปในพริบตา

มายาภาพเช่นนี้ไม่เพียงแต่จะแก้ไขปัญหาที่ดำรงอยู่ในความเป็นจริงไม่ได้เท่านั้น ยังทำให้ความขัดแย้งระหว่างขุนนางข้าราชการและราษฎรขยายตัวลุกลามมากขึ้น ในขณะที่ปัญหาแก้ไขไม่ได้จนต้องเกิดการ

ประหัดประหารกัน ผืนป่าก็ถูกทำลายลงทุกวัน เป็นเหตุให้อากาศและฤดูกาลผันแปรวิปริต ประดุจดังจะเป็นนิมิตกลางว่าแผ่นดินจะดับสูญ

เล่าปีได้ทำลายมายาภาพแห่งธรรมด้วยการประกาศความจริงให้ปรากฏว่าผืนป่ากับผืนดินนั้นเป็นคนละส่วน ผืนดินใดที่ไร้ต้นไม้ก็ไม่อาจนับเป็นป่าได้อีกต่อไป ผืนดินใดแม้มิได้ประกาศเป็นเขตป่าแต่ถ้าหากเต็มไปด้วยต้นไม้เป็นแผ่นดิน ผืนดินนั้นก็ป่าโดยไม่จำเป็นต้องประกาศกำหนดให้เป็นเขตป่าแต่อย่างใด และป่านั้นมีไว้เพื่อคน ดำรงอยู่เพื่อคน และเพื่อให้คนได้ใช้ประโยชน์ในทุกๆ ทาง การแยกคนออกจากป่าหรือแยกป่าออกจากคนล้วนเป็นเรื่องผิดพลาดเหลวไหล ทั้งอาจมีวาระซ่อนเร้นเพื่อผลในการทำลายป่า เอาไม้ไปขายโรงเลื่อยด้วย

เพราะเหตุนี้เล่าปีจึงตรากฎหมายสำหรับแคว้นเสฉวนว่าผืนดินใดมีต้นไม้หนาแน่นเป็นแผ่นดิน ก็ให้อนุรักษ์รักษาไว้โดยให้ปวงชนในพื้นที่รับผิดชอบดูแล เพื่อมิให้มีการลักลอบตัดป่าและป้องกันไฟไหม้ป่าไปในตัว เปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถแสวงหา ประโยชน์จากพืชผลจากป่าภายใต้การดูแลของคณะกรรมการประชาชน

ผืนป่าผืนใดมีสัตว์ป่าอุดมก็จำกัดขอบเขตมิให้ประชาชนลักล่าเกินรบกวนเขตอยู่อาศัยของสัตว์ป่า ผืนป่าผืนใดมีความสวยงามตามธรรมชาติก็เปิดโอกาสให้ผู้คนเข้าเยี่ยมชม บรรดาที่อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ที่ว่างหรือที่รกร้างก็ให้มีหน่วยงานสำหรับปลูกต้นไม้เพื่อเป็นการระดมการจ้างงาน เพิ่มรายได้ให้แก่ราษฎร ในการปลูกต้นไม้นั้นก็ให้ปลูกโดยมีเป้าหมายที่ชัดเจน ในเขตด้านเหนือและด้านตะวันตกของเมืองเสฉวนอยู่ไม่ไกลจากทะเลทรายก็ให้ปลูกต้นไม้สูง เพื่อกันพายุทรายสถานหนึ่ง และเพื่อต้องการเนื้อไม้ในงานก่อสร้างในอนาคตอีกสถานหนึ่ง สองข้างถนนหนทางให้ปลูกต้นไม้ข้างละสามสิบสองแถว ตามชนิดของพันธุ์ไม้ที่สอดคล้องกับท้องถิ่นและภูมิประเทศ กำหนดเป้าหมาย ว่าเมื่อเวลาห้าปีสิบปีผ่านไป พันธุ์ไม้จำเป็นต้องงอกเงยขึ้นใหม่ ก็ไม่ต้องใช้งบประมาณแผ่นดิน แต่สามารถตัดต้นไม้ขายและนำเงินมาใช้ในการบูรณะสาธารณูปโภคนั้น

เพราะเหตุที่แผ่นดินแคว้นเสฉวนเป็นที่ลาด น้ำใต้ดินไหลซึมลงสู่พื้นที่ที่ต่ำกว่า จึงทำให้เกิดน้ำท่วมในบางพื้นที่ ดังนั้นเพื่อลดภาวะน้ำท่วมมิให้เกิดความเสียหายแก่ราษฎร จึงให้ปลูกพันธุ์ไม้บางชนิดที่มีรากยึดหนาแน่นเพื่อกำหนดเส้นทางน้ำใต้ดินให้ไหลไป ยังทิศทางที่ต้องการ ไม้ไหลรวมลงจุดเดียวจนต้องกลายเป็นน้ำท่วมในที่ลาดต่ำ

ในชุมชนทุกตำบล ทุกหัวเมือง ให้ปลูกไม้ป่า ไม้ผล ไม้ดอก ตามสภาพภูมิประเทศและพันธุ์ไม้เพื่อให้ได้ทั้งเนื้อไม้สำหรับใช้ในการก่อสร้าง ให้ได้ผลในการบริโภคและจัดจำหน่าย และเพื่อความสวยงามแห่งไม้ดอกไม้ประดับเป็นที่ยอมรับไปมาของผู้คนก็ให้ทำสวนไม้ตัดเพื่อให้เกิดความสวยงามและพิศดารตระการตา ในบรรดาที่ทำกินของราษฎรก็กำหนดกฎเกณฑ์ให้ปลูกต้นไม้ โดยสอดคล้องกับภูมิอากาศและชนิดของพันธุ์ไม้ กำหนดสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 30 ของพื้นที่ เพื่อทำให้พื้นที่ที่มีความร่มรื่นชุ่มชื้นทุกฤดูกาล แคว้นเสฉวนไม่จำเป็นต้องมีเขตป่าสงวนแห่งชาติ ก็สามารถกลับกลายเป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยป่าไม้ ทั้งไม้ป่า ไม้ผล ไม้ดอก ไม้หัว ไม้สวยงามนานาชนิดที่ใช้ประโยชน์ได้ทั้งเนื้อไม้ ใช้ประโยชน์ได้ทั้งการบริโภคและการจำหน่าย ใช้ประโยชน์ได้ในการฟื้นฟูและสร้างความสมดุลแห่งธรรมชาติ และจงใจให้ผู้คนจากต่างเมืองเข้ามาเยี่ยมชม เพิ่มพูนรายได้ให้แก่ราษฎรแคว้นเสฉวนเป็นจำนวนมาก

แคว้นเสฉวนจึงอุดมสมบูรณ์ด้วยป่าไม้ ลดปัญหาน้ำท่วม ป้องกันพายุทราย และความหนาวเหน็บจากทะเลทราย ราษฎรมีไม้ใช้อย่างพอเพียง สามารถสร้างผลผลิตแปรรูปจากไม้ได้นานาชนิดจนมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วทั้งตะวันตก สมบูรณ์ด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหาร มังสาหาร และรักษาอาหาร และมีความงดงามตระการตาด้วยประการฉะนี้

เมื่อกำหนดแนวทางนโยบายในการสร้างความมั่งคั่ง ความสมบูรณ์พูนสุขให้กับแคว้นเสฉวนแล้ว เล่าปีจึงทำการปฏิรูปการปกครองโดยกระจายอำนาจการปกครองให้แก่ท้องถิ่น สร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชน ส่งเสริมให้ชุมชนมีผลผลิตเป็นของตนเอง การพัฒนาในชุมชนกำหนดโดยราษฎรในชุมชน โดยการบริหารราชการส่วนกลางส่งเสริมสนับสนุนอย่างเต็มที่และแข็งขัน เพราะเหตุนี้จึงทำให้การพัฒนาทั้งปวงของเมืองเสฉวนสอดคล้องต้องกับความปรารถนาที่แท้จริงของประชาชน ต่างกับหลายพื้นที่และต่างกับยุคหลัง ๆ ที่กำหนดการพัฒนาจากส่วนกลางโดยไม่สอดคล้องกับความ ต้องการของประชาชน จึงทำให้การพัฒนาที่มีลักษณะวิปริตและไร้ผล เพราะสิ่งที่ประชาชนต้องการกลับไม่ได้รับการส่งเสริมพัฒนา แต่กลับไปพัฒนาส่งเสริมในสิ่งที่ประชาชนไม่ต้องการและไม่สอดคล้อง กับความเป็นจริงในภูมิประเทศ

การบริหารส่วนกลางถือเอาเมืองเอ็กจิวซึ่งเป็นเมืองหลวงเป็น ศูนย์กลาง ทั้งทางการเมือง การทหาร และการเศรษฐกิจ ตลอดจน วัฒนธรรม มีการฟื้นฟูงานศิลปวัฒนธรรมครั้งใหญ่ ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างขนานใหญ่ ไม่ว่าทางด้านการแพทย์ สุราท้องถิ่นดั้งเดิม การถนอมอาหาร การแปรรูปอาหาร และการผลิต

ทางศิลปะทุกชนิด โดยมีหัวเมืองเอก โท ตรี จัตวา รับแนวทางนโยบาย ไปปฏิบัติโดยสอดคล้องกับท้องถิ่น และความปรารถนาของประชาชนในท้องถิ่นนั้นๆ

ควบคู่กับการปฏิรูปการปกครอง เล่าปีได้ทำการปฏิรูปกฎหมายของแผ่นดินเสียใหม่ โดยได้แจ้งแก่ขงเบ้งว่าแผ่นดินเมืองเสฉวนนี้มีการตรากฎหมายมากมาย ซับซ้อนทับถมกันมาโดยไม่มีการแก้ไข จนบ้านเมืองเต็มไปด้วยระเบียบข้อบังคับที่ยากต่อการจำแนกแกลง การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปตามอำเภอใจของขุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวงและมีจิตคิดข่มเหงประชาชน ดังนั้นเล่าปีจึงว่า กฎหมายสำหรับเมืองเสฉวนนั้นเราจะให้เลิกเสีย ท่านจงเร่งแต่งกฎหมายใหม่สำหรับเมือง แต่ให้คาดโทษนั้นให้หนักขึ้นกว่าเก่า คนทั้งปวงจึงจะกลัวเกรง จะได้ทำตามกฎหมาย บ้านเมืองจึงจะราบคาบสืบไป

หวดเจ๋งได้ฟังดังนั้นจึงท้วงติงว่า ครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจได้เสวยราชสมบัตินั้น ให้แต่งกฎหมายคาดโทษผู้กระทำผิดไว้เป็นประมาณ จนมาถึงพระเจ้าเหียนเต๋ ครั้งนี้ท่านจะให้แต่งกฎหมายคาดโทษผู้ละเมิดให้หนักขึ้นกว่าเก่านั้น ข้าพเจ้าเห็นราษฎรทั้งปวงจะได้ความเดือดร้อน ขอให้ผ่อนลงแต่พอประมาณตามกฎหมายเก่า

ขงเบ้งจึงว่าอันการระวางโทษตามกฎหมายจะหนักเบาประการใด ไซ้ว่าจะขึ้นอยู่กับใจปรารถนาของผู้เป็นรัฐาธิปัตย์แต่อย่างเดียวกันหาไม่ หากยอมต้องขึ้นอยู่กับสถานการณ์บ้านเมืองในแต่ละขณะ ตลอดจนการบังคับใช้กฎหมายว่าเคร่งครัดตึงหย่อนประการใด รวมทั้งการยอมรับนับถือปฏิบัติตามกฎหมายของขุนนางและอาณาประชาราษฎรทั้งปวงว่าเป็นปกติ หรือวิปริตผันแปรประการใด ดังนี้แล้วจึงจะสามารถกำหนดเป็นนิตินโยบายในการตรากฎหมายได้โดยสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงของบ้านเมือง

ขงเบ้งกล่าวสืบไปว่า ครั้งแผ่นดินพระเจ้าฮั่นโกโจนั้นบ้านเมืองอยู่ในกลียุค ด้วยเป็นยุคสมัยที่สืบต่อจากรบอบการปกครองแบบทราชของพระเจ้าจินซีฮ่องเต้ ในยุคสมัยนั้นบทกฎหมายทั้งหลายได้กำหนดโทษรุนแรง ตั้งแต่โทษประหารเจ็ดชั่วโคตร สามชั่วโคตร ประหารทั้งครอบครัว ประหารแต่ตัว แม้กระทั่งความผิดเล็กๆ น้อยๆ ก็กำหนดโทษประหารเกือบทั้งสิ้น อาณาประชาราษฎรจึงได้รับความเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า เพราะเหตุที่กฎหมายมีความรุนแรงดังนี้ จึงเอื้อช่องทางให้แก่ขุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวงได้แสวงหาประโยชน์ เพราะเมื่อราษฎรรังเกียจกลัวโทษอาญาอันฉกรรจ์ ก็ต้องจ่ายสินบาทคาดสินบนจนสิ้นเนื้อประดาตัว ดังนั้นแผ่นดินปลายยุคสมัยของพระเจ้าจินซีฮ่องเต้จึงเต็มไปด้วยการฉ้อราษฎร์บังหลวง การข่มเหงรังแกอาณาประชาราษฎร และเกิดกลียุคขึ้นในบ้านเมืองจนราชวงศ์จินต้องดับสูญ

เพราะเหตุที่บทกฎหมายเคร่งครัดตึงเกินไปดังนี้ ครั้นพระเจ้าเล่าปึงได้สถาปนาราชวงศ์ซันปราบดาภิเษกทรงสมณนามว่าพระเจ้าฮั่นโกโจแล้ว บรรดาขุนนางที่ปรึกษาสำหรับแผ่นดินผู้เป็นปราชญ์จึงได้กราบบังคมทูลให้ยกเลิกกฎหมายเก่าและตรากฎหมาย ใหม่ที่ผ่อนผันบรรเทาโทษ ทำให้ประชาชนได้สัมผัสถึงพระเมตตาคุณและพระกรุณาคุณของพระเจ้าเล่าปึง และพร้อมใจกันปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด ดังนั้น แผ่นดินของพระเจ้าฮั่นโกโจที่สืบทอดลงมาจึงร่มเย็นเป็นสุข

ขงเบ้งกล่าวสืบต่อไปว่าสถานการณ์ในเมืองเสฉวนบัดนี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับเมื่อครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจปราบดาภิเษก ด้วยเล่าเจี้ยงนั้นเป็นคนโลเล มิได้เคารพตบตบกฎหมาย ทำการแต่ตามอำเภอใจ ไม่ถือขนบธรรมเนียมประเพณีในการปกครองบ้านเมือง เห็นแก่อำมิส ผลประโยชน์ จึงทำให้การบังคับใช้กฎหมายหย่อนยาน ตัวเล่าเจี้ยง และญาติมิตรตลอดจนสมัครพรรคพวกแวดล้อมลำดับมาถึงขุนนางข้าราชการล้วนใช้กฎหมายตามอำเภอใจ ราษฎรก็ไม่เคารพยำเกรง กฎหมาย ต่างพากันแสวงหาสมัครพรรคพวกที่เป็นขุนนางข้าราชการ เกิดเป็นกลุ่มผลประโยชน์ กลุ่มอิทธิพลอำนาจมืดทั่วทั้งเมือง

ดังนั้น แผ่นดินเมืองเสฉวนมีกฎหมายก็เหมือนหามีกฎหมายไม่ราชการทั้งปวงจึงวิปริตผันแปรไป สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความตอนนั้นว่า ครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจให้แต่งกฎหมายไว้ได้ใช้ต่อมาถึงพระเจ้าเหียนเต๋ ท่านเห็นว่าขุนนางแลหัวเมืองปรกติดอยู่หรือ อันเล่าเจี้ยงเล่าก็เป็นคนความคิดน้อยหาอาชญาขมขมิได้ แม้รักผู้ใดถึงหาสติปัญญาไม่ ก็ตั้งแต่งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ แลผู้นั้นมีน้ำใจกำริบละกฎหมายเสีย ข่มเหงอาณาประชาราษฎรแต่ตามอำเภอใจ ไพรบ้านพลเมืองได้รับความเดือดร้อนจนเสียเมืองครั้งนี้เราจึงให้เลิกกฎหมายเก่าเสีย ให้คาดโทษผู้ทำผิดให้หนักขึ้น หวังจะให้คนทั้งปวงตั้งใจทำความชอบ

แม้ขุนนางแลราษฎรเห็นผู้ใดทำความชอบมีบำเหน็จ ก็จะละความชั่วของตัวเอง จะได้ดูเยี่ยงอย่างกันทำตามกฎหมายก็จะมีความชอบขึ้น บ้านเมืองก็จะค่อยปรกติราบคาบไป

เล่าปี หวดเจ๋ง และบรรดาขุนนางที่ปรึกษาข้าราชการทั้งปวงจึงลงความเห็นพร้อมกันกำหนดนิติบัญญัติตามที่ตั้งใจที่ขงเบ้งเสนอทุกประการ ขงเบ้งจึงตั้งคณะปฏิรูปกฎหมายแผ่นดิน แล้วออกประกาศยกเลิกกฎหมายเก่าสำหรับเมืองเสฉวนเสียทั้งสิ้น และให้ตรากฎหมายใหม่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติสำหรับแผ่นดินสืบไป ในบทบัญญัติว่าด้วยการลงโทษกำหนดให้หนักขึ้นกว่าแต่ก่อน แต่บรรดาบทกฎหมาย ทั้งหลายได้เน้นถึง

ความชัดเจนไม่คลุมเครือ สามารถเข้าใจได้โดยง่าย โดยคำนึงถึงระดับการศึกษาของอาณาประชาราษฎร์ มิใช่ตรากฎหมายด้วยภาษาและนิรุกติอันล้าลึกซับซ้อนจนเงื่อนสำหรับเป็นเครื่องมือทรมานหาหินของคน จำพวกเถรวาท ที่บังอาจใช้ศาสตร์แห่ง กฎหมายตามอำเภอใจตน แลเพราะบทกฎหมายมีความชัดเจนเข้าใจได้โดยง่ายดังนี้ ราษฎรเมืองเสฉวนจึงยอมรับนับถือปฏิบัติตามกฎหมายอย่างพร้อมเพรียงกัน กฎหมายที่ตราแล้วเล่าปีได้ให้แจกจ่ายแก่หัวเมืองเอก โท ตรี จัตวา ที่ขึ้นแก่เมืองเสฉวน รวมทั้งร้อยสี่สิบเอ็ด หัวเมืองเศษ ราษฎรก็มีความสุขยิ่งกว่าแต่ก่อน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายสยบใจ (ตอนที่380)

เมื่อเล่าปีได้ปราบดาภิเษกตั้งตนเป็นใหญ่เหนือแคว้นเสฉวนแล้วได้ปรับปรุงและปฏิรูปการบริหาร การปกครอง การเศรษฐกิจ และกฎหมายครั้งใหญ่ที่สุด เพื่อให้เกิดความเป็นปึกแผ่นแน่นหนา และเกิดความมั่นคงในการปกครองแผ่นดิน และเกิดความร่มเย็นเป็นสุขแก่อาณาประชาราษฎร์ เป็นผลให้ราษฎรทั้งปวง ก็มีความสุขยิ่งกว่าแต่ก่อน

วันหนึ่งในขณะที่เล่าปีกำลังออกจากราชการจัดแจงบ้านเมืองอยู่นั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่า บัดนี้กวนอูได้ใช้ให้กวนเป๋งถือหนังสือมาแต่เมืองเกงจิวจะขอเข้ามาค้ำบัลลังก์ เล่าปีได้ฟังรายงานดังนั้นก็มีความยินดี ให้ทหารนำกวนเป๋งเข้ามา พบในที่ว่าการ กวนเป๋งได้ค้ำบัลลังก์และขงเบ้งตามธรรมเนียมแล้ว จึงรายงานว่าได้รับคำสั่งจากกวนอูผู้บิดาให้เดินทางมาเมืองเสฉวนเพื่อขอบพระคุณเล่าปีที่ได้บำเหน็จความชอบเป็นอันมาก

แล้วกวนเป๋งจึงกล่าวสลับไปว่า บิดาข้าพเจ้าสั่งว่าได้ยินกิตติศัพท์เลื่องลือว่า ม้าเจียวนั้นฝีมือกล้าหาญนักหาผู้เสมอมิได้ บิดาข้าพเจ้าจะขอมาต่อสู้อับกับม้าเจียว

ม้าเจียวนับแต่มาอยู่ด้วยเล่าปีแล้ว น้ำใจหนึ่งก็เลื่อมใสนับถือศรัทธาเล่าปีเป็นอันมาก เพราะเป็นเพื่อนผู้ร่วมก่อการกำจัดศัตรูราชสมบัติกับมาทั้งผู้บิดา น้ำใจหนึ่งก็เกรงเล่าปีเพราะได้เห็นบรรดาทหารมีฝีมือเป็นอันมาก โดยเฉพาะฝีมือการรบอันเด็ดขาดรวดเร็วของจูล่งซึ่งเพ็งประจักษ์ชัดแจ้งว่ากล้าแกร่งสมเป็นยอดทหารเสือ ม้าเจียวแม้ทะนงในฝีมือตัวว่าแกร่งกล้าทั้งสามารสูรบกับเดี่ยวหุยได้ตลอดวันและคืนก็ยังไม่แพ้แลชนะ แต่ด้วยน้ำใจศรัทธาและยำเกรงดังนั้นม้าเจียวจึงอยู่ด้วยเล่าปีด้วยความอุ้นอกอิมใจ

ครั้นม้าเจียวได้ฟังคำกวนเป๋งดังนั้นก็พรั่นใจ เพราะไม่เคยรู้ประจักษ์ถึงฝีมือของกวนอู จึงตั้งใจฟังเล่าปีและขงเบ้งว่าจะว่ากล่าวประการใด เห็นเล่าปีมีที่ท่าตกใจ แล้วหันไปปรึกษากับขงเบ้งว่า กวนอูจะมาลองฝีมือม้าเจียวนั้น ถ้าผู้ใดเพ็ญพลังก็จะมีพยานาทกันไป ท่านจะคิดประการใด ขงเบ้งได้ฟังคำเล่าปีแล้ว ขำเลื่อมมองม้าเจียว เห็นตั้งใจฟังอย่างใจจดใจจ่อจึงปรารภขึ้นว่า แผ่นดินจีนทุกวันนี้แม้จะมีบรรดาผู้มีฝีมือการรบเข้มแข็งแกร่งกล้าเฉียบขาดอยู่มากมาย แต่ที่จะสมชายยอดทหารเสือที่เปี่ยมด้วยฝีมือการรบอันหนักหน่วงเฉียบขาดรวดเร็วและจิตใจที่เป็นวีรชนแล้ว ยังไม่เห็นมีผู้ใดเสมอเหมือนด้วยกวนอู อันฝีมือม้าเจียวแม้เป็นเลิศในแผ่นดินแต่ก็เสมอด้วยเดี่ยวหุยซึ่งเป็นน้องร่วมสาบานของกวนอูเท่านั้น

ไม่ควรที่กวนอูจะทั้งเมืองเกงจิวมาประลองฝีมือด้วยม้าเจียวเลย แล้วขงเบ้งจึงว่าท่านอย่าวิตกในเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจะมีหนังสือไปชี้แจงให้กวนอูได้เข้าใจ ในขณะนั้นม้าเจียวได้ยินคำขงเบ้งที่ปรารภความเป็นวีรบุรุษของกวนอูก็ยังมีน้ำใจเลื่อมใสศรัทธาวีรชนผู้นี้เป็นอันมาก ใจก็ยิ่งยำเกรงและศรัทธาเล่าปีมากขึ้นด้วย สีหน้าและแววตาของม้าเจียวได้ปรากฏถึงความตื่นเต็นจนออกนอกหน้า

ขงเบ้งสังเกตความเป็นไปอย่างใกล้ชิด เห็นดังนั้นก็มองหน้าเล่าปีแล้วยิ้มให้ เล่าปีได้ยินคำขงเบ้งและเห็นอาการอันเป็นนัยเช่นนั้นก็รู้ที่ จึงมีความยินดีที่ขงเบ้งใช้ถ้อยคำเพียงไม่กี่คำก็ผูกมัดใจม้าเจียวให้มีความรู้สึกทั้งเกรงทั้งกลัวทั้งเลื่อมใสศรัทธาไปพร้อมกัน

เล่าปีได้ฟังคำขงเบ้งแล้วจึงกล่าวว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ขอคุณชื่อได้รับทำหน้าที่ถือหนังสือถึงกวนอูเถิด เพราะมันปล่อยเวลาให้เนิ่นช้าสืบไป ครั้นว่ากวนอูจะรีบรุดมาเมืองเสฉวน การข้างเมืองเกงจิวก็จะเสียไป ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็แต่งหนังสือฉบับหนึ่งปิดผนึกแล้วมอบแก่กวนเป๋ง และสั่งให้กวนเป๋งรีบกลับไปเมืองเกงจิว นำหนังสือมอบแก่กวนอู กวนเป๋งรับหนังสือแล้วค้ำบัลลังก์เล่าปีและขงเบ้งเดินทางกลับไปเมืองเกงจิวแต่เพลานั้น

ครั้นถึงเมืองเกงจิวแล้วกวนเป๋งจึงเข้าไปค้ำบัลลังก์กวนอูผู้บิดา แล้วเล่าความซึ่งเล่าปีและขงเบ้งได้ปรารภความกันในที่ว่าการ ตลอดจนถึงถ้อยคำที่ขงเบ้งได้สรรเสริญกวนอูในที่ว่าการท่ามกลางมหาสมาคม ให้กวนอูฟังทุกประการ และมอบหนังสือที่ขงเบ้งฝากมานั้นให้แก่กวนอู กวนอูได้ฟังรายงานของกวนเป๋งก็

มีความปลื้มยินดี และเปิดหนังสือออกอ่านปรากฏความว่า ขงเบ้งอวยพรมาถึงจงกวนลว ด้วยเราทราบว่าท่านมีความวิตกด้วยม้าเจียวนั้นไม่ควร อันฝีมือม้าเจียวนี้เปรียบเสมอแต่กับเดียวหุยน้องท่าน แลการกลศึกนั้นฝีมือท่านยิ่งกว่าม้าเจียวเป็นอันมาก ซึ่งท่านจะละเมืองเกงจิ๋วเสียจะมาลองฝีมือกับม้าเจียวนั้นไม่ได้ เกลือกมีอันตรายมาถึงเมืองเกงจิ๋วโทษก็จะมีแก่ท่าน ซึ่งว่ามาทั้งนี้ท่านดำริจงควร

กวนลวอ่านความในหนังสือของขงเบ้งต้องกับถ้อยคำซึ่งกวนเป้งรายงานก็ยิ่งมีความปรีดาปราโมทย์ ในใจก็รำลึกว่าการที่ขงเบ้งปรารภความท่ามกลางมหาสมาคม สรรเสริญฝีมือการสงครามของเราตั้งนี้เห็นทีจะเป็นการปรามม้าเจียวมิให้กำเริบ และจะได้ทำราชการกับเล่าปี่โดยสุจริต จึงเลื่อมใสนับถือขงเบ้งเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความคิดของกวนลวตอนนี้ว่า คิดว่าขงเบ้งนั้นสมควรเป็นอาจารย์สั่งสอนเราซึ่งเท่ากันเป็นการยอมรับด้วยใจว่าสติปัญญาความคิดอ่านของขงเบ้งนั้นสมแล้วกับความเป็นครุคน สิ่งที่เคยขุนซ่งหมองใจและกลางแคลงมาแต่ต้นก็มลายหายไปใญามที่อยู่ไกลกันดังนี้

คิดตั้งนั้นแล้วกวนลวจึงเอาหนังสือของขงเบ้งให้ทหารคนสนิทอ่านให้บรรดาแม่ทัพนายกองและขุนนางข้าราชการเมืองเกงจิ๋วทั้งปวงฟัง และว่าซึ่งเราวิตกด้วยม้าเจียวว่ามีฝีมือแก่ลวแล้ว คิดจะไปประลองยุทธ์ด้วยนั้น เมื่อขงเบ้งมีหนังสือมาเช่นนี้เราก็นึกที่จะกั๊กขาสิบลี้ไป บรรดาคนทั้งปวงได้ฟังความตามหนังสือของขงเบ้ง ตั้งนั้นก็สรรเสริญฝีมือและความกล้าหาญของกวนลวเป็นอันมาก

นี่คืออธิบายสยบใจของขงเบ้งที่ใช้คำพูดไม่กี่คำกับจดหมายฉบับเดียวก็สัมฤทธิ์ผลให้กวนลวสิ้นกั๊กขาม้าเจียว และม้าเจียวก็ยิ่งเกรงใจศรัทธาเล่าปี่เป็นอันมาก

กวนลวสิ้นความกลางแคลงในตัวขงเบ้งใญามที่อยู่ไกลกัน แต่คาถาคุ่มกันเมืองเกงจิ๋วซึ่งขงเบ้งบอกไว้กับกวนลวสำหรับรักษาเมืองเกงจิ๋วให้รอดปลอดภัยว่า เหนือรบโจโจ ได้ร่วมมือขุนกวนนั้น ยังคงเป็นสิ่งที่จะต้องผ่านการทดสอบพิสูจน์ว่ากวนลวจะยึดถือปฏิบัติให้สัมฤทธิ์ผลได้หรือไม่

เขียนอันศกปีที่สิบเก้า ปลายเดือนเจ็ด ขุนกวนได้ทราบกิตติศัพท์ว่าบัดนี้เล่าปี่ยึดเมืองเสฉวน สถาปนาอำนาจขึ้นเป็นใหญ่ในแดนตะวันตกได้สำเร็จและจัดแจงให้เล่าเจียงมาครองเมืองกองอันก็พร้อมใจ ความคิดที่จะทวงเอาเมืองเกงจิ๋วคืนจึงกำเริบขึ้นในใจของขุนกวนอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อคิดตั้งนั้นแล้วขุนกวนจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองและขุนนาง ข้าราชการเมืองกั๊กตั้งปรารภความเดิมซึ่งเล่าปี่ ขงเบ้ง ได้ขอยืมเมืองเกงจิ๋วไว้ชั่วคราว และสัญญาจะคืนให้เมื่อยึดได้เมืองเสฉวนแล้ว และว่าบัดนี้เมื่อเล่าปี่ยึดเมืองเสฉวนได้แล้วจึงถึงกำหนดตามสัญญาที่เล่าปี่จะต้องคืนเมืองเกงจิ๋วให้แก่เรา ขอพบที่จะแต่งคนไปทวงเอาเมืองเกงจิ๋วคืน หากมั่นเล่าปี่ขัดขืนก็จำเป็นต้องยกกองทัพไปตีเอาเมืองเกงจิ๋วให้จงได้ ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

เดียวเจียวจึงว่าแคว้นกั๊กตั้งได้ผ่านศึกสงครามหลายครั้งหลายหน การสงครามเพิ่งสงบลงไม่ทันนาน บรรดาทหารทั้งปวงยังอดโรย ทั้งการสั่งสมเสบียงอาหารเล่าก็ยังไม่บริบูรณ์อันควรแก่การศึกษา ซึ่งจะยกกองทัพไปตีเอาเมืองเกงจิ๋วคืน จงผันผ่อนไว้อีกชั่วคราวหนึ่ง ข้าพเจ้าจะคิดอ่านอุบายให้ท่านได้เมืองเกงจิ๋วโดยไม่ต้องเปลืองเรี่ยวแรงแห่งทหารเอง

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ ปรึกษากันว่าแผนการอุบายของท่านเป็นประการใด จึงจะได้เมืองเกงจิ๋วโดยไม่ต้องทำสงครามแก่กัน เดียวเจียวจึงว่าเล่าปี่เข้มแข็งเดิบใหญ่ได้ หาใช่เพราะสติปัญญา และฝีมือของเล่าปี่ไม่ การทั้งปวงสำเร็จและได้มาก็เพราะปัญญาวิชาคุณของขงเบ้ง แลขงเบ้งนั้นเป็นน้องชายของจูเก็ดกินซึ่งเป็นที่ปรึกษาของท่าน ขอให้ท่านจับเอาครอบครัวของจูเก็ดกินจำขังไว้ทั้งสิ้น แล้วให้จูเก็ดกินไปว่ากล่าวกับขงเบ้ง ให้เร่งหวนล้อมให้เล่าปี่คืนเมืองเกงจิ๋วแก่ท่าน ขงเบ้งเห็นผู้เป็นพี่ชายเดือดร้อนตั้งนี้คงจะมีแก้ไขที่จะว่ากล่าวให้เล่าปี่คืนเมืองเกงจิ๋วแก่ท่าน ดังนี้ท่านก็จะได้เมืองเกงจิ๋วคืนตั้งปรารถนา

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็อึ้งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วว่าจูเก็ดกินเป็นคนสัตย์ซื่อ แลก็หาความผิดมิได้ ครั้นเราจะทำเหมือนท่านว่า จูเก็ดกินจะน้อยใจ ประการหนึ่งคนทั้งปวงก็จะครหานินทาเรา เดียวเจียวจึงขยายความต่อไปว่า การทั้งนี้ไขว้ว่าจะเป็นเรื่องจริง หากเป็นเพียงกลอุบายทวงเอาเมืองเกงจิ๋วโดยสันติเท่านั้น เมื่อท่านปลงใจที่จะทำการตามอุบายนี้แล้ว จงบอกความทั้งปวงแก่จูเก็ดกินและครอบครัวให้แจ้งก่อน จูเก็ดกินเป็นคนมีน้ำใจดีถุญแลรักดีต่อท่าน เมื่อได้รู้แผนการอุบายแล้วคงจะสนองคุณท่าน อย่าได้สงสัยเลย

ครั้นเสร็จจากการออกวาราชการแล้ว ขุนกวนจึงให้หาจูเก็ดกินเข้ามาพบที่ในจวน แล้วปรารภความตามแผนการอุบายของเดียวเจียว ให้จูเก็ดกินฟังทุกประการ และย้ำว่าเราเห็นด้วยกับแผนการอุบายครั้งนี้เพื่อหวังจะรักษาไมตรีกับเล่าปี่ไว้ให้ยั่งยืน และไม่ต้องการให้เปลืองชีวิตของทหารทั้งสองฝ่าย หากการสำเร็จ

ตั้งประสงค์เราและเล่าปีก็จะมีไมตรีอันแน่นแฟ้นต่อกัน ท่านกับขงเบ้งก็จะสมานฉันท์เยี่ยงพี่น้องสืบไปชั่วกาลนาน ท่านอย่าได้น้อยใจ ขอจงรับเอาธุระของ เราที่ไหว้วานครั้งนี้

จู๊กัดกินได้ฟังดังนั้นจึงว่าธุระของท่านเพียงเท่านี้จะปรารภไปเสีย ข้าพเจ้าจะขออาสาไปทำการให้สำเร็จตั้งประสงค์ให้จงได้ แล้วจู๊กัดกิน จึงคำนับลาขุนกวนกลับไปพัก บอกกล่าวความให้บุตรภรรยาและครอบครัวทราบ

วันรุ่งขึ้นกองทหารเมืองกังตั๋งก็มาจับตัวจู๊กัดกิน บุตรภรรยาและครอบครัวไปทิ้งสิ้น สำหรับบุตรภรรยาและครอบครัวนั้นทหารนำไปขังที่บริเวณไว้ที่บ้านพักรับรองแขกเมือง และพาตัวจู๊กัดกินไปพบขุนกวน จู๊กัดกินคำนับขุนกวนตามธรรมเนียมแล้ว ขุนกวนจึงว่าเราทำการทั้งนี้ละอายใจแก่ความเสียสละของท่านนัก การสำเร็จแล้วจะปูนบำเหน็จโดยสมควรแก่ความชอบ ท่านจงรีบเดินทางไปเมืองเสฉวนและนำหนังสือฉบับนี้มอบแก่เล่าปีเถิด

จู๊กัดกินรับหนังสือจากขุนกวนแล้วจึงคำนับลาขุนกวน และออกเดินทางไปเมืองเสฉวนในวันเดียวกันนั้น

ฝ่ายเล่าปีครั้งได้รับทราบรายงานจากทหารรักษาการณ์ว่าบัดนี้จู๊กัดกินพี่ชายของขงเบ้งเดินทางมาแต่เมืองกังตั๋งและจะขอเข้าพบ เวลานี้ได้จัดให้พักที่ตึกรับรองแขกเมือง ก็รู้สึกประหลาดใจ จึงเชิญขงเบ้งมาปรึกษาแล้วถามว่า ซึ่งจู๊กัดกินพี่ชายของท่านเดินทางมาเมืองเสฉวนครั้งนี้จะเป็นเพราะเหตุสิ่งใดหรือ

ขงเบ้งฟังคำถามของเล่าปีแล้วยกมือขึ้นจับยามตามคัมภีร์แต่โบราณ แล้วผงกศีรษะสองสามครั้ง จากนั้นจึงกล่าวกับเล่าปีว่า จู๊กัดกินพี่ชายของข้าพเจ้ามาแต่เมืองกังตั๋งในครั้งนี้เพราะขุนกวนใช้ให้มาทวงเอาเมืองเกงจิ๋ว เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่า บัดนี้เรายึดเอาเมืองเสฉวนแล้ว จึงถึงกำหนดตามสัญญาที่ให้ไว้กับขุนกวน ดังนั้นเมื่อเขามาทวงเอาเมืองเกงจิ๋วคืน ท่านจะคิดอ่านประการใด

ขงเบ้งเอียงหน้ามาที่ข้างหูของเล่าปี กระซิบความอยู่ครู่หนึ่งแล้วเล่าปีและขงเบ้งก็หัวเราะขึ้นพร้อมกัน ขงเบ้งคำนับลาเล่าปีและตรง ไปที่ตึกรับรองแขกเมือง เข้าไปหาจู๊กัดกิน คำนับกันตามธรรมเนียม ได้ถามสารทุกข์สุขดิบตามประสาพี่น้องแล้ว ขงเบ้งจึงถามว่าท่านที่เดินทางมาเมืองเสฉวนครั้งนี้มีกิจธุระสิ่งใดหรือ

จู๊กัดกินได้ฟังคำขงเบ้งแล้วทำที่เป็นร่องให้สะอึกสะอื้น คร่ำครวญเป็นอันมาก ปากก็เอ่ยว่าการครั้งนี้หากเจ้าไม่เต็มใจช่วยเหลือแล้ว ครอบครัวเราคงวายวอดสิ้น

ขงเบ้งทำเป็นตกใจ และถามว่าพี่มาเมืองเสฉวนพบบหน้าข้าพเจ้าแล้วไซ้ก็ควรร้องไห้ตั้งนี้ มีเหตุการณ์ร้ายประการใด สิ่งไหนที่ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือได้ท่านที่จงกล่าวอย่าได้ปิดบังเลย จู๊กัดกินแก้มองทำสีหน้าเศร้าโศก เอาชายเสื้อเช็ดหน้าตาอีกครั้งหนึ่ง แล้วกล่าวว่าบัดนี้ขุนกวนจับเอาบุตรภรรยาและครอบครัวของพี่ไปขังไว้ หากเจ้าไม่ช่วยคงจะถึงแก่ความตายสิ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ละครการทูต (ตอนที่381)

เขียนอันศกปีทีสิบเก้า เดือนแปด ซึ่งเป็นช่วงเวลาหลังจากที่เล่าปีได้สถาปนาอำนาจขึ้นเป็นใหญ่ในแคว้นเสฉวนหนึ่งเดือน เค้าเมฆทะมึนแห่งความขัดแย้งระหว่างแคว้นกังตั๋งกับแคว้นเสฉวนก็เริ่มปรากฏขึ้น เพราะขุนกวนมีดำริที่จะทวงเอาเมืองเกงจิ๋วคืนจากเล่าปี จึงได้วางอุบายจับครอบครัวของจู๊กัดกินพี่ชายของขงเบ้งไปคุมขังไว้ และให้จู๊กัดกินเดินทางไปเมืองเสฉวนเพื่อให้ขงเบ้งช่วยเหลือว่ากล่าวกับเล่าปีให้คืนเมืองเกงจิ๋วแก่ขุนกวน

ขงเบ้งคาดการณ์วัตถุประสงค์ในการเดินทางมาแคว้นเสฉวนของจู๊กัดกิน ผู้พี่ชายไว้ก่อนแล้ว ครั้นได้ฟังความจากปากจู๊กัดกินว่าขุนกวนจับเอาบุตรภรรยาและครอบครัวไปขังไว้ ก็แจ้งในกลอุบายของขุนกวนว่าการจับกุมบุตรภรรยาและครอบครัวของ จู๊กัดกินนั้นเป็นเพียงเครื่องมือในการต่อรอง มิใช่เรื่องจริงจังแต่ประการใด

ขงเบ้งแจ้งดังนั้นแล้วจึงว่า เป็นเหตุทั้งนี้เพราะขุนกวนจะคืนเอาเมืองเกงจิ๋วจึงให้ทำดังนี้ แล้วถามผู้พี่ชายสืบไปว่า ขุนกวนให้มาหรือ หรือพี่น้องมา จู๊กัดกินได้ฟังคำถามของผู้น้องก็พรั่นใจ แต่ขมใจตอบไปตามแผนอุบายที่ขุนกวนใช้มาว่า การเดินทางมาครั้งนี้เป็นเพราะขุนกวนสั่งให้ถือหนังสือมาให้แก่เล่าปี

ขงเบ้งจึงว่าเมื่อการเป็นดังนี้เพื่ออย่าได้วิตกสับสนไปเลย ข้าพเจ้าผู้น้องจะอ่อนวอนว่ากล่าวให้เล่าปีคืนเมืองเกงจิ๋วแก่ขุนกวน ครอบครัวของท่านจะได้ไม่มีอันตราย ว่าแล้วขงเบ้งจึงชวนจู๊กัดกินไปหาเล่าปีที่ในจวน

จุกัดกินค่านับเล่าปีตามธรรมเนียมแล้วจึงยื่นหนังสือของ ชุนกวนให้แก่เล่าปี เล่าปีรับหนังสือมาอ่านดูปรากฏความว่า ชุนกวนผู้ครองแคว้นกั๋งตั้งค่านับมาถึงเล่าปีเป็นน้องเขย ด้วยแต่เดิมมานานท่านได้ทำสัญญาเป็นหนังสือไว้แก่เราว่าขอยืมเมืองเกงจิ๋วเป็นที่พำนักอาศัยชั่วคราว แม้ได้เมืองเสฉวนแล้วก็จะคืนเมืองเกงจิ๋วให้ บัดนี้ท่านยึดเมืองเสฉวนได้แล้ว จึงถึงกำหนดตามสัญญาขอให้เร่งคืนเมืองเกงจิ๋วเพื่อไมตรีของเราทั้งสองจะได้ยังยืนสืบไป

เล่าปีอ่านความในหนังสือจบแล้วจึงดำเนินการตามอุบายของขงเบ้งที่ได้กระซิบบอกความไว้ ทำเป็นโกรธลุกขึ้นยื่นสะบัดหนังสือ ของชุนกวนแล้วเอามือมาโพล้ไว้ด้านหลัง กล่าวเสียงซิ่งซังกับจุกัดกินว่า เดิมชุนกวนยกน้องสาวให้เป็นภรรยาเรา เราก็ได้พามาไว้ ณ เมืองเกงจิ๋ว ครั้นเรายกมาเมืองเสฉวน ชุนกวนมิได้เกรงใจเรา ทำกลมาล่อลวงพารรยาเราไปไว้ ณ เมืองกั๋งตั้ง บัดนี้ยังซ้ำให้มาว่าคืนเมือง เกงจิ๋วอีกเล่า แลชุนกวนคิดอ่านทำการทั้งนี้หาสมเป็นผู้ ใหญ่ไม่ เราคิดอยู่ว่าจะยกกองทัพไปรบเมืองกั๋งตั้งให้ได้

จุกัดกินเห็นเล่าปีโกรธดังนั้นก็ตกใจ หันไปมองขงเบ้ง เห็นขงเบ้งลุกขึ้นไปค่านับเล่าปีร้องทรมองให้เป็นอันมาก และอ่อนวอนเล่าปีว่า บัดนี้ชุนกวนให้จับบุตรภรรยาพรรคพวกพี่ข้าพเจ้าจำไว้ หวังจะคืนเอาเมืองเกงจิ๋ว แม้ไม่ได้ก็จะทำอันตรายแก่พี่ข้าพเจ้าแลบุตรภรรยาให้ถึงสิ้นชีวิต ถ้าพี่ข้าพเจ้าตายแล้วเห็นข้าพเจ้าจะตายด้วย ท่านจงเอ็นดูคืนเมืองเกงจิ๋วให้ชุนกวนเถิด จุกัดกินกับข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตสืบไป

ทั้งตัวนายและกวนซิวได้ร่วมกันแสดงละครตบตาจุกัดกินอย่างประณีต จุกัดกินเห็นอาการกิริยาของขงเบ้งดังนั้นก็เบาใจ แต่ปรากฏว่าเล่าปีบิดพลิ้วไม่ยินยอมผ่อนปรนตามคำขอร้องของขงเบ้ง ขงเบ้งก็อ่อนวอนร้องให้คร่ำครวญให้เล่าปีเห็นแก่คุณงามความดี แล้วเพื่อแผ่ไปยัง จุกัดกินผู้เป็นพี่เพื่อไม่ให้ได้รับอันตรายถึงชีวิตทั้งตัวเองและครอบครัวแต่เล่าปีก็ยังคงยืนกรานในคำเดิม

ขงเบ้งร้องให้อ่อนวอนต่อไปอีกเป็นชานาน เล่าปีจึงทำที่เป็นสงสารและปลอบใจขงเบ้งว่า เมืองเกงจิ๋วนี้มีเมืองโทขึ้นหกหัวเมืองเราเสียไม่ได้ เพราะเห็นแก่หน้าท่าน เราจะคืนแต่เมืองเตียงสาเมืองเลงหลง เมืองฮุยเอี้ยง สามตำบลนี้แบ่งให้ชุนกวน

เล่าปีทำที่เสียอ่อนวอนขงเบ้งไม่ได้ จึงกล่าวความท่านองตัดใจยกหัวเมืองโทเพียงสามหัวเมืองที่ขึ้นกับเมืองเกงจิ๋วให้กับ ชุนกวนตามแผนอุบายที่ขงเบ้งได้กำหนดไว้ ขงเบ้งได้ฟังคำเล่าปีดังนั้นก็ทำที่เป็นยินดีรีบกล่าวว่าเมื่อท่านมีใจกรุณาดังนี้ของมีหนังสือไปถึงกวนอุผู้รักษาเมืองเกงจิ๋วให้ปฏิบัติตามคำท่านด้วยเถิด

จุกัดกินเห็นเล่าปียืนกรานไม่ยอมคืนเมืองเกงจิ๋วเป็นชานานก็หวั่นใจ เกรงว่าการซึ่งอาสาชุนกวนมาจะไม่สำเร็จ แต่ครั้นได้ฟังคำเล่าปีว่าจะแบ่งหัวเมืองโทให้สามหัวเมืองก็มีความยินดี เพราะดีกว่าที่จะกลับไปมือเปล่า ครั้นได้ยินคำขงเบ้งเสนอให้เล่าปีมีหนังสือถึงกวนอุ จุกัดกินจึงแสดงท่าที่ยอมรับด้วยการนั่งเป็นดุษณีภาพ

เล่าปีจึงแต่งหนังสือถึงกวนอุผู้รักษาเมืองเกงจิ๋วว่า เล่าปีขออวยพรมายังกวนอุผู้น้องร่วมสาบาน ด้วยบัดนี้ชุนกวนได้จับกุมครอบครัวบุตรภรรยาจุกัดกินไว้ และใช้จุกัดกินให้มาทวงเอาเมืองเกงจิ๋ว ขงเบ้งได้ร้องให้อ่อนวอนเป็นนักหนา เราเห็นแก่ขงเบ้งจึงตัดใจยกเมืองเตียงสา เมืองเลงหลง และเมืองฮุยเอี้ยงให้แก่ชุนกวน เพื่อมิให้ครอบครัวบุตรภรรยาของจุกัดกินเป็นอันตราย

ครั้นแต่งหนังสือเสร็จแล้วเล่าปีจึงมอบหนังสือนั้นแก่จุกัดกินและกำชับว่าเมื่อท่านไปถึงกวนอุที่เมืองเกงจิ๋วแล้ว จงอ่อนน้อมว่ากล่าวกับกวนอุแต่โดยดี ด้วยกวนอุนี้เป็นผู้ทะนงมากด้วยโทสะและวู่วามนัก หากท่านกล่าวคำแข็งข้าพเจ้าก็หวั่นว่าท่านอาจเป็นอันตรายด้วยน้ำมือของกวนอุ

จุกัดกินรับหนังสือแล้วฟังคำเล่าปีดังนั้นก็หวั่นใจ แต่มั่นใจว่ากวนอุจะยอมปฏิบัติตามหนังสือของเล่าปีแต่โดยดี จึงค่านับลาเล่าปีเดินทางไปเมืองเกงจิ๋ว

ครั้นถึงเมืองเกงจิ๋วแล้วจึงแจ้งความแก่ทหารขอเข้าพบกวนอุ กวนอุทราบความว่าจุกัดกินผู้พี่ชายของขงเบ้งมาถึงเมืองเกงจิ๋วก็รู้สึกประหลาดใจ จึงให้ทหารไปเชิญจุกัดกินเข้ามาพบ ต่างฝ่ายต่างค่านับกันตามธรรมเนียมและปราศรัยกันตามสมควรแล้ว จุกัดกินจึงยื่นหนังสือของเล่าปีให้แก่กวนอุ กวนอุรับหนังสือของเล่าปีมาอ่านดูก็รู้ความนัยว่าเล่าปีมีหนังสือมาทวงหนี้เห็นทีจะมีใช้ต้องการให้มอบหัวเมืองทั้งสามตามที่ปรากฏความในหนังสือ เพราะเล่าปีทำการใหญ่ถึงเพียงนี้กวนอุรู้ดีว่ามีเจตนารมณ์อุดมการณ์ที่ต้องการรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง ไหนเลยจะยินยอมมอบหัวเมืองทั้งสาม ซึ่งแม้จะเป็นหัวเมืองชั้นโทแต่ก็มีฐานะสำคัญทางยุทธศาสตร์ให้แก่ชุนกวนได้

รำลึกดังนี้แล้วกวนอุก็คิดว่านี่คือกลอุบายของขงเบ้งที่ทำการเพื่อหวังมิให้เสียไมตรีระหว่างพี่น้อง และต้องการแสดงให้ชนกวนรู้ว่าขงเบ้งได้ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากอย่างเต็มที่แล้ว จนเล่าปี่ต้องผ่อนปรนยอมยกสามหัวเมืองให้แก่ชนกวน การที่ไม่ได้สามหัวเมืองย่อมมิใช่ความผิดของเล่าปี่และขงเบ้งหรือผู้ตกทุกข์ได้ยาก เป็นความแข็งขันของกวนอุโดยลำพังเท่านั้น

เมื่อกวนอุแจ้งในอุบายของขงเบ้งดังนั้นแล้วจึงทำที่เป็นโทษ วางหนังสือลงบนโต๊ะแล้วตบมือบนหนังสือ นั้นดังสนั่นแล้วว่าเล่าปี่ เดียวหุยกับเราคิดร่วมใจกันจะบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข อันหัวเมืองทั้งปวงแต่ก่อนมาก็ขึ้นอยู่กับพระเจ้าเหี้ยนเต้ บัดนี้คนทั้งปวงซึ่งมีฝีมือเห็นว่าแผ่นดินเป็นจลาจล ต่างคนต่างทำศึกกำเริบแข็งเมืองไว้ อันธรรมดาผู้ใดเป็นหัวเมืองแล้วก็ตั้งใจทำราชการโดยสุจริต แม้มีข้อรับสั่งมาประการใดก็ให้ฟังพิเคราะห์ดู ถ้าเห็นชอบให้ทำตาม แม้ผิดก็ให้บอกชี้แจงไปแก่ผู้ทำนุบำรุงราชการให้แจ้ง บัดนี้เล่าปี่ที่เราระงับให้คืนเมืองสามตำบลให้ชนกวนนั้นเห็นไม่สมควร เรามิได้ให้ตามคำเล่าปี่ ท่านจงกลับไปบอกชนกวนเถิด

กวนอุนี้สมเป็นชายชาติทหารที่ผ่านประสบการณ์การศึกอย่างโชกโชน ถึงแม้จะแจ้งในอุบายของขงเบ้งว่าไม่ต้องการมอบหัวเมืองทั้งสามแก่ชนกวน แต่ในชั้นเจรจาว่ากล่าวก็ได้ยกเอาหลักการปกครองแผ่นดินว่า หัวเมืองทั้งสามเป็นของพระเจ้าเหี้ยนเต้ เล่าปี่ไม่มีสิทธิมอบให้แก่ชนกวน และยังอ้างหลักแห่งพิชัยสงครามบวทด้วยการปฏิบัติของนายทัพที่อยู่หน้าศึก ว่าไม่พึงฟังคำสั่งของฮ่องเต้โดยขาดการไตร่ตรอง แม้ฮ่องเต้มีรับสั่งประการใดในการสงครามก็ให้พิเคราะห์ให้ไตร่ตรองจนถ่องแท้ก่อน หากมันเป็นการที่ขอบสมคัลล้อย กับสถานการณ์ที่เป็นไปในหน้าศึกจึงฟังทำตาม หากมันเป็นการที่ไม่ชอบก็ไม่พึงปฏิบัติ และให้ชี้แจงแถลงเหตุผลให้เบื่อบนทราบความกระจ่าง

ความประการนี้เมื่อครั้งที่เหมาเจ๋อตงบัญชาการให้นายพลหลินเปียวรบในยุทธการจิ้งโจว โดยบัญชาการให้เข้าล้อมบางเมืองโดยไม่โจมตี และให้เข้าโจมตีบางเมืองโดยไม่ต้องล้อม ในครั้งนั้นหลินเปียวขัดคำสั่งบัญชาการของเหมาเจ๋อตง ทำการล้อมเมืองที่ถูกบัญชาการให้เข้าตี และเข้าตีเมืองที่ถูกบัญชาให้ล้อม จึงทำให้เกิดความเสียหายครั้งใหญ่ขึ้นแก่กองทัพปลดแอกประชาชนจีน และก่อให้เกิดความแค้นใจแก่เหมาเจ๋อตงอย่างลึกซึ้ง นำไปสู่การพันอำนาจและถึงแก่กรรมของนายพลหลินเปียวในระยะเวลาต่อมา

การทั้งนี้แตกต่างกับกรณีของกวนอุ เพราะกวนอุแจ้งในอุบายของขงเบ้ง และนับถือศรัทธาอย่างเปี่ยมล้น มั่นใจในกลอุบายของขงเบ้งว่าแยบยลในกลการเมืองแลสงครามทั้งปวง ในขณะที่นายพลหลินเปียวนั้น หลงยึดมั่นในความสามารถของตน ทั้งในด้านข้อมูลการสงคราม และการบัญชาการรบ ทั้งๆ ที่ความจริงผู้ที่เจนจบกระจ่างแจ้งในข้อมูลแห่งแผนยุทธการกลับเป็นเหมาเจ๋อตง ดังนั้นหลังจากนายพลหลินเปียวได้ชี้แจงเหตุผลในการไม่ปฏิบัติตามคำสั่งบัญชา ครั้นได้รับคำยืนยันจากเหมาเจ๋อตงในฐานะประธานคณะกรรมการทหารแห่งกองทัพปลดแอกประชาชนจีนให้ปฏิบัติตามแผนยุทธการจิ้งโจว อย่างเคร่งครัด นายพลหลินเปียวจึงจำต้องปฏิบัติตาม เป็นผลให้สถานการณ์พลิกโฉมหน้ากองทัพปลดแอกประชาชนจีนได้รับชัยชนะตามเป้าหมายและแผนยุทธการนั้นทุกประการ เปิดหนทางอันสว่างรุ่งโรจน์ให้แก่ยุทธการสำคัญอีกสองครั้ง และยึดครองภาคเหนือของประเทศจีนได้โดยเบ็ดเสร็จ

จูกัดกิ้นได้ฟังคำกวนอุตั้งนั้นก็ตกใจเพราะความหวังที่จะได้สามหัวเมืองติดมือไปมอบให้ชนกวนเป็นอันพังทลายลงสิ้น แต่เมื่อเห็นกวนอุแสดงอาการโกรธเคืองดังนั้นก็หวั่นใจว่าจะเกิดอันตรายตามคำของเล่าปี่ จึงอ่อนน้อมว่ากล่าวกับกวนอุแต่โดยดีว่าการครั้งนี้ท่านจงเห็นแก่ไมตรีของทั้งสองเมือง และขอจงเห็นแก่ขงเบ้ง ด้วยชะตากรรมของครอบครัวข้าพเจ้าย่อมขึ้นอยู่กับความดีใจของท่าน หากมันไม่ได้หัวเมืองทั้งสามไปมอบแก่ชนกวน ชนกวนก็จะฆ่าบุตรภรรยาและครอบครัวของข้าพเจ้าเสียทั้งสิ้น

กวนอุได้ฟังดังนั้นก็เชิดหน้าแล้วกล่าวด้วยเสียงอันขุ่นเคืองว่า ชนกวนทำการทั้งนี้เป็นเพียงอุบายหวังใช้ท่านเป็นเครื่องมือมาบีบบังคับขงเบ้ง อุบายเพียงเท่านี้ตัวเราก็จ้างอยู่ ถึงมันท่านกลับไปเมืองกังตั้งด้วยมือเปล่า ครอบครัวของท่านและบุตรภรรยาก็หาเป็นอันตรายไม่

จูกัดกิ้นได้ฟังคำกวนอุต้องด้วยแผลในใจที่อาสาช่วยอุบายชนกวนมาดำเนินการก็โกรธกวนอุ สิ่มคำของเล่าปี่เสียสิ้น แล้วกล่าวกับกวนอุว่าท่านเจรจาตั้งนี้เหมือนคนหาหมึกความคิดไม่ กวนอุได้ยินความดังนั้นก็ทำที่เป็นโทษ ชักกระบี่ออกจากฝัก ทำให้รู้สึกว่าจะประหารประหารจูกัดกิ้น แล้วทำที่เป็นรำลึกได้จึงยังมีมือไว้และกล่าวว่า ถ้าเราไม่คิดถึงขงเบ้งก็จะตัดศีรษะเสีย แต่ไปตัวอย่าว่ายข้ามข้าแก่เราเหมือนดังนี้ ถ้าไม่ฟังเราก็คือหาอดได้ไม่

กวนอุผู้บุตรบุญธรรมของกวนอุมิได้รู้ความนัย แต่สังเกตเห็นว่าท่าทีของกวนอุตั้งนี้ผิดไปจากปกติ ก็คิดว่าน่าจะมีคำสั่งลับซ่อนเร้นอยู่ จึงแสวงเข้าไปห้ามกวนอุว่าขงเบ้งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ของท่านลุงเล่าปี่ จงเห็นแก่ขงเบ้งอย่าได้ล่วงเกินจูกัดกิ้นให้เป็นที่ขุ่นใจเลย

กวนอุจิงว่าจุกัดกินกล่าวความหยาบซ้ำปรามาสกับเราถึงเพียงนี้ ควรที่เราจะตัดศีรษะเสีย แต่นี้เพราะเราเกรงใจของเบ้งจึงเว้นโทษตายให้ แล้วกวนอุจิงทำที่สีหน้าบึ้งตึงยืนนิ่งเฉยอยู่ จุกัดกินเห็นกวนอุโกรธถึงขนาดชักกระบี่ออกจากฝักตั้งนั้นก็แล้ว คิดว่าถึงจะอ่อนวอนกวนอุประการใดคงจะไม่ได้ผล ตีร้ายก็อาจถูกกวนอุทำร้ายเป็นอันตรายเสียเปล่า ๆ ควรที่จะเดินทางกลับไปหาเล่าปี่จะดีกว่า

คิดดังนั้นแล้วจุกัดกินจึงคำนับลากวนอุ แล้วเดินทางจะกลับไปเมืองเสฉวน ตรงไปที่บ้านพักของขงเบ้งแต่ไม่พบเพราะขงเบ้งเดินทางออกไปตรวจราชการด่านจุกัดกินจึงเข้าไปขอพบเล่าปี่ที่ในจวน

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย ขอนดาบไว้ใต้โต๊ะ (ตอนที่382)

เล่าปี่และขงเบ้งแจ้งในกลอุบายของขุนกวนที่คุมขังบุตรภรรยาครอบครัวของจุกัดกินไว้ แล้วใช้จุกัดกินให้มาอ่อนวอนขงเบ้งเพื่อให้กล่าวกับเล่าปี่ให้คืนเมืองเกงจิ๋วแก่ขุนกวน จึงซ่อนกลทำเป็นจำใจต้องคืนสามหัวเมืองให้เพื่อมิให้เสียไมตรีแก่กัน แล้วโยนภาระในการปฏิเสธไว้ที่กวนอุ จุกัดกินผิดหวังจากกวนอุจึงเดินทางย้อนกลับมาหาเล่าปี่

ครั้งจุกัดกินได้คำนับเล่าปี่ตามธรรมเนียมแล้วก็ร้องไห้รำพัน แจ้งเนื้อความซึ่งกวนอุไม่ยอมมอบหัวเมืองทั้งสามให้เล่าปี่ฟังทุกประการ ทั้งอ่อนวอนให้เล่าปี่จัดการให้เป็นไปตามที่ตกลงกัน เล่าปี่จึงว่าก่อนจะเดินทางไปเมืองเกงจิ๋ว ข้าพเจ้าก็ได้แจ้งแก่ท่านแล้วว่ากวนอุเป็นคนวู่วามร้อนแรงด้วยโทษ หากมันไม่ชอบใจแล้วผู้ใดก็บังคับมิได้

เมื่อกวนอุโกรธท่านแล้วไม่ยอมมอบสามหัวเมืองดังนี้ ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ที่จะบังคับกวนอุประการใด ท่านจงกลับไปเมืองกังตั้งบอกขุนกวนให้ประณอมผ่อนผันไปอีกชั่วเวลาหนึ่ง ให้เราตีได้เมืองฮันตั้งก่อนแล้วเราจะให้กวนอุไปอยู่เมืองฮันตั้ง เมืองเกงจิ๋วก็จะว่างลง เราก็จะคืนให้แก่ขุนกวน

จุกัดกินฟังเล่าปี่เจรจาความ มิรู้ว่าเป็นการดำเนินการตามอุบาย ของขงเบ้งผู้นองชาย ทั้งไตร่ตรองแล้วก็เห็นสมเหตุผล และเข้าใจว่าการที่กวนอุพาลโกรธโมโหตั้งนั้นก็เพราะว่ามีตำแหน่งเป็นเจ้าเมืองเกงจิ๋ว การมอบหัวเมืองให้แก่ผู้อื่น อำนาจของกวนอุก็จะเหลือน้อยลง ทั้งเป็นการเสียศักดิ์ศรีของชายชาติทหาร หากมันกวนอุได้ที่ทางแห่งใหม่ในตำแหน่งเจ้าเมืองฮันตั้งแล้ว เมืองเกงจิ๋วก็จะว่างตั้งคำของเล่าปี่ว่า ทั้งเห็นว่าจะเข้าซัดต่อไปก็จะไม่เกิดผลมากกว่าที่เป็นอยู่ การทอดเวลาคอยสักชั่วเวลาหนึ่งจะได้ทั้งเมืองเกงจิ๋ว ซึ่งรวมสามหัวเมืองที่ขึ้นต่อด้วย อาณาประโยชน์จะบังเกิดแก่ขุนกวนมากกว่า

ดังนั้นจุกัดกินจึงจำต้องเห็นด้วยกับเล่าปี่ จุกัดกินจึงคำนับลาเล่าปี่แล้วเดินทางกลับไปเมืองกังตั้ง รายงานความให้ขุนกวนทราบทุกประการ

ขุนกวนได้ฟังรายงานตลอดแล้วก็โกรธ เอามือทาบโต๊ะตั้งสนั่นแล้วว่าอันเล่าปี่ กวนอุ ว่ากล่าวมาทั้งนี้เป็นความคิดของเบ้งผู้นองท่าน จุกัดกินไม่แจ้งในความคิดและปัญญาของขุนกวน ได้ฟังดังนั้นจึงแย้งว่าอันขงเบ้งนั้นเป็นวิดตกทุกซอรันด้วยข้าพเจ้า จึงได้อ่อนวอนว่ากล่าวกับเล่าปี่เป็นชานานจนเล่าปี่อ่อนใจ จึงตกลงมอบสามหัวเมืองให้แก่ท่าน แต่การไม่เป็นไปตามคำของเล่าปี่ก็เพราะกวนอุไม่ยอมมอบหัวเมืองให้ ทั้งจะฆ่าข้าพเจ้าเสียอีก

ขุนกวนได้ฟังคำแย้งดังนั้นก็จ้องมองหน้าจุกัดกิน เห็นเป็นการเจรจาโดยซื่อจึงเชื่อถือความนั้น ขุนกวนจึงว่าอันการทั้งปวงในแคว้นเสฉวนเป็นสิทธิแก่เล่าปี่ กวนอุเป็นแต่ผู้น้อย ไม่พึงฟังหักล้างคำของเล่าปี่ ดังนั้นเมื่อเล่าปี่ออกปากยกสามหัวเมืองให้แก่เราแล้วเราก็จะถือว่าสามหัวเมืองนี้เป็นสิทธิแก่กังตั้ง และจะแต่งทหารไปรักษาทั้งสามหัวเมืองไว้ จะดูที่หรือว่ากวนอุจะทำประการใด

จุกัดกินได้ฟังคำขุนกวนดังนั้นก็รู้ว่ารอดตัว จึงกล่าวสนับสนุนว่าความคิดของท่านดังนี้ชอบด้วยเหตุและผล จึงรีบแต่งตั้งทหารไปรักษาทั้งสามหัวเมืองเถิด

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้ปล่อยบุตรภรรยาและครอบครัวของจุกัดกินเสีย และแต่งทหารเป็นสามกองยกออกจากเมืองกังตั้งจะเข้าไปรักษาเมืองเล่งเหลง เมืองเตียงสา และเมืองฮุยเอียง ตามคำของเล่าปี่ พอทหารทั้งสามกองยกสว่างเข้าไปใกล้เขตหัวเมืองทั้งสามซึ่งขึ้นต่อเมืองเกงจิ๋ว ก็พบกับกองทัพทหารของเมืองเกงจิ๋วซึ่งกวนอุสั่งให้ยกมาตั้งสกัดไว้ตามชายแดน และว่ากล่าวมิให้กองทัพ เมืองกังตั้งยกกล้าเขตแดนเป็นอันขาด มิฉะนั้นก็จะต้องทำสงครามตามคำสั่งของกวนอุ

ทหารเมืองกั๋งตั้งเคยได้ยืมกิดดิศัพท์และครามเกรงกวนอุมาแต่ก่อน ทั้งเห็นว่าทหารเมืองเกงจิวที่ยกมาตั้งสกัดไว้ นั้นมีเป็นจำนวนมาก และทหารเมืองกั๋งตั้งที่ยกมาก็มิได้เตรียมการทำสงครามใหญ่ ดังนั้นจึงพากันยกกำลังกลับไปเมืองกั๋งตั้ง และรายงานความทั้งปวงให้ขุนกวนทราบ ขุนกวนได้ฟังรายงานของบรรดาทหารทั้งปวงก็โกรธ แล้วพาลโกรธไปถึงโจชกซึ่งเป็นตัวการทำความตกลงให้เล่าปี่ยืมเมืองเกงจิวและถูกบิดพลัว ดังนั้นขุนกวนจึงสั่งให้หาโจชกมาพบที่จวน

โจชกถูกขุนกวนเรียกหาด้วยข้อราชการเป็นการรื้อน สอบถามทหารที่มาตามว่าเป็นเรื่องราวประการใดก็ไม่รู้ความ จึงรีบเข้าไปหาขุนกวนเมื่อโจชกคำนับขุนกวนตามธรรมเนียมแล้ว ไม่ทันที่โจชกจะได้กล่าวความประการใด ขุนกวนได้กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันขุ่นเคืองว่า เล่าปี่ยืมเมืองเกงจิวไว้ นั้น ว่าต่อได้เมืองเสฉวนแล้ว จะคืนเมืองเกงจิวให้ ตัวท่านก็เป็นนายประกัน บัดนี้เล่าปี่ก็ได้เมืองเสฉวนแล้ว ให้หนังสือมาให้คืนเมืองสามตำบลให้เรา กวนอุซัดขวางไว้แล้วทำหยาบช้าดังนี้ ตัวท่านเป็นนายประกันขางนี้ฟังเล่นได้

โจชกเห็นอารมณ์ผู้เป็นนายขุ่นมัว กล่าวความต่าหนิโดยไม่มีต้นไม่มีปลาย จึงเข้าไปคำนับขุนกวนและถามความในรายละเอียด ขุนกวนเห็นโจชกอ่อนน้อมและว่ากล่าวโดยซื่อก็มีน้ำใจเมตตาและแจ้งความทั้งปวงให้โจชกทราบ

โจชกทราบความแล้วก็ร้อนตัว เพราะเป็นผู้ลงนามในสัญญาเป็นนายประกันให้เล่าปี่ว่าจะยกเมืองเกงจิวให้ขุนกวนหลังจากที่ได้เมืองเสฉวนแล้วจึงว่า ไซ้ข้าพเจ้าจะนิ่งเสียหามิได้ ซึ่งกวนอุทำดังนี้ ข้าพเจ้าคิดกลอุบายไว้ข้อหนึ่ง เห็นจะได้เมืองเกงจิวโดยง่าย ขุนกวนจึงถามว่าอุบายของท่านเป็นประการใด จึงจะได้เมืองเกงจิวเล่าโจชกจึงว่า ข้าพเจ้าจะคิดให้ไปตั้งค่าย ณ ปากน้ำเมืองเรา ให้ทหารชุมอยู่แล้ว จะให้ไปเชิญกวนอุมากินโต๊ะ ข้าพเจ้าจะว่ากล่าว เอาเมืองเกงจิวแต่โดยดี ถ้ากวนอุซัดขวางอยู่ก็จะให้ทหารซึ่งชุมอยู่นั้นจับตัวฆ่าเสีย แม้กวนอุไม่มาสมความคิดข้าพเจ้า ท่านจงยกกองทัพไปตีเอาเมืองเกงจิวให้ได้

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็คิดว่าอุบายซ่อนดาบไว้ใต้โต๊ะของโจชกครั้งนี้ แม้ว่าจะไม่มีความลึกซึ้งซับซ้อนเท่าใดนัก แต่มีช่องทางที่จะทำการได้สำเร็จดังความคิดจึงเห็นชอบ แล้วสั่งให้โจชกรับดำเนินการตามอุบายนั้น งานเด็กนั่งฟังคำที่ขุนกวนและโจชกเจรจาโต้ตอบกันจนจบความ ครั้นเห็นขุนกวนสั่งการให้โจชกดำเนินการตามอุบายดังนั้นจึงตั้งว่าอันอุบายของโจชกครั้งนี้หารอบคอบรัดกุมไม่ เพราะเป็นแผนอุบายที่ดูหมิ่นความคิดและฝีมือของกวนอุ อันกวนอุผู้นี้มีฝีมือเข้มแข็งแกร่งกล้าอาจเป็นยอดทหารเสือ หากทำการไม่สมความคิดกวนอุก็อาจทำร้ายโจชกและเมืองเราได้ ท่านจงใคร่ครวญให้จงดี

ขุนกวนได้ฟังคำงานเด็กที่ท้วงติงหลังจากที่ได้ตัดสินใจแล้วก็ไม่พอใจ หันหน้ามาที่ งานเด็กแล้วว่าปัญหาเรื่องเมืองเกงจิวตักตวงมาช้านานก็หามิใครเจ็บร้อนด้วยเราไม่ บัดนี้โจชกได้คิดอ่านอุบาย เห็นว่าจะได้เมืองเกงจิวโดยง่าย แต่ท่านกลับมาทักท้วงเสียดังนี้แล้ว จะให้รอถึงเมื่อใดจึงจะได้เมืองเกงจิวเล่า

ขุนกวนกล่าวแล้วก็หันมาที่โจชกแล้วว่า ให้ท่านเร่งทำการตามคำสั่งของเราให้จงดี โจชกและงานเด็กเห็นขุนกวนอารมณ์ขุ่นมัวดังนั้นจึงพากันคำนับลาขุนกวนกลับไปอยู่

โจชกกลับมาถึงที่อยู่แล้วจัดแจงข้าวของและสั่งให้กองทัพเรือยกไปตั้งอยู่ที่ปากน้ำลกเค้า ชายทะเลแดนกั๋งตั้ง ครั้นทอดสมอเรือเป็นที่เรียบร้อยแล้วจึงให้ยกทหารทั้งปวงขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่ชายทะเล พอตั้งค่ายเสร็จโจชกจึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกองที่ได้ยกมานั้น สั่งให้แบ่งทหารเป็นสองกองๆ ละหนึ่งร้อยคน ให้กำแหงคุมกองหนึ่ง ให้ลิบองคุมอีกกองหนึ่ง และสั่งฝ่ายพลาให้เตรียมการเลี้ยงโต๊ะในวันรุ่งขึ้น จากนั้นจึงสั่งทหารเดินสารให้ถือหนังสือไปเมืองเกงจิว เชิญกวนอุมากินโต๊ะที่ปากน้ำลกเค้า

กวนเป้งลาดตระเวนอยู่ตามชายทะเล ได้พบกับทหารเดินสารของโจชก ครั้นได้ถามทราบความแล้วจึงพาทหารเดินสารของโจชกเข้าไปพบกวนอุ กวนอุรับหนังสือของโจชกมาอ่านดูเป็นเนื้อความว่า โจชกเดินทางมาตรวจราชการชายทะเลที่ปากน้ำลกเค้า มีความรำลึกถึงกวนอุ จึงใคร่เชิญไปกินโต๊ะให้เป็นที่สำราญในวันพรุ่งนี้เข้า อย่าได้ระแวงแคลงใจเลย

กวนอุอ่านหนังสือของโจชกจบแล้ว ยกมือขว้างลูบหนวดแล้วกล่าวกับทหารเดินสารว่า เจ้าจงกลับไปบอกโจชกเถิดว่าเรามีความยินดีรับคำเชิญ และจะไปกินโต๊ะกับโจชกตามกำหนด

ทหารเดินสารจึงคำนับลากวนอุแล้วกลับไปปากน้ำลกเค้าแต่เวลานั้น พอทหารเดินสารออกไปแล้วกวนเป้งผู้บุตรบุญธรรมของกวนอุจึงตรงเข้าไปจับแขนผู้บิดา แล้วว่าบิดาท่านรับคำเชิญไปทั้งนี้เห็นว่าจะต้องกลอุบายของโจชกที่คิดอ่านทำร้ายท่านเป็นมั่นคง จงใคร่ครวญให้จงดีเถิด

กวนอุได้ฟังดังนั้นก็ขีดหน้าหัวเราะ แล้วว่าอุบายของโจชกเพียงเท่านั้นที่ไหนจะลงเราได้ จุกัดกินเพียงมาทวงเมืองเกงจิวผิดหวังกลับไปไม่กี่วัน โจชกก็มาเชิญไปกินโต๊ะที่ปากน้ำลกเค้า เราก็เห็นเป็นอุบายเพื่อจะ

ทวงเอาเมืองเกงจิวคืน หากไม่สำเร็จก็จะทำอันตรายแก่เรา กวนเป้งจึงว่าเมื่อเป็นเช่นนี้โจนบิดาท่านจึงรับค่าเชิญไปกินโต๊ะด้วยเล่า

กวนอุจึงว่าแม้เราไม่รับค่าเชิญ ชาวเมืองก้งตั้งก็จะคิดว่าเรารู้กลอุบายแล้วเกรงกลัวฝีมือทหารเมืองก้งตั้งจึงไม่กล้าไป ครั้นเราจะไม่ไปชาวเมืองก้งตั้งจะดูหมิ่นว่าเรากลัว ฟรุ้งนี้เราจะพาทหารแต่ยี่สิบคนลงเรือเร็วไปกินโต๊ะ จะดูท่วงทีการตัดสินใจของกวนอุ ในครั้งนี้เห็นได้ชัดเจนว่าเป็นการตัดสินใจที่เสี่ยงภัยอย่างใหญ่หลวง เพราะการพาตัวเข้าไปในแดนข้าศึกโดยที่ไม่รู้กำลังทหารก็อาจพลีชีพเสียที่ได้โดยง่าย นับเป็นจุดอ่อนของยอดทหารเสืออย่างกวนอุที่ทรงงงในฝีมือ และมองข้ามดูหมิ่นกำลังทหารของข้าศึกโดยมิได้รำลึกถึงฐานะความสำคัญที่ต้องรักษาเมืองเกงจิวอันเป็นหัวเมืองสำคัญของแคว้นเสฉวนในปัจจุบัน ว่าหากพลาดพลั้งเสียที่ประการใดก็จะเสียหายต่อการใหญ่ของเล่าปี่ที่จะรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง แต่กระนั้นก็ได้สะท้อนให้เห็นถึงจิตใจอันวีรกล้าหาญทะนงองอาจไม่หวาดหวั่นต่อดาบหอกและเกาทัณฑ์ของข้าศึกมีความเชื่อมั่นในกำลังฝีมือและงาวินลาณะคู่กายว่าจะสามารถข่มทหารเมืองก้งตั้งลงได้และกลับคืนเมืองเกงจิวโดยปลอดภัย

กวนเป้งได้ฟังคำของบิดาที่ยืนคำตัดสินใจแข็งขันดังนั้นก็ตกใจ จึงท้วงว่าอันตัวบิดานี้อุปมาเหมือนทองคำซึ่งจะลวงเข้าไปในพวกโจรนั้นไม่ควร ข้าพเจ้าว่าเมืองเกงจิวจะมีอันตรายเล่าปี่ก็จะดิโทษท่าน กวนอุได้ฟังคำท้วงของบุตรบุญธรรมก็ยังคงหัวเราะอย่างทะนงองอาจ สายศิระชะแล้วว่า เจ้าอย่าวิตกเลย อันบิดานี้ก็มีฝีมือเลื่องลืออยู่ แต่ทหารโจโจเป็นอันมากนับตั้งแสน บิดากับม้าตัวเดียว ก็ยังไม่ต้องเกาทัณฑ์และอาวุธทั้งปวง ชับม้ารบพุ่งรวดเร็วเป็นหลายกลับ อุปมาเหมือนเขาดงไม้้อแอลออกจากดงแซม จะกลัวอะไรแก่ทหารเมืองก้งตั้งเพียงนี้ ตั้งหนุอันหาสง่าไม่ได้ออกไปแล้วจะให้เสียวาจาไป

ถ้อยคำของกวนอุครั้งนี้ได้เผยความนัยอย่างชัดเจนว่าได้สืมเลื่อนคาถาอันเป็นเกราะเพชรคุ้มเมืองเกงจิวของขงเบ้งเสียแล้ว อันคาถาแปดคำของขงเบ้งที่ว่า เหนือรบโจโจ ได้ร่วมมือขุนกวน คือเข้มมุ่งทางการเมืองที่ต้องการให้สามานไมตรีกับฝ่ายก้งตั้งให้แน่นแฟ้น มิให้ประมาทจะได้ตั้งหน้ารับมือโจโจทางด้านเหนือแต่ด้านเดียว ดังนี้เมืองเกงจิวก็จะปลอดภัย แต่กวนอุกลับหมิ่นฝีมือทหารเมืองก้งตั้งว่าประหนึ่งตั้งหนุจึงก่อรูปการณได้จัดสำนึกที่ดูหมิ่นดูแคลนฝ่ายก้งตั้งอันกระทบต่อการผูกไมตรีและอาจเป็นเหตุให้ต้องรับศึกสองหน้าในอนาคต ทั้งบัดนี้กวนอุก็ลวงวัยแล้ว หาได้มีกำลังวังชาเหมือน เมื่อครั้งรบกับโจโจในวัยหนุ่มไม่ เค่าล้างแห่งความปราชัยและวิบัติจึงได้ก่อรูปขึ้นเหนือเมืองเกงจิวตั้งแต่บัดนั้น และยอมครอบคลุมถึงตัวกวนอุอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ด้วย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ตัวประกันซ้อน (ตอนที่383)

เขียนอันศกปีที่สิบเก้า เดือนเก้า ขุนกวนประสพความล้มเหลวในการวางอุบายใช้จูกัดกินไปบีบบังคับให้ขงเบ้งว่ากล่าวแก่เล่าปี่ให้คืนเมืองเกงจิว จึงทวงความรับผิดชอบจากโจชกซึ่งเป็นนายประกัน โจชกจึงวางอุบายเชิญกวนอุมากินโต๊ะที่ปากน้ำลกเค้า หวังจะจับกวนอุเพื่อแลกกับเมืองเกงจิว กวนอุรู้กลอุบายแต่ทะนงในฝีมือตนจึงรับค่าเชิญไปกินโต๊ะ มาเสี่ยงเห็นกวนอุยืนยันขันแข็งจะไปกินโต๊ะที่ปากน้ำเมืองลกเค้า จึงท้วงว่าเมื่อท่านยืนยันจะเดินทางไปกินโต๊ะเพื่อมิให้ทหารเมืองก้งตั้งดูแคลนได้ก็ไปเถิด แต่จงเร่งคิดอ่านป้องกันระวังตนมิให้อันตรายมากล้ากรายตัวท่านอันจะพานมาถึงเมืองเกงจิวด้วย

กวนอุฟังคำมาเสี่ยงแล้วเห็นชอบด้วยเหตุผลจึงว่า ค่าเดือนของท่านดังนี้มีค่านัก เราจะให้กวนเป้งคุมทหารเรือห้าร้อยคอยที่อยู่ หากเราโบกธงสัญญาณเป็นสำคัญแล้วก็ให้ยกตามไปช่วย จากนั้นกวนอุจึงสั่งกวนเป้งให้จัดแจงเรือรบสิบลำ และทหารเรือห้าร้อยคน เตรียมพร้อมคอยอยู่ที่ฐานทัพเรือเมืองเกงจิวคอยสังเกตสัญญาณ ธงอย่าได้ประมาท

กวนเป้งรับค่ากวนอุแล้วจึงออกไปจัดแจงทหารเรือตามคำสั่งทุกประการ ฝ่ายทหารเดินสารของโจชกเมื่อเดินทางกลับถึงปากน้ำลกเค้าก็เข้าไปรายงานความให้โจชกทราบ โจชกฟังรายงานแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก ราพึงว่าปัญหาเมืองเกงจิวที่หนักอกเราอยู่คงจะเสร็จสิ้นลงในคราวนี้ แต่เนื่องจากโจชกไม่คุ้นเคยการสงคราม พอใกล้จะปะหน้ากวนอุเข้าจริงๆ ก็เกิดความรู้สึกประหวั่น เกรงว่าจะทำการไม่สำเร็จ

ดังนั้นโจชกจึงเรียกสิบองมาปรึกษา ปรารถนาความที่วางแผนจะจับกวนอุแลกกับเมืองเกงจิว และกวนอุรับค่าเชิญที่จะมากินโต๊ะในวันพรุ่งนี้เช้า แต่วิดกว่ากวนอุนั้นเป็นยอดทหารเสือมีฝีมือกล้าแข็ง จะคิดอ่านประการใดจึงจะจับตัวกวนอุได้

สิบองได้ฟังดังนั้นก็จึงว่า ข้าพเจ้าขอเสนอแผนการข่มกำลังทหารไว้ด้านนอกสองกอง ข้าพเจ้าคุมกองหนึ่งและกำเหลงคุมอีกกองหนึ่ง วางกำลังกองละร้อยคน ถ้าหากกวนอุไม่มีทหารติดตามมาด้วยก็จะจัดกำลัง

แบ่งไปไว้ข้างในค่ายเพียงห้าสิบคน เห็นเป็นที่แล้วก็ล่อมจับกวนอุไว้ แต่ถ้าหากกวนอุมีทหารตามมาด้วย ข้าพเจ้าและกำเลงก็จะคุมทหารคอยฟังสัญญาณอยู่ด้านนอก เมื่อท่านจุดประทัดสัญญาณขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าและกำเลงก็จะยกทหารตีกระหนาบเข้าไปจับกวนอุคงจะสำเร็จดังประสงค์

โลซกได้ฟังความเห็นของลิบองต้องด้วยแผนการความคิดเดิมก็มีความยินดี สั่งการลิบองให้จัดเตรียมกำลังตามแผนการให้พร้อมแต่นั้น พอวันรุ่งขึ้นโลซกตื่นนอนตั้งแต่เช้า เรียกลิบองเข้ามาซักถามว่าได้เตรียมการพร้อมพร้อมแล้วหรือไม่ ลิบองก็รายงานว่าได้เตรียมการพร้อมไว้ตามคำสั่งแล้ว โลซกได้ฟังรายงานก็ยินดี จึงสั่งทหารให้ไปสังเกตการณ์อยู่ที่ชายทะเลว่ากวนอุจะมาถึงเวลาใด และมีทหารติดตามมาด้วยหรือไม่เท่าใด

ครั้นเวลาสายกวนอุได้คุมทหารลงเรือเร็วออกจากฐานทัพเรือเมืองเกงจิว ข้าเล็งมองเห็นกองเรือรบสิบห้าพร้อมทหารเรือห้าร้อยที่กวนเป๋งเตรียมกำลังจอดทอดสมอตั้งมั่นพร้อมอยู่ที่ฐานทัพที่มีความยินดี เรือเร็วของกวนอุแล่นออกจากปากอ่าวฝ่าทะเลสีครามยามไรคลื่นลม กวนอุยืนบนเรือทอดสายตาดูชายทะเลแดนเมืองเกงจิวด้วยความภูมิใจอยู่ครู่หนึ่งจึงนั่งลงคุยกับจิวฉองนายทหารคนสนิทซึ่งได้มอบหมายให้ถือจิวฉองมา

ทางปากน้ำเมืองลกเค้า ครั้นตกเพลสายทหารที่โลซกใช้ให้ไปสังเกตการณ์ได้วิ่งเข้ามารายงานว่า ข้าพเจ้าเห็นกวนอุลงเรือเร็วมาลาหนึ่ง มีพลแจวประมาณยี่สิบคนกับธงแดงสำหรับตัวกวนอุ แลกวนอุนั้นแต่งตัวโอโถง ใส่เสื้อแพรสีม่วง โปกแพรสีเขียว มิได้ใส่เกราะ เห็นจิวฉองนั้นแบกง้าวนั่งเคียงกวนอุอยู่ แลทหารซึ่งมีฝีมือนั้นก็มาด้วยกวนอุสักเจ็ดแปดคน

โลซกได้ฟังรายงานจากทหารที่ใช้ให้ไปสังเกตการณ์ก็มีความยินดี พยักหน้าให้แกลิบองให้ดำเนินการตามแผนการที่วางไว้ แล้วโลซกจึงเดินไปที่ชายทะเลเพื่อจะต้อนรับกวนอุ โลซกไปถึงท่าเรือที่ชายทะเล เห็นเรือกวนอุแล่นเข้ามาใกล้ในระยะห้าเส้น เป็นเรือเร็วขนาดยี่สิบฝีพาย แล่นฝ่าทะเลอันราบเรียบไร้คลื่นลมราวกับว่าอยู่ในสภาวะการที่ปกติ เหมือนกับการเดินทาง ไปกินโต๊ะธรรมดาใจหนึ่งโลซกก็กระหึ่มว่าภาวะที่เป็นนายประกันเมืองเกงจิวจะสำเร็จลงในครั้งนี้

แต่เมื่อเห็นคนในเรือที่ใส่เสื้อคลุม สีม่วง หนวดยาวถึงอก โปกผ้าคลุมศีรษะสีเขียว ใบหน้าแดงกล้าดังผลพุทราสุก มองจ้องมาโดยมิได้ประหวั่นพรั่นพรึงแม้แต่น้อยนิด อีกใจหนึ่งของโลซกก็ประหวั่นพรั่นใจกตตะลึงไปครู่หนึ่ง

พอเรือกวนอุเทียบท่าโลซกก็ก้าวเท้าเข้าไปหา ต่างฝ่ายต่างคำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้วโลซกจึงเชิญกวนอุไปที่ค่ายจิวฉองซึ่งถือจิวฉองมาด้วยทหารที่ตามมาจึงพากันเดินตามกวนอุไปที่ค่ายซึ่งโลซกได้แต่งโต๊ะคอยท่าอยู่แล้ว

โลซกเชิญกวนอุนั่งประจำที่แขกเมืองตามอย่างธรรมเนียม โดยโลซกและกวนอุนั่งกินโต๊ะกันแต่ลำพังสองคน มีระยะห่างเพียงชั่วกระบี่เดียว ส่วนจิวฉองนั้นถือจิวฉองยืนอยู่ข้างหลังกวนอุ ส่วนทหารที่ตามมารักษาการณ์อยู่ด้านนอก ในขณะที่ฝ่าย โลซกก็มีทหารรายเรียงรักษาการณ์อยู่ราวห้าสิบคน ส่วนลิบองและกำเลงคุมทหารเป็นสองกองข่มอยู่ทางด้านนอก คอยฟังสัญญาณจากโลซก

เมื่อเจ้าบ้านและแขกเมืองนั่งโต๊ะประจำที่แล้ว โลซกจึงได้ถามสารทุกข์สุขดิบและความเป็นไปของเล่าปี่ขงเบ้ง และกวนอุ โดยไม่ยอมเอ่ยปากเรื่องที่จุกัดกันเดินทางไปเมืองเสฉวนแล้วล้มเหลวในการทวงเอาเมืองเกงจิว กวนอุก็โอภาปราศรัยตอบโลซกตามประเพณี และได้ถามเรื่องดินฟ้าอากาศ ตลอดจนสุขภาพของโลซก โลซกก็กล่าวตอบด้วยอัธยาศัยดีจกกัน

ทั้งสองฝ่ายกินโต๊ะเสพสุราสนทนาปราศรัยราวกับว่าไม่มีแผนการร้ายใดๆ ซ่อนอยู่เบื้องหลัง โลซกสังเกตเห็นที่ท่ากวนอุองอาจเรีงร่าเป็นปกติอยู่ที่หน้าใจ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความรู้สึกของโลซกในครั้งนั้นว่า ขณะเมื่อเสพสุราอยู่นั้น โลซกครั้นคร้ามมิได้เงยหน้าขึ้นดูกวนอุ ให้แต่คนใช้รินสุราให้กิน กวนอุเสพสุราพลาถมิได้คิดย่อท้อ พุดจาถึงการรบพุ่งแล้วหัวเราะเล่น

โลซกสังเกตเห็นกวนอุเสพสุราตามปกติ และใกล้จะเมาจึงปรารภความว่าข้าพเจ้าเชิญท่านมาวันนี้ด้วยมีธุระสำคัญอันเป็นภาระหนักอึ้งอยู่จะใคร่สนทนาด้วย กวนอุจึงว่าท่านมีธุระหนักหนาประการใดจะว่ากล่าวก็จงว่าให้แจ้ง โลซกจึงกล่าวว่า หลังจากเสร็จสงครามเซ็กเพ็กแล้วขุนกวนได้ใช้ให้ข้าพเจ้าไปทวงเมืองเกงจิวคืนจากเล่าปี่ถึงสองครั้งสามหนเล่าปี่และขงเบ้งก็ผิดผ่อนด้วยไม่มีที่จะอาศัย และทำสัญญาว่าเมื่อตีได้เมืองเสฉวนแล้วจะคืนเมืองเกงจิวให้แก่ขุนกวน ตัวข้าพเจ้าก็เป็นนายประกันในสัญญานั้น

โลซกกล่าวสลับไปว่า เวลาบัดนี้เล่าปีได้เมืองเสฉวนแล้วชอบที่จะคืนเมืองเกงจิวแก่ขุนกวน หาดวระหวงไว้เป็นสมบัติต่อไปไม่ ไม้ตรีของทั้งสองเมืองก็จะยังยืนจำเรอสืบไป

กวนอุวางจอกสราลงบนโต๊ะ พลันสีหน้าก็บึ้งตึง แล้วกล่าวกับโลซกด้วยเสียงอันขุ่นว่า ท่านให้มีหนังสือไปหาเรามาจะกินโต๊ะเล่น บัดนี้เป็นหน้าเหล้าหน้าข้าวอยู่ ซึ่งท่านจะเอาการบ้านเมืองมาว่านี่ไม่ควร จงนั่งเสียก่อนเถิด โลซกเห็นท่าที่และยินน้ำเสียงของกวนอุวางนั้นก็หวั่นใจ ย้ำเกรงกวนอุเป็นอันมาก แต่ฝืนใจแย้งกวนอุว่า นายเราเป็นเจ้าของเมืองก่งตั้ง ก็คิดจะแผ่แดนเมืองออกไปให้กว้างขวาง แต่มีน้ำใจเอ็นดูท่านกับเล่าปีซึ่งหนีโจโฉมา จึงให้ยืมเมืองเกงจิวอยู่เป็นที่อาศัย บัดนี้เล่าปีก็คิดถึงไมตรีนายเราจึงให้มีหนังสือมาให้ท่านคืนเมืองสามตำบลให้นายเราก่อน ซึ่งท่านขัดขวางไว้วันนี้เห็นไม่สมควร

กวนอุได้ยินคำโลซกกล่าวทวงบุญคุณดั่งนั้นก็แย้งกลับไปว่า ซึ่งท่านจะทวงเอาบุญคุณแต่ข้างเดียวนั้นไม่ชอบ ด้วยเมื่อครั้งสงคราม เช็กเพ็กโจโฉยกทหารร้อยหมื่นจะมาตีเอาเมืองก่งตั้ง ล่าพังกำลังทหารและความคิดสติปัญญาของเมืองก่งตั้งไหนเลยจะต้านรับสงครามครั้งนั้นได้ ดีที่เล่าปีนายข้าพเจ้าได้ทุ่มเทสรรพกำลังทหารและอาวุธยุทธโศปกรณ์เข้าร่วมสงคราม ทั้งยังให้ขงเบ้งมาช่วยวางแผนเผือกกองทัพเรือโจโฉเสียจนราบคาบ หากมิได้ขงเบ้งคิดอ่านวางแผนการสงครามและเรียกลมสลาตันให้จิวอี้เผือกกองทัพเรือโจโฉได้สำเร็จ และหากมิได้กำลังทหารของเล่าปีเข้าโจมตีทำลายกองทัพของโจโฉ เมืองก่งตั้งก็อาจจะตกอยู่ในเงื้อมมือของโจโฉแล้วบุญคุณของเล่าปีนายข้าพเจ้าจึงมีแก่เมืองก่งตั้งด้วยเป็นอันมาก

กวนอุจึงกล่าวทวงบุญคุณเอาบ้างว่า บุญคุณของเล่าปีและความเสียหายจากการสูญเสียกำลังพลและเสบียงอาหารของเล่าปีในสงครามเช็กเพ็กครั้งนั้นมากพันรำพันนัก ล่าพังกองเมืองเกงจิวแค่นี้มิได้คุ้มค่าควรแก่บำเหน็จบุญคุณและความชอบของเล่าปี ท่านจะมาทวงเอาเมืองเกงจิวบัดนี้จึงมิชอบ

โลซกได้ฟังคำแย้งของกวนอุดั่งนั้นก็ไมยอมจ้านแก่ถ้อยคำ จึงว่านั่นเป็นเหตุการณ์นั้นปลาย ท่านอย่าคลายความทรงจำเหตุการณ์นั้นต้นเสีย ด้วยเมื่อครั้งเล่าปีกับท่านแตกมาแต่ทุ่งเตียงปิ่น ขุนกวนนายข้าพเจ้ามีใจสงสารจึงให้อยู่อาศัยที่เมืองเกงจิวจนกว่าจะตั้งตัวได้ ความประการนี้เล่าปีนายท่านก็ยอมรับเป็นสัจจะอยู่ ท่านจะทำให้เล่าปีเสียสัจจะไปนั้นไม่สมควร คนทั้งปวงก็จะตำหนิไปถึงเล่าปีว่าเจรจาหาความสัจจะมิได้

กวนอุจึงว่าอันเมืองเกงจิวนั้นเดิมเป็นของเล่าเจียง ซึ่งแซ่เดียวกับเล่าปีนายข้าพเจ้า มาเสียหายก็เพราะเล่าจ้องเด็กไม่สิ้นกลืนน้ำนมลอบเอาไปยกให้แก่โจโฉจนตัวตาย เล่าปีนายข้าพเจ้าได้เข้าร่วมในการสงครามและยึดเอาเมืองเกงจิวได้ เมืองเกงจิวจึงคืนมาสู่แซ่เล่าอีกครั้งหนึ่ง ท่านจะว่าเมืองเกงจิวเป็นของขุนกวนยอมไม่ชอบ แต่เรื่องทั้งนี้สิทธิขาดมิได้อยู่ที่ตัวข้าพเจ้า เป็นเรื่องของเล่าปี การจะเป็นประการใดท่านจงไปว่ากล่าวเอากับเล่าปีจึงจะควร

โลซกจึงว่าตัวท่านกับเล่าปีก็เหมือนคนๆ เดียวกัน ด้วยผู้คนที่แผ่นดินล้วนรู้อยู่ทุกตัวคนว่าท่านแลเล่าปีนั้นได้สาบานเป็นพี่น้อง รักใคร่ไว้ใจยิ่งกว่าพี่น้องร่วมอุทรเสียอีก การใดของเล่าปีการนั้นก็เหมือนหนึ่งเป็นของท่าน เหตุใดท่านจะมาบิดพลิ้วอยู่ดั่งนี้เล่า กวนอุยกสรารขึ้นดื่มด้วยสีหน้าบึ้งตึง และมีได้ว่ากล่าวประการใดสืบไป

จิวฉองรู้ใจผู้เป็นนายว่าไม่จัดจ้านขึ้นเชิงเจรจา เห็นดั่งนั้นจึงกล่าวขึ้นว่าหัวเมืองทั้งปวงนี้เป็นของพระเจ้าเหียนเต๋ เหตุใดโลซกจึงว่าเมืองเกงจิวเป็นของขุนกวนเล่า

กวนอุได้ยินคำจิวฉองก็รู้นัยจึงทำเป็นโกรธ ลุกขึ้นยืนชิงเอาง้าวมาจากจิวฉองแล้วว่า เรากับโลซกกำลังเจรจากันตามประสาผู้ใหญ่ ตัวเป็นผู้น้อยใจนจึงกล่าววาจาทะเลกลางปล้องขึ้นดั่งนี้ ไม่สมควรเลย จงออกไปอยู่เสียที่ข้างนอก

กวนอุถือง้าวมานั่งไว้กับมือแล้วนั่งลงที่เดิม จิวฉองก็รู้นัยจึงตีหน้าเศร้าคล้ายกับเสียใจที่ถูกเจ้านายตำหนิ คำนับกวนอุและโลซกแล้วออกไปที่ด้านนอก บอกทหารที่ติดตามมาให้เตรียมพร้อม และสั่งให้ทหารซึ่งถือธงประจำตัวกวนอุให้โบกธงแดงเป็นสัญญาณแก่กวนเป้งเพราะดูท่าสถานการณ์คับขันอาจเกิดการแตกหักขึ้น

กวนเป้งคุมกองเรือเตรียมพร้อมอยู่ที่ฐานทัพเรือเมืองเกงจิว และให้ทหารคอยสังเกตการณ์ฟากตรงกันข้ามที่ปากน้ำเมืองลกเค้าโดยมิได้ประมาท ครั้นได้เห็นทหารกวนอุโบกธงแดงเป็นสัญญาณดั่งนั้นจึงสั่งให้เคลื่อนกองเรือตรงไปที่ท่าเมืองลกเค้า

กวนอุคำนวณระยะเวลาว่ากองเรือของกวนเป้งยกมาถึงท่าเรือแล้วจึงทำที่เป็นเมฆ ลุกขึ้นยืน เอาง้าวที่ถือในมือขึ้นกวัดแกว่ง อีกมือหนึ่งคว้าเอามือโลซกกุมไว้แน่นแล้วว่า ท่านมีหนังสือเชิญเรามา กินโต๊ะให้เป็นที

สุขสำราญนั้นชอบใจนัก แต่ไม่ชอบใจที่ท่านยกเอาความเมืองเรื่องเมืองเก่งจิวขึ้นว่ากล่าว หากไม่คิดถึงไมตรีที่มีมาแต่ก่อนก็จะขัดเคืองใจกัน และเพราะรำลึกถึงไมตรีดังนั้นข้าพเจ้าจึงสู้ขมใจไว้ เวลาที่รู้ตัวดีว่าเมาสุราแล้ว จะพูดจาสืบไปนั้นอาจพลังพลาดล่วงเกินท่าน จึงขออ้อลาท่านกลับไปก่อน ต่อวันหลังข้าพเจ้าจะเชิญท่านไปกินโต๊ะที่เมืองเก่งจิวเพื่อตอบแทนคุณท่านบ้าง

โลซกถูกกวนอุจจับมือเอาไว้แน่น ขยับข้อมือดูก็รู้ว่าลักษณะการดั่งนั้นเป็นเรื่องที่กวนอุจจับตัวโลซกไว้เป็นตัวประกัน จึงทำเป็นไม่รู้ความนัย คงแสดงกิริยาว่าจาดด้วยท่าที่เป็นไมตรีดั้งเดิม กวนอุจเห็นดั่งนั้นจึงจูงมือโลซกเดินออกไปนอกค่าย โลซกจึงกลายเป็นตัวประกันความปลอดภัยของกวนอุจ แทนที่กวนอุจจะถูกจับเป็นตัวประกันด้วยประการฉะนี้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กวีวิธีสร้างความสุข (ตอนที่ 384)

กวนอุจรับคำเชิญไปกินโต๊ะกับโลซกที่ปากน้ำลกเค้า ทั้งๆ ที่รู้ดีว่าเป็นกลอุบายของโลซกที่จะจับตัวกวนอุจเป็นตัวประกันเพื่อแลกกับเมืองเก่งจิว ครั้นโลซกเจรจาความเมืองเรื่องทวงเมืองเก่งจิวกวนอุจจึงแสร้งเมา แยกเอาจ้าวจากจิวจ้องมาถือไว้และเข้าจับแขนของโลซกทำที่ว้ออ้อล้วยก่อนจะอ้อล้วยกัน ในขณะที่ทั้งสองฝ่ายต่างก็รู้ดีว่านั่นคือการเกาะกุมตัวโลซกเป็นตัวประกันนั่นเอง

เมื่อเอ่ยปากขอลาแล้ว กวนอุจจึงจูงแขนโลซกพากันเดินออกไปนอกค่าย โลซกถูกจับแขนไว้อย่างแน่นหนา ราษฎรการณ์ดีว่ากวนอุจได้เกาะกุมตัวเองไว้เป็นตัวประกัน ถึงจะดั้นก็ยากที่จะหลุดจากมือของกวนอุจได้ ดั่งนั้นจึงปล่อยตัวตามเลยเพื่อไม่ให้เสียกิริยาอาการ เดินคู่กับกวนอุจออกไปนอกค่ายราวกับว่ามีไมตรีสนิทสนมและอ้อล้วยเป็นอันมาก

ฝ่ายกำแหงและลิบองคุมทหารสองกองข่มอยู่นอกค่ายรอฟังสัญญาณจากโลซกอยู่เป็นช้านาน ก็ไม่มีสัญญาณให้ยกทหารเข้าไปสู่โจมแต่ประการใด จึงได้แต่ให้ทหารเตรียมพร้อมต่อไป

ครั้นเห็นกวนอุจมือหนึ่งถือจ้าว มือหนึ่งจูงแขนโลซกเดินออกมาจากในค่าย แม้คิดจะเข้าโจมจับตัวกวนอุจ แต่ก็เกรงว่ากวนอุจจะทำอันตรายแก่โลซก จึงรั้งรออยู่มีรู้ที่จะทำประการใด กวนอุจเดินจูงแขนโลซกพ้นออกจากค่ายแล้วตรงไปที่ท่าเรือ ทหารที่ติดตามกวนอุจก็ยกขบวนตามไปด้วย จนกระทั่งถึงท่าเรือกวนอุจจึงหันมามองหน้าโลซกแล้วว่า ท่านเชิญมากินโต๊ะวันนี้ขอขอบใจนัก ไว้โอกาสหน้าหวังว่าจะได้ร่วมกินโต๊ะด้วยกันอีก เวลาวันนี้สมควรแก่กาลแล้ว ข้าพเจ้าขออ้อล้วยท่านไปก่อน

กล่าวสิ้นคำลวงกวนอุจก็วางมือจากแขนของโลซกแล้วลงเรือ สั่งให้ทหารชักใบแล่นตามลมกลับไปเมืองเก่งจิว ขบวนเรือรบของกวนอุจเห็นดั่งนั้นก็ยกตามกวนอุจกลับไป

โลซกยืนอยู่ที่ท่าเรือจนกระทั่งเรือของกวนอุจออกจากท่าไปไกลแล้ว จึงเดินกลับไปที่ยาค่าย แล้วให้เรียกกำแหงและลิบองเข้ามาปรึกษาว่าเราวางอุบายเชิญกวนอุจมากินโต๊ะครั้งนี้ การไม่สมความคาดหมาย ให้อ้อล้วยใจนัก จะทำประการใดจึงจะได้เมืองเก่งจิวคืนแก่นายเรา

ลิบองจึงว่าการควรที่ท่านจะมีหนังสือรายงานความตามจริงให้ขุนกวนทราบ และเสนอให้ขุนกวนจัดแจงแต่งกองทัพยกไปตีเมืองเก่งจิว โดยท่านจะต้องตั้งมั่นรักษาปากน้ำลกเค้าไว้ให้พร้อม คอยสมทบกับกองทัพที่ขุนกวนจะยกไปตีเมืองเก่งจิว

โลซกได้ฟังดั่งนั้นก็เห็นชอบ จึงแต่งหนังสือรายงานความให้ขุนกวนทราบทุกประการ

ขุนกวนได้ทราบรายงานของโลซกแล้วก็โกรธ สั่งให้จัดเตรียมกองทัพสิ้นทั้งเมืองกั้งตั้งเพื่อจะยกไปตีเอาเมืองเก่งจิว แต่ในขณะที่กำลังเตรียมกองทัพอยู่นั้น หน่วยสอดแนมกิจการภาคเหนือก็ได้ส่งรายงานด่วนมาถึงขุนกวนว่า บัดนี้โจโจได้เกณฑ์ทหารสามสิบหมื่นเตรียมจะยกกองทัพลงมาตีเมืองกั้งตั้ง ขุนกวนได้ฟังดั่งนั้นก็ตกใจ จึงแต่งหนังสือไปถึงโลซกว่าซึ่งเตรียมกองทัพจะยกไปตีเมืองเก่งจิวนั้นจำจะต้องงดไว้ก่อน ด้วยบัดนี้โจโจจะยกกองทัพสามสิบหมื่นมาตีเมืองเรา จึงจำเป็นต้องยกกองทัพไปขัดตาทัพของโจโจไว้ที่เมืองหับป่า ให้โลซกกวอดขันรักษาปากน้ำลกเค้าไว้ให้มั่นคง

พอทหารถือหนังสือออกไปแล้ว ขุนกวนจึงสั่งให้แต่งกองทัพเป็นสองกอง กองหนึ่งให้ยกไปขัดตาทัพอยู่ที่ตำบลยี่สุ อีกกองหนึ่งขุนกวนคุมกองทัพไปเอง ไปตั้งขัดตาทัพกองทัพโจโจอยู่ที่เมืองหับป่า อันเป็นเส้นทางปลายแดนที่กองทัพเมืองเหนือจะยกมาประชิดเมืองกั้งตั้ง

ทางฝ่ายเมืองหลวง หลังจากโจโจ้ปราศัยในสงครามเช็กเพ็กแล้ว ในใจก็เคืองแค้นแค้นกันตั้งไม่รู้สึก จ้องฉวยโอกาสจะยกกองทัพพุกองใต้อีกครั้งหนึ่งแต่ไม่สบช่องโอกาส เพราะติดด้วยการศึกด้านมาเฉียวเสียดครั้งหนึ่ง และต้องซ่อมบำรุงกองทัพหลังจากยับเยินมาจากสงครามเช็กเพ็ก ครั้นจัดเตรียมกองทัพพร้อมแล้ว โจโจ้เตรียมจะยกกองทัพออกจากเมืองฮูโต เพื่อจะยกไปตีเมืองกังตั้งและหัวเมืองฝ่ายใต้ทั้งปวง แต่ในขณะที่รวันฤกษ์ดีอยู่นั้น โปหันซึ่งเป็นที่ปรึกษาเก่าสั่งป่วยอยู่ ทราบความว่าโจโจ้เตรียมจะยกกองทัพพุกองใต้ก็จึงแต่งหนังสือให้ทหารคนสนิทนำไปมอบแก่โจโจ้

โจโจ้รับหนังสือของโปหันออกอ่านดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าโปหันขอคำนับเดือนท่านวายุกงให้แจ้ง ด้วยคำโบราณกล่าวไว้ว่าฝ่ายทหารผู้จะเป็นแม่ทัพแม่กอง แม่จะยกไปทำการสงครามแห่งใดตำบลใด ให้บำรุงทแกล้วทหารและเครื่องศาสตราวุธให้พร้อมเป็นสง่าแล้วจึงจะยกไปเป็นธรรมดา ฝ่ายพลเรือนเล่าก็ให้มีน้ำใจโอบอ้อมอารีแก่อาณาประชาราษฎรให้อยู่เย็นเป็นสุข แล้วท่านบำรุงบ้านเมืองไว้ให้เป็นสง่า แลเนื้อความสองประการนี้ผู้ใดทำได้จึงจะคิดอ่านตั้งตัวเป็นใหญ่ได้ อันหัวเมืองทั้งปวงซึ่งเป็นจลาจลอยู่นั้น ท่านก็ปราบปรามได้ถึงแก่ส่วนแล้ว ยิ่งแต่ส่วนเดียวคือเมืองกังตั้งกับเมืองเสฉวน อันเมืองกังตั้งนั้นทางกันดารด้วยเป็นชายทะเล เมืองเสฉวนนั้นลำบากด้วยชอกชวยเนินเขาเป็นอันมาก ซึ่งท่านจะยกไปตีเมืองกังตั้งครั้งนี้เห็นทแกล้วทหารจะได้ความลำบากนัก ขอให้งดอยู่บำรุงทหารให้มีกำลังแล้วจึงค่อยยกไป ก็จะมีชัยชนะโดยง่าย

โจโจ้อ่านหนังสือของโปหันอย่างพิเนิจพิเคราะห์ ตรองดูก็เห็นจริง เพราะบัดนี้โจโจ้ได้ครองอำนาจเป็นใหญ่ในเมืองหลวง บริบูรณ์ด้วยทรัพย์สิ่งศฤงคารทั้งปวง หากยกกองทัพไปตีเมืองกังตั้งและพลาตพลังประการใด ก็ยรติยศเกียรติศักดิ์อันยิ่งใหญ่ที่มีอยู่ก็จะหมองเสื่อมลง ไม่คุ้มกับความเสีย ทั้งการซ่อมแต่งบำรุงกองทัพให้พร้อมเต็มใหญ่ย่อมเป็นปัจจัยแห่งชัยชนะตามประเพณีการสงครามแต่โบราณ โจโจ้ตรองความดังนี้แล้วจึงปลงใจเชื่อความตามหนังสือของโปหัน ให้งดกองทัพไว้ และให้ปรับปรุงกองทัพเสริมแต่งกำลังพลและอาวุธยุทธโศปกรณ์ครั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง ผู้ใดเป็นคนดีมีสติปัญญาความสามารถก็ให้ระดมมารับใช้ราชการ ตั้งแต่งตำแหน่งแหล่งที่โดยควรแก่คุณวุฒิ วิทยุฒิ และชาติวุฒิ เพราะเหตุนี้ อำนาจรัฐของโจโจ้จึงเข้มแข็งแกร่งกล้าในเมืองหลวงบรรดาขุนนางทั้งปวงก็ยอมสยบอยู่ภายใต้อำนาจของโจโจ้สิ้น

ฝ่ายขุนนางที่ปรึกษาสี่คน คือ อองซาน โดสิบ อุไค และโองจับ เห็นสถานการณ์บ้านเมืองเป็นดังนั้น และเห็นว่าบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงต่างมีตำแหน่งแหล่งที่ มีหน้าที่การงานถ้วนหน้ากันแล้ว ขอบที่จะหาหนทางสร้างความชอบเพื่อได้เลื่อนขั้นตำแหน่ง ให้เป็นศักดิ์และศรีไว้แก่ตัว อันเป็นหนทางที่จะได้อาณาประโยชน์ตามตำแหน่งที่สูงขึ้น ขุนนางที่ปรึกษาทั้งสี่คนจึงนัดประชุมปรึกษารื้อกัน

สี่ขุนนางนักวิชาการซึ่งเป็นที่ปรึกษาหารือกันอย่างถ้วนถี่แล้วมีความเห็นพ้องต้องกันว่า หนทางที่จะได้เลื่อนตำแหน่งและแสงให้ได้มาซึ่งลาภยศสุขสรรเสริญนั้น กระทำได้โดยวิถีทางสองอย่าง คือทำความดีให้ปรากฏผลงานเป็นประโยชน์สุขแก่บ้านเมืองและราษฎรอย่างหนึ่ง และการทำความชอบให้เป็นที่ต้องใจอัธยาศัยของผู้เป็นนาย ทั้งหน้าบ้านและหลังบ้านอีกอย่างหนึ่ง อันสถานการณ์บ้านเมืองบัดนี้มีขุนนางผู้มีตำแหน่งหน้าที่บำเพ็ญความดีงามเพื่อประโยชน์ของราษฎรเป็นอันมาก ยากที่พวกเขาจะแข่งขันสร้างผลงานความดีไปทัดเทียมได้ ดังนั้นจึงเหลือแต่หนทางสร้างความชอบให้ต้องใจผู้เป็นนายก็สามารถได้รับอาณาประโยชน์ที่ไม่น้อยกว่ากัน ทั้งการสร้างความก้าวหน้าโดยวิถีสร้างความชอบจะทำให้ได้ง่ายกว่า และหากสบอัธยาศัยของผู้เป็นนายแล้วก็จะเจริญก้าวหน้ายิ่งกว่าหนทางสร้างความดีด้วยซ้ำไป

ปรึกษากันดังนั้นแล้วจึงช่วยกันคิดหาวิธีการต่อไป ได้ข้อสรุปตรงกันว่าโจโจ้ในบัดนี้เป็นอัครมหาเสนาบดีมีอำนาจสิทธิขาดในการบริหารราชการแผ่นดิน ทรัพย์สิ่งศฤงคาร บริวารข้าทาสก็เปี่ยมบริบูรณ์ ไม่มีสิ่งใดพร่องที่พวกเขาจะแต่งเติมเสริมให้ถูกอัธยาศัยได้ และว่าอิสริยยศของโจโจ้ในบัดนี้เป็นยากยิ่งเทียบได้กับชั้นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอยู่ ขอบที่พวกเขาจะได้เพ็ดทูลให้เลื่อนตำแหน่งของโจโจ้ขึ้นเป็นทูลย์อ่องหรือสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราช มีกรมในบังคับบัญชาเช่นเดียวกับเจ้าต่างกรม ที่ประชุมของขุนนางนักวิชาการในตำแหน่งที่ปรึกษาทั้งสี่คนเห็นชอบพร้อมกันดังนั้นแล้วจึงพากันเข้าไปหาโจโจ้

หลังจากคำนับโจโจ้ตามธรรมเนียมแล้วขุนนางที่ปรึกษาทั้งสี่คนจึงเสนอว่าท่านอัครมหาเสนาบดีได้ทุ่มเทเสียสละให้แก่บ้านเมืองเป็นเวลาช้านาน จนแผ่นดินสงบสุขราบคาบเป็นความชอบใหญ่หลวงหาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้ สมควรที่จะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นทูลย์อ่องหรือสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราช จึงจะควรแก่ความชอบ

โจโจ้ได้ฟังคำขุนนางทั้งสี่ก็ครั้นคร้ามใจ มีสีหน้าผองใส่นึก แต่ยังมีทันที่จะตอบคำวาทกล่าวประการใด ขุนฮิวซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่และได้ร่วมการกับโจโจ้มาตั้งแต่เริ่มตั้งตัว เห็นว่าข้อเสนอของขุนนางทั้งสี่เป็นเรื่องของการประจบสอพลอที่นำความเสื่อมเสียมาสู่โจโจ้ได้ เพราะเป็นเรื่องผิดแนวทางการเมืองที่ต้องการครองอำนาจรัฐภายใต้พระปรมายิตยของสองเด็มาแต่เดิม การเพิ่มอิสริยยศและฐานันดรดังนี้จะ

เป็นที่ประหลาดใจของขุนนางข้าราชการและราษฎรทั้งปวงอันเป็นการนำเภทภัยมาสู่จิตใจในวันหน้า เมื่อคิดดังนี้แล้วขุนฮิวจึงกล่าวทักท้วงว่า ทุกวันนี้ท่านเป็นที่ยุ่งกักเป็นใหญ่กว่าขุนนางทั้งปวง ราชการสิ่งใดก็สิทธิ์ขาดอยู่กับท่านสิน ซึ่งขุนนางทั้งสี่คนจะให้ท่านเลื่อนที่เป็นที่ยุ่งอ่องนั้นไม่ควร

โจโฉกำลังเคลิบเคลิ้มด้วยคำเพ็ดทูลของสี่ขุนนาง น้ำใจก็เอนเอียงไปในข้างที่จะได้เลื่อนอิสริยยศตามวิสัยของปฤชุนซึ่งติดยึดอยู่ในโลกธรรมทั้งสี่ คือลาภ ยศ สุข สรรเสริญ เป็นที่สบายและสบอารมณ์นัก ดังนั้น พอได้ยินคำท้วงของขุนฮิวก็โกรธ โดยลืมนึกไปสิ้นว่าขุนฮิวนั้นเป็นขุนนางที่ปรึกษาผู้ใหญ่ที่มีจุดยืนทางการเมืองมั่นคง และมีความจงรักภักดีใจโจโฉอย่างเสมอต้นเสมอปลายตลอดมาเป็นระยะเวลาช้านาน โจโฉโกรธขุนฮิวแล้วจึงอยู่ครู่หนึ่งจึงว่า ท่านมาว่าดังนี้เห็นจะเหมือนขุนสกเสียกรรมมัง

ขุนฮิวได้ฟังคำโจโฉดังนั้นก็เสียน้ำใจ เพราะรู้ว่าขุนสกที่ปรึกษาผู้ใหญ่ที่ร่วมก่อการมาด้วยกันตั้งแต่โจโฉเริ่มตั้งตัวและคอยท้วงติงมิให้โจโฉลุแก่อำนาจกำเริบใจติดนเสมอสองเต้ ก็ถูกบีบบังคับจนตรอมใจตาย การที่โจโฉพูดด้วยแรงโทสะและด้วยถ้อยคำแม้จะสั้นแต่เมื่อ โจโฉถือว่ากรณีนี้เหมือนกับกรณีของขุนสก ขุนฮิวก็ประหลาดใจถึงชะตากรรมของตัวเอง ขุนฮิวเห็นโจโฉโกรธ และตัวเองก็เสียน้ำใจหนักจึงคำนับลาโจโฉกลับไปบ้าน ทั้งความน้อยใจ ความเสียใจประดังเข้ามาเป็นความทุกข์ร้อนสมใหม่ดังเพลิงกาฬลุ่มอยู่ในหัวใจ ขุนฮิวจึงตรอมใจถึงแก่ความตาย

โจโฉทราบข่าวว่าขุนฮิวถึงแก่ความตายก็ตกใจ รำลึกถึงคุณงาม ความดีของขุนฮิวแต่หนหลัง จึงสั่งให้แต่งการศพของขุนฮิวอย่างสมเกียรติของที่ปรึกษาผู้ใหญ่สำหรับแผ่นดิน และให้เอาศพไปฝังไว้ที่สุสานหลวง ทั้งปูนบำเหน็จข้าวของเงินทองให้แก่ครอบครัวของขุนฮิวเป็นอันมาก

ความตายของขุนฮิวทำให้โจโฉได้สติยังคิด เพราะเมื่อหวนคำนึงถึงความหลังครั้งเริ่มตั้งตัวที่ขุนฮิวได้สร้างคุณูปการในการให้คำปรึกษาในการสงคราม การเมืองและการปกครองทั้งปวงแล้ว โจโฉก็รำลึกได้ถึงแนวทางการเมืองซึ่งกำหนดไว้แต่เดิมว่าจะครองอำนาจรัฐภายใต้พระปรมาภิไธยของสองเต้ ดังนั้นโจโฉจึงระงับความคิดที่จะเลื่อนอิสริยยศขึ้นเป็นที่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราชเอาไว้ชั่วคราว

ต่อมาวันหนึ่งโจโฉเสพสุราแล้วกำเริบน้ำใจใคร่จะได้เลื่อนอิสริยยศเป็นที่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราชตามที่สี่ขุนนางได้เสนออีกครึ่งหนึ่ง จึงถือกระบี่เดินเข้าไปถึงพระตำหนักที่ประทับของพระเจ้าเหียนเต๋

ในขณะนั้นพระเจ้าเหียนเต๋กับพระนางสกุเสาพระมเหสีกำลังทรงพระสำราญอยู่ในพระตำหนัก ครั้นพระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรเห็นโจโฉมีอาการมีนเมาเดินถือกระบี่เดินเข้ามาที่พระตำหนักผิดไปจากที่เคยเป็นก็ตกพระทัย ทรงตะลึงอยู่ พฤติกรรมของโจโฉในครั้งนี้คล้ายคลึงคลาคลาว่าวิญญูณของดั่งได้เข้ามาเข้าสิง จึงกำเริบใจละเมียดกฏมนเทียรบาลถือกระบี่เข้าไปถึงข้างในพระตำหนักที่ประทับในขณะที่เมามายชะตาร้ายของบ้านเมืองจึงก่อตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ประวัติศาสตร์ที่ซำรอย (ตอนที่385)

เขียนอันศปีทีลืบเก้า เดือนลืบเอ็ด โจโฉเออกรรมหาเสนาบดีแห่งราชสำนักชั้น ซึ่งมีอิสริยยศเป็นที่ยุ่งกักหรือเจ้าพระยาโจโฉกำเริบในอำนาจตามคำยุยงของขุนนางนักวิชาการทั้งสี่คนคิด จะเลื่อนอิสริยยศตัวเองเป็นที่สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยามหาอุปราช หรือยุยงอ่อง จึงเข้าไปคุกคามพระเจ้าเหียนเต๋ และพระมเหสีถึงพระตำหนักที่ประทับ

โจโฉเห็นพระเจ้าเหียนเต๋และพระมเหสีทรงตะลึงอ่องอยู่ดั่งนั้น ก็ได้ถวายเป็นมงคลตามประเพณี มือหนึ่งกุมกระบี่ ปากก็กราบบังคมทูลว่า บัดนี้ขุนกวนเจียงเมืองกังตั้งกับเล่าปี่ได้เป็นเจ้าเมืองเสฉวน สองเมืองนี้กล้าแข็งมิได้มาอ่อนน้อมตามประเพณี คำกราบบังคมทูลของโจโฉดังกล่าว่าอ่างเอาเล่าปี่และขุนกวนซึ่งตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าเมือง มีฐานะเสมอด้วยโจโฉแล้ว เท่ากับเป็นการบังบอกความในใจว่าในฐานะที่โจโฉเป็นเอกอัครมหาเสนาบดีแห่งราชสำนัก ก็ขอที่จะได้เลื่อนอิสริยยศ อิสริยศศักดิ์ให้สูงขึ้น ไม่ให้เล่าปี่ และขุนกวนตีตนเสมอได้

พระเจ้าเหียนเต๋ฟังคำกราบบังคมทูลแล้วเข้าพระทัยไม่แจ่มชัดว่าโจโฉกราบบังคมทูลด้วยความหมายที่แท้จริงประการใด จึงไม่อาจตรัสในเรื่องที่โจโฉกราบบังคมทูลได้โดยตรง เพราะการบ้านเมืองทั้งปวงนั้นโจโฉก็ได้ว่าราชการสิทธิ์ขาดมานานแล้ว จึงตรัสตอบแต่เพียงว่า การทั้งนี้จะมาบอกเราไยเล่า จะทำอะไรก็สุดแต่ยุ่งกักเถิด

โจโลด้วยแรงกำเร็บแห่งสรา ประกอบทั้งมีเถยจิตคิดจะได้เลื่อนอิสริยยศและเข้าใจเอาเองว่าเมื่อพระเจ้าเหียนเต๋ได้ฟังคำกราบบังคมทูลแล้ว จะทรงเข้าใจความหมายในใจตัว ครั้นได้ฟังคำตรัสที่ไม่ต้องใจก็กลับเข้าใจว่าพระเจ้าเหียนเต๋มีพระดำรัสตอบในเชิงประชดก็โกรธ จึงกราบบังคมทูลตอบว่า พระองค์ตรัสความเช่นนี้เหมือนหนึ่งจะชี้หน้าให้อาณาประชาราษฎร์ครหานินทาข้าพระพุทธเจ้าว่าจัดการบ้านเมืองแต่ตามอำเภอใจ ไม่มีความจงรักภักดีให้สม กับที่ไว้วางพระราชหฤทัย

พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรเห็นโจโลมีสีหน้าบึ้งตึงก็มีกระแสพระราชดำรัสตอบโดยท่านเองที่ทรงปฏิบัติมาแต่เดิม ที่โจโลกุมอำนาจสิทธิขาดในการบริหารราชการแผ่นดินว่า การเมืองทั้งปวง นี้แม้ท่านจะช่วยท่านบำรุงแผ่นดินของเราที่สุดแล้วแต่ท่าน ถ้าท่านจะคิดอ่านทำประการใด เราหรือจะขัดได้

โจโลได้ฟังคำตรัสดังนั้นก็ยิ่งสำคัญผิดว่าพระเจ้าเหียนเต๋มีกระแสพระราชดำรัสที่ประชดแรงกล้าขึ้นก็ยิ่งโกรธ มิได้ถวายบังคมลา ก็สะบัดแขนเสื้อหันหลัง เดินออกจากพระตำหนักที่ประทับ กลับไปที่จวน แล้วสั่งสายสับทั้งหลายที่วางไว้ในพระราชสำนัก ให้กวาดชั้นระมัดระวังความเคลื่อนไหวของพระเจ้าเหียนเต๋และพระมเหสี

ฝ่ายขันทีซึ่งถวายการรับใช้ในพระตำหนักที่ประทับเห็นโจโลกลับไปแล้ว ก็พากันเข้าไปกราบบังคมทูลว่า ซึ่งโจโลเข้าเฝ้าและกราบบังคมทูลเมื่อสักครู่นี้มีความหมายว่า โจโลต้องการได้รับเลื่อนอิสริยยศเป็นที่ขวยอ่อน เพื่อให้มีฐานันดรเป็นเจ้าสมกับค่าเล่าขานที่แพร่หลายนอกพระบรมมหาราชวังว่า โจโลคิดอ่านจะเลื่อนตำแหน่งเป็นสมเด็จพระยา และได้ขอมสมเด็จพระนครีกรมการไว้เป็นอันมาก ข้าพระพุทธเจ้าได้ตรงความแล้วเห็นวามานไปเมื่อนานไปเมื่อนานไปเห็นโจโลจะล้มล้างพระราชวงศ์ขึ้น แล้วแย่งชิงเอาพระราชสมบัติเป็นมั่นคง

พระเจ้าเหียนเต๋ทรงพระวิตกด้วยอาภักดิ์ปรีชาโจโลที่แสดงความหยาบช้าเฉพาะเบื้องพระพักตร์ ครั้นได้ฟังคำกราบบังคมทูลของ บรรดาขันทีก็ทรงเชื่อตาม และเนื่องจากทรงตระหนักดีว่าอำนาจปกครองของโจโลในบัดนี้มีสิทธิขาดในราชการบ้านเมืองทั้งปวง แม้การในราชสำนักเล่าโจโลก็ได้เข้าแทรกแซงควบคุมไว้ อย่างแน่นอน หากโจโลคิดล้มราชวงศ์แย่งชิงเอาราชสมบัติก็มิรู้ที่จะทำประการใด

พระเจ้าเหียนเต๋ตระหนักดังนั้นแล้วจึงทรงกันแสง พระมเหสีก็เสกเส้าเห็นพระเจ้าเหียนเต๋อยู่ในพระอาการเศร้าโศกดังนั้นก็ทรงกันแสงตาม บรรดาขันทีเห็นสองเต๋และพระมเหสีโศกเศร้า และมีได้ตรัสประการใดก็พากันถวายบังคมแล้วออกไปประจำที่ตามตำแหน่ง

พระเจ้าเหียนเต๋และพระมเหสีทรงกันแสงอยู่พักใหญ่ พระมเหสีจึงประคองพระองค์พระเจ้าเหียนเต๋เสด็จเข้าไปที่ข้างใน เมื่ออยู่กันลำพังสองพระองค์แล้ว พระนางเสกเส้าจึงกราบทูลว่าความซึ่งโจโลทำการหยาบช้าคิดแย่งชิงราชสมบัตินี้สักถ้วนบิดาของข้าพระพุทธเจ้าก็มีใจเจ็บแค้นอยู่คิดจะสังหารโจโลเสีย แต่โอกาสยังไม่สบบชอง แล้วพระมเหสีจึงกราบทูลต่อไปว่า โจโลทำหยาบช้าต่อพระองค์ในวันนี้ ข้าพระพุทธเจ้าให้มีความเจ็บร้อน จึงคิดที่จะมีหนังสือออกไปให้สักถ้วนผู้บิดา ได้เร่งวันเวลาคิดอ่านกำจัดโจโลเสีย

พระเจ้าเหียนเต๋ได้ฟังพระมเหสีกราบทูลดังนั้นก็ตกพระทัย รับผิดชอบการใหญ่ถึงเพียงนี้จะว่าเรามีได้เป็นอันขาด เพราะเหตุการณ์เมื่อครั้งที่เรามีอักษรโลหิตให้ตั้งสันทัดอ่านกำจัดโจโลในครั้งนั้น ยังเป็นเหตุการณ์ที่ไม่มีวันลืมเลือน เรววางใจตั้งสันทัดตั้งสันทัดทำการ ไม่รอบคอบ ถูกโจโลจับความได้แล้วสังหารตั้งสันทัดและพรรคพวกอีก หลายคน ซึ่งเจ้าจะทำการครั้งนี้ก็หวังว่าความลับแพร่พรายไปแล้ว ประวัติศาสตร์ก็จะชำระเราและเจ้าก็จะพากันตายสิ้น

พระมเหสีได้ฟังคำตรัสดังนั้นจึงกราบทูลว่าพระองค์และข้าพระพุทธเจ้ามีชีวิตอยู่ในวันนี้ก็เหมือนหามิไม่ มีตำแหน่งเป็นสองเต๋และพระมเหสีก็ไม่ต่างอันใดกับเจรวัด เพราะโจโลได้ยึดกุมอำนาจการบริหารบ้านเมืองทั้งนอกและในราชสำนักไว้จนหมดสิ้น ทั้งพระองค์และข้าพระพุทธเจ้าจึงได้ความทุกข์ทรมานนานเข้าแล้ว การครั้งนี้หาก แม่นวาศนาแห่งราชวงศ์ขึ้นยังไม่ถึงกาลดับสูญ และพระบารมีของพระองค์ยังไม่สิ้น ข้าพระพุทธเจ้าคงทำการได้ตลอดลุล่วง

แต่หากแม่นวาศนาชะตาราชาวงศ์และพระองค์จะถึงกาลดับสูญ ถึงจะประทับนั่งนอนอยู่ในพระตำหนัก ก็ไม่อาจฝันลิขิตแห่งสวรรค์ได้ พระนางเสกเส้าเห็นพระเจ้าเหียนเต๋ฟังคำกราบทูลแล้วทรงนิ่งตรอง จึงกราบทูลสืบไปว่า ข้าพระพุทธเจ้าเห็นวามอกสั่นซึ่งเป็นขั้นที่คนสนิท มีความจงรักภักดีพอที่จะไว้วางพระราชหฤทัยให้ทำ การครั้งนี้ได้ ข้าพระพุทธเจ้าจะมีหนังสือไปบอกสันทัดไปหาสักถ้วนผู้บิดา พระองค์จะมีความเห็นเป็นประการใด

พระเจ้าเหียนเต๋ไม่เห็นทางออกอื่นดีกว่านี้ จึงจำต้องเห็นชอบตามที่พระมเหสีกราบทูล พระนางสกุเสาจึงเขียนหนังสือถึงสกุฉวนผู้บิดาเตรียมไว้แล้วให้หาบอกล้นเข้ามาที่พระตำหนักที่ประทับ ครั้นบอกล้นถวายบังคมตามประเพณีแล้ว พระเจ้าเหียนเต๋จึงทรงกันแสงแล้วตรัสกับบอกล้นว่า โจโฉทำการหยามข้าจนได้ เป็นถึงวุยก๋งแล้วยังมีใจกำเริบ จะเลื่อนที่เป็นเจ้าย่อย่องหวังจะคิดกบฏชิงเอาราชสมบัติของเรา ตัวเรากับนางสกุเสาได้รับความทุกข์ร้อนตั้งนอน อยู่ในระหว่างกองเพลิง มิได้เห็นผู้ใดที่จะช่วยร้อนได้ เห็นแต่ท่านผู้เดียวพอจะไว้ความลับได้ จะให้ถือหนังสือลอบไปให้สกุฉวน ผู้เป็นบิดานางสกุเสาให้ช่วยคิดกำจัดโจโฉเสีย

บอกล้นเห็นพระกิริยาอาการของฮ่องเต้และพระมเหสีอยู่ในพระอาการเศร้าสลด ครั้นฟังคำตรัสแล้วบอกล้นก็ร้องไห้ คุกเข่าลงกราบถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า ข้าพเจ้าได้อยู่เย็นเป็นสุขมาก็เพราะบุญของพระองค์ ข้าพเจ้าจะขอเอาชีวิตเป็นแดนแทนพระ คุณอาสาถือหนังสือไป

พระนางสกุเสาได้ฟังคำบอกล้นดังนั้นจึงหยิบเอาหนังสือซึ่งทรงเขียนเตรียมไว้มอบให้แก่บอกล้น พร้อมกับทรงกันแสงตามพระสวามีบอกล้นถวายบังคมพระมเหสีแล้ว รับเอาหนังสือนั้นพับใส่ซองไว้ในเกล้ามวยผมแล้วกราบบังคมทูลว่าขอทั้งสองพระองค์ทรงวางพระราชหฤทัย ข้าพระพุทธเจ้าขอเอาชีวิตนี้เป็นราชพลีทำการถวายให้สำเร็จตั้งพระราชประสงค์จงทุกประการ

บอกล้นกราบถวายบังคมลาแล้วออกจากพระตำหนักที่ประทับตรงไปที่บ้านสกุฉวนขุนนางผู้ใหญ่ซึ่งเป็นบิดาของพระนางสกุเสาพระมเหสี เมื่อคำนับกันตามธรรมเนียมแล้วบอกล้นจึงได้เล่าความตามที่ได้เข้าเฝ้าฮ่องเต้และพระมเหสีให้สกุฉวนฟังทุกประการ แล้วมอบหนังสือของพระนางสกุเสาแก่สกุฉวน สกุฉวนรับหนังสือมาเปิดอ่านดูเห็นเป็นลายมือของบุตรก็จำได้ ความในหนังสือนั้นมีว่า โจโฉกำเริบเข้ามาคุกคามฮ่องเต้และลูกถึงในพระตำหนักที่ประทับ กระทำการหยามข้าราวกับว่าฮ่องเต้และลูกเป็นเจร็ด ทั้งนี้เพราะโจโฉคิดอ่านจะตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าที่วุยก๋ง สมดังที่มีชาวสือปรากฏทั่วในและนอกพระราชวัง โจโฉทำการทั้งนี้เพราะคิดอ่านเป็นกบฏแล้วจะแย่งชิงเอาราชสมบัติ ลูกไม่เห็นผู้ใดที่จะพึ่งพา จึงขอให้ท่านบิดาเร่งรัดจัดการกำจัดโจโฉเสีย แผ่นดินจึงจะเป็นสุขสืบไป

สกุฉวนทราบความตามหนังสือของพระมเหสีผู้เป็นบุตรี ตลอดแล้ว จึงกล่าวกับบอกล้นว่าการบ้านเมืองทุกวันนี้โจโฉครองอำนาจสิทธิ์ขาดวางสายสนกลในเป็นเหตุทั่วถึงทั้งนอกและในราชสำนัก จะทำการภายในเห็นขัดสนนัก ซึ่งจะคิดการเขานั้นเห็นจะไม่สำเร็จ แม้ให้หนังสือลับไปถึงเล่าปีกับขุนกวนไหยยกกองทัพมาทำการข้างนอก โจโฉก็จะยกออกไปต้านทาน แล้วเราจึงจัดผู้มีความคิดสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินนั้นทำการเป็นไส้ศึกอยู่ในเมืองนั้นแหละการจึงจะสำเร็จ

อุบายของสกุฉวนดังนี้สมแล้วที่เป็นขุนนางผู้ใหญ่ซึ่งเป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัย เพราะหากการสำเร็จตั้งแผนการ ก็จะเป็นสภาพการบังคับให้โจโฉจำต้องยกกองทัพออกไปรับมือกับกองทัพของเล่าปีและขุนกวนในพระราชวังและเมืองหลวงก็จะว่างจากทหารของโจโฉ เป็นโอกาสอันสะดวกที่สกุฉวนและพรรคพวกจะทำการยึดอำนาจการปกครองถวายคืนฮ่องเต้ บอกล้นได้ฟังแผนการของสกุฉวนดังนั้นก็เห็นดีด้วย จึงขออาสาสกุฉวนถือหนังสือลับออกไปให้แก่เล่าปีและขุนกวน สกุฉวนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงเขียนหนังสือขึ้นสามฉบับ สองฉบับแรกเป็นหนังสือถึงเล่าปีและขุนกวน เล่าความทั้งปวงที่โจโฉคิดกบฏจะล้มล้างราชบัลลังก์แล้วแย่งชิงเอาราชสมบัติ ขอให้เล่าปีและขุนกวนยกกองทัพเข้ามากำจัดโจโฉเสีย ส่วนอีกฉบับหนึ่งเป็นจดหมายถึงพระนางสกุเสาผู้บุตรี แจ้งแผนการทั้งปวงให้ทราบและให้กราบทูลฮ่องเต้เพื่อทรงทราบด้วย

บอกล้นรับหนังสือทั้งสามฉบับจากสกุฉวนพับซ่อนไว้ในมวยผมตามวิธีการเดิม แล้วคำนับลาสกุฉวนจะกลับเข้าไปในพระราชวัง แต่ถึงคราที่บ้านเมืองจะเกิดอาเพศร้าย และพระราชวงศ์ขึ้นถึงคราจะเกิดวิกฤตทางการเมืองครั้งใหญ่ ค่าโบราณที่ว่าหน้าต่างมีหู ประตุมิดา ก็สำแดงฤทธิ์อิทธิเดชให้ปรากฏ เพราะภายในจวนของ สกุฉวนนั้นได้ตกเป็นเป้าหมายของเครือข่ายสืบราชการลับของโจโฉ มาก่อนแล้ว โดยโจโฉได้วางสายสืบที่คอยติดตามความเคลื่อนไหวของ สกุฉวนอย่างใกล้ชิด

ในขณะที่บอกล้นมาหาสกุฉวนนั้น หลิงรับใช้คนหนึ่งซึ่งเป็นสายสืบของโจโฉเห็นเหตุการณ์ก็ประหลาดใจที่จู่ๆ บอกล้นก็มาหาสกุฉวน จึงแอบฟังการสนทนาของสองขุนนางอย่างละเอียด พอทราบความก็สั่งให้ลูกน้องคนสนิทรีบไปรายงานให้โจโฉทราบ

โจโฉได้ทราบความใหญ่หลวงก็โกรธ คมทหารไปคอยที่บอกล้นอยู่ที่ประตูพระราชวัง ครั้นเห็นบอกล้นเดินมาถึงประตูพระราชวัง โจโฉก็ออกไปทักแล้วถามว่า ท่านมีหน้าที่ถวายการรับใช้อยู่ในพระตำหนัก แต่กลับไม่อยู่ประจำที่ ท่านไปแห่งไหนมาหรือจึงมีลักษณะร้อนรนดังนี้

บอกสั้นเห็นโจโจและได้ฟังคำถามดังนั้นก็ตกใจ จึงแสวงตอบไปว่าพระมเหสีฮกเฮาทรงพระประชวร จึงตรัสสั่งให้ข้าพเจ้าไปหาหมอ เสริมฤทธิ์แล้วจึงรีบกลับมา

โจโจจึงซักต่อไปว่า ท่านว่าไปหาหมอเพียงกลับมา แล้วหมออยู่ที่ไหนเล่า โจโจกล่าวแล้วทำหน้าที่หมอดสงสัยคำพูดของบอกสั้นบอกสั้นเห็นลักษณะโจโจดังนั้นก็ยิ่งตกใจ รีบละลาละลักตอบว่าหมอจะตามข้าพเจ้ามาต่อภายหลัง โจโจจึงว่ากิริยาอาการของท่านนี้มีพิรุณ เราจำเป็นจะต้องค้นตัวท่าน ว่าแล้วจึงสั่งทหารให้ค้นตัวของบอกสั้น ทหารรับคำสั่งของโจโจแล้วเข้าค้นเสื้อผ้าและตัวของบอกสั้นจนทั่วตัวแต่ไม่พบสิ่งใดเป็นพิรุณหลักฐาน

สามก๊กฉบับคนขายชาด: เรื่องวิทยาคม

วิถีแห่งกรรม (ตอนที่386)

เจียนอันศกปีที่สิบเก้า เดือนสิบสอง ความขัดแย้งทางการเมือง ภายในราชสำนักเข้าสู่ระยะวิกฤต เพราะพระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงเชื่อคำทูลของพระมเหสีฮกเฮาที่ให้ออกอ้วนวางแผนคิดกำจัดโจโจเอกอัครมหาราชเสนาบดีเสีย และความเรื่องนี้ได้แพร่พรายลวงรู้ไปถึงหูของโจโจ จึงตรวจตราข่าวสารความเคลื่อนไหวอย่างเข้มงวด

ครั้นโจโจเห็นทหารที่ค้นตัวของบอกสั้นได้เข้าค้นเสื้อผ้าเนื้อตัวจนละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ไม่พบพิรุณหลักฐานสิ่งใด ก็คิดว่าบอกสั้นเป็นชั้นที่คนสนิท จะเชื่อถือแต่เพียงข่าวสารสอดแนมที่ได้มาแล้วจับตัวก็ขังหรือลงโทษยอมเป็นที่ครหานินทาแก่ขุนนางข้าราชการทั้งปวง จึงมีคำสั่งให้ทหารปล่อยตัวของบอกสั้น

บอกสั้นได้ยินคำสั่งให้ปล่อยตัวก็ดีใจ รีบคำนับขอบคุณโจโจและจะเดินกลับเข้าไปในพระราชวัง แต่ถึงคราแผ่นดินจะวิกฤต และการเป็นไปดังที่พระมเหสีฮกเฮาได้กราบบังคมทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า แม้เดชบุญของพระองค์กับข้าพเจ้าก็จะคิดได้ตลอด ถ้ากรรมแล้วก็ตายเสียดีกว่าอยู่ และอาจเป็นยามเคราะห์ร้ายที่พระมเหสีถึงคราวที่ชะตาขาด ดังนั้นพอบอกสั้นกำลังเดินจะเข้าประตูพระราชวัง ให้บังเอิญลมพัดหวนถุกหมวกยศประจำตำแหน่งของบอกสั้นพลัดตกหล่นอยู่กับพื้นเป็นที่อัศจรรย์

โจโจเป็นคนช่างสังเกต เห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็คิดว่าอันธรรมา ที่ประดูหน้าพระราชวังมีกำแพงล้อมรอบทั้งสี่ด้าน และช่องประตูก็หนาทึบ ยากที่ลมจะพัดหวนเข้ามาถึงได้ การณ์ทั้งนี้เกิดขึ้นหรือว่าเป็น เพราะเทพยดาบอกกลางสังหรณ์ให้ได้ว่าจะมีพิรุณสิ่งใดที่ศีรษะของบอกสั้นเป็นมันคง

โจโจคิดดังนั้นแล้วจึงร้องเรียกบอกสั้นให้กลับมาทูล ซึ่งเป็นการบังเอิญที่บอกสั้นก้มลงเก็บหมวกขึ้นมาสวมไว้ที่ศีรษะดังเดิม พอได้ยินเสียงของโจโจเรียกให้ย้อนกลับไป บอกสั้นก็ตกใจ ด้วยความรู้สึกประหม่าประหวั่นพรันพริ้ง จึงสวมหมวกบิดเบี้ยวไปจากเดิม

โจโจสังเกตออกไปกิริยาของบอกสั้นดังกล่าวก็เห็นเป็นพิรุณ เพราะหากไม่มีความผิดสิ่งใด โฉนเหล่านี้จึงต้องตกใจประหม่าจนเสียอาการกิริยาดังนี้ บอกสั้นเกรงอำนาจของโจโจจึงเดินกลับมาที่เดิม โจโจจึงสั่งทหารให้ค้นเกล้ามวยผมของบอกสั้น

ทหารของโจโจค้นได้หนังสือลับของฮกอ้วนทั้งสามฉบับ โจโจ เห็นสมดังที่คาดคิดก็นึกขอบคุณเทพยดาฟ้าดินที่บันดาลกลางสังหรณ์ชี้เบาะแสพิรุณจนตรวจค้นได้หลักฐานสำคัญ จึงสั่งให้ทหาร คมตัวของบอกสั้นไว้แล้วเอาหนังสือทั้งสามฉบับมาเปิดอ่านดู

ความในหนังสือของฮกอ้วนถึงเล่าปีและขุนกวนมีเนื้อความตรงกันว่า บัดนี้โจโจเป็นศัตรูราชสมบัติ คิดกบฏจะแย่งชิงเอาราชสมบัติ สองเต้ และพระมเหสีฮกเฮาจึงพระราชทานพระราชกระแสให้ฮกอ้วนคิดอ่านกำจัดโจโจเสีย แต่ไม่เห็นผู้ใดในแผ่นดินที่จะทำการได้สำเร็จ เห็นก็แต่เล่าปีและขุนกวนที่มีความจงรักภักดีต่อราชสำนัก เห็นจะทำการสนองพระเดชพระคุณตามพระราชประสงค์ได้ เมื่อได้รับหนังสือนี้แล้วขอให้รีบยกกองทัพเข้ามาพร้อมกัน ฮกอ้วนจะคิดอ่านเป็นไส้ศึกอยู่ภายในเมืองหลวง ก็จะกำจัดศัตรูราชสมบัติได้สำเร็จ

ส่วนอีกฉบับหนึ่งเป็นหนังสือจากฮกอ้วนถึงพระมเหสี แจ้งความซึ่งได้คิดอ่านแผนการให้เล่าปีและขุนกวนยกกองทัพเข้าตีเมือง หลวงพร้อมกัน และให้กราบบังคมทูลสองเต้ให้ทรงทราบด้วย

โจโจอ่านความในหนังสือทั้งสามฉบับจบแล้วก็โกรธจนตัวสั่น เพราะคาดคิดไม่ถึงว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้และพระมเหสีฮกเฮาจะคิดอ่านกำจัดตัวโดยยืมมือเล่าปีและขุนกวนแล้วทำการเป็นไส้ศึกอยู่ในเมืองหลวง เพราะหากแผนการนี้บรรลุผล การก็จะเป็นไปตามแผนการที่ฮกอ้วนวางขึ้นเป็นแน่แท้ โจโจจึงตรงต่อไปก็

เข้าใจว่าแผนการทั้งนี้คงเกิดแต่ความคิดของพระมเหสีเสกเฮาเป็นสำคัญ เพราะรู้ธรรมาศัยของพระเจ้าเหียนเต๋มาแต่น้อยว่าไม่มีความคิดอ่านและแผนการใดๆ มีแต่จะดำรงพระองค์ให้อยู่รอดปลอดภัยไปวันๆ เพื่อเสวยสุขบนพระราชบัลลังก์ โดยไม่คำนึงว่าแผ่นดินและอาณาประชาราษฎร์จะสุขทุกข์ร้อนประการใด

โจโฉคิดตั้งนั้นแล้วเพลิงแห่งโทสะก็ไหมตรงไปที่พระมเหสีเสกเฮา แต่เพื่อไม่ให้การเอิกเกริก โจโฉจึงสั่งทหารให้คุมตัวบอสนัฟาไปที่จวน และให้จำขังบอสนัฟาไว้ในคุกประจำจวนของอัครมหาเสนาบดีนั้น พอไปถึงจวนโจโฉได้เรียกนายทหารคนสนิทให้จัดกำลังทหารสามพันนายยกไปที่บ้านของสกอ้วน ทำการจับกุมสกอ้วนและครอบครัวตลอดจนบริวาร ให้รับบรรดาทรัพย์สิ่งสินทั้งปวงเข้าคลังของอัครมหาเสนาบดีจนหมดสิ้น แล้วให้คุมคนโทสทั้งหมดไปขังไว้ในคุกภายในจวนของอัครมหาเสนาบดีด้วย

ครั้นทหารที่รับคำสั่งไปจัดแจงตามทีโจโฉสั่งการเรียบร้อยแล้วก็กลับมารายงานความทั้งปวงให้โจโฉทราบ และรายงานว่าได้ค้นหาหลักฐานภายในบ้านของสกอ้วนก็ได้พบหนังสือลับของพระมเหสีเสกเฮา จึงนำเอามามอบเพื่อเป็นหลักฐานดำเนินการต่อไป

โจโฉรับหนังสือลับมาอ่านดูก็รู้ความว่าการเป็นไปตามที่ได้คาดหมาย คือกรณีเป็นเรื่องที่พระมเหสีเสกเฮาเป็นต้นคิด แล้วมีหนังสือลับให้สกอ้วนผู้บิดาเร่งคิดอ่านวางแผนการกำจัดโจโฉเสียความโกรธแค้นของโจโฉพลุ่งปรดั่งเข้าครองใจตั้งเพลิงกาฬ ความเคียดแค้นของพระมารดาของสกอ้วนได้หมดสิ้นไปจากใจ จึงสั่งทหารให้ไปจับกุมตัวบรรดาญาติและครอบครัวของพระนางสกอ้วนทั้งหมดมาจำขังไว้ แล้วคิดอ่านตรองการที่จะตอบโต้การกระทำของพระมเหสีเสกเฮาให้สมกับความแค้น

โจโฉตรองการแล้วเห็นว่าในเบื้องต้นจะต้องถอดพระนางสกอ้วนออกจากตำแหน่งพระมเหสีก่อนจึงจะทำการได้ถนัด และไม่เป็นที่ครหานินทาแก่คนทั้งปวง จึงเรียกเอ็กสิ่นายทหารคนสนิทมาสั่งการว่าในวันพรุ่งนี้เป็นวันที่สองเต๋เสด็จออกจากราชการให้จัดกำลัง ทหารสามร้อยนายไปเรียกกริบเอาตราสำหรับที่พระมเหสีของพระนางสกอ้วน เพื่อถอดพระมเหสีออกจากตำแหน่งให้เป็นคนสามัญ

เอ็กสิ่นรับคำสั่งโจโฉแล้วก็คำนวณไปจัดแจงเตรียมกำลังพร้อมไว้ตามคำสั่ง

ครั้นวันรุ่งขึ้นเป็นวันที่พระเจ้าเหียนเต๋เสด็จออกจากราชการตามปกติ ครั้นได้เวลาบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงพร้อมเฝ้าประจำที่ตามตำแหน่ง พระเจ้าเหียนเต๋เสด็จออกท่ามกลางมหาสมาคมแล้ว ขุนนางทั้งปวงถวายบังคมและถวายพระพรอย่างพร้อมเพรียงกัน

ยังไม่ทันที่พระเจ้าเหียนเต๋จะตรัสประการใด เอ็กสิ่นก็คุมทหารสามร้อยพร้อมอาวุธครบมือจู่โจมเข้าไปในพระตำหนักที่วราชการ พระเจ้าเหียนเต๋และบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็พากันตื่นตกใจ เอ็กสิ่นก็เข้าไปตรงหน้าพระที่นั่ง ไม่ทันที่จะได้ถวายบังคม พระเจ้าเหียนเต๋ก็มีกระแสพระราชดำรัสถามว่า ท่านนำกำลังเข้ามาถึงห้องพระโรงที่วราชการดังนี้มีเหตุอันใดหรือ

เอ็กสิ่นจึงกราบบังคมทูลว่า วุยก่งมีคำสั่งให้ข้าพระพุทธเจ้านำ กำลังมาริบเอาตราประจำตำแหน่งของพระมเหสีเสกเฮา ขอได้โปรดพระราชทานพระบรมราชานุญาต

พระเจ้าเหียนเต๋ได้ฟังดังนั้นก็ทรงรู้ว่าแผนสังหารโจโฉที่ พระมเหสีเสกเฮาดำเนินการนั้นล่วงรู้ถึงหูโจโฉ ความแตกสลายแล้วก็ตกพระทัย พระเสโทไหลรินต่างๆ ที่เป็นเหตุหนาว ทรงตระหนักดีว่าข้าอพระราชทานพระบรมราชานุญาตของเอ็กสิ่นนั้นเป็นแต่เพียงพิธีการ เพราะไม่ว่าจะมีกระแสพระราชดำรัสประการใดก็ไม่อาจที่จะทัดทานคำสั่งของโจโฉได้ จึงทรงนิ่งอึ้งอยู่บนพระราชบัลลังก์ที่วราชการนั้น

เอ็กสิ่นกราบบังคมทูลแล้วไม่รอฟังกระแสพระราชดำรัสว่าจะตรัสประการใด ออกคำสั่งให้ทหารตามเข้าไปถึงพระตำหนักในที่ประทับ บรรดาทหารมหาดเล็กรักษาการณ์ทั้งปวงเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็รู้ว่าเกิดวิกฤตร้ายแรง จึงไม่มีผู้ใดกล้าห้ามปรามหรือทักท้วง ใดๆ ที่การที่เอ็กสิ่นนำกำลังติดอาวุธล่องเข้าไปในพระตำหนักเช่นนั้นเป็นการ ผิดกฎหมายเหี้ยมโหด และมีโทษอาญาถึงประหารเจ็ดชั่วโคตร

พระนางสกอ้วนทรงได้ยินเสียงอีกก็จึงเปิดพระแสงแล้วทอดพระเนตรไปตามพระมุสึเห็นทหารยกมาเป็นอันมากก็ทรงรู้ว่าแผนการสังหารโจโฉพังพินาศสิ้นแล้วก็ตกพระทัยเป็นอย่างยิ่ง รีบเสด็จหนีไปที่พระตำหนักน้อยแห่งหนึ่งใกล้กับพระตำหนักที่ประทับ แล้วส่งนางกำนัลคนสนิทให้ลั่นกุญแจด้านนอกไว้ เพื่อลวงคนทั้งหลายไม่ให้รู้ว่าทรงหลบภัยอยู่ที่ด้านใน

เพียงครู่หนึ่งเอ็กสิ่นนำกำลังทหารมาถึงพระตำหนักที่ประทับ แล้วร้องประกาศแก่บรรดาพระสนมนางกำนัลทั้งปวงว่า วุยก่งมีคำสั่งให้เรมายึดตราสำหรับที่พระมเหสี ดังนั้นเพื่อมิให้ต้องตรวจค้นให้ระคายเคืองเบื้อง

พระยุคลบาทของฮ่องเต้ หากผู้ใดครอบครองรักษาตราประจำตำแหน่งของพระมเหสีไว้ ก็จงรับนำมามอบแก่เราแต่โดยดี

เจ้าหน้าที่ฝ่ายในผู้มีหน้าที่รักษาตราสำคัญประจำตำแหน่ง พระมเหสีเห็นเหตุการณ์และได้ยื่นคำเฝ้าถึงตั้งนั้นก็ตกใจกลัว จึงรีบเชิญตราประจำตำแหน่งของพระมเหสีเสกเส้าออกมามอบให้แก่เอ็กซี เอ็กซีรับตราประจำตำแหน่งของพระมเหสีแล้วก็มีความยินดี เห็นการสำเร็จตามคำสั่งแล้วจึงสั่งกำลังให้ถอยออกจากพระตำหนักและนำตราขึ้นไปมอบแก่โจโล แล้วรายงานความทั้งปวงให้ทราบ

ในขณะที่เอ็กซีคุมกำลังเข้าไปที่พระตำหนักที่วาระชากรนั้น โจโลได้มีคำสั่งให้หัวหน้าคุมกำลังทหารอีกห้าร้อยนายเข้าไปในพระตำหนักที่ประทับเพื่อจับกุมตัวพระมเหสีเสกเส้ามาพิจารณาโทษ พอเอ็กซีออกจากพระตำหนักที่ประทับลับหลังไปไม่นาน หัวหน้าก็คุมทหารยกมาถึงแต่ไม่เห็นพระมเหสีเสกเส้า จึงถามบรรดาพระสนมนางกำนัลในพระตำหนักที่ประทับว่านางเสกเส้าอยู่ที่ไหน

พระสนมนางกำนัลที่อยู่ในพระตำหนักที่ประทับในขณะนั้นไม่มีใครทราบว่ามีพระมเหสีเสกเส้าเสด็จหนีไปที่แห่งใด จึงแจ้งความตามจริงแก่หัวหน้าว่าไม่ทราบว่ามีพระมเหสีเสด็จหนีไปที่แห่งใด หัวหน้าได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้ตรวจค้นพระตำหนักที่ประทับจนทั่ว ก็ไม่พบพระมเหสี จึงสั่งให้ทหารตรวจค้นพระตำหนักบริวารทั้งหลายภายในพระราชวังเพราะคิดว่าถึงแม้พระมเหสีจะเสด็จหนีไปก็คงจะเสด็จไปไม่ไกล ดิรัยคงจะหลบซ่อนพระองค์อยู่ในพระราชวังเป็นแน่

ทหารของหัวหน้าตรวจค้นพระตำหนักใหญ่น้อยทุกแห่งก็ไม่พบพระมเหสี เหลืออยู่แต่พระตำหนักน้อยหลังหนึ่งสิ้นกุญแจที่ด้านนอก จึงนำความไปรายงานให้หัวหน้าทราบ

หัวหน้าทราบความแล้วจึงพาทหารไปที่พระตำหนักน้อยนั้น เห็นสิ้นกุญแจเปิดประตูเป็นที่ประหลาดใจ ก็ร้องเรียกว่าผู้ใดอยู่ในพระตำหนักบ้างแต่ไม่มีเสียงขานตอบ หัวหน้าเห็นการผิดปกติจึงสั่งทหารให้พังประตูเข้าไปข้างใน พอประตูพังทลายลงหัวหน้าก็คุมทหารเข้าไปในพระตำหนัก เห็นพระนางเสกเส้าทรงพระองค์นั่งอยู่ที่ด้านใน พระวรกายสิ้นเทิ้ม หัวหน้าจึงตรงเข้าไปจับเอามวยผมของพระมเหสีแล้วลากออกไปจากพระตำหนักนั้น

พระมเหสีด้วยความตกพระทัยกลัวและถูกกระชากมวยผมอย่างรุนแรงได้รับความทรมานเป็นอันมาก จึงตรัสอ่อนวอนหัวหน้าว่าขอท่านจงเมตตาอย่าให้เราต้องถึงตายเลย หัวหน้าได้ฟังดังนั้นก็ตะคอกกลับไปว่าความเป็นความตายประการใดไม่อยู่ในหน้าที่ของข้าพเจ้า เพราะเป็นแต่เพียงทหารชั้นผู้น้อย พระองค์จะตำริประการใดไว้ค่อยตรัสกับขลุ่ยกังเกิด

ว่าแล้วหัวหน้าก็จับมวยผม ลากพระนางเสกเส้าออกจากบริเวณพระตำหนักน้อย ตรงไปที่พระตำหนักที่วาระชากรเพื่อจะเดินผ่านห้อง พระโรงออกไปทางประตูหน้า

พระเจ้าเหียนเต๋ทอดพระเนตรเห็นเหตุการณ์ตั้งนั้นก็ตกพระทัย รีบเสด็จลงจากพระราชบัลลังก์ ตรัสสั่งหัวหน้าให้หยุดอยู่ก่อน แล้วเสด็จไปที่พระมเหสี ทรงสวมกอดพระมเหสีเสกเส้าไว้กับพระอุระ พระมเหสีเสกเส้าก็สวมกอดฮ่องเต้ไว้ด้วยความตกใจและอาลัยรัก ด้วย ทรงตระหนักเป็นอย่างดีว่าเวลาบัดนี้กำลังเสด็จพระราชดำเนินอยู่ใน วิถีแห่งกรรมซึ่งต้องพลัดพรากจากคนผู้เป็นที่รัก ต้องทิ้งทรัพย์สิ่งศฤงคารทั้งปวงเพื่อเสด็จผ่านไปยังประตูแห่งยมโลก ตระหนักดังนั้น แล้วทั้งสองพระองค์ก็ทรงกันแสงรำไรเป็นที่น่าเวทนานัก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สตรีกับการเมือง (ตอนที่387)

เขียนอันศกปีที่สิบเก้า เดือนอ้าย สถานการณ์ทางการเมืองในราชสำนักอันอันเกิดแต่การที่สตรีเข้าแทรกแซงยุ่งเกี่ยวกับการปกครองบ้านเมืองเข้าสู่ขั้นวิกฤต

โจโลจับพยานหลักฐานได้ว่าพระมเหสีเสกเส้า คบคิดกับสกอ้วนผู้บิดาให้วางแผนสังหารตน จึงให้ทหารคนสนิทไปจับกุมพระมเหสีเสกเส้า สกอ้วน และญาติพี่น้อง ตลอดจนจนสมัครพรรคพวกไว้ทั้งสิ้น พระนางเสกเส้ากราบบังคมทูลพระเจ้าเหียนเต๋ในขณะที่ยังทรงกันแสงว่า อันชีวิตข้าพเจ้าครั้งนี้เห็นจะไม่รอดแล้ว พระเจ้าเหียนเต๋ ก็ตรัสตอบด้วยพระอารมณ์โศกเศร้าอาดูรว่า ทั้งนี้ก็เพราะเวรกรรมของเรา อย่าว่าแต่ตัวเจ้าจะถึงซึ่งความตายเลย อันชีวิตของเรานี้ก็ไม่รู้ว่าความตายจะมาถึงเมื่อใด

ฮั้วหิมั้นหะแรกเกรงพระบารมีจึงไม่กล้าขัดขวางพระเจ้าเทียนเต้ แต่ครั้งเห็นพระกิริยาอาการของทั้งสองพระองค์ ตลอดจนคำตรัสแล้วก็คิดว่าจะทำให้บรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงซึ่งมีปกติมักสงสารแก่ผู้ทุกข์ยากเกิดความโกรธแค้นชิงชังต่อโจโจ จึงกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังคล้ายกับการทวาดว่า วุยก่งสั่งให้ข้าพระพุทธเจ้ามาคุมตัวนางสกุเฮ้อออกไป เหตุไฉนพระองค์จึงกันแสงหน่วงเหนี่ยวให้เนิ่นช้าอยู่ยี่ โทษก็จะมีแก่ข้าพระพุทธเจ้า

ฮั้วหิมเรียกชื่อของพระมเหสีว่าสกุเฮ้อเพราะถือว่าในพลันที่ได้ยึดตราสำหรับที่พระมเหสีแล้ว พระนางสกุเฮ้อก็ถูกถอดถอนพ้นจากตำแหน่งพระมเหสีลงเป็นชนสามัญ ครั้นกล่าวสิ้นความจึงสั่งทหารให้ลากเอาตัวพระนางสกุเฮ้อออกไปจากท้องพระโรง

พระเจ้าเทียนเต้ถูกพรากพระมเหสีออกไปจากอ้อมพระอุระก็ยิ่งโศกเศร้า ทรงกันแสงคร่ำครวญเป็นที่น่าเวทนาเป็นอันมาก ในขณะนั้นทรงทอดพระเนตรเห็นเอ็กสีซึ่งโจโจสั่งให้มายึดตราสำหรับที่พระมเหสี นำตราสำคัญไปมอบแก่โจโจแล้วเดินกลับเข้ามาในห้องพระโรง และมายืนอยู่ในที่เฝ้าตามตำแหน่ง จึงมีกระแสพระราชดำรัสกับเอ็กสีว่า เอ็กสีบ้านเมืองแต่ก่อนมาเกิดเหตุเช่นนี้ท่านยังพบเห็นบ้างหรือ

เอ็กสีไม่คาดคิดว่าสองเต้จะมีกระแสพระราชดำรัสกับตัวก็ตกตะลึง ครั้นได้ยินกระแสพระราชดำรัสแล้วก็มิรู้ที่จะตอบความประการใด พระเจ้าเทียนเต้ทรงเห็นเอ็กสีอยู่ในอาการดังนั้นจึงทอดพระเนตรไปยังบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงซึ่งยืนอยู่ในตำแหน่งที่ เฝ้าเห็นทุกคนยืนก้มหน้าก้มตาเสียพระทัย ทรงกันแสงเสียงดังก้องท้องพระโรงจนสิ้นพระสติสลบไปในที่นั้น เอ็กสีเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ขันทีทั้งปวงช่วยกันพยุงพระเจ้าเทียนเต้เข้าไปที่ข้างในแล้วช่วยกันแก้ไขจนฟื้นคืนพระสติ

ทางฝ่ายฮั้วหิมั้นครั้นคุมตัวพระมเหสีสกุเฮ้อไปถึงจวนที่วาระราชการ ของโจโจแล้ว จึงรายงานความให้โจโจทราบทุกประการ โจโจหันหน้ามาทางพระมเหสีแล้วทวาดว่า ตัวกูอดสาห์คิดอ่านปราบปรามเสี้ยนหนามให้ราบคาบทั้งแผ่นดิน ตัวมึงจึงค่อยมีความสุข มึงมิรู้คุณกลับทรยศคบคิดกับบิดา มึงจะทำร้ายกู ครั้นจะเอามึงไว้วันนานไปมึงก็จะฆ่ากูเสีย

พระนางสกุเฮ้อได้ฟังคำโจโจก็ยิ่งตกพระทัย มิรู้ที่จะตรัสประการใด โจโจจึงสั่งทหารให้คุมตัวพระนางสกุเฮ้อไปประหารชีวิต ซึ่งสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าวิธีการประหารชีวิตพระนางสกุเฮ้อในครั้งนั้นกระทำโดย ให้ทหารเอาตะบองตีนางสกุเฮ้อถึงแก่ความตาย ซึ่งคล้ายกับการลงโทษประหารของราชสำนักไทย ในสมัยกรุงศรีอยุธยาที่สำเร็จโทษเชือกพระวงศ์ด้วยการทุบด้วยท่อนจันทน์

หลังจากสั่งประหารพระนางสกุเฮ้อแล้ว โจโจจึงสั่งทหารให้ไปจับตัวพระราชบุตรทั้งสองพระองค์ของพระนางสกุเฮ้อที่ประสูติแต่พระเจ้าเทียนเต้เอาไปประหารชีวิตเสียด้วยวิธีการเดียวกัน

ครั้นเวลากลางคืนโจโจจึงสั่งให้คุมตัวสกุเฮ้อ บอกล้น พร้อมบุตรภรรยา ข้าทาสบริวารและสมัครพรรคพวกประมาณสองร้อยคนเอาไปประหารที่ลานประหารในเมืองหลวงเสียทั้งสิ้น วิกฤตการณ์ทางการเมืองในราชสำนักครั้งนี้จะพิจารณาว่าราชสำนักเป็นฝ่ายผิดก็ไม่ถนัดนัก เพราะการกระทำของโจโจนั้นล่วงละเมิดพระราชอำนาจ และมีพฤติกรรมทางพฤติกรรมที่ชิงอำนาจของสองเต้อยู่แล้ว ดังนั้นราชสำนักจึงมีความชอบธรรมที่จะคิดกำจัดโจโจเสีย แต่ครั้งจะพิจารณาว่าโจโจเป็นฝ่ายผิดก็ไม่ถนัดเช่นเดียวกัน เพราะโจโจนั้นเป็นถึงเอกอัครมหาเสนาบดี มีอิสริยยศเป็นที่เจ้าพระยา สำเร็จราชการแผ่นดิน ครองอำนาจทั้งทางการเมือง การทหารไว้เบ็ดเสร็จ ย่อมมีวิสัยของปฤชนที่รู้เจ็บ รู้แค้น รู้สุข รู้ทุกข์ รู้ร้อน รู้หนาว รู้หวงแหนติดยึดในอำนาจวาสนาซึ่งเหมือนกันทุกคน การที่พระมเหสีสกุเฮ้อคิดอ่านแผนการสังหารโจโจ โจโจก็มีความชอบธรรมที่จะตอบโต้โดยเสมอกัน ดังนั้น หากจะพิจารณาความผิดก็เป็นความผิดของพระมเหสีสกุเฮ้อโดยแท้ เพราะพระนางล่วงละเมิดกฏมณเฑียรบาลแห่งราชสำนักอัน ซึ่งห้ามมิให้สตรีเข้ายุ่งเกี่ยวการบ้าน เมือง การที่พระมเหสีเข้าแทรกแซงกิจการบ้านเมืองในการให้คุณให้โทษแก่ขุนนางข้าราชการ เลยเกิดไปถึงการวางแผนสังหารเอกอัครมหาเสนาบดี นับเป็นการก่อกรรมชนิดหนึ่งซึ่งกรรมนั้นย่อมมีวิบากสนองแก่พระนางเป็นแต่ว่าวิบากกรรมได้สนองแก่พระนางทันตาเห็นเท่านั้น

และเหตุการณ์เช่นนี้มีไขว่ในอดีตไม่เคยเกิดขึ้น หากเคยเกิดขึ้นแล้วในสมัยพระเจ้าฮั่นโกโจปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น ที่พระมเหสีลิเฮ้อเข้าก้าวกายแทรกแซงการบริหารราชการแผ่นดิน ทั้งในด้านการแต่งตั้งโยกย้ายงานด้านบุคคล การสร้างเครือข่ายกองกำลัง ตลอดจนกิจการต่างๆ ของบ้านเมือง และมีวิบากกรรมที่พระนางและญาติพี่น้องต้องถูกประหารชีวิตจนหมดสิ้น

ในสมัยราชวงศ์ซ่งก็มีปรากฏการณ์ที่พระมเหสีทรงประกอบกรรมอย่างเดียวกัน และทรงเสวยกรรมอย่างเดียวกันไม่มีผิดเพี้ยน เว้นก็แต่เมื่อครั้งพระนางซุสีไทเฮาเท่านั้นที่ทรงเข้าแทรกแซงการบริหารบ้านเมืองถึงขนาดประทุพผาฬ่าฝืนกฏมณเฑียรบาลว่าราชการหลังมาน และล่วงเลยไปถึงการควบคุมราชการบ้านเมืองไว้ในอุ้งหัตถ์ของพระนางทั้งสิ้น วิบากกรรมครั้งนั้นทำให้พระนางไร้เชื้อสายสืบทอดสกุล และเป็น

วิบากกรรมที่ทำให้ประเทศจีนและประชาชนจีน ต้องตกอยู่ภายใต้เงื้อมมือของนักล่าอาณานิคมตะวันตก ประชาชนจีนทั่วประเทศต้องประสบชะตากรรมที่ยากแค้นแสนเข็ญ แล้วนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการปกครองในประเทศจีนเป็นระบอบสาธารณรัฐในเวลาต่อมา

เพราะเหตุนี้ผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีนจึงกำหนดกฎกติกาว่า ห้ามมิให้สตรีเข้าแทรกแซงยุ่งเกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน แม้กระนั้นแล้ว ก็ยังไม่สามารถสกัดกั้นปรากฏการณ์เช่นนั้นได้ เจียงชิงภริยาของประธานเหมาเจ๋อตงได้จัดตั้งกลุ่มแก๊งสี่คนและเข้าแทรกแซง ควบคุมการบริหารพรรครัฐ และกองทัพ ในขณะที่เหมาเจ๋อตงกำลังป่วยหนัก และเป็นวิบากกรรมให้ต้องมีการยึดอำนาจภายในเพื่อกำจัดแก๊งสี่คนและฟื้นฟูประเทศใหม่

หลังเหตุการณ์ของเจียงชิงแล้ว ปรากฏการณ์เช่นนี้ย่อมไม่สิ้นไปจากโลก และวิบากกรรมนั้นก็ยังคงทำหน้าที่ที่น่าสยดสยองสืบไป โดยมีพักต๋องสงสัย คงเหลือแต่ว่าใครใดจะเข้าใจถึงกฏแห่งกรรม และวิบากแห่งกรรมที่ไม่เคยผันแปรได้หรือไม่เท่านั้น

ฝ่ายพระเจ้าเหียนเต๋หลังจากพระมเหสีกษัตริย์และพระราชบุตรทั้งสองถูกโจโจ้สำเร็จโทษหมดสิ้นแล้ว ก็ทรงโศกเศร้ารำพึงรำพันถึงพระมเหสีและพระราชบุตรทุกวันเวลา ไม่เป็นอันเสวยและบรรทม จนทรงพระประชวร โจโจ้แฉงเหตุดังนั้นก็คิดว่าอันชีวิตของเรานี้ไม่เคยคาดคิดว่าจะมีวาสนาครองตำแหน่งยศศักดิ์อัศจรรย์ถึงปานนี้ จึงตั้งใจมาแต่เริ่มตั้งตัวว่าหากมันมีอำนาจวาสนาขึ้นเมื่อใดก็จะถืออำนาจนั้นอยู่ภายใต้พระปรมาภิไธยของฮ่องเต้ มาบัดนี้อำนาจสิทธิขาดในแผ่นดินก็ตกอยู่ในเงื้อมมือของเราสิ้น จะล้มราชบัลลังก์ยึดเอาราชสมบัติเสียเมื่อใดก็ได้ แต่ผู้คนที่แผ่นดินก็จะตราหน้าเป็นตราบาปในตัวเราไปตลอดชั่วกาลปาวสาน ดังนั้นจึงควรที่จะดำเนินการตามแนวทางการเมืองที่ได้ตกลงใจมาแต่เดิม ก็แลบัดนี้พระเจ้าเหียนเต๋ยังคงมีฐานะเป็นพระมหากษัตริย์ และครองความเป็นโสดอยู่ หากได้ครองคู่กับลูกสาวของเราแล้ว อำนาจราชศักดิ์ทั้งปวงของเราแม้มิใช่ฐานะเจ้าก็จะเหมือนหนึ่งเป็นเจ้า และยังจะเหนือกว่าเจ้าและฮ่องเต้ด้วยซ้ำไป

โจโจ้คิดดังนั้นแล้วจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต๋ถึงพระตำหนักที่ประทับ ถวายบังคมตามประเพณีแล้วจึงกราบทูลว่า พระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย อันตัวข้าพเจ้านี้แต่แรกก็ทูลไว้ว่าจะช่วยท่านบำรุงแผ่นดิน ซึ่งผู้ผิदनนั้นก็ให้ทำตามโทษ ข้าพเจ้ามิได้คิดเป็นสองใจ คิดอยู่แต่ว่าจะท่านบำรุงพระองค์ไปโดยสุจริต ข้าพเจ้ามีบุตรหญิงอยู่คนหนึ่ง เฉลียวฉลาด ทั้งน้ำใจก็ดีสัตย์ซื่อ ข้าพเจ้าจะถวายพระองค์

คำกราบทูลของโจโจ้ดังกล่าวนี้นั้น หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช เห็นว่าเป็นคำกล่าวจากใจจริง และยกเป็นหลักฐานยกย่องสติโจโจ้เป็นอันมาก โดยเฉพาะในประการที่โจโจ้เป็นผู้จำแนกแจกแจงผิดชอบชั่วดีได้กระจ่าง ในขณะที่สามก๊กฉบับวิจารณ์หลายฉบับและข้อวิจารณ์ของชมรมนักอ่านสามก๊กในหลายประเทศ ได้ระบุตรงกันว่าคำกราบทูลครั้งนี้ไม่ต่างอันใดกับคำกล่าวของโจโจ้ในสถานการณ์สงครามและสถานการณ์อื่นๆ คือกล่าวเพื่อให้มีเนื้อหาที่สวยหรูว่าตั้งอยู่ในธรรม และสมเหตุสมผลเท่านั้น เพราะเนื้อหาที่แท้จริงก็คือต้องการผูกต่องเป็นญาติวงศ์กับพระเจ้าเหียนเต๋ เพิ่มพูนยศศักดิ์ให้โจโจ้เป็นพ่อตาของฮ่องเต้ และบุตรก็จะมีฐานะเป็นพระมเหสีต่อไป

พระเจ้าเหียนเต๋ทรงฟังคำกราบทูลของโจโจ้แล้วก็ทรงทราบความหมายอันเป็นนัยที่แท้จริง แต่ฐานะของพระองค์ในขณะนี้มีหรือจะตรัสเป็นประการอื่นได้ ไม่ว่าจะต้องพระทัยหรือไม่ต้องพระทัยก็ตามอัธยาศัยของพระเจ้าเหียนเต๋ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ทรงประพุดิพระองค์เป็นต้นอ้อลุ่มเสมอมา ดังนั้นจึงทรงรับข้อเสนอของโจโจ้แต่โดยดี และรับสั่งให้โจโจ้หาฤกษ์ดีเพื่อจัดการพระราชพิธีอภิเษกสมรสตามประเพณีต่อไป

เจียนอันศกปีที่สี่สิบ เดือนสาม เป็นปีที่พระเจ้าเหียนเต๋ได้เสด็จ มาประทับที่เมืองฮูโต๋ครบสี่สิบปี และเป็นวันตรุษจีนหรือวันขึ้นปีใหม่ โจโจ้เห็นเป็นฤกษ์ดีจึงได้จัดแจงแต่งการพระราชพิธีถวายตามรับสั่ง และส่งบุตรหญิงเข้าไปถวายพระเจ้าเหียนเต๋

พระเจ้าเหียนเต๋จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าให้สถาปนาบุตรของโจโจ้เป็นที่พระมเหสีแทนที่ตำแหน่งของพระนางซุกเฮ่า และนับแต่นั้นมาโจโจ้ก็มีฐานะเป็นพ่อตาของฮ่องเต้ เกี่ยวต่องเข้าเป็นญาติวงศ์ของพระมหากษัตริย์ กอบด้วยอิสริยยศและอิสริยยศศักดิ์เป็นอันมาก จะเป็นรองก็แต่ฮ่องเต้พระองค์เดียวเท่านั้น โดยไม่รวมถึงอำนาจรัฐที่โจโจ้ครองอยู่อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดอีกฐานะหนึ่ง ดังนั้นบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงจึงเกรงกลัวโจโจ้ และยอมอยู่ในอำนาจจนหมดสิ้น โจโจ้จะทำการสิ่งใดก็ไม่มีผู้ใดหาญกล้าท้วงติงทัดทานอีกต่อไป อำนาจวาสนาดังนี้จึงทำให้โจโจ้มีน้ำใจกำเริบขึ้นกว่าแต่ก่อนเป็นอันมาก

ครั้งโจโจ้จัดแจงแก้ไขปัญหาด้านการเมืองในราชสำนักเสร็จสิ้นแล้ว ก็หมดห่วงปัญหาการเมืองหลวง และเริ่มคิดถึงการรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง จึงเรียกบรรดาที่ปรึกษาขุนนางข้าราชการและแม่ทัพนาย

กองทัพปวงเข้ามาปรึกษาพร้อมกัน แล้วปรารถนาเวลาบัดนี้ในเมืองหลวงมีความสงบสุขสันติ มีเสถียรภาพ ทั้งได้ทำนุบำรุงทศกัณฑ์และเสบียงกรังจนพร้อมบริบูรณ์แล้ว จึงดำริที่จะยกกองทัพไปปราบปรามเล่าปี่และขุนกวนเพื่อรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

กาเซียงซึ่งเป็นที่ปรึกษาฟังปรารถนาดังนั้นแล้วจึงเสนอว่าการทำศึกกับเมืองกังตั๋งและเมืองเสฉวนเป็นการใหญ่ เวลานี้แฮหัวตุ้นและโจหยินออกไปรักษาเมืองอยู่ข้างนอกมิได้ร่วมปรึกษาหารือด้วย ดังนั้น จึงสมควรที่จะเรียกโจหยินและแฮหัวตุ้นเข้ามาร่วมปรึกษาหารือก็จะเป็นประโยชน์แก่ราชการสงคราม

โจโจได้ฟังคำติงของกาเซียงดังนั้นก็ขึ้นได้ว่าสองขุนพลคนสำคัญคือโจหยินและแฮหัวตุ้นไม่ได้อยู่ในเมืองหลวง ไม่ชอบที่จะปรึกษาการสงครามในขณะที่บรรดาแม่ทัพนายกองยังไม่พร้อม จึงสั่งทหารให้ออกหมายเรียกตัวโจหยินและแฮหัวตุ้นมาเมืองหลวงโดยด่วน

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกชิงภาคตะวันตก (ตอนที่388)

เขียนอันศกปีที่ยี่สิบ เดือนสี่ โจโจจัดแจงแก้ไขปัญหาวิกฤตในราชสำนักเสร็จสิ้นแล้ว ก็ดำริที่จะยกกองทัพไปปราบขุนกวนและเล่าปี่ เพื่อรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่งตามปณิธานเดิม แต่ที่ปรึกษาได้ท้วงติงว่าอย่าเพ่อตัดสินใจ สมควรรอให้ขุนพลคนสำคัญคือโจหยิน และแฮหัวตุ้นมาประชุมพร้อมกันก่อน โจโจจึงสั่งทหารให้หมายเรียก ตามตัวสองขุนพลใหญ่เข้ามาเมืองหลวงทั้งโจหยินและแฮหัวตุ้นได้รับหมายแจ้งจากโจโจแล้ว ต่างคนต่างรีบเดินทางกลับคืนเมืองหลวงทั้งกลางวันและกลางคืน โดยโจหยินเดินทางถึงเมืองหลวงก่อน แล้วรีบเข้าไปหาโจโจถึงที่ในจวน โดยถือวิสาสะว่าเป็นญาติสนิทของโจโจ มีแซ่เดียวกัน และมีศักดิ์ตำแหน่งเป็นขุนนางฝ่ายทหารชั้นผู้ใหญ่

ในเวลานั้นโจโจเสพสุราเมาหลับอยู่ข้างในจวน เคาทวนายทหารเอกคนสนิทเห็นโจโจเมาเมาเช่นนั้นจึงไม่กลับไปที่พักตามปกติ แต่ถือทวนทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าหน้าห้องพักในจวนของโจโจเสียเอง เคาทวนเห็นโจหยินถือกระบี่เข้าประตูจวนมาใกล้จะถึงที่ยืนรักษาการณอยู่ จึงสกัดกั้นมิให้โจหยินเข้าไปที่ข้างใน โดยแจ้งแก่โจหยินว่า เวลานี้ท่านอัศวินหาเสนาบดีกำลังพักผ่อน สมควรที่ท่านจะรออยู่ที่ด้านนอกก่อนจึงจะควรโจหยินเห็นคาทวนถือทวนออกสกัดขวางหน้าไว้ดังนั้นก็ไม่พอใจ ครั้นได้ยินคำของคาทวนก็โกรธ จึงตวาดใส่คาทวนว่า ตัวกูเป็นลูกหลานวานเครือของมหาอุปราช ตัวเป็นแต่ทหาร เหตุใดจึงมาลวงว่าห้ามคุณ

คาทวนได้ยินโจหยินอ้างฐานะความเป็นลูกหลานเรืออวดเบ่ง เอาซึ่งหน้าดังนั้นก็ขมใจไว้ให้เป็นปกติ และตอบโจหยินด้วยน้ำเสียงอันราบเรียบว่า ท่านเป็นลูกหลานวายุวงศ์จริง แต่วายุวงศ์ให้ท่านไปรักษาเมืองตัวเราเป็นแต่ทหารรักษาอยู่ข้างใน ท่านมาทางไกล จะละให้เข้าไปนั้นยังไม่ได้

สามก๊กฉบับสมมุติได้พรรณานาความตอนนี้ชัดเจนกว่าท่านเจียงกุน (โจหยิน) แม้จะเป็นญาติกัน (กับโจโจ) แต่ท่านเป็นขุนนางปกครองหัวเมืองชั้นนอก ข้าโค้วซู (คาทวน) แม้จะมีได้เป็นญาติกัน แต่ปัจจุบันได้รับการบรรจุเป็นผู้รับใช้ฝ่ายใน นายท่านเมาสุราเมาหลับอยู่ จึงมีกล้าให้ท่านเข้าไป

ในขณะที่สองนายทหารกำลังโต้เถียงกันอยู่นั้น โจโจแม้เมาสุราหลับอยู่แต่เพราะเป็นคนที่มีมากด้วยความหวาดระแวง ครั้นได้ยินเสียงอีกทีก็สะดุ้งตื่น และนอนนิ่งฟังคำโต้เถียงของสองนายทหารอยู่โดยตลอด พลังนึกตำหนิโจหยินว่าเป็นญาติใกล้ชิดแต่ไม่คิดถึงขนบธรรมเนียมและความเหมาะสม ผิดกับคาทวนซึ่งแม้ไม่ใช่ญาติแต่ก็มีความสัตย์ซื่อมั่นคงในระเบียบวินัย ไม่คร้ามเกรงต่อผู้ใด โจโจคำนึง ดังนั้นแล้วจึงลุกขึ้นแต่งตัวแล้วเดินออกไปที่ด้านนอก

พอโจโจเดินมาถึงที่หน้าประตูห้อง ก็พอดีที่แฮหัวตุ้นเดินทางมา ถึงอีกคนหนึ่ง สามนายทหารเอกเห็นโจโจเดินออกมาดังนั้นก็พากันเข้าไปคำนับโจโจ

โจโจรับคำนับสามนายทหารด้วยความยินดี แล้วปรารถนาซึ่งได้ปรึกษากับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะยกกองทัพไปตีเมืองกังตั๋งและเมืองเสฉวน ให้โจหยินและแฮหัวตุ้นฟังทุกประการ และถามว่าท่านจะมีความเห็นประการใด

แฮหัวตุ้นจึงว่าเมืองกังตั๋งนั้นอยู่แดนไกล มีทะเลขวางกั้นขัดสนนัก สมควรจะงดกองทัพไว้ก่อน ส่วนเมืองเสฉวนเล่าก็ทุรกันดาร และอยู่แดนไกลเช่นเดียวกัน ควรที่ท่านจะยกกองทัพไปตีเอาเมืองฮันตั้งให้เสียก่อน เมื่อได้เมืองฮันตั้งแล้วก็ยกกองทัพเข้าไปตีเอาเมืองเสฉวนได้โดยสะดวก

โจโจได้ฟังข้อเสนอของแฮหัวตันผัดแพกแตกต่างจากบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางทั้งปวง และนอกเหนือจากที่คาดคิดมาแต่ก่อน จึงไตร่ตรองพินิจพิเคราะห์อยู่เป็นครู่หนึ่ง สามนายทหารเห็นผู้เป็นนาย ยืนนิ่งใช้ความคิดเช่นนั้นจึงพากันนั่งเียบคอยฟังดำริของโจโจ

โจโจได้พิเคราะห์ข้อเสนอของแฮหัวตันแล้วเห็นชอบกลเป็นที่ เพราะการที่จะยกไปตีเมืองกังตั้งนั้นไม่เพียงลำบากขัดสนหนทางไกล ถึงแม้จะตีได้ก็ได้อีกแต่หัวเมืองเดียว ถ้าหากยกไปตีเมืองฮันตั้งได้สำเร็จ แล้วก็จะพื้นฐานกำลังในการยกกองทัพล่วงเข้าไปตีเอาเมืองเสฉวนต่อไปด้วย ทั้งเห็นว่าเมืองฮันตั้งนั้นไม่เคยประจักษ์ฝีมือในการสงครามผัดกับเล่าปี่และขุนกวนซึ่งต่อฝีมือการศึกมายาวนานจึงอาจทำการตีเมืองฮันตั้งได้สำเร็จโดยง่ายกว่าเมื่อตีเมืองฮันตั้งและเมืองเสฉวนแล้วเมืองกังตั้งก็อาจยอมจำนนโดยไม่ต้องรบ

โจโจไตร่ตรองดังนั้นแล้วจึงสรรเสริญความคิดของแฮหัวตันเป็นอันมาก แล้วกล่าวตามประสาโจโจว่าความคิดของท่านต้องด้วยความคิดของเรา เป็นอันว่าทั้งการศึกษาข้างเมืองกังตั้งไว้ก่อน โดยจะยกไปตีเมืองฮันตั้งก่อน เมื่อได้เมืองฮันตั้งแล้วจึงยกล่วงไปตีเมืองเสฉวน และกำจัดขุนกวนเป็นที่สุด

ในวันรุ่งขึ้นโจโจจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง แจ้งการตัดสินใจว่าจะยกกองทัพไปตีเมืองฮันตั้ง ให้เกณฑ์ทหารเต็มอัตราศึกแล้วสั่งการแต่งตั้งให้แฮหัวเอียนและเตียวคับเป็นกองทัพนหน้า โจโจเป็นกองทัพล่วง ส่วนโจหยินและแฮหัวตันเป็นกองทัพล้าง ให้ทำหน้าที่คุมกองเสบียงสำหรับกองทัพด้วย

ครั้นเวลาฤกษ์ตีกองทัพแคว้นเว่ยก็กรีธาทัพออกจากเมืองสุโต มุ่งหน้าไปแดนเมืองฮันตั้ง

ฝ่ายหน่วยสอดแนมของเมืองฮันตั้งซึ่งทำหน้าที่ติดตามความเคลื่อนไหวและข่าวสารด้านเมืองสุโตอย่างใกล้ชิดชดนั้น พอได้ทราบความ ว่าโจโจตัดสินใจจะยกกองทัพมาตีเมืองฮันตั้งจึงรายงานข่าวให้เตียว ล่อผู้เป็นเจ้าเมืองทราบ เตียวล่อทราบข่าวแล้วจึงเรียกประชุมที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองทั้งปวงปรึกษาความที่โจโจยกกองทัพมาครั้งนี้ว่าจะรับมือกับกองทัพของโจโจประการใด

เตียวโอยซึ่งเป็นนายทหารเอกและเป็นที่ยอมรับได้เสนอว่า ฮันเมืองฮันตั้งนี้ก็เป็นที่คับขันอยู่แต่ตนเองเป่งกวน ถ้าเสียด่านนั้นแล้ว เมืองฮันตั้งก็จะเสียด้วย แลหน้าด่านเองเป่งกวนนั้นมีเนินเขาข้างหนึ่ง ป่าข้างหนึ่ง ขอให้แต่งทหารเป็นสองกองไปตั้งค่ายมั่นไว้คอยต้าน ทานกองทัพโจโจจึงจะได้ ตัวท่านจงรักษาเมืองไว้ให้มั่นคง

เตียวโอยผู้นี้สมเป็นเสนาธิการ เพราะสามารถล่วงรู้ยุทธภูมิและจุดยุทธศาสตร์ของเมืองฮันตั้งเป็นอย่างดีว่าการที่ข้าศึกจากแคว้นเว่ยจะเข้าตีเมืองฮันตั้งได้นั้นจุดยุทธศาสตร์สำคัญคือด่านเองเป่งกวน ซึ่งเป็นชัยภูมิสำคัญที่สามารถยันกองทัพของโจโจไว้ที่ยุทธภูมิแห่งนี้ได้ แต่ถ้าหากเสียด่านเองเป่งกวนแล้วเมืองฮันตั้งก็จะเป็นอันตราย จึงเสนอให้ถือเอาด่านเองเป่งกวนเป็นจุดยุทธศาสตร์ สำคัญในการยันกองทัพของแคว้นเว่ย และกำหนดยุทธภูมิสองจุดทางด้านหน้าของด่านเองเป่งกวน ซึ่งด้านหนึ่งภูมิประเทศเป็นเทือกเขาและอีกด้านหนึ่งเป็นป่ารกชัฏและเสนอให้จัดกำลังทหารเป็นสองกองยกไปตั้งสกัดกองทัพโจโจอยู่ที่ยุทธภูมิทั้งสองแห่ง ส่วนเตียวล่อ ให้รักษาเมืองฮันตั้งไว้ให้ปลอดภัย

เตียวล่อฟังข้อเสนอของเตียวโอยแล้วก็เห็นชอบ จึงแต่งตั้งให้เตียวโอย เอียวเหยียม และเอียวหงง คุมทหารยกออกไปตั้งรับกองทัพโจโจที่ด่านเองเป่งกวนตามแผนการของเตียวโอยทุกประการ

สามนายทหารรับคำสั่งแล้วจึงคำนวณเวลาเตียวล่อออกไปจัดแจงกองทัพ ถึงวันฤกษ์ตีก็กรีธาทัพออกไปที่ด่านเองเป่งกวน โดยกำหนดภาระหน้าที่ให้เตียวโอยทำหน้าที่รักษาด่าน เอียวเหยียมและเอียวหงงคุมทหารคนละกองยกไปประจำยุทธภูมิทั้งสองแห่ง

เอียวเหยียมและเอียวหงงคำนวณเวลาเตียวโอยแล้วยกทหารออกไป เป็นระยะทางหกร้อยเส้น และตั้งประจำยุทธภูมิทั้งสองแห่งตามแผนการ โดยแต่ละกองตั้งค่ายรายกันไปทั้งสองข้างทาง ข้างละห้าร้อยค่าย และกำกับให้ทหารทั้งปวงระมัดระวังกวาดซันรักษาค่ายให้มั่นคงเพื่อเตรียมรับมือกับกองทัพของโจโจที่กำลังเคลื่อนเข้ามาใกล้ชายแดนด่าน

ในขณะที่โจโจยกกองทัพใหญ่ออกจากแคว้นเว่ยเพื่อทำสงคราม เผด็จศึกชิงแคว้นตะวันตกอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดนั้น หน่วยสอดแนมของเมืองเสฉวนได้ทราบข่าวศึก ทั้งทางด้านแคว้นเว่ยและทางด้าน เมืองฮันตั้ง จึงรายงานความทั้งปวงให้เล่าปี่ทราบ

เล่าที่ทราบความแล้วจึงเชิญขงเบ้งมาปรึกษา ปรารถนาซึ่งโจโฉยกกองทัพใหญ่ไปตีเมืองฮันตั้งครั้งนี้ ขงเบ้งจะมีความคิดเห็นเป็นประการใด ขงเบ้งได้ฟังก็หัวเราะ ในมือขยับพัดชนนกกบโกไปมาแล้วว่า ในภาคตะวันตกนี้ภูมิประเทศและสถานการณ์กำหนดให้เมืองฮันตั้งเป็น แคว้นที่จะต้องช่วงชิงกันระหว่างโจโฉกับท่าน ข้าพเจ้าได้คาดสถาน การณ์ไว้นานแล้วว่าวันหนึ่งสงครามนี้จะต้องเกิด และบัดนี้สงครามนั้นก็เกิดแล้ว แต่ท่านอย่าปรารถนาละเลย ปล่อยให้โจโฉกับเตียวล่อทำสงครามกันให้อ่อนล้ากันไปทั้งสองฝ่าย แล้วจึงค่อยยกเข้าทำการต่อภายหลัง เมืองฮันตั้งจะตกได้แก่ท่านเป็นมั่นคงเล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งหน่วยสอดแนมทั้งปวงให้ติดตามสถานการณ์สงครามระหว่างแคว้นเว่ยกับเมืองฮันตั้งอย่างใกล้ชิด แล้วให้รายงานความให้ทราบทุกสถานการณ์

ทางด้านกองทัพของโจโฉได้เดินทัพรอนแรมมุ่งสู่เมืองฮันตั้งทั้งกลางวันและกลางคืน โดยแสร้งเหยียนและเตียวคับเป็นกองทัพหน้า ยกพลเข้าถึงปลายแดนเมืองฮันตั้งก่อน พอกองทัพหน้ายกเข้าไปใกล้ชายแดนตนเองเปงกวน หน่วยสอดแนมก็นำความมารายงานให้แสร้งเหยียนทราบว่บัดนี้เมืองฮันตั้ง ทราบข่าวศึกแล้วตั้งรับอยู่ที่ตนเองเปงกวน

แสร้งเหยียนพอทราบข่าวศึกก็รู้ว่าโจโฉได้ยกทัพมาแล้วก็ไม่กล้าผลิผลามยกพลเข้าไปใกล้ จึงสั่งให้ปลงทัพแล้วตั้งค่ายมั่นไว้เป็นลักษณะค่ายรายเรียงกันไปถึงร้อยห้าสิบเส้น พอตั้งค่ายเสร็จก็เป็นเวลาค่ำ ทหารของกองทัพหน้าจึงรับหุงหาอาหาร กินเสร็จแล้วจึงหลับนอนด้วยความอ่อนเพลีย การกวดขันระมัดระวังเวรยามป้องกันรักษา ค่ายจึงหย่อนยานไป ในขณะที่กองทัพของแสร้งเหยียนเคลื่อนเข้ามาใกล้ชายแดนของตน หน่วยสอดแนมของเมืองฮันตั้งซึ่งติดตามสถานการณ์อย่าง ใกล้ชิดจึงนำความไปรายงานให้เอียวเหียมและเอียวหงททราบ

สองนายทหารเมืองฮันตั้งพอทราบความก็มาปรึกษากันว่ากองทัพหน้าของแคว้นเว่ยยกพลมาถึงเมืองเรา เป็นเวลาค่ำ คงเหนื่อยอ่อนหย่อนเวรยามเป็นมั่นคง ควรที่เราจะยกกองทัพเข้าปล้นค่ายของ แคว้นเว่ยเสีย ในคืนนี้ เห็นจะได้ชัยชนะโดยง่าย

เมื่อปรึกษากันแล้วสองนายทหารจึงสั่งให้ลดธงทิวของค่ายต่างๆ ทิ้งทั้งสองยุทธภูมิ แล้วกำชับทหารทั้งปวงให้ข่มตัวนิ่งเงียบมิให้เป็น ที่ระแวงระวังแก่กองทัพเว่ย และสั่งทหารให้หุงหาอาหารกินตั้งแต่ตอนบ่ายเตรียมพร้อมที่จะยกไปปล้นค่ายของกองทัพโจโฉในยาม แรกของคืนนี้

ยามแรกผ่านพ้นไปครึ่งชั่วยาม กองทหารของเอียวเหียมและเอียวหงได้เคลื่อนกำลังออกจากสองยุทธภูมิที่ตั้งมั่นอยู่อย่างเงียบกริบ โดยอาศัยความชำนาญภูมิประเทศเข้าล้อมค่ายของกองทัพหน้า ของแสร้งเหยียนและเตียวคับไว้จนหมดสิ้น

ครั้นการทั้งปวงพร้อมแล้วเอียวเหียมจึงสั่งให้จุดประทัดสัญญาณขึ้น ทหารเมืองฮันตั้งซึ่งล้อมค่ายทหารของแคว้นเว่ยอยู่ ได้ระดมยิงธนูเพลิงเข้าไปพร้อมกันทุกด้าน เพลิงได้เผาผลาญค่ายทหารของ โจโฉโชติช่วงสว่างดจกลางวัน ทหารของกองทัพเว่ยกำลังหลับไหล ครั้นถูกโจมตีก็ตกใจตื่นขึ้น ละล้าละลังไม่ทันสวมเสื้อเกราะและจับอาวุธก็เห็นแสงเพลิงเผาผลาญ ทุกค่าย และเห็นทหารของเมืองฮันตั้งจู่โจมเข้ามาทุกด้านเป็นขุมน ต่างคนต่างตกใจ พากันวิ่งหนีเอาตัวรอด

ทหารเมืองฮันตั้งรูกจู่โจมเข้าไปในค่ายของทหารโจโฉ แล้วฆ่าฟันทหารของแคว้นเว่ยบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก

ฝ่ายแสร้งเหยียนและเตียวคับตกใจตื่นขึ้นเห็นทหารเมืองฮันตั้งจู่โจมเข้ามาใกล้ตัว และเพลิงก็เผาผลาญค่ายทุกหนแห่ง ทั้งทหารของแคว้นเว่ยก็แตกตื่นตกใจคุมกันไม่ติด จึงรีบขี่ม้าพาทหาร ที่ใกล้ชิดหนีออกจากค่าย ย้อนกลับไปทางกองทัพหลวง

ครั้นถึงกองทัพหลวงแสร้งเหยียนและเตียวคับจึงตรงเข้าไปคำนับโจโฉ รายงานความซึ่งเสียที่แก่กองทัพเมืองฮันตั้งให้โจโฉทราบทุกประการ และขอรับโทษตามพระอัยการศึก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย ล่อให้ประมาท (ตอนที่389)

เจียนอันศกปีที่ยี่สิบ เดือนห้า กองทัพแคว้นเว่ยของโจโฉยกไปประชิดตนเองเปงกวนซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญของเมืองฮันตั้ง แต่แสร้งเหยียนและเตียวคับซึ่งเป็นกองทัพหน้าของโจโฉประมาทมิได้ระมัดระวังป้องกันรักษาค่าย จึงเสียที่แก่กองทัพเมืองฮันตั้ง แตกพ่ายหนีกลับไปกองทัพหลวง

โจโจฟังรายงานของสองนายทหารเอกตลอดแล้วก็โกรธ ตาเห็นว่าพวกท่านทำการศึกษาร่วมกับเรามากี่ช้านาน ย่อมต้องรู้ว่าอันกองทัพซึ่งรึบร้อนเดินทัพทั้งกลางวันและกลางคืนเมื่อไปถึงที่หมายย่อมเหนื่อยอ่อน ทหารย่อมเมื่อยล้าอิดโรย ดูหรือมิได้คิดอ่านป้องกันระมัดระวัง ทำการประมาทแก่ข้าศึก จึงเสียทีให้เสีย ฤกษ์ชัย โทษครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก

ว่าแล้วโจโจจึงมีคำสั่งให้เอาตัวแสหัวเอียนและเตียวคับไปประหารชีวิต สองนายทหารเอกได้ยินคำสั่ง ประหารตั้งนั้นก็ตกใจ บรรดาเพื่อนนายทหารทั้งปวงเห็นตั้งนั้นก็คุกเข่าลงต่อหน้าโจโจพร้อมกัน วิงวอน ขอให้โจโจผ่อนผันอภัยโทษให้สักครั้งหนึ่ง ด้วยสองนายทหารดังกล่าวเคยประกอบความชอบในการสงครามมาแต่ก่อนเป็นอันมาก

ใจจริงของโจโจก็หาได้ต้องการประหารแสหัวเอียนและเตียวคับไม่ เพราะแสหัวเอียนนั้นเป็นญาติสนิทและมีฝีมือประสบการณ์ในการศึกเป็นที่ไว้วางใจได้ ส่วนเตียวคับเล่าก็เป็นยอดทหารเสือคนหนึ่งของกองทัพ แต่เมื่อกระทำผิดพระอัยการศึกหากจะไม่ลงโทษประหารก็จะเป็นแบบอย่างให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม โจโจคำนึงว่าถึงแม้จะสั่งประหารก็ย่อมมีเพื่อนทหารผู้รู้ความนัยร้องขออภัยโทษเป็นมั่นคง การให้อภัยโทษในตอนนั้นก็จักรักษาระเบียบวินัยกองทัพไว้ได้ แสหัวเอียนและเตียวคับก็จะต้องตกตาย ทั้งผู้คนทั้งปวงก็จะเกรงขามในความเคร่งครัดต่อระเบียบวินัยของโจโจที่ลงโทษทหารผู้กระทำผิดโดยไม่คิดเห็นแก่หน้าผู้ใดอีกด้วย

เพราะเห็นถึงผลได้ทั้งสามประการดังกล่าว โจโจจึงมีคำสั่งประหารชีวิตแสหัวเอียนและเตียวคับ ครั้นโจโจเห็นเพื่อนนายทหารพากันคุกเข่าอ้อนวอนขอให้อภัยโทษต้องด้วยความคิดที่ซอมนั้นอยู่ในใจก็มีความยินดี อมยิ้มเล็กน้อยแล้วเปลี่ยนตีสีหน้าเป็นมึนตึง กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ตัวเราต้องการรักษาพระอัยการศึกให้เข้มงวดกวดขัน เพื่อความปลอดภัยและแข็งแรงของกองทัพ ไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด จึงได้ลงโทษประหารดังนี้ แต่เพื่อเห็นแก่หน้าและน้ำใจของพวกท่านทั้งปวง ทั้งได้คำนึงถึงความชอบของแสหัวเอียนและเตียวคับที่มีมาแต่ก่อน เราจะยกโทษตายให้ครั้งหนึ่ง

แสหัวเอียน เตียวคับ และบรรดาทหารทั้งปวงได้ฟังคำโจโจดังนั้นก็มีความยินดี ต่างคำนับขอบคุณโจโจพร้อมเพรียงกัน โจโจชำระความแสหัวเอียนและเตียวคับซึ่งเสียทีแก่ข้าศึกเสร็จแล้ว จึงออกคำสั่งให้เคลื่อนทัพตรงไปที่ด่านเองเป่ก่วนต่อไป

ระหว่างเส้นทางเดินทัพประกอบด้วยชอกเขาหุบเหว ห้วยหนองคลองน้ำและป่าอันรกชัฏ ทหารกองทัพเวย์ได้รับความลำบากเป็นอันมาก โจโจเห็นเส้นทางเดินทัพทุรกันดารลำบากแก่ทหารถึงปานนั้นก็รำพันขึ้นว่า เราไม่รู้เลยว่าทางกันดารดังนี้ แม้รู้ก็หายกองทัพมาไม่ แล้วก็เกรงข้าศึกจะเอาทหารมาซุ่มไว้

คำรำพันของโจโจดังกล่าวมีลักษณะทอดถ้อยอยู่ในที่ เพราะโจโจบัดนี้อายุล่วงวัยแล้ว ประคุดจะวันยามบ้าย หาใช่แม่ทัพหนุ่มใหญ่เหมือนในอดีต กาลังวังชาก็ลาลงตามอายุสังขาร ทั้งหลายปีมานี้โจโจก็อึดอ้อม เปรมาปรีดีในยศศักดิ์อัครฐานและวาสนาทั้งปวง จึงยิ่งซ้ำเติมความเข้มแข็งแกร่งกล้าแต่อดีตให้ลาลงเป็นอันมาก ทั้งโดยภูมิประเทศดังกล่าวนั้นก็ทุรกันดารเป็นที่ลำบากแก่ทหารแสนสาหัส ในขณะที่ทางกองทัพเวย์ไม่รู้ภูมิประเทศอย่างแจ่มแจ้ง จึงเกรงว่าอาจถูกกองทัพเมืองฮันตั้งแต่งทหารมาซุ่มโจมตีก็เสียทีแก่ข้าศึก

เคาฑูและซิวหลิงสองนายทหารเอกซึ่งมีมากระหนาบข้างโจโจได้ยินคำรำพันของโจโจดังนั้นก็รีบเข้ามาเข้ามายังหน้าของโจโจ แล้วเอียงหน้ากระซิบแต่พอให้โจโจได้ยินว่า วยก่งอย่าเจรจาตั้งนี้ ถ้าทหารทั้งปวงรู้จะเสียใจ โจโจฟังคำเตือนของสองนายทหารเอกก็ได้ยั้งคิดจึงพยักหน้า แล้วชี้ม้ารถหน้าต่อไป พร้อมกับสั่งทหารให้ระมัดระวังการซุ่มโจมตีของข้าศึก

โจโจนำกองทัพเวย์มาถึงที่ตั้งค่ายเก่าของแสหัวเอียนและเตียวคับ ซึ่งบัดนี้ถูกทหารเมืองฮันตั้งวางเพลิงเผาทำลายจนหมดสิ้นแล้วจึงสั่งให้ตั้งค่ายลงในที่เดิม และสั่งทหารทั้งปวงให้ระมัดระวังตรวจตราเวรยามอย่างเข้มงวด เพื่อป้องกันข้าศึกที่จะยกมาปล้นค่ายในเวลาวิกาล

ครั้นเวลารุ่งขึ้นโจโจจึงชี้ม้าพาเคาฑู ซิวหลิง ออกจากค่ายขึ้นไปบนเนินเขาเพื่อตรวจตราภูมิประเทศ เตรียมทำศึกกับทหารเมืองฮันตั้งที่ตั้งมั่นอยู่บริเวณด่านเองเป่ก่วนต่อไป

การเคลื่อนทัพของกองทัพเวย์ดังกล่าว อยู่ในสายตาของหน่วยสอดแนมของทหารเมืองฮันตั้งที่เฝ้าสอดแนมติดตามความเคลื่อนไหวอย่างใกล้ชิด สามนายทหารเอกเมือง ฮันตั้งทราบรายงานข่าวแล้วจึงปรึกษากันว่าการศึกครั้งนี้โจโจคุมกองทัพหลวงยกมาเอง ย่อมกวดขันระมัดระวังป้องกันรักษาค่ายไว้เป็นสามารภ ไม้อาจยกกำลังเข้าปล้นค่ายได้เหมือนที่กระทำกับแสหัวเอียนและเตียวคับ ดังนั้นถ้าหากยกไปปล้นค่ายในเวลากลางวันก็อาจถูกตีได้ให้เปลืองกำลังทหารไปเปล่า จะคิดอ่านการสงครามต่อไปประการใดดี

เดียวโอยจึงว่าทหารแคว้นเว่ยยอมต้องสละบทรียนความพ่ายแพ้ของแสร้วเอียนและเดียวคืบ จึงป้องกันรักษาค่ายในเวลากลางวันอย่างกวัดขุ่นไม่เป็นอันหลับนอน ดังนั้นในเวลากลางวันจึงอ่อนล้า อิดโรย และเห็นว่ากองทัพเว่ยเพิ่งเดินทัพมาถึง ไม่รู้ภูมิประเทศ โจโจจึงนำที่จะออกสำรวจตรวจตราภูมิประเทศเสียก่อน และภูมิทำเลที่โจโจจะไปตรวจตราภูมิประเทศนั้นก็เห็นแต่เนินเขาใกล้ค่ายของโจโจ ซึ่งเป็นที่สูงเห็นโจโจจะไม่ระมัดระวังเหมือนตอนเวลากลางคืน จึงให้จัดกำลังทหารไปซุ่มไว้ในป่าเชิงเขา แม่นโจโจขึ้นไปตรวจตราภูมิประเทศบนเนินเขาก็ให้ซุ่มโจมตีสับตัวโจโจให้จงได้

เมื่อปรึกษาหารือกำหนดแผนการดังกล่าวแล้ว กองทัพเมืองฮันตั้งจึงจัดแจงแต่งกำลังลอบยกไปตั้งซุ่มอยู่ในป่าบริเวณเชิงเขาใกล้ค่ายโจโจ ในขณะที่โจโจกำลังตรวจตราภูมิประเทศอยู่นั้น เห็นการตั้งค่ายของทหารเมืองฮันตั้งนอกด่านเองเป่งกวนมันคงแข็งแรงนัก จึงปรารถนาว่าข้าศึกมาตั้งค่ายในภูมิประเทศอันจำกัดดังนี้ การจะยกกำลังเข้าตีซึ่งหน้าขัดสนนัก แม้จะได้ชัยชนะก็สิ้นเปลืองกำลังทหารเป็นอันมาก

โจโจปรารถนาจะพบความเสียหายประหลาดก็เกิดขึ้นจากสองข้างเนินเขา ได้ยินเสียงทหารเมืองฮันตั้งโห่ร้องกองสนั่นตามแนวป่ารุกตรงเข้ามา โจโจเห็นดังนั้นก็รู้ว่าถูกซุ่มโจมตีกักใจ จึงถามเคาหูและซิวหลงว่าจะคิดอ่านรบพุ่งประการใด

เคาหูรีบกล่าวตอบด้วยเสียงอันหนักแน่นว่ายุ้งกองอย่าปรามภักเลย ข้าพเจ้าจะทำหน้าที่สักัดกันไม่ให้ข้าศึกกล้ากรายต่อยุ้งกองได้ แล้วหันหน้าไปทางซิวหลงและกล่าวว่าขอซิวหลงท่านได้อารักขวยกกองกลับไปค่ายอย่าให้อันตรายกล้ากรายถึงยุ้งกองเป็นอันขาด

ซิวหลงรับคำเคาหูแล้วจึงขี่ม้าพาโจโจกลับไปตามเส้นทางเดิมเพื่อจะกลับไปค่าย ในขณะที่เคาหูขี่ม้าถือทวนยืนเป็นสง่าท่าทวยอยู่ ณ จุดเดิม เอียวเหี่ยมและเอียวหงสองนายทหารเอกเมืองฮันตั้งซึ่งยกกำลังมาสู่โจมโจโจในครั้งนี้ได้คุมทหารตมมายังจุดที่เคาหูยืนอยู่อย่างรวดเร็ว เห็นเคาหูยืนมาเป็นสง่าอยู่แต่ผู้เดียวก็พรันใจ แต่เห็นว่ากำลังทหารที่ตามมามีเป็นจำนวนมาก จึงสั่งทหารให้เข้าล้อมโจมตีสักัด

เคาหูขี่ม้าถือทวนสักัดหน้าสองนายทหารเอกเมืองฮันตั้งอย่างไม่พรันพรัง เอียวเหี่ยมและเอียวหงเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าตรงเข้ามารบกับเคาหูเป็นสามรถ การต่อสู้แบบสองรุมหนึ่งผ่านพ้นไปได้เพียงสิบเพลง เอียวเหี่ยมและเอียวหงก็ทันทกำลังเคาหูไม่ได้จึงชักม้าผละหนือออกจากวงรบ คุมทหารยกถอยกลับไป

ในขณะที่เสียงประหลาดสัญญาณและเสียงโห่ร้องของทหารเมือง ฮันตั้งดังขึ้นนั้น แสร้วเอียนและเดียวคืบอยู่ที่ค่าย ครั้นได้ยินเสียงทหารเมืองฮันตั้งที่มีลักษณะซุ่มโจมก็คิดว่าอาจเกิดเหตุร้ายกับโจโจ จึงรีบพาทหารยกตามไปที่เนินเขา พอไปถึงเชิงเขาก็สวนกับซิวหลง ซึ่งกำลังขี่ม้าพาโจโจจะกลับมาค่าย ทั้งแสร้วเอียนและเดียวคืบจึงเข้าไปค้ำหน้าโจโจ แล้วจะพากันกลับเข้าค่าย พอตีเคาหูควมมาตามมาถึง โจโจจึงหันไปถามเคาหูว่าการรบเป็นประการใดบ้าง

เคาหูจึงรายงานความที่ได้สู้รบกับเอียวเหี่ยมและเอียวหงให้โจโจฟังทุกประการ โจโจฟังรายงานแล้วก็พยักหน้าและขี่ม้าพากันกลับไปค่าย โจโจกลับถึงค่ายแล้วสั่งทหารให้คุมกำลังตั้งมั่นอยู่แต่ในค่าย ห้ามมิให้ออกรบให้กวัดขุ่นตรวจตราเวรยามอย่าได้ประมาท การณ์ทั้งนี้เป็นเพราะโจโจตระหนักดีว่าไม่ทราบภูมิประเทศอย่างแจ่มแจ้งอย่างหนึ่ง ไม่ทราบสภาพการศึกษาอย่างทะลุปรุโปร่งอย่างหนึ่ง และเห็นลักษณะการตั้งค่ายที่หน้าด่านเองเป่งกวนนั้นเข้มแข็งมั่นคงอีกประการหนึ่ง ดังนั้นในขณะที่ยังไม่เห็นช่องทางได้ชัยชนะจึงจำต้องคุมกำลังตั้งมั่นเอาไว้ก่อน

ในขณะที่เดียวกันนั้น กองทัพเมืองฮันตั้งก็ขยายฝีมือนายทหารเอกของกองทัพเว่ย เห็นว่าหากรุกรบเข้าโจมตีก็น่าจะเอาชัยชนะแก่ ฝีมือนายทหารเอกของกองทัพเว่ยได้โดยง่าย ดังนั้นกองทัพเมืองฮันตั้งจึงสั่งให้คุมกำลังตั้งมั่นอยู่ในด่านและในค่ายเช่นเดียวกัน

ทั้งสองฝ่ายตั้งมั่นกันอยู่ในลักษณะเช่นนี้ถึงห้าสิบวัน สายฝนต้นฤดูเริ่มโปรยปรายมา โจโจรู้ว่าฤดูฝนกำลังมาถึง น้ำป่าจะหลาก ไหลให้ได้เวทนาแก่ทหาร ทั้งกองทัพเว่ยก็ไม่รู้สภาพภูมิประเทศว่าในป่านั้นถุก ลักลอบตัดไม้ทำลายป่าไปมากน้อยเพียงไหน จึงเกรงว่าหากตั้งทัพมั่นกันอยู่ในลักษณะนี้น้ำป่าหลากมาแล้ว โคลนและทอนซุงตลอดจนกิ่งไม้ที่ถูกตัดปาดจะไหลหลากท่วมทับทหารวายุอดสิ้นทั้งกองทัพ โจโจจึงปรารถนาว่า เรยกกองทัพมาครั้งนี้ทหารได้รับความลำบากนัก เห็นจะเอาเมืองฮันตั้งไม่ได้ จำจะยกกลับไปดีกว่า

กาเซียงไต้ยีนคำโจโลดงั้นจึงท้วงว่า กองทัพเรายกมาในครั้งนี้ยังไม่เคยทำศึกใหญ่กับกองทัพเมืองฮันด่งเลย มีแต่การสู้รบประปรายเพียงสองครั้ง รุกจะรียบยกกองทัพกลับไปไย แม่ฤดูฝนใกล้จะมาถึงแต่ใช้ว่าฝนนั้นจะสร้างความลำบากให้แก่กองทัพเราฝ่ายเดียวก็หาไม่ กองทัพเมืองฮันด่งก็ยอมได้รับความลำบากดจกัน อันกองทัพเราเคยตรากตรำศึกตลอดมา มีความสามารถที่จะต้านทานความยากลำบากได้มากกว่ากองทัพเมืองฮันด่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านจะได้ชัยชนะแก่กองทัพเมืองฮันด่งเป็นมั่นคง ขอจงรั้งรออยู่ก่อนเถิด

โจโลไต้ยีนคำกาเซียงก็เอียงหน้ามากระซิบที่ข้างหูของกาเซียงว่า เราเห็นทหารเมืองฮันด่งออกมาตั้งค่ายอยู่มิได้ประมาท เราว่าจะยกกองทัพกลับไปนั้นหวังจะให้กิดศึกพิพาททั้งนี้รู้ไปถึงข้าศึกจะได้คิดประมาทหลงเราจึงแต่งทหารให้ยกอ้อมไปตีด้านเองเปงก่วน ก็จะได้โดยง่าย

แท้จริงการปรารถนาของโจโลเป็นเพียงกลอุบายที่ต้องการทำให้กองทัพเมืองฮันด่งตั้งอยู่ในความประมาท ซึ่งเป็นยุทธโบายที่ล้ำเลิศอย่างหนึ่งในพิชัยสงคราม เพราะหากข้าศึกคุมกำลังตั้งมั่นมิได้ประมาททราบใด ก็ยากลำบากต่อการเข้าตี และการยกกำลังเข้าตีค่ายคูประตูหอรบของข้าศึกที่ตั้งมั่นอยู่นั้น ถือได้ว่าเป็นการบัญชาการทัพชั้นเลิศที่สุด ดังนั้นยุทธโบายที่สำคัญอย่างหนึ่งในพิชัยสงครามคือต้องทำให้ข้าศึกตั้งอยู่ในความประมาท เพราะผู้ตั้งอยู่ในความประมาทก็คือผู้ตั้งอยู่ในความพ่ายแพ้แล้วนั่นเอง

กาเซียงไต้ยีนเสียงที่โจโลกระซิบจึงเอียงหน้ามากระซิบโจโลบ้างว่า ยุทธโบายของท่านครั้งนี้พิเศษล้ำเลิศนักกรวกับว่าเพชฌดาเข้าดลใจ โจโลไต้ยีนคำยอกก็มีความยินดี สายศิระจะเป็นที่ถ่อมตัวแล้วหันไปกล่าวกับบรรดาทหารทั้งปวงว่าฤดูฝนกำลังจะมาถึง เพื่อมิให้ทหารได้ความยากลำบากให้เตรียมการถอยทัพจากนั้นจึงกล่าวกับเตียวคับและแฮหัวเอี้ยนว่า เมื่อครั้งก่อนท่านทั้งสองทำความผิดเสียที่แก่ข้าศึก เราได้ยกโทษให้ครั้งหนึ่งแล้ว บัดนี้จะให้ไปทำการสำคัญเพื่อแก้ตัว หากครั้งนี้เสียที่อีกก็จะตัดศิระเสียมิให้เป็นเยี่ยงอย่างสืบไป

แฮหัวเอี้ยนและเตียวคับได้ฟังดังนั้นจึงคำนับโจโลแล้วว่า รุกจะมีการใดจะบัญชา ข้าพเจ้าทั้งสองก็พร้อมทำการให้สำเร็จดังประสงค์ แม้นผิดพลาดก็ให้รุกงฆ่าเสียเถิด

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สถานการณ์ที่ไม่คาดหมาย (ตอนที่390)

หลังจากกองทัพเว่ยยกมาประชิดตนเองเปงก่วนก็เสียที่แก่กองทัพเมืองฮันด่งถึงสองครั้ง ในขณะที่ทหารเอกเมืองฮันด่งก็ขยายฝีมือของทหารกองทัพเว่ย ดังนั้นกองทัพของทั้งสองฝ่ายจึงตั้งมั่นกันอยู่ที่ตนเองเปงก่วนเป็นเวลาถึงห้าสิบวัน จนฤดูฝนใกล้จะมาถึง โจโลจึงวางอุบายทำให้กองทัพเมืองฮันด่งประมาทและจะลอบยกกำลังเข้ายึดตนเองเปงก่วน

ครั้นโจโลได้ฟังสองนายทหารเอกรับอาสาศึกอย่างแข็งขันดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้แฮหัวเอี้ยนและเตียวคับคุมทหารแยกเป็น สองกอง ยกอ้อมเขตตนเองเปงก่วนแล้วไปซุ่มกำลังอยู่ที่ด้านหลังด่าน ให้รอฟังสัญญาณว่าเมื่อใดกองทัพหลวงยกเข้าตีด้านทางด้านหน้าแล้ว ก็ให้แฮหัวเอี้ยนและเตียวคับยกเข้าตีด้านทางด้านหลังพร้อมกัน แล้วเข้ายึดด่านไว้ให้ได้

แฮหัวเอี้ยนและเตียวคับได้ฟังแผนยุทธการดังนั้นแล้วจึงคำนับลาโจโลออกไปจัดแจงทหารเตรียมพร้อมไว้เตรียมจะยกไปในเวลายามสามคืนนี้ในวันนั้นข่าวลือได้แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็วว่ากองทัพเว่ย กำลังเตรียมการถอยทัพ หน่วยสอดแนมทุกสายของเมืองฮันด่งได้รายงานข่าวแก่เอียวเหียมและเอียวหงตรงกัน ดังนั้นเอียวเหียมและเอียวหงจึงปรึกษารือกันว่าจะดำเนินการประการใด

เอียวหงเห็นว่าในยามที่กองทัพเว่ยถอยทัพ หากยกกำลังเข้าโจมตีก็จะได้ชัยชนะแก่ข้าศึกโดยง่าย แต่เอียวเหียมไม่เห็นด้วย ท้วงว่าอันโจโลนั้นเป็นผู้ชำนาญการศึก สันหัดจัดจ้านในพิชัยสงคราม มักทำจริงให้เป็นเท็จ มักทำเท็จให้เป็นจริง ซึ่งท่านก็ยอมแจ้งอยู่ว่า ยุทธโบายแห่งพิชัยสงครามเป็นประการใด ซึ่งข่าวปรากฏแพร่หลายว่าโจโลจะถอยทัพนั้นยังเอาแน่นอนอันใดไม่ได้ กริ่งว่าจะเป็นการอุบายของโจโล จึงขอที่จะคุมกำลังตั้งมั่นไว้ดังเดิม ฤดูฝนมาถึงเมื่อใด กองทัพเว่ยก็จะแตกพ่ายไปเองเมื่อนั้น

เอียวหงฟังคำท้วงของเอียวเหียมแล้วยังคงยืนยันความเห็นเดิม สองนายทหารเอกเมืองเสฉวนโต้เถียงกันอย่างรุนแรงแต่หาข้อยุติไม่ได้ เอียวหงจึงกล่าวกับเอียวเหียมว่าเมื่อท่านไม่เห็นด้วยกับแผนการของข้าพเจ้า ท่านจงคุมกำลังรักษาค่ายของท่านไว้ ส่วนข้าพเจ้าจะยก ทหารจากค่ายของข้าพเจ้ายกไปโจมตีโจโลเอง

สองนายทหารโหดเพียงกันตั้งนั้นแล้วจึงต่างคนต่างแยกกลับไป ค่ายของตน เอียวหงส์ให้ทหารทั้งห้าร้อย ค่ายเตรียมพร้อมเพื่อจะยกไปตีกองทัพเว่ย ยกวันก็แต่ทหารที่เจ็บป่วยให้คงอยู่รักษา ค่าย คินนั้นเวลายาม แรกเพิ่งผ่านพ้นไป ฝนตกพร่าปรายจนใกล้ยามสองจึงหยุด ครั้นถึงปลายยามสามฝนหายสนิทแล้ว เอียว หงส์จึงคุมทหารจากทั้งห้าร้อยค่ายยกตรงไปที่ค่ายของโจโจ แต่พอไปถึงกลางทางหมอกลงหนัก มองไม่เห็นทางข้างหน้า เอียวหงส์เกรงทหาร จะได้รับอันตรายจึงสั่งทหารให้หยุดตั้งมั่นอยู่ที่กลางทางนั้น

ในเวลาเดียวกับที่เอียวหงส์ยกทหารออกจากค่ายนั้น แสหัวเอียน และเดียดคับก็ยกทหารออกจากค่ายตาม คำสั่งของโจโจเพื่อจะไปตั้งขุมอยู่ทางด้านหลังด่านเองเปงกวน แต่พอยกทหารออกจากค่ายได้ครึ่งทาง หมอกก็ลงหนักอย่างเดียวกับที่เอียวหงส์เผชิญอยู่ แสหัวเอียน และเดียดคับคุมทหารยกมาใกล้กองทัพของเอียวหงส์ซึ่งหยุดทัพอยู่นั้น กองหน้าของทหารแสหัวเอียนได้ยินเสียงทหารเมืองฮันตั้งก็เข้าใจว่า กองทัพเมืองฮันตั้งยกทหารมาตั้งขุม จึงอาศัยม่านหมอกที่หนา ทึบหลบหลีกกองทัพของเอียวหงส์

แสหัวเอียนและเดียดคับนำทหารหลีกหลบกองทัพของเอียวหงส์ เข้าไปในป่า ประกอบกับหมอกหนาทึบ ไม่เห็นทางจึงพลัดหลงไป ถึงค่ายของเอียวหงส์เป็นเวลาใกล้สว่าง หมอกเริ่มจางลง ทหารในค่าย ของเอียวหงส์ซึ่งเหลืออยู่แต่น้อยและทหารที่เหลืออยู่ก็เป็นทหารที่เจ็บป่วย เห็นกองทัพยกมาก็ด่วนสำคัญ ว่าเอียวหงส์ยกทหารไปแล้วเผชิญกับหมอกหนาทึบเคลื่อนทัพไปไม่ได้แล้วยกทัพกลับ จึงเปิดประตูค่าย ออกรับ

แสหัวเอียนเห็นได้ทีจึงสั่งให้เดียดคับคุมทหารไปสกัดอยู่ที่หน้าค่ายของเอียวเหียม ส่วนแสหัวเอียนฉวย โอกาสนั้นสั่งทหารให้บุกยึดค่ายของเอียวหงส์ทั้งห้าร้อยค่ายในทันที และสั่งทหารให้จุดเพลิงเผา ค่ายเสีย ทั้งสิ้น ทหารเมืองฮันตั้งที่เหลืออยู่ในค่ายถูกฆ่าฟันหรือไม่ก็ถูกไฟคลอกตายจนหมดสิ้น

ทางฝ่ายเอียวเหียมคุมกำลังตั้งมั่นอยู่ในค่ายตามความคิดของตน ครั้นเวลาฟ้าสว่างเห็นเพลิงไหม้ขึ้นที่ค่าย ของเอียวหงส์จึงคุมทหารยกออกจากค่ายจะไปช่วยเอียวหงส์ เดียดคับเห็นเพลิงไหม้ขึ้นที่ค่ายของเอียว หงส์และเห็นเอียวเหียมคุมทหารออกจากค่าย จึงสั่งทหารให้ขุมอยู่ในที่เดิม ปล่อยให้เอียวเหียมยกทหาร ออกจากค่ายไปก่อน จากนั้นจึงสั่งทหารให้ย้อนกลับไปยึดค่ายของเอียวเหียมไว้ทั้งสิ้น ส่วนเดียดคับคุม ทหารคนสนิทห้าสิบคนคอยสกัดเอียวเหียมในตอนขากลับ

เอียวเหียมยกทหารเข้าไปใกล้ค่ายของเอียวหงส์ก็เห็นแสหัวเอียน ชีมาคุมทหารสกัดอยู่จึงเข้ารบกับแส หัวเอียน ทั้งสองฝ่ายรบกันได้สิบเพลงเอียวเหียมเห็นจะทานกำลังแสหัวเอียนไม่ได้จึงถอยหนี แล้วพา ทหารจะกลับไปค่าย

เอียวเหียมพาทหารกลับไปใกล้จะถึงค่ายก็ได้ยินเสียงตวาดดังก้องสนั่น เห็นเดียดคับชีมาคุมทหารสกัด ขวางทางอยู่ และเห็นภายในค่ายปึกธงทิวด้วยธงของกองทัพเว่ยทั้งสิ้นก็ตกใจ รีบพาทหารหนีไปทางเมือง ล่าเต๋งเพื่อจะวกกลับเข้าไปในด่านเองเปงกวน

ทางฝ่ายโจโจเห็นแสงเพลิงลุกสว่างขึ้นทางค่ายของเอียวหงส์ก็รู้ว่า แสหัวเอียนและเดียดคับทำการได้ที่ แก่เข้าศึก จึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพยกหนุนไปช่วยแสหัวเอียนและเดียดคับ ครั้นมาถึงกลางทาง ฟ้าสว่างแล้ว เห็นกองทัพของเอียวหงส์กำลังรวนเรแตกตื่นเพราะรู้ว่า ค่ายถูกเผาผลาญสิ้นแล้ว โจโจจึงสั่งทหารให้ แบ่งเป็นสามสาย เข้าจู่โจมกองทัพของเอียวหงส์ซึ่งตั้งอยู่ข้างหน้าพร้อมกัน

กองทัพหลวงของโจโจทั้งสามสายรุกเข้าตีกองทัพของ เอียวหงส์อย่างดุเดือด ทหารของเอียวหงส์ กำลังเสียขวัญและแตกตื่นไม่เป็นอันสู้รบ จึงถูกทหารของโจโจฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก

เอียวหงส์เห็นทหารเสียที่แตกตื่นคุมกันไม่ติดตั้งนั้นก็ตกใจ รีบพาทหารคนสนิทสิบกว่าคนจะหนีกลับไป ที่ ค่ายของเอียวเหียม พอถึงขณะนั้นเดียดคับได้ยินเสียงต่อสู้ในเส้นทางที่ผ่านมา คาดว่าโจโจคงยกกองทัพ หนุนเนื่องมา ก็คุมทหารจะยกไปช่วยจึงสวนกับเอียว หงส์ซึ่งกำลังหนีมาจากเส้นทางนั้น ทั้งสองฝ่ายปะ หนังกันในระยะกระชั้นชิด เอียวหงส์ไม่มีทางหนีจึงจำใจต้องเข้าต่อสู้กับเดียดคับ ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้สิบ เพลงเดียดคับก็เอาทวนแทงเอียวหงส์ตม้ตาย

พอตกสายบรรดาทหารของเอียวเหียมและเอียวหงส์ซึ่งแตกพ่าย มาแต่การยุทธยามใกล้รุ่ง ได้หนีกลับไป ถึงด่านเองเปงกวนจึงนำความไปรายงานให้แก่เดียดคับโยธาทุกประการ เดียดคับฟังรายงานแล้วเห็นว่า ทหารของโจโจเข้มแข็งและยกมาเป็นอันมากเห็นจะรักษาด่านไว้ไม่ได้ จึงทิ้งด่านเองเปงกวนเสียแล้วพา ทหารหนีกลับเข้าไปในเมืองฮันตั้ง ระหว่างทางเดียดคับได้พบกับเอียวเหียมซึ่งแตกหนีมา ได้ถามความ กันและกันแล้วจึงพากันเข้าไปในเมืองฮันตั้ง

ทางฝ่ายโจโจเมื่อได้ชัยชนะต่อกองทัพของเอียวเหียมและเอียวหงง ทำลายกองทัพของเอียวหงง เผา
ค่ายของเอียวหงงจนหมดสิ้นและยึดค่ายเอียวเหียมเอาไว้ได้ ก็ชุมนุมกำลังพลเพื่อจะเข้ายึดตนเองเปงกั
วต่อไป พอดีทหารสอดแนมได้มารายงานว่า บัดนี้ทหารเมืองฮันตั้งใน ด้านเองเปงกัวได้ทิ้งด่านหนีไป
หมดสิ้นแล้ว โจโจได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้เคลื่อนทัพเข้ายึดตนเองเปงกัวได้โดยสะดวก

เดียวโอยและเอียวเหียมเมื่อเข้าไปถึงเมืองฮันตั้งแล้วจึงเข้าไปหา เดียวล่อ แล้วรายงานความทั้งปวงให้
เดียวล่อทราบ เดียวโอยนั้นโยน ความผิดทั้งปวงให้แก่เอียวเหียมและเอียวหงงว่าทำการศึกษาด้วยความ
ประมาทจึงเสียที่แก่ข้าศึก ทำให้รักษาตนเองเปงกัวไว้ไม่ได้

เดียวล่อเป็นเจ้าของเมืองหุเบา เชื่อถือแต่คำของญาติสนิท ไม่ฟังคำชี้แจงของเอียวเหียมที่ชี้แจงความจริงให้
ทราบ จึงโกรธเอียวเหียมและเอียวหงงเป็นอันมาก เห็นว่าความผิดทั้งหมดเกิดจากเอียวเหียม และเอียว
หงง แต่เนื่องจากเอียวหงงตายแล้วจึงสั่งให้ประหารชีวิตเอียวเหียมเสีย เอียวเหียมเห็นการณัจวนตัวดังนั้นจึง
อ้อนวอนเดียวล่อว่าข้าพเจ้า ได้ทำหน้าที่อย่างเต็มที่แล้ว แต่เอียวหงงซึ่งมีฐานะระดับเดียวกับข้าพเจ้าไม่
ฟังคำจึงเสียที่มาดังนี้ ข้าพเจ้าก็พร้อมน้อมรับผิด แต่การศึกษาใหญ่เผชิญอยู่ข้างหน้า หากว่าท่านจะฆ่า
ข้าพเจ้าเข้าไปบ้างก็มิได้เสียหายแก่เมืองฮันตั้งแต่ประการใด

ข้าพเจ้าขออาสาจะไปรบกับโจโจอีกครั้งหนึ่งเพื่อแก้ตัว หากเสียทีกลับมา ก็พร้อมยอมรับโทษตาย ขอ
ท่าน ได้เห็นแก่ความชอบในหนหลังให้ข้าพเจ้าไปทำการแก้ตัวด้วยเถิด

เดียวล่อเป็นคนโง่เลาะแต่ไหนแต่ไร ได้ฟังคำของเอียวเหียมพอเห็นเป็นประโยชน์อยู่บ้างก็เห็นชอบ จึงให้
งดโทษเอียวเหียมไว้แล้ว เกณฑ์ทหารสองหมื่นให้เอียวเหียมยกไปชิงเอาตนเองเปงกัวกลับคืนให้จงได้
หากทำการเสียทีก็จะประหารชีวิตเอียวเหียมเสีย

เอียวเหียมรอดตายมาได้ก็ดีใจ รีบคำนวณลาเดียวล่อออกไปจัดแจงทหารสองหมื่นจะยกไปที่ตนเองเปงกั
วตามเส้นทางเมืองล่าเต่ง ครั้นถึงเมืองล่าเต่งจึงให้ตั้งค่ายมั่นไว้

ฝ่ายโจโจหลังจากได้ตนเองเปงกัวแล้วก็จัดแจงทหารจะยกไปตีเมืองฮันตั้ง ครั้นเวลาฤกษ์ดีโจโจจึงให้
แสหัวเอียนคุมทหารสองพันเป็นกองทัพหน้ายกออกจากด่านไปก่อน ส่วนโจโจจะคุมกองทัพหลวงยกตาม
ไป พอกองทัพหน้าของแสหัวเอียนยกไปใกล้เมืองล่าเต่งก็ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่า ที่ชายแดน
เมืองล่าเต่งมีกองทัพของ เอียวเหียมทหารเมืองฮันตั้งตั้งสกัดอยู่ แสหัวเอียนทราบรายงานดังนั้นแล้วจึงสั่ง
ทหารให้ตั้งค่ายมั่นไว้

ในขณะนั้น เอียวเหียมทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่ากองทัพหน้าของโจโจยกมาถึงปลายแดนเมือง
ล่าเต่ง จึงสั่งให้เชียงกีคุมทหารออกไปตีค่ายของแสหัวเอียน

แสหัวเอียนรู้ข่าวจึงคุมทหารยกออกไปรบกับเชียงกี สองนายทหารได้เข้ารบกันด้วยฝีมือทหารเอก พอ
เพลงรบผ่านไปได้สามเพลง แสหัวเอียนก็เอาง้าวฟันเชียงกีตบมาตาย ทหารของเชียงกีเห็นตัวนายตายใน
สนามรบก็พากันแตกหนีกลับไปตีค่าย แล้วรายงานความทั้งปวงให้เอียวเหียมทราบ เอียวเหียมทราบ
รายงานก็โกรธจึงคุมทหารยกออกมารบกับ แสหัวเอียนด้วยตนเอง

เอียวเหียมรบกับแสหัวเอียนบนหลังม้าได้สามสิบเพลง แสหัวเอียนก็ชักม้าหนี เอียวเหียมมีรักลึงค์จึงขี่ม้า
ไล่ตามไป แต่พอเอียวเหียมไล่ตามเข้าไปใกล้ แสหัวเอียนก็บังคับม้าหมุนตัวกลับมามีอย่างรวดเร็ว แล้วเอา
ง้าวฟันเอียวเหียมตบมาตาย

ทหารของเอียวเหียมเห็นแม่ทัพตายท่ามกลางศึกจึงพากันแตกทัพหนีกลับไปสิ้น แสหัวเอียนได้ชัยชนะแก่
กองทัพเมืองฮันตั้งแล้วจึงให้ม้าเร็วนำความไปรายงานให้โจโจทราบ โจโจจึงสั่งให้เคลื่อนทัพหลวงไปที่
เมืองล่าเต่งสมทบกับกองทัพหน้าของแสหัวเอียน แล้วเคลื่อนทัพเข้าไปตั้งค่ายประชิดเมืองฮันตั้งไว้ทั้ง
สามด้าน

ฝ่ายเดียวล่อครั้นทราบรายงานว่าเอียวเหียมเสียที่แก่ข้าศึก และบัดนี้กองทัพเว่ยยกมาประชิดเมืองฮันตั้ง
แล้ว จึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงปรารภว่าการศึกษาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ท่านทั้งปวงจะ
คิดอ่านรับมือข้าศึกประการใด

เจียมเกาซึ่งเป็นที่ปรึกษาจึงเสนอว่า ความปราชัยของกองทัพเมืองฮันตั้งเป็นเพราะฝีมือทหารเอกของ
เมืองฮันตั้งสู้ฝีมือทหารเอกของโจโจไม่ได้ อันการตั้งรับอยู่ในเมืองถึงแม้จะไม่ปราชัย แต่ก็ไม่สามารถเอา
ชัยชนะแก่กองทัพเว่ยได้ เจียมเกากล่าวดังนั้นแล้วก็นิ่งเพื่อฟังความเห็นของเดียวล่อว่าจะมีความเห็นเป็น

ประการใด เดียวล่อเห็นเจียมเกากล่าวความเหมือนหนึ่งไม่สิ้นกระแสดความ จึงถามสืบไปว่าท่านมีแผนการประการใดจึง จะเอาชัยชนะแก่กองทัพของโจโฉได้ เจียมเกาจึงว่าเมื่อกองทัพเมืองฮันตั้งด้วยฝีมือทหารเอกก็ชอบที่จะหาทหารเอกซึ่งมีฝีมือไปทำการ ซึ่งในเมืองฮันตั้งนี้ไซ้ว่าจะไรรอดฝีมือ

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เหตุที่หนวักดาบอด (ตอนที่391)

หลังจากกองทัพเว่ยปราชัยในการรบแบบประปรายกับกองทัพเมืองฮันตั้งถึงสองครั้งแล้ว ทั้งสองฝ่ายได้ตั้งมั่นกันถึงห้าสิบวัน โจโฉจึงวางอุบายทำที่จะถอยทัพเพื่อให้กองทัพเมืองฮันตั้งประมาทแล้วยึดตนเองเป่งก้วนได้ จากนั้นโจโฉจึงยกกองทัพไปประชิดเมืองฮันตั้ง ในขณะที่ภายในเมืองกำลังคิดอ่านหาทหารเอกฝีมือดีเพื่อรับมือกับกองทัพของโจโฉ

เดียวล่อได้ฟังคำเจียมเกาว่ามีทหารเสือฝีมือดีอยู่ในเมืองฮันตั้ง สามารถรับมือกับทหารเอกของกองทัพเว่ยได้ จึงรีบถามเจียมเกาว่าทหารซึ่งมีฝีมือตามคำท่านนี้เป็นผู้ใดหรือ

เจียมเกาจึงว่า มาเดี๋ยวเอาใจออกหากท่านนั้น บังเด็กป่วยอยู่ไปด้วยไม่ได้ แลบังเด็กนั้นมีฝีมือกล้าหาญแลน้ำใจก็ซื่อสัตย์ ข้าพเจ้าได้ยืมสรรเสริญคุณท่านอยู่ว่าครั้งมาเดี๋ยวหนีโจโฉมาพึ่งท่านอยู่ที่นี่ บังเด็กก็พลอยได้เป็นสุขด้วย คิดจะแทนคุณท่านมิได้วายปาก

เดียวล่อได้ฟังคำเจียมเกาดังนั้นก็ระลึกได้ว่ามาเดี๋ยวมียอดทหารเสือฝีมือดีอยู่คนหนึ่งชื่อว่าบังเด็ก เมื่อครั้งที่เดียวล่อให้มาเดี๋ยวยกกองทัพไปช่วยเล่าเจี้ยงตีด่านแฮบ่งก้วนซึ่งเล่าปี่ยึดครองไว้ นั้น บังเด็กซึ่งเป็นทหารเอกของมาเดี๋ยวย่อยอยู่จึงไปราชการสงครามไม่ได้ ครั้นได้ยืมว่าบังเด็กมีใจรักถึงบุญคุณที่เดียวล่อได้ชุบเลี้ยงก็มีความยินดี พยักหน้าเป็นที่เห็นชอบกับข้อเสนอของเจียมเกา

เจียมเกาเห็นดังนั้นจึงเสนอต่อไปว่า ขอให้ท่านหาตัวบังเด็กมา ว่ากล่าวแต่โดยดี เห็นที่บังเด็กจะเต็มใจทำราชการด้วยท่าน แล้วจึงใช้ให้บังเด็กยกทหารไปด่านทานโจโฉต่อไป

เดียวล่อเห็นชอบกับข้อเสนอของเจียมเกา จึงสั่งทหารคนสนิทให้ไปเชิญบังเด็กเข้ามาพบ ใต้ถามสารทุกข์สุขดิบและอาการป่วยไข้ตามธรรมเนียมแล้ว จึงปูนบำเหน็จเป็นทรัพย์สินเงินทองให้แก่บังเด็กเป็นอันมาก บังเด็กเห็นเดียวล่อห่วงหาอาทรและปูนบำเหน็จเป็นอันมากก็มีความยินดี คำนับขอบคุณเดียวล่อแล้วว่า ข้าพเจ้าได้มาพึ่งพาท่าน นานวันแล้วยังมิได้ทดแทนพระคุณสิ่งใด ดังนั้นหากท่านมีราชการ สิ่งใดก็จงใช้สอยข้าพเจ้าอย่าได้แคลงใจเลย

เดียวล่อได้ฟังคำบังเด็กหนักแน่นดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าบัดนี้กองทัพเมืองฮันตั้งโดยยกมาประชิดติดเมืองเราท่านเต็มใจที่จะยกทหารออกไปด่านทานกองทัพข้าศึกได้หรือไม่

บังเด็กเป็นทหารเสือ หลายเดือนที่ผ่านมาเอาแต่กินนอนเนื่องจากความป่วยเจ็บ แต่ในใจยังคงรุ่มร้อนและปรารถนาการสงครามตามวิสัยของชายชาติทหาร เหมือนหนึ่งเสือที่กำลังหิวกระหายเหยื่อ ครั้นได้ยินคำเดียวล่อก็เหมือนหนึ่งเสือได้ควาเลือด จึงรีบรับปากด้วยความกระตือรือร้นว่าข้าพเจ้าเต็มใจอาสาท่านมิได้เห็นแก่ชีวิต และสัญญาว่าตีกองทัพของโจโฉให้แตกพินาศไปให้จงได้

เดียวล่อได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งจัดทหารให้บังเด็กหมื่นหนึ่ง บังเด็กคำนับลาเดียวล่อแล้วยกทหารออกจากเมืองฮันตั้งออกไปตั้งค่ายอยู่นอกเมือง ครั้นตั้งค่ายเสร็จบังเด็กมีน้ำใจคะนองศึกไม่อาจอดรันทนรอเนิ่นช้าต่อไป จึงขี่ม้าพาทหารออกไปทำรบที่หน้าค่ายของโจโฉ ทหารของเมืองหลวงได้ยินบังเด็กร้องทำปรัมปราโจโฉด้วยข้อ ความหยาบคายจึงนำความไปรายงานให้โจโฉทราบ โจโฉจึงถามว่านายทหารของเดียวล่อผู้นี้มีชื่อใด

ทหารซึ่งรู้จักบังเด็กจึงรายงานว่าทหารของเดียวล่อผู้นี้เดิมเป็นทหารเก่าของมาเดี๋ยว มีชื่อว่าบังเด็ก โจโฉได้ยืมชื่อ บังเด็ก ก็ระลึกขึ้นได้ว่าบังเด็กคนนี้มีฝีมือกล้าแข็ง เป็นทหารมาเดี๋ยวครั้งรบกับเรา ณ ตำบลแม่น้ำอุยโห ซึ่งมาอยู่กับเดียวล่อนี้ด้วยความจำใจ เพราะมาเดี๋ยวหนีไปอยู่กับเล่าปี่ ณ เมืองเสฉวน

โจโจระลึกตั้งนั้นแล้วอัศจรรย์ที่ใครอยากได้คนดีมีฝีมือมา ทำราชการด้วยก็กำเรบขึ้น จึงแทนที่โจโจจะคิดอ่านทำสงครามปราบปรามข้าศึก กลับคิดว่าทำอะไรหนอจึงจะได้ตัวบึงเด็กมาใช้ในราชการ ในขณะที่โจโจยังคิดแผนการไม่ออก แต่บึงเด็กมาทำรบอยู่หน้าค่าย ครั้นจะนั่งเฉยอยู่ก็ไม่สมควร โจโจจึงออกคำสั่งสนามว่าบึงเด็กทหารเดียวล่อผู้ที่มีฝีมือเป็นอันมาก เราจะคิดอ่านเอาไว้ใช้ในราชการ ตั้งนั้นแม้ผู้หนึ่งผู้ใดออกรบด้วยบึงเด็กก็ห้ามไม่ให้ทำอันตรายบึงเด็กถึงแก่ชีวิต แม้ผู้ใดมีฟังคำก็จะลงโทษตามพระอัยการศึก

โจโจออกคำสั่งสนามตั้งนั้นแล้วจึงเรียกเด็ยตัวมาสั่งว่าให้ท่านจัดแจงทหารยกออกไปรบกับบึงเด็กเพียงเพื่อปะทะไว้ไม่ให้กำเรบ ใจ แต่อย่าให้รบแตกหักถึงเจ็บตาย ไว้เป็นหน้าที่เราจะคิดกลอุบายเอาตัวบึงเด็กมาใช้ให้จงได้

เด็ยตัวรับคำโจโจแล้วคำนับลาออกไปจัดแจงทหาร แล้วยกออกจากค่ายตรงไปที่บึงเด็กตั้งขบวนทหารทำท่ายุทธนั้น ทหารของทั้งสองฝ่ายตั้งขบวนเป็นหน้ากระดานเว้นลานรบไว้ตรงกลาง พอกลงศึกตั้งขึ้น บึงเด็กและเด็ยตัวก็เข้ามาปราดเข้าหากัน แต่พอต่อสู้กันได้ห้าเพลงเด็ยตัวก็ทำที่เป็นสู้ไม่ได้แล้วชักม้าหนีกลับเข้าไปในค่าย

บึงเด็กเห็นได้ทีก็ขี่ม้าไล่ตามเด็ยตัวไป แสหัวเอียนยืนม้าสังเกตการณ์อยู่เห็นดังนั้นจึงชักม้าเข้าขวางหน้าม้าบึงเด็กไว้ ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันบนหลังม้าอีกเจ็ดเพลง แสหัวเอียนก็ทำที่เป็นสู้ไม่ได้ ชักม้าถอยออกมาซึ้งหลังยืนคุมเชิงเป็นที่อยู่เห็นดังนั้นจึงขี่ม้าออกไปสกัดบึงเด็กไว้ บึงเด็กกำลังคะนองด้วยเข้าใจว่ามีฝีมือเหนือกว่านายทหารเอกของโจโจ และอยากจะลองฝีมือกับซึ้งหลังดู จึงขี่ม้าเข้ารบกับซึ้งหลังทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันอีกสิบเพลง ซึ้งหลังก็ทำที่สู้ไม่ได้และควมม้าถอยกลับเข้าค่าย บึงเด็กเห็นดังนั้นก็ยืนม้าเป็นสง่าและร้องว่าผู้ใดมีฝีมือจะออกมาสู้รบกับเรานี้

พอสิ้นเสียงเคาทุก็ชักม้าปราดเข้าไปหาบึงเด็ก บึงเด็กเห็นทหารโจโจผู้นี้สูงใหญ่มีกำลังผิวกว่าคนทั้งปวงก็มิได้ตั้งอยู่ในความประมาท ขี่ม้าเข้ารบกับเคาทุอย่างดุเดือด ครั้นเพลงรบผ่านไปได้อีกห้าสิบเพลง เคาทุก็ชักม้าถอยออกจากลานรบ แล้วพาทหารกลับไปค่าย

บึงเด็กกำลังกระหิมย์ย่องที่ได้รับชัยชนะต่อทหารเอกของโจโจถึงสี่คน เห็นเคาทุขี่ม้าผล่อออกไปก็ไม่ติดใจไล่ตาม อารามศึกคะนองลำพองใจในชัยชนะที่ได้มาโดยหารู้ไม่ว่าเป็นเพราะอุบายของโจโจที่ไม่ต้องการทำสงครามแตกหัก บึงเด็กจึงคุมทหารกลับเข้าค่าย

ฝ่ายนายทหารเอกของโจโจทั้งสี่คนแม้จะประฝีมือกับบึงเด็กชั่วเวลาสั้นๆ และด้วยเพลงรบไม่กี่เพลง แต่ก็เห็นว่าบึงเด็กนี้มีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญนัก ตั้งนั้นเมื่อต่างคนต่างเข้าไปหาโจโจแล้วจึงได้สรรเสริญฝีมือของบึงเด็กเป็นอันมาก

โจโจได้ฟังตั้งนั้นก็มีความยินดี จึงปรารภว่าพวกท่านมีความคิดอ่านประการใดก็จะได้ตัวบึงเด็กมาทำราชการอยู่กับเรา บรรดานายทหารเอกทั้งสี่คนได้ฟังโจโจปรารภตั้งนั้น ต่างคนต่างหันมามองหน้ากัน โดยมีได้กล่าวความประการใด

ฝ่ายกาเซียงซึ่งเป็นที่ปรึกษาเมื่อเห็นทุกคนนั่งเงียบจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้ามีแผนการอุบายประการหนึ่งจะทำให้อยู่คงได้ตัวบึงเด็ก โจโจได้ฟังตั้งนั้นก็หันหน้ามามองกาเซียง กาเซียงจึงกล่าวสืบไปว่าเด็ยตัวล่อผู้ที่ปรึกษาผู้หนึ่งมีชื่อว่าเอียวสง แลเอียวสงนั้นเป็นคนโลกในทรัพย์สินเงินทอง แต่ละวันคิดแต่เรื่องละโมบและแสวงหาประโยชน์ส่วนตัว เอียวสงเป็นคนช่างเปิดทูล จะกล่าววาจาประการใดก็ตั้งใจเด็ยตัวล่อนัก ตั้งนั้นจึงขอให้ท่านแต่ง ทรัพย์สินเงินทองของมีค่าเป็นอันมากมอบให้แก่เอียวสง และให้เอียวสงยุยงเด็ยตัวล่อว่าบึงเด็กไม่เต็มใจทำราชการสงคราม คิดแต่จะเอาใจออกหากจากเด็ยตัวล่อ เด็ยตัวล่อเป็นคนซึ้งระวางก็จะสงสัยบึงเด็ก จากนั้นจึงค่อยคิดอ่านต่อไป คงจะได้ตัวบึงเด็กโดยง่าย

เอียวสงที่กาเซียงพูดถึงครั้งนี้ก็คือเอียวสงเจ้าเก่าซึ่งเล่าปีเคยใช้ให้ขุนเขียนนำทรัพย์สินเงินทองไปติดสินบนเพื่อยุยงเด็ยตัวล่อให้หวาดระแวงม้าเฉียว จนม้าเฉียวต้องเข้าสวามีภักดีกับเล่าปี อันผีไม่ลายปากในการเปิดทูลให้เจ้านายเชื่อถือของเอียวสงนั้นคงเป็นที่ประจักษ์ชัด จึงลือซาปรากฏทั่วไป แต่ที่นาพิสดารก็คือชาวที่ลือซาปรากฏว่าเอียวสงเป็นคนละโมบในทรัพย์สิน สามารถติดสินบนให้เปิดทูลประการใดก็ได้จนถึงแม้เป็นชาวที่กระฉอนไปในหลายหัวเมือง แต่ใจหนอคนอย่างเด็ยตัวล่อจึงไม่ได้ยิน ทั้งนี้ยอมเป็นไปตามคำโบราณว่าอันผู้เป็นใหญ่เมื่อแวดล้อมอยู่ภายในหมูคนพาล หูก็ต้องหนวก ตาก็ต้องบอด ไม่ได้ยิน ไม่ได้เห็นสิ่งใดตามความเป็นจริง จะได้ยินและได้เห็นเฉพาะสิ่งซึ่งตกแต่งแสดงหรือเปิดทูลเท่านั้น เหตุนี้กลียุคและความฉิบหายจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงกับผู้เป็นใหญ่ที่มีหมูคนพาลแวดล้อมดังนี้แล

โจโจได้ฟังคำกาเซียงตั้งนั้นก็เห็นด้วย แต่เพราะเหตุที่ฝ่ายกองทัพเมืองหลวงไม่ถนัดคุ้นเคยภูมิประเทศเมืองฮันตงและสายสนกลใน โจโจจึงถามต่อไปว่าแล้วจะทำฉันใดจึงจะนำข้าวของเงินทอง ไปมอบแก่เอียวสงได้

กาเซียงครุ่นคิดพิเคราะห์อยู่ครู่หนึ่งจึงเสนอว่า ให้เอาทองและเงินหลอมริดเป็นแผ่น แล้วให้ทหารซึ่งไว้ใจ ช้อนไว้ในเสื้อ จากนั้นท่าน จึงทำรบด้วยบังเด็กแล้วทำอุบายทิ้งค่ายเสียชั่วคราว บังเด็กก็จะมายึดเอาค่ายนี้ แล้วให้ทหารนั้นแปลกล่อมเข้าเป็นทหารของบังเด็ก วันรุ่งขึ้นท่านจึงค่อยยกกองทัพกระหน่ำตีกองทัพบังเด็กให้แตกพ่ายไป บังเด็กก็จะหนีกลับไปเมืองฮันตง แล้วทหารนั้นจึงค่อยเอาแผ่นทองและแผ่นเงินไปติดสินบนให้เอียวสง

แผนการของกาเซียงลึกลับซับซ้อนยุ่งยากกว่าแผนการเมื่อครั้งที่เล่าปี่ใช้ขุนเชียนไปติดสินบนเอียวสงเป็นอันมาก ทั้งนี้เป็นผลมาจากการไม่รู้สภาพการณ์ของฝ่ายเมืองฮันตง โจโจเองแม้เห็นว่าเป็นเรื่องยุ่งยาก แต่หลังจากไตร่ตรองแล้วเห็นว่าไม่มีแผนการอื่นใดดีกว่า แผนการนี้จึงเรียกทหารที่วางใจและมีสติปัญญาว่ากล่าวเจรจาตามคำสั่งของกาเซียงทุกประการ

จากนั้นจึงให้ซิวหลงกับเคาทุคม ทหารเป็นกองล่อ ยกออกไปทำรบกับบังเด็กตามแผนการของกาเซียง

แล้วโจโจจึงเรียกเดียดคับและแสหัวเอียนให้จัดแจงทหารอีกกองหนึ่งเตรียมปล้นค่ายของบังเด็กตามแผนการของกาเซียงทุกประการ นายทหารซึ่งรับคำสั่งของโจโจตามแผนการของกาเซียงแล้ว ต่างคนต่างรีบไปจัดแจงตามคำสั่งมิได้ขาดตกบกพร่อง

ทางฝ่ายบังเด็กเห็นเคาทุกับซิวหลงออกมาทำรบก็กระหึ่มใจเพราะเพิ่งได้ชัยชนะมาหยกๆ จึงยกทหารออกไปรบตามคำท้า ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันอย่างดุเดือด เพียงครู่เดียวทั้งเคาทุและซิวหลง ก็ทำที่เป็นสู้ไม่ได้พาทหารถอยร่นไปทางหน้าค่ายของโจโจ แล้วพาทหารถอยผ่านไป บังเด็กเห็นได้ทีก็พา ทหารโจมตีเข้าไปถึงในค่ายของโจโจ

ทางฝ่ายโจโจเตรียมการคอยที่อยู่ก่อนแล้ว เห็นดังนั้นจึงทำที่พาทหารหนีออกจากค่าย บังเด็กไม่รู้กลก็พาทหารเข้าไปยึดค่ายโจโจไว้ ได้ทรัพย์สิ่งของและเสบียงอาหารเป็นจำนวนมาก บังเด็กเห็นทหารของโจโจแตกหนีไป และเห็นว่ายึดค่ายของโจโจได้แล้วจึงไม่ติดตามไล่ตามตี และด้วยความกระหึ่มใจในชัยชนะจึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงสุราฉลองชัยแก่ทหารเป็นที่สนุกสนานตั้งแต่เวลาบ่ายจนถึงเวลาค่ำ

จนเวลาล่วงพ้นยามหนึ่งบังเด็กและทหารก็ยังเลี้ยงดูเฉลิมฉลองกันเป็นที่ครื้นเครง เสียงร้องเพลงตีกลองเคาะไม้และเสียงหัวเราะดังฝ่าความเงียบของราตรีเป็นระยะๆ

ทางฝ่ายซิวหลงและเคาทุเมื่อคุมทหารผ่านค่ายโจโจไปแล้วก็ไปชุมนุมกำลังพลอยู่ที่ข้างทิศเหนือของค่ายโจโจระยะสองร้อยเส้น ในขณะที่แสหัวเอียนคุมทหารชุมนุมอยู่ทางข้างทิศตะวันออกและเดียดคับคุมทหารชุมนุมอยู่ทางทิศตะวันตก เปิดไว้ก็แต่เฉพาะด้านทิศใต้ อันเป็นทางซึ่งจะไปเมืองฮันตงเท่านั้น

สิ้นนายทหารเอกของโจโจชุมนุมกำลังคอยทำให้บังเด็กและทหารตั้งอยู่ในความประมาทตามแผนการของกาเซียง ครั้นได้ยินเสียงทหารในค่ายของบังเด็กอีกทีก็ครึกโครมเป็นลักษณะเมาสุราแล้วจึงให้จุดประทัดสัญญาณขึ้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย ขุดบ่อล่อปลา (ตอนที่392)

เดียดล่อได้เกลี้ยกล่อมบังเด็กนายทหารเอกของมาเฉียวซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองฮันตงให้นำทหารยกไปสกัดกองทัพเมืองฮูโต โจโจทราบที่บังเด็กนำทัพออกมารบก็ใคร่ได้ตัวบังเด็กไว้ใช้ จึงวางอุบายเพื่อจะจับตัวบังเด็ก โดยหวังว่าเมื่อบังเด็กยอมสวามิภักดิ์แล้วก็จะได้เมืองฮันตงโดยง่าย

ในขณะที่ทหารเมืองฮันตงกำลังกินโต๊ะเสพสุราฉลองชัยชนะกันอย่างเอิกเกริกนั้นก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้นทั้งสามด้าน และธนูเพลิงก็ถูกยิงเข้ามาดุจพ่น แสงเพลิงไหม้ค่ายลุกสว่างไสว ได้ยินเสียงทหารกองทัพเว่ยโห่ร้องกองทัพกระหึ่ม จูโจมรุกไล่เข้า มาจากทั้งสามด้าน ยกเว้นก็แต่ด้านทิศใต้ที่จะไปเมืองฮันตงทางเดียวเท่านั้น

ทหารเมืองฮันตงเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็ตกใจ พากันแตกตื่นวิ่งหนีออกไปทางด้านทิศใต้ บังเด็กและบรรดาแม่ทัพนายกองเห็นทหารเสียขวัญแตกตื่นไม่อาจต้านทานกองทัพของโจโจได้จึงพาทหารหนีออกจาก

ค่ายทางด้านทิศใต้กลับไปทางเมืองฮันตัง ทหารของโจโจได้ไล่ตามฆ่าฟันทหารของเมืองฮันตังบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ในขณะที่บังเต็กพาทหารหนีกลับไปเมืองฮันตังนั้น สายลับของโจโจที่แอบแฝงเข้ามาในกองทัพก็แปลงปลอมเป็นทหารของเมืองฮันตังติดตามไปด้วย และพอเข้าเขตเมืองฮันตังก็รีบปลีกตัวไปหาเอียวสงถึงที่บ้านพัก ครั้นพบเอียวสงแล้วจึงได้แจ้งความทั้งปวงซึ่งโจโจได้เข้ามา พร้อมทั้งมอบแผ่นทองและแผ่นเงินให้กับเอียวสง แล้วว่าบัดนี้โจโจผู้เป็นนุยกักรู้ข่าวว่าท่านมีสติปัญญา เป็นที่ชอบอัชฌาสัยกับเดีวล่อให้ท่านช่วยคิดอ่านยุยงให้เดีวล่อมีความสงสัยบังเต็ก แลไมตรีท่านกับนุยกักรจะได้อันต่อกันสืบไป

นับเป็นการเจรจาทางธุรกิจการเมืองและติดสินบนตอบแทนที่ชัดเจนตรงไปตรงมายิ่งนัก ปรากฏการณ์ดังนี้ย่อมเป็นหลักฐานอันชัดเจนว่าพฤติกรรมของเอียวสงผู้เป็นที่ปรึกษาของเดีวล่อเจ้าเมือง ฮันตังนั้นเป็นที่ขึ้นชื่อลือชากระฉ่อนทั้งหัวเมืองใกล้เคียง ดังนั้นเมื่อผู้ใดจะมาติดสินบนทาคนสนับนาก็สามารถเจรจาว่ากล่าวได้อย่างตรงไปตรงมา มิพักต้องอ้อมค้อมถนอมกิริยามารยาทหรือเสียเวลาแม้แต่น้อย ผู้เป็นใหญ่ในบ้านเมืองที่มีคนแวดล้อมข้างตัวเป็นอย่างเอียวสงนี้ จึงไม่เพียงแต่จะหุนหวาดคนเดีวเท่านั้น ยังจะทำให้บ้านเมืองและราษฎรพินาศล่มจมอีกด้วย

เอียวสงได้รับแผ่นเงินแผ่นทองเป็นอันมากก็มีความยินดี เรียกคนใช้ในบ้านให้รีบเก็บแผ่นทองและแผ่นเงินเอาไปไว้ที่ข้างในแล้วกล่าว กับทหารของโจโจว่า การสิ่งนี้อะไรได้วิดกเลย เราจะคิดอ่านว่ากล่าว กับเดีวล่อ

ทหารของโจโจเห็นการสำเร็จดังประสงค์ตามที่รับคำสั่งมาก็มีความยินดี รับค่านับลาเดีวล่อแล้วกลับไปรายงานความให้โจโจทราบทุกประการ เอียวสงรับสินบนของโจโจแล้วจึงรีบเข้าไปหาเดีวล่อก่อนบังเต็ก คำนับเดีวล่อแล้วจึงว่าข้าพเจ้าได้ยินคิดดิศพ์ว่าซึ่งท่านใช้ให้บังเต็กนำทหารไปสกัดกองทัพโจโจไว้ในครั้งนี้ บังเต็กยกทหารเข้าตีค่ายโจโจได้หลายค่าย ยึดทรัพย์สินเงินทองข้าวของไว้ได้เป็นอันมาก แล้วบังเต็กมีใจโลภใครได้ทรัพย์สินนั้นไว้เป็นของตน จึงเกรงว่าหากทำศึกเนินเข้าไปท่านก็จะรู้ว่าได้ทรัพย์สินไว้ จึงแกล้งทำเป็นเสียที่ทิ้งค่ายหนีโจโจมา โดยบังเต็กหวังเอาอำมิสที่ปิดบังจากสิน ศึกเป็นสมบัติตัว ทำให้ท่านเสียราชการศึก

เดีวล่อได้ฟังคำเอียวสงก็สั่งเลสงสัย เพราะเนื้อความที่เอียวสง กล่าวนั้นเป็นรายละเอียดของการสงคราม หากไร้มูลความจริงก็ยากที่จะอ้างเอ่ยได้ แต่การที่บังเต็กจะตีค่ายโจโจได้จริงหรือไม่ นั้น จะฟังจากเอียวสงข้างเดีวยอมไม่ชอบ เดีวล่อสั่งเลสงสัยดังนี้จึงนั่งอึ้งมิได้ว่ากล่าวประการใด

ฝ่ายบังเต็กเมื่อกลับถึงเมืองฮันตังแล้วได้ตรงไปบ้านพักก่อน เก็บศาสตราวุธ เสื้อเกราะ เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วจึงออกมาหาเดีวล่อ เดีวล่อกำลังสั่งเลสงสัยอยู่ เหลือบตามองไปที่ด้านหน้าจวนเห็น บังเต็กเดินเข้ามา ก็ไม่พอใจ ครั้นบังเต็กคำนับตามธรรมเนียมแล้วเดีวล่อจึงถามว่าท่านไปทำการศึกครั้งนี้เหตุไฉนจึงแตกหนีมา

บังเต็กจึงรายงานความซึ่งได้ทำศึกกับกองทัพโจโจจนกระทั่งตีได้ค่ายของโจโจแล้วจึงจัดงานเฉลิมฉลองชัยเพื่อบำรุงขวัญทหาร แต่ถูกโจโจโจมตีในเวลากลางคืนจึงเสียที่แตกหนีมา และเห็นเป็นการรอนจึงนำข้าวของเครื่องใช้ไปเก็บที่บ้านก่อน แล้วรีบรุดมารายงานความให้ท่านทราบ

เดีวล่อฟังรายงานจากบังเต็กเห็นสมกับความที่เอียวสงได้กล่าว มาแต่ก่อน เพราะฟังได้ว่าบังเต็กตีได้ค่ายของโจโจจริงยอมจะได้ทรัพย์สิ่งสินเป็นอันมาก แต่บังเต็กกลับไม่รายงานถึงสินศึกแม้แต่น้อย มีหน้าข้าหลังจากแตกพ่ายมาแล้วยังกลับไปบ้านพักก่อนอ้างว่าเอาข้าวของไปเก็บ ชะรอยจะเอาสินศึกไปเก็บที่บ้านสมกับคำของเอียวสง

เดีวล่อคิดดังนั้นก็โกรธเป็นอันมาก สั่งทหารให้จับตัวบังเต็กเอา ไปประหารชีวิต

เงียมเกาซึ่งเป็นที่ปรึกษาเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบเข้าไปคุกเข่าคำนับเดีวล่อแล้วว่า บัดนี้การศึกษาประชิดอยู่ท่านจะประหารนายทหาร เองนั้นไม่สมควร บังเต็กทำการได้ชัยครั้งหนึ่ง ปรายชัยครั้งหนึ่ง ผิดชอบกลบเกลื่อนกันไป จึงควรที่ท่านจะดโทษบังเต็กไว้ครั้งหนึ่งก่อน

เดีวล่อได้ฟังคำเงียมเกาโลเลตามคำท้วงจึงกล่าวกับบังเต็กว่า เราเห็นแก่เงียมเกาจึงดโทษตายให้ตัวครั้งหนึ่ง วันพรุ่งนี้จะให้ยกทหารออกไปรบกับโจโจ หากมันเสียทีกลับมาเราก็จะตัดศีรษะเสีย บังเต็กไม่รู้ความนัยที่เดีวล่อถูกเอียวสงยุยงจนความคิดวิปริตพันเพื่อนไป ครั้นได้ฟังคำเดีวล่อก็เกิดความน้อยเนื้อต่ำใจ เพราะถึงแม้จะทำการสงครามประการใดผลได้ก็มีแต่เสมอตัวหรือไม่ก็ถึงตาย แต่เมื่ออยู่เฉยๆหน้าบังเต็กก็จ่าใจต้องรับคำ แล้วค่านับลาเดีวล่อออกไปจัดแจงทหารเตรียมพร้อมไว้

ทางฝ่ายโจโจ้ครั้นยกกองทัพมาประชิดเมืองฮันตั้งแล้ว จึงคิดอ่านอุบายขุดบ่อล่อปลาหวังจะจับตัวบังเด็กตั้งนั้นพอดกเวลากลางคืนโจโจ้จึงเรียกแห้วเอียนและเดียดับเข้ามาสั่งการเป็นความลับถึงใน ค่ายพักไว้ในวันพรุ่งนี้เราจะจับตัวบังเด็กให้ได้ ให้พวกท่านคุมทหาร คนละกองแยกไปตั้งขุมอยู่สองข้างเนินเขาทางด้านขวาของค่าย และให้ขุดหลุมไว้บนเนินเขา เอาดินกลบปากหลุมไว้อย่าให้เป็นที่สงสัย ในวันพรุ่งนี้จะล่อให้บังเด็กตกลงไปในหลุมนั้น เมื่อบังเด็กพลัดตกลง ไปในหลุมแล้วให้พวกท่านพาทหารออกไปจับตัวบังเด็ก และอย่าให้เป็นอันตรายได้

แห้วเอียนและเดียดับรับคำสั่งโจโจ้แล้วคำนับลาออกไปจัดแจงทหารยกไปทำการตามคำสั่งของโจโจ้ตั้งแต่คืนวันนั้น แล้วคุม ทหารขุดคอกที่ตามแผนอุบายของโจโจ้ทุกประการ

ครั้นวันรุ่งขึ้นโจโจ้จึงจัดทหารคนสนิทเพียงสิบสี่สิบห้าคนขึ้นไปอยู่บนเนินเขาด้านหลังหลุมซึ่งขุดไว้ นั้น และสั่งให้จัดแจงทหารอีกสามกองยกเข้าตีเมืองฮันตั้ง เดียดล่อทราบข่าวว่ากองทัพเว่ยจะยกเข้าโจมตีเมือง จึงสั่งให้บังเด็กยกทหารออกไปรบสกัดไว้ พอบังเด็กคุมทหารยกออกนอกประตูเมือง เคาฑูได้ขี่ม้านำทหารมาสกัดไว้ ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันบนหลังม้าเป็นสามรอบ หลังจากเพลงรบผ่านไปได้สามสิบเพลง เคาฑูทำเป็นต่อสู้ฝีมือบังเด็กไม่ได้ จึงชักม้าหลบหนีไปที่เนินเขาซึ่งโจโจ้ได้วางอุบายขุมทหารและขุดหลุมล่อบังเด็กไว้ นั้น

บังเด็กไม่รู้กลศึกเข้าใจว่าได้ขี่ม้าไล่ตามเคาฑูไปจนกระทั่งถึงเนินเขา ก็ได้ยินเสียงคนร้องมาจากข้างบนว่า อันเมืองฮันตั้งนั้นเหมือนอยู่ในเงื้อมมือเรา เดียดล่อนั้นเหมือนลูกไก่ เราจะหักเข้าตีเอาเมือง ตัวบังเด็กก็จะพลอยตายเสียด้วย จงเร่งคิดอ่านเข้ามา นบนอบเราโดยดีจะได้พ้นความตาย

บังเด็กได้ยินเสียงทรงไว้ซึ่งอำนาจก็ประหลาดใจ ละสายดาจากเคาฑูแล้วมองไปข้างบน เห็นโจโจ้ใส่เสื้อคลุมสีแดงยืนมาอยู่ภายใต้สัปทน มีทหารแวดล้อมเพียงสิบสี่สิบห้าคน ก็คิดว่าถึงแม้เราไล่ตามไปจับเคาฑูได้ หรือแม้จับทหารโจโจ้ได้สักร้อยพันก็จะได้รับความชอบไม่เท่ากับจับโจโจ้ได้เพียงคนเดียว

บังเด็กคิดเห็นแต่ทางจะได้โดยลิมค่านิ่งไปว่าวิสัยคนที่เป็นจอมทัพโจโจ้เลยจะมายืนมาทำท่าย่าศึกอยู่ในลักษณะเช่นนี้ ตั้งนั้นบังเด็กจึงมิได้ระแวงสงสัย คิดแต่จะจับตัวโจโจ้ไปมอบแก่เดียดล่อเป็นบำเหน็จความชอบ และชักบังเหียนม้าให้วิ่งไปที่โจโจ้ยืนมาอยู่ สายดาบังเด็กจึงจ้องจับเขม้นอยู่ที่โจโจ้ แต่พอขี่ม้าเข้าไปใกล้จะถึงตัวโจโจ้ในทันใดนั้น ทั้งบังเด็กและม้าซึ่งขี่ก็กลิ้งล้มมาหน้าตกลง ไปในหลุมซึ่งโจโจ้ขุดล่อไว้ เสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้น ทหารของโจโจ้กลุ่มรวมเข้ามาจากทุกทิศทาง ช่วยกันจับตัวบังเด็กไว้ได้ แล้วเอาเชือกมัดนำไปมอบให้แก่โจโจ้

โจโจ้เห็นกลอุบายบรรลุผลสำเร็จก็มีความยินดี ยืนมาดูเหตุการณ์ด้วยความปรีดาปราโมทย์เป็นอันมาก ครั้นเห็นทหารมัดตัวบังเด็กพามอบที่ตรงหน้าก็ยกมือขวาเป็นทิวาให้ทุกคนหยุดอยู่กับที่แล้วสงบถ้อยคำไว้ จากนั้นโจโจ้จึงมองไปที่หน้าบังเด็ก เห็นก้มหน้าสงบนิ่ง ไม่มีทีท่าว่าจะอาละวาด หรือประพาดในทางปรปักษ์ ก็รู้ที่บังเด็กยอมสยบอยู่ในใจแล้ว จึงลงจากหลังม้าเข้าไปแก้มัดให้บังเด็กแล้วถามว่า ตัวท่านจะยอมอยู่ด้วยเราหรือ เราจะไว้ชีวิต

บังเด็กได้ยินคำโจโจ้ตั้งนั้นก็คิดว่าโจโจ้สมเป็นผู้นำคน มิได้มีความพยายามต่อทหารของข้าศึก มีความเปิดเผย อนาคตถ้าหาญมิได้ยาเกรงอันตรายจึงกล้าแก้มัดเราโดยที่ยังไม่รู้ว่าจะพร้อมใจอยู่ด้วยหรือไม่ ต่างกับเดียดล่ออย่างลิบลับ เพราะเดียดล่อนั้นเป็นคนใจเบา ไร้ความคิด ไม่รู้ผิดแลชอบ แม้เราจะอยู่กับเดียดล่อต่อไปก็จะได้รับอันตราย ควรที่จะอยู่กับโจโจ้จึงจะได้รับความสุขสืบไป

บังเด็กคำนึงตั้งนั้นแล้วจึงว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นข้าศึก ท่านจับได้ไม่ฆ่าเสียนั้นคุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าขออยู่ทำราชการสนองคุณท่านไปจนกว่าจะสิ้นชีวิต

โจโจ้ได้ฟังคำบังเด็กตั้งนั้นก็มีความยินดี สั่งทหารให้จัดม้าให้บังเด็กขี่ตัวหนึ่ง แล้วจึงพาทหารทั้งปวงกลับเข้าไปที่ค่าย และให้แต่งโต๊ะเลี้ยงรับขวัญบังเด็กเป็นที่เอิกเกริก ในระหว่างงานเลี้ยงโจโจ้ได้สั่งให้เบิกเงินทองข้าวของเสื้อผ้าปูนบำเหน็จแก่บังเด็กเป็นอันมาก

ก่อนจะเลิกงานโจโจ้ได้ปรารภกับทหารทั้งปวงว่า การศึกระหว่างเรากับเมือง ฮันตั้งมาถึงจุดแตกหักใกล้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดแล้ว ในวันพรุ่งนี้เราจะยึดเอาเมืองฮันตั้งให้จงได้ ให้ทหารทั้งปวงเตรียมตัวเตรียมใจเตรียมกำลังให้พร้อมสรรพ อย่าได้เร็วช้ากว่ากำหนด อย่าได้ขาดได้เกินแต่สิ่งหนึ่งสิ่งใด

เจียนอันศกปีที่สี่สิบ เดือนเก้า ขึ้นเก้าค่ำ เวลาเช้า โจโจ้สั่งให้กรีธาทัพพร้อมกันทุกค่าย ยกเข้าตีเมืองฮันตั้งทั้งสามด้าน เว้นไว้ก็แต่ด้านทิศใต้ซึ่งจะไปทางเมืองปาตังเพื่อเปิดทางให้เดียดล่อหนีจะได้ไม่ต่อสูแบบ

หมาจนตรอก ทหารกองทัพเว่ยได้ใช้บันไดและพะองกรูเข้าพาดกับกำแพงเมือง และใช้รถเข็นหอส่ง ล่าเสียงทหารจะเข้าประชิดกำแพงเมือง ทหารข้างในเมืองก็ต่อสู้ป้องกันไว้เป็นสามารภ ทั้งยิงเกาทัณฑ์ ทั้งก้อนศิลา และใช้หอกซัดใส่ข้าศึกทำให้ทหารของโจโฉบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

การศึกระหว่างฝ่ายตั้งรับกับฝ่ายเข้าตีเมืองในครั้งนี้เป็นไปอย่างดุเดือดเลือดพล่าน ต่างฝ่ายต่างหลังเลือด รับอรุณ สามก๊กฉบับเจ้า พระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความว่า ครั้นเวลารุ่งเช้าโจโฉจึงให้ทหารเอา บันไดหก แลพะองเข้าไปพาดกำแพงเมือง ทหารบนหน้าที่เชิงเทินก็ยิงเกาทัณฑ์ ทั้งก้อนศิลาลงมาถูก ทหารโจโฉป่วยเจ็บ ตายเป็นอันมาก เหล่าทหารโจโฉก็เอาดินประสิวสุพรรณถันห่อสาม ขนวนฝักแค จุด ทิ้งเข้าไปไหม้เรือนอาคารพระราชารุขขึ้น ชาวเมืองทั้งปวงช่วยกันดับได้

การสู้รบระหว่างฝ่ายตั้งรับและฝ่ายเข้าตีดำเนินไปตลอดทั้งวัน โดยไม่มีเวลาพักกินอาหาร โจโฉบัญชาการ รบด้วยตนเอง ให้ทหารเว่ยเข้าตีเมืองฮันตั้งเป็นระลอกๆ โดยไม่ระย่อท้อถอย ในขณะที่ข้างในเมืองฮันตั้ง บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงซึ่งเกรงกลัวว่ากองทัพเว่ยรุกเข้าเมืองได้แล้วจะทำอันตรายต่อครอบครัวและ ญาติมิตร จึงต่อสู้จนสุดความสามารถ ทั้งทหารและประชาชนได้ระดมกำลังหนุนช่วยกันและกันอย่างเด็ด เดี่ยว

ทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จนกระทั่งตกเวลาใกล้ค่ำโจโฉจึงให้ทหารถอยกลับเข้าค่าย เดี่ยวล่อเห็นข้าศึกมีกำลังมากเกรงว่าจะด้านทานกองทัพเว่ยไม่ได้ จึงปรึกษาดูด้วยที่ปรึกษาและ แม่ทัพนาย กองว่าจะคิดอ่านประการใด

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เก็งกำไรความชอบ (ตอนที่393)

หลังจากโจโฉวางอุบาย ขุดบ่อล่อปลา จับตัวบังเด็กแม่ทัพใหญ่ของเมืองฮันตั้งและเกลี้ยกล่อมให้บังเด็ก สวามิภักดิ์แล้ว จึงกรีธาทัพเข้าประชิดเมืองฮันตั้ง และโจมตีเมืองพร้อมกันทั้งสามด้าน ทั้งสองฝ่ายสู้รบกัน ตั้งแต่เช้าจนในใกล้ค่ำ

เดี่ยวล่อก็เห็นว่า จะไม่สามารถรักษาเมืองฮันตั้งเอาไว้ได้ บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ยื่น คำปรารภของเดี่ยวล่อว่าจะไม่สามารถรักษาเมืองฮันตั้งเอาไว้ได้ก็พากันเสียน้ำใจ เดี่ยวโอยซึ่งเป็นญาติ ของเดี่ยวล่อจึงเสนอว่า อันจะป้องกันไว้ นั้นเห็นจะไม่ได้ ขอให้เผาเมืองเสีย อย่าให้โจโฉได้ทรัพย์สินของ แลเสบียง ท่านจึงพาครอบครัวแลทหารหนีไปอยู่เมืองปาตัง

ข้อเสนอของเดี่ยวโอยก็คือข้อเสนออย่างเดียวกันกับแต่ต่อซึ่งเป็นที่ปรึกษาของเล่าเจียงในครั้งที่เล่าปี่ยก กองทัพเข้าตีเมืองเสฉวน คือให้เผาทำลายข้าวของเสบียงเสียทั้งสิ้น ซึ่งเป็นแผนที่โหดเหี้ยมอำมหิต เพราะเมืองนี้ข้าครองไม่ได้ เอ็งก็ครองไม่ได้ เข้าทำนองผู้ครองแก้วมณีอันมีค่า เมื่อไม่สามารถรักษาไว้ได้ แทนที่จะมอบแก่ ผู้อื่นก็ทำลายให้วายวอดไป

เอียวสงได้ฟังความเห็นของเดี่ยวโอยดังนั้นก็ตกใจ รีบหักท้วงกับเดี่ยวล่อว่า อันจะทำตามคำเดี่ยวโอยนั้น ไม่ควร ถึงมาตราว่าจะไปอยู่เมืองปาตังก็ไม่พ้นโจโฉ ขอท่านออกไปบนบอบโจโฉโดยดีก็จะพ้นภัย เอียวสง ยังคงทำหน้าที่ยุเดี่ยวล่อให้สวามิภักดิ์กับโจโฉ นอกเหนือจากที่ได้ตกลงกับทหารของโจโฉไว้ เป็นการ ทำงานแถมจากที่รับสินบนในครั้งนั้น

แต่ในใจของเอียวสงคงตั้งความหวังว่าเคยทำ ความชอบไว้กับโจโฉ หากมันเดี่ยวล่อเข้าสวามิภักดิ์ โจโฉ ได้ครองอำนาจเป็นใหญ่ในแคว้นฮันตั้งแล้ว ตัวเองก็จะพลอยได้รับผลประโยชน์ความชอบด้วย โดยนัย เช่นนี้การเสนอความเห็นของเอียวสงจึงไม่ใช่การทำงานแถม แต่เป็นการเก็งกำไรความชอบล่วงหน้า ซึ่ง นักเก็งกำไรทั้งหลายต้องได้อายตามๆ กัน

เดี่ยวล่อได้ฟังที่ปรึกษาทั้งสองโต้เถียงกันดังนั้นก็ไม่สามารถตัดสินใจเลือกทางใดทางหนึ่งได้ ประกอบทั้ง การศึกคุกคามใกล้ตัวนัก เดี่ยวล่อจึงปรารถนา เมื่อเดิมเราก็คิดตั้งตัวนั้น หวังจะบำรุงอาณา ประชาราชฐูร บัดนี้มีกรรมเป็นเหตุมาจนตัวเข้าดังนี้ ครั้นจะเผาทรัพย์สินของแลเสบียงอาหารสำหรับเมืองเสียก็ไม่ควร เราจ่าจะพากันหนีไปให้พ้นภัย

เดี่ยวล่อสร้างตัวด้วยค่ายกครุจากข้าสาร จึงมีความหวงแหนข้าวของเสบียงอาหารอย่างลึกซึ้ง ไม่อาจตัด ใจทำลายคลังเสบียงอาหาร และทรัพย์สินได้ แต่ขณะเดียวกันก็ไม่มีแก่จิตใจที่จะต่อสู้กับโจโฉจึงคิดหนี ไปให้พ้นภัยเดี่ยวล่อคิดตั้งนั้นแล้วยังหวงหาอาหารคลังเสบียงอาหารและสิ่งของทั้งปวง จึงสั่งทหารคน

สนิทให้ปิดประตูคลังเสบียงและคลังพัสดุทุกแห่งไว้อย่างแน่นหนา ลั่นดาลใส่กุญแจและแต่งทหารควบคุมรักษาไว้อย่างมั่นคง

ครั้นเวลาสองยามเศษเดี่ยวล่อจึงคุมครอบครัวและพรรคพวกคนสนิทหนีออกจากประตูเมืองหันตั้งทางด้านทิศใต้ซึ่งมิได้ถูกกองทัพเว่ยปิดล้อม แล้วรีบหนีไปที่เมืองปาตัง

เวลาใกล้รุ่งทหารสอดแนมของโจโฉทราบข่าวว่าเดี่ยวล่อพาครอบครัวพรรคพวกหนีไปทางเมืองปาตังแล้วจึงเข้าไปรายงานความให้โจโฉทราบ และขอตำรับว่าจะจัดแจงแต่งกองทัพไล่ตามเดี่ยวล่อหรือไม่ โจโฉทราบรายงานแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก สั่งมิให้ติดตามเดี่ยวล่อ และให้กองทัพทั้งปวงเตรียมพร้อมที่จะยกตราทัพเข้าเมืองหันตั้ง

พอพระอาทิตย์อุทัยท้องฟ้าสว่างโจโฉจึงสั่งให้เคลื่อนทัพยกตรา เข้าไปในเมืองหันตั้ง ตรงไปที่ศาลาว่าราชการ จัดแจงการปกครองบ้านเมืองมิให้ระส่ำระสาย แล้วได้ถามขุนนางเมืองหันตั้งว่าคลังเสบียง อาหารและสมบัติของเมืองหันตั้งนี้มีอยู่เท่าใด

ขุนนางเมืองหันตั้งได้รายงานพร้อมกันว่าเดี่ยวล่อเป็นผู้หวงแหน คลังเสบียงและสมบัติพัสดุ ถึงแม้จะหนีก็หนีไปแต่ตัว เเสบียงอาหารและทรัพย์สินสมบัติของเมืองหันตั้งนั้นเดี่ยวล่อได้ปิดคลัง ลั่นดาล ใส่กุญแจและให้ทหารเฝ้าไว้อย่างแน่นหนา

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกประหลาดใจ เพราะตั้งแต่เป็นทหารทำสงครามมาแต่ก่อนจนมาถึงบัดนี้ปลายของชีวิตแล้วยังไม่เคยประสบพบเห็นว่าเจ้าเมืองหรือแม่ทัพนายกองคนใดไม่คิดอ่านต่อสู้อย่างจริงจัง คงคิดถนอมรักษาเสบียงและทรัพย์สินสมบัติทิ้งไว้ให้ข้าศึกเหมือนเดี่ยวล่อผู้นี้

โจโฉจึงพาทหารไปตรวจคลังเสบียงและทรัพย์สินของเมืองหันตั้ง ก็สมคำขุนนางทั้งปวง เพราะคลังต่างๆ ได้ถูกลั่นดาลใส่กุญแจและมีเวรยามเฝ้ารักษาอย่างแข็งขัน โจโฉสั่งทหารที่รักษาการณ์ให้เปิดประตูคลังและยังฉางทั้งปวง ก็เห็นเสบียงและสมบัติพัสดุเป็นจำนวนมากจัดเก็บอยู่อย่างเป็นระเบียบและครบครัน

โจโฉเห็นดังนั้นก็รู้สึกสงสารเดี่ยวล่อเจ้าเมืองแปลกประหลาดผู้นี้ จึงยื่นตรงความคิดอยู่ครู่หนึ่งและคิดว่าเดี่ยวล่อผู้นี้มีน้ำใจเมตตาต่ออาณาประชาราษฎร์ ไม่ตั้งอยู่ในความเบียดเบียนผู้อื่น แม้พ่ายแพ้ ในการสงครามก็ยอมล่าถอยหนีไปแต่ตัว โจโฉคิดดังนั้นแล้วจึงสั่งทหารทั้งปวงมิให้ทำอันตรายแก่ชาวเมืองและทหารเมืองหันตั้ง

หลังจากออกคำสั่งแล้วโจโฉจึงออกมาที่ศาลาว่าราชการ สั่งอาลักษณ์ให้แต่งหนังสือถึงเดี่ยวล่อฉบับหนึ่งว่า เรายกกองทัพมาภาคตะวันตกครั้งนี้หวังจะรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งสนองพระเดชพระคุณพระเจ้าเหี้ยนเต้ มิได้คิดเบียดเบียนหรือทำร้ายต่อผู้หนึ่งผู้ใด ดังนั้นจึงให้ท่านกลับมาอ่อนน้อมต่อเราแต่โดยดี ก็จะมีสุขสืบไป

ครั้นแต่งหนังสือเสร็จแล้วโจโฉจึงสั่งให้ทหารถือหนังสือไปให้เดี่ยวล่อที่เมืองปาตัง

เดี่ยวล่อรับหนังสือของโจโฉมาอ่าน ทราบความแล้วจึงปรึกษากับเตียวโอยและ เอียวสงว่าจะทำประการใดดี เตียวโอยจึงว่า โจโฉนี้มากด้วยเล่ห์หลอบาย การที่มีหนังสือมาเกลี้ยกล่อมครั้งนี้เกลือกจะเป็นการลวงให้กลับไปเมืองหันตั้งแล้วจับตัวทำร้าย จึงควรที่จะตั้งมั่นอยู่ที่เมืองปาตัง รักษาเมืองไว้ให้มั่นคง แม้โจโฉยกทัพมาก็จะพอคิดอ่านป้องกันแก้ไขรักษาตัวให้ปลอดภัยได้

เดี่ยวล่อได้ฟังคำน้องชายดังนั้นก็คล้อยตาม เอียวสงเห็นสองพี่น้องเออออห่อหมกเป็นอันดีจึงไม่ทักท้วงแต่ประการใด ครั้นลาเดี่ยวล่อกลับที่พักแล้ว เอียวสงจึงแต่งหนังสือให้คนสนิทลอบถือไปให้แก่โจโฉที่เมืองหันตั้ง โจโฉได้รับหนังสือของเอียวสงก็รู้สึกประหลาดใจ แต่จำได้ว่าเคยคิดอ่านติดสินบนเอียวสงให้ยุยงเดี่ยวล่อจนเป็นเหตุให้บังเกิดได้มาสามภักดี คิดดังนั้นแล้วโจโฉก็รู้สึกซุนเคืองเนื่องจากมีอัครยาศัยเคียดแค้นชิงชังคนจำพวก ข้าราชการ ข้าราชการ ข้าราชการ คิดดังนั้นแล้วโจโฉก็รู้สึกซุนเคืองเนื่องจากมีอัครยาศัยเคียดแค้นชิงชังคนจำพวก ข้าราชการ ข้าราชการ ข้าราชการ โจโฉเปิดหนังสือของเอียวสงออกอ่านดูเป็นเนื้อความว่า ข้าพเจ้า เอียวสงขอคำนับมายังท่านอัครมหาเสนาบดี ซึ่งเดี่ยวล่อยังแข็งขันไม่ยอมอ่อนน้อมแต่โดยดีนั้นเป็นเพราะเดี่ยวล่อเชื่อฟังเตียวโอยผู้น้อง จึงขอให้ช่วยยกกองทัพไปตีเมืองปาตัง ข้าพเจ้าจะเป็นไส้ศึกอยู่ในเมือง การคงจะสำเร็จเป็นมั่นคง

โจโฉทราบความในหนังสือดังนั้นก็มีความยินดี สั่งการให้กองทัพทั้งปวงเตรียมพร้อม ครั้นเวลาฤกษ์ดีจึงยกทัพออกจากเมืองหันตั้งตรงไปที่เมืองปาตัง

เดี๋ยวล่อทราบข่าวศึกก็มีความวิตกเป็นอันมาก รีบเรียกเดี๋ยวโอย มาปรึกษาว่าจะรับมือกับกองทัพโจโจ ประการใด เดี่ยวโอยได้ฟังดังนั้นก็ผินใจอาสาคุมทหารออกไปรบกับโจโจ เดี่ยวล่อก็อนุญาตตามที่น้องชายอาสา เดี่ยวโอยคุมทหารออกจากประตูเมืองป่าตองไปได้ครู่หนึ่ง โจโจทราบความว่าทหารเมืองป่าตองยกออกมารบ จึงสั่งให้เคาทูจัดแจงทหารยกออกไปรบกับเดี๋ยวโอย

การต่อสู้ด้วยฝีมือทหารเอกระหว่างเคาทูกับเดี๋ยวโอยดำเนินไปได้เพียงห้าเพลงเคาทูก็เอาทวนแทงเดี๋ยวโอยตม้ตาย ทหารเมืองป่าตองเห็นตัวนายถึงแก่ความตายก็ตกใจแตกตื่นวิ่งหนีกลับเข้าไปใน เมืองป่าตอง แล้วรายงานความให้เดี๋ยวล่อทราบ

เดี๋ยวล่อทราบว่าน้องชายถึงแก่ความตายก็ตกใจ จึงสั่งทหารทั้งปวงให้ขึ้นประจำที่บนเชิงเทิน รักษาค่ายคู ประตูหอรบและกำแพง เมืองไว้ให้มั่นคง เอียวสงเห็นเดี๋ยวล่อทำการดังนั้นก็รู้ว่าเดี๋ยวล่อคิดจะตั้งหลักรักษาเมืองโดยไม่ยกออกรบ ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นการศึกก็จะยืดเยื้อต่อไป ความชอบที่ตั้งความปรารถนาไว้ก็จะยืดเยื้อตามไปด้วย

คิดดังนั้นแล้วเอียวสงจึงเข้าไปหาเดี๋ยวล่อแล้วว่ากองทัพโจโจยกมาเป็นทางไกล อ่อนล้าอดโรยนัก ถ้าหากท่านยกกองทัพออกไปต่อสู้คงจะได้ชัยชนะโดยง่าย ทั้งจะมีชื่อเสียงจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ ข้าพเจ้าจะรักษาเมืองไว้รอท่านกลับมาพร้อมชัยชนะ

เดี๋ยวล่อถึงยามนี้แล้วยังมิได้สำนึกว่าเสียงอสรพิษไว้ข้างตัว ได้ฟังคำล่อลวงของเอียวสงดังนั้นหัวใจก็พองโต ใครได้เป็นวีรบุรุษสงคราม และเห็นจริงตามคำเอียวสงว่ากองทัพโจโจเดินทัพมาแต่ทาง ไกล หากยกไปโจมตีคงจะได้ชัยชนะ

เดี๋ยวล่อจึงตั้งให้เอียวสงเป็นผู้รักษาเมือง แล้วจัดแจงทหารสิ้น ทั้งเมืองยกออกไปทำรบกับกองทัพของโจโจ เดี่ยวล่อคุมกองทัพออกพันประตูเมืองไปเพียงสามเส้น เหลียวกลับมามองดูข้างหลังปรากฏว่าทหารกองหลังและบางส่วนของกองหน้าได้แอบหนีกลับเข้าไปในเมืองเพราะความกลัวทหารของโจโจ จนเหลือทหารที่ติดตามเดี๋ยวล่อไปไม่กี่คน

เดี๋ยวล่อเห็นดังนั้นก็ตกใจ หน้าซีดเผือด ชักม้าจะพาทหารกลับเข้าเมืองบ้าง แต่ทันใดนั้นทหารม้าของโจโจได้จู่โจมบุกเข้ามาอย่างรวดเร็ว เดี่ยวล่อพาทหารหนีเข้าไปจนใกล้ถึงกำแพงเมือง โจโจก็คุมทหารไล่ตามเข้าไปอย่างกระชั้นชิด

เอียวสงยืนสังเกตการณ์อยู่บนเชิงเทิน เห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงสั่งให้นายประตูปิดประตูเมืองเสีย เดี่ยวล่อพาทหารหนีมาถึงประตูเมือง เห็นประตูเมืองปิดอยู่เข้าไม่ได้ก็ตกใจ เหลียวหลังกลับไปเห็นทหารโจโจล้อมไว้ทุกด้าน น้ำใจโจโจยังมีความสงสารต่อเดี๋ยวล่อ เห็นเดี๋ยวล่ออัปจนดังนั้นจึงกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงอันนุ่มนวลว่า ตัวท่านจะถึงแก่ความตายครั้งนี้แล้ว แม้เข้ามาบนอบเราโดยดีเราก็จะไว้ชีวิต

เดี๋ยวล่อได้ยินดังนั้นจึงลงจากหลังม้า วางอาวุธไว้กับพื้น ตรงเข้าไปคำนับโจโจ แล้วว่าข้าพเจ้าขอขอบคุณท่านอัศวินหาเสนาบดีที่ไว้ชีวิต กล่าวแล้วเดี๋ยวล่อก็ก้มศีรษะร้องไห้อยู่กับพื้น โจโจเห็นดังนั้นก็ยิ่งสงสาร จึงเข้ามาประคองเดี๋ยวล่อให้ลุกขึ้นแล้วสั่งทหารให้เอาม้ามาให้เดี๋ยวล่อขี่และพาไปที่ประตูเมือง เอียวสงเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ทหารเปิดประตูเมืองต้อนรับ

เดี๋ยวล่อนำโจโจไปที่ศาลาว่าราชการ แล้วเชิญโจโจขึ้นนั่งบนที่ว่าราชการ ยอมมอบน้อมมอบเมืองป่าตองให้แก่โจโจ โจโจมีความยินดีเป็นอันมาก จึงแต่งตั้งให้เดี๋ยวล่อเป็นเจ้าเมืองป่าตอง และแต่งตั้งให้ขุนนางข้าราชการทั้งปวงดำรงตำแหน่งเดิม จากนั้นจึงให้เบิกทรัพย์สินจากคลังเอามาแจกจ่ายปันบำเหน็จความชอบแก่ทหารเป็นอันมาก

วันหนึ่งโจโจออกนั่งว่าราชการ เห็นเอียวสงยืนอยู่ตามตำแหน่ง โจโจนึกขึ้นได้ว่าไอ้คนผู้นี้เป็นคนประเภทข้าชายเจ้า บ่าวขายนาย เป็นขุนนางชายชาติชายแผ่นดิน ความโกรธก็พลุ่งประดังขึ้น โจโจให้รู้สึกปวดศีรษะ หน้าหนาว คิ้วขมวด แล้วชี้มือไปที่เอียวสง ร้องเรียกเอียวสงด้วยเสียงอันดัง เอียวสงเข้าใจว่าโจโจรำลึกถึงความชอบของตนได้ก็มีความยินดี รีบออกไปคำนับแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าเอียวสงขอคำนับขุยก่ง

โจโจได้ยินดังนั้นก็ยิ่งโกรธ กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า ตัวนี้เป็นคนโลภ หากตั้งญัตตอนายมิได้ เห็นแก่ลาภสักการ ควรหรือเอาใจ ออกหากเดี๋ยวล่อ แม้เราจะเลี้ยงตัวไว้สืบไป ก็เอาใจเผื่อแผ่แก่ข้าศึกศัตรู

สามก๊กฉบับคนชายชาติ:เรื่องวิทยาคม**อุบาย ดิชนดทางพญานาค (ตอนที่394)**

โจโฉยึดเมืองฮันตั้งได้แล้วแปลกประหลาดใจที่เดียวล่อผู้เป็นเจ้าของไม่ทำลายคลังเสบียงอาหารและสมบัติพิสดาร คงหนีไปแต่ตัวจึงมีน้ำใจสงสาร ครั้นยกไปตีเมืองป่าตองได้อีกโจโฉก็เกลี้ยกล่อมเดียวล่อให้ยอมสวามิภักดิ์ แล้วตั้งเป็นเจ้าเมืองป่าตอง และปูนบำเหน็จทหารถ้วนหน้ากัน

คงเหลือก็แต่เอียวสงที่ปรึกษาของเดียวล่อซึ่งเป็นคนจำพวก ข้าชายเจ้า บ่าวขายนาย เคยรับสินบนจากโจโฉยุยงเดียวล่อจนเมืองฮันตั้งต้องเสียบังเด็ก และยังขายนายตัวเองด้วยการแจ้งให้โจโฉ ยกกองทัพไปตีเมืองป่าตองอีก หลังจากโจโฉตำหนิตัดเอียวสงต่อ หน้าบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงแล้ว จึงว่าคนชายชาติอย่างเจ้านี้เลี้ยงไว้ก็เปลืองข้าวสุก โจโฉเอามือทาบโตะที่ว่าราชการตั้งสนั่น แล้วสั่งให้ทหารคุมตัวเอียวสงขึ้นเกรียนตระเวนประจานรอบเมืองว่าเป็นคนชายเจ้า บ่าวขายนาย เพื่อมิให้คนทั้งปวงเอาเป็นเยี่ยงอย่าง เมื่อประจานแล้วก็ให้เอาตัวไปประหารตัดศีรษะ เสียประจานไว้นอกประตูเมืองให้เป็นเหยื่อแรงกาต่อไป

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าเมื่อโจโฉปราบปรามแคว้นฮันตั้งได้แล้วก็ได้ปราบปรามหัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นต่อเมืองฮันตั้งจนราบคาบ เพราะเหตุที่บรรดาหัวเมืองทั้งหลายรวมทั้งเมืองฮันตั้งเป็นแดนทุรกันดาร และอยู่ทางตะวันออกของแคว้นเสฉวน จึงเรียกขานดินแดนนี้ว่า ดงฉวนหรือแดนกันดารด้านตะวันออก คือแดนกันดารที่อยู่ทางด้านตะวันออกของแคว้นเสฉวนนั่นเอง

หลังจากโจโฉจัดแจงการปกครองเป็นปกติแล้ว จึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงที่เมืองป่าตอง ประรภความที่จะยกกองทัพกลับเมืองฮัน เนื่องจากได้เดินทัพออกจากเมืองหลวงเป็นเวลาช้านาน ทหารทั้งปวงได้รับความลำบากเป็นอันมาก และบัดนี้การศึกสงครามทางแคว้นฮันตั้งก็สงบราบคาบแล้ว บรรดาที่ปรึกษาและขุนนางทั้งปวงซึ่งห่างบ้านมาแดนไกลล้วนมีความรู้สึกนึกอกอยากกลับบ้าน ครั้นได้ยินคำโจโฉประรภดังนั้นจึงมีความยินดีโดยถ้วนหน้ากัน

โจโฉกำหนดแผนการมาแต่เดิมว่าเมื่อตีเมืองฮันตั้งได้แล้ว จะยกกองทัพล่องไปตีเมืองเสฉวน แต่กลับประรภความว่าอยากเลิกทัพกลับเมืองหลวง ทำให้ทหารทั้งปวงเข้าใจว่าโจโฉห่วงใยและอาหารต่อความรู้สึกนึกอกอยากกลับบ้านของเหล่าทหาร ดังนั้นแม้หากการศึกติดพันต่อไปแล้ว โจโฉยอมต้องสละความสุขในเมืองหลวงมากกว่า เพราะมีฐานะสูงส่งกว่าทหารทั้งปวง เมื่อเหล่าทหารคิดดังนั้นจึงเข้าใจว่ามีหัวอกอย่างเดียวกันทั้งไพร่และนาย โจโฉจึงครองน้ำใจคนด้วย กโบายดังนี้

ในขณะนั้นสุมาอี้ซึ่งได้เข้ารับราชการในเมืองหลวงและมีตำแหน่ง เป็นเจ้ากรมกำลังพลได้อยู่ในที่ประชุมด้วย สุมาอี้เห็นคนทั้งปวงมีท่าทีคิดถึงบ้านอยากยกกองทัพกลับเมืองหลวงจึงออกไปคำนับโจโฉกลางที่ประชุมแล้วว่า เล่าปีได้เมืองเสฉวนแล้วขับเล่าเจียงจากเมือง อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงซึ่งอยู่ในเมืองเสฉวนนั้นยังไม่ปรกติต่อเล่าปี ท่านยกกองทัพมาถึงนี้ก็ทางกันดารอยู่ ซึ่งจะเลิกกองทัพกลับไปนั้นไม่ควรเมื่อไรจึงจะได้ยกมาอีกเล่า ขอให้ไปตีเมืองเสฉวนให้ได้ในครั้งนี้ทีเดียวจึงค่อยยกทัพกลับไป

เจ้ากรมกำลังพลซึ่งแม่ตำแหน่งจะไม่เล็กแต่ก็มีใช้ตำแหน่งใหญ่ หากแต่ความซึ่งสุมาอี้ได้เสนอครั้งนี้ ลึกซึ้งหลักแหลมและใหญ่หลวงนัก เพราะได้อ่านสถานการณ์ในแคว้นเสฉวนได้อย่างทะลุปรุโปร่งว่าถึงแม้เล่าปีจะได้ครองอำนาจเป็นใหญ่ในแคว้นเสฉวนแล้วแต่อำนาจ รัสนั้นยังไม่เข้มแข็ง ยังไม่มีเสถียรภาพ เพราะยังต้องใช้เวลามากยิ่งขึ้นจึงจะสร้างความเชื่อมั่นและความมีเสถียรภาพให้เกิดขึ้นอย่างมั่นคง ในสถานการณ์เช่นนี้จึงเป็นโอกาสอันดีที่กองทัพเมืองหลวง จะยกเข้าโจมตีแคว้นเสฉวน แต่สิ่งหนึ่งซึ่งสุมาอี้ คาดคิดไม่ถึงก็คือเล่าปีในวันนี้ไม่ใช่เล่าปีคนตัวเปล่าเหมือนเมื่อครั้งระเห่ร้อนในครั้งก่อนไม่หากเป็นเล่าปีที่มิพญามังกรแห่งเขาโง่ลังกั้งยืนเคียงข้างเป็นกุนซื่อแล้ว สุมาอี้จึงได้เสนอในลักษณะดังนี้

โจโฉได้ยินคำสุมาอี้ดังนั้นก็สะดุ้งใจ คิดว่าสุมาอี้ผู้ล่องรู้ความคิดเรา จึงจ้องหน้ามาที่สุมาอี้ เห็นหน้าสุมาอี้ คลับคล้ายคลิบคลาเป็น สนธิจึงจอกอดมด้วยเล่ห์เหลี่ยมพลิกแพลงล้าลึกนักก็ทำที่ทอดถอนใจใหญ่ แล้วว่าอันธรรมชาติร้ายคนนั้นไม่รู้จักพอ ได้คืบแล้วลืออยากได้ศอก ได้ศอกแล้วก็อยากได้ตัวอีก เราได้เมืองฮันตั้งแล้วยังจะคิดไปตีเมืองเสฉวนอันยิ่งทุรกันดารซ้ำอีกเล่า ความไม่รู้จักพอดังนี้มีแต่จะเดือดร้อนแก่ทหารและอาณาประชาราษฎร์ทั้งปวง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายความตอนนี้ว่าอันธรรมชาติคนนั้นเดิมคิดว่าจะหาแต่หนึ่ง ครั้นได้หนึ่งแล้วก็คิดกำเริบจะหาสองต่อขึ้นไปเพราะโลก แต่ได้เมืองฮันตั้งแล้วยังมีหน้า จะเข้าไปตีเอาเมืองเสฉวน ซึ่งเป็นทางกันดารอีกเล่า

คำพูดของโจโจตั้งกล่าวราวกับเป็นคำของพระสงฆ์ทรงศีลแสดงธรรม หากมองแต่ผิวเผินก็อาจเข้าใจว่าเป็นเรื่องราฟิ่งรำพันตำหนิติเตียนตัวเองว่าเป็นคนโลกไม่รู้จักพอ แต่ความจริงกลายเป็นเรื่องที่โจโจกล่าวความเพื่อกระทบต่อสมาธิโดยเฉพาะว่าเป็นคนโลกไม่รู้จักพอ ทั้งๆ ที่ใจจริงของโจโจก็ต้องการตีเมืองเสฉวนมาแต่ต้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโจโจมีความไม่ไว้วางใจสมาธิมาตั้งแต่ครั้งที่สมาธิยังมีตำแหน่งน้อยๆ นั้นแล้ว

เล่าหัวซึ่งเป็นที่ปรึกษาเห็นโจโจยังไม่มีความตั้งใจที่จะตกลงใจตามข้อเสนอของสมาธิจึงเสริมข้อเสนอของสมาธิว่า ความเห็นของสมาธินั้นสอดคล้องต้องด้วยสถานการณ์ เพราะหากละไว้เนิ่นช้าไปเล่าปีก็จะเกลี้ยกล่อมผู้คนให้มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ทั้งขงเบ้งก็มีสติปัญญาอ่านคัมภีร์ปรับปรุงสร้างความแข็งแกร่งของกองทัพและบ้านเมือง ส่วนทหารเอกเล่าปีก็มีเป็นอันมาก หากไม่ยกไปทำการในครั้งนี้แล้วสืบไปเบื้องหน้าการที่จะคิดปราบปรามเล่าปีย่อมขัดสน

โจโจได้ฟังคำเล่าหัวแล้วยังคงทำที่สายศิระระ แล้วกล่าวว่า เรายกกองทัพมานี้ทางก็กันดารนัก ประการหนึ่งได้เมืองฮันต๋งนี้ทีแก่แล้ว ทหารก็ยังอดโรยอยู่ ซึ่งจะยกไปตีเอาเมืองเสฉวนนั้นเรายังไม่เห็นด้วย

โจโจไม่ชอบหน้าสมาธิจึงไม่ฟังความเห็นสมาธิ แต่ในขณะที่เดียวกันวิสัยของผู้คนอย่างโจโจก็ตรองการเห็นอย่างเดียวกับที่ สมาธิเห็นว่าหากไม่โจมตีเมืองเสฉวนในครั้งนี้แล้ว ละครานช้าไว้เล่าปี ขงเบ้ง ก็จะเกลี้ยกล่อมผู้คนให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียว และเมื่อมีเสถียรภาพเกิดขึ้นแล้วย่อมยากที่จะตีเมืองเสฉวนได้ แต่ในทางการทหารนั้นโจโจมีความรู้ข้อมูลดีกว่าใครว่าในการศึกเมืองฮันต๋งครั้งนี้แม้ว่าจะได้ชัยชนะแต่ทหารก็บอบช้ำอดโรยไม่อาจรุกรบต่อไปได้ ถึงแม้คิดจะเข้าตีเมืองเสฉวนก็ยังคงต้องปรับปรุงกองทัพอีกระยะเวลาหนึ่ง

โจโจจึงตอบตัดสินใจว่าไม่เห็นด้วยที่จะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวน แต่ไม่ออกคำสั่งให้เลิกทัพกลับเมืองสุโต กลับสั่งบรรดาแม่ทัพนายกองให้เร่งฝึกปรือทหารของสมผู้คนและเสบียงให้พร้อมบริบูรณ์ และชุมนุมกองทัพอยู่ที่เมืองปาต๋งนั้นต่อไป

ข่าวคราวที่โจโจยึดแคว้นฮันต๋งได้แล้วของสมผู้คนชุมนุมกองทัพอยู่ที่เมืองปาต๋งแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว บรรดาราชภู่ในแคว้นเสฉวนทราบความแล้วก็ประหวั่นพรั่นพรึงหวาดเกรงว่ากองทัพโจโจอาจยกล่วงเข้าตีแคว้นเสฉวน ดังนั้นจึงเกิดความระส่ำระสายขึ้นโดยทั่วไป

เล่าปีได้รับรายงานถึงสถานการณ์ทั้งปวงแล้วจึงเชิญขงเบ้งมาปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใดจึงจะบำรุงน้ำใจชาวเมืองให้เป็นปกติดังเดิม ตลอดจนขับไล่กองทัพโจโจให้ออกไปจากแคว้นฮันต๋ง ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่าการที่โจโจปลงกองทัพไว้ที่แดนปาต๋งก็เพราะว่าหลังจากผ่านสงครามเมืองฮันต๋งแล้ว แม้ว่าจะได้ชัยชนะแต่ทหารของโจโจก็ถูกฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารที่เหลือก็อ่อนล้าอดโรย ขวัญกำลังใจก็อ่อนด้อย ต่างคนต่างอยากกลับบ้าน แม้เสบียงอาหารเล่าก็พร่องลง โจโจปลงทัพไว้ดังนั้นหวังของสมเสบียงอาหารและผู้คนพร้อมแล้วจึงจะยกกองทัพมาตีเมืองเสฉวน ซึ่งอาจจะเป็นเวลาช่วงปีหน้าหลังจากฤดูหนาวได้ผ่านพ้นไปแล้ว

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ค่อยคลายใจ แต่ยังคงกังวลด้วยขวัญกำลังใจอาณาประชาราษฎร์ที่ไม่เป็นปกติสุข จึงปรึกษากับขงเบ้งต่อไปว่าซึ่งจะรอให้กองทัพโจโจเข้มแข็งแล้วยกมาตีเมืองเรานั้นราษฎรทั้งปวงก็จะมีความสุข ขอให้ขุนซื่อคิดอ่านขับไล่กองทัพโจโจออกจากแคว้นฮันต๋งด้วยเถิด

ขงเบ้งจึงว่าความประการนี้ข้าพเจ้าก็ค้ำนังอยู่ ท่านอย่าได้ปรารภเลย ข้าพเจ้าจะทำอุบาย ดีขนาดทางพญานาค มิให้โจโจตั้งอยู่เมืองฮันต๋งได้อีกต่อไป

เล่าปีจึงถามว่าขุนซื่อจะคิดอ่านประการใด ขงเบ้งกล่าวว่าสืบไปว่าโจโจนั้นเกรงขุนกวนอยู่ จึงให้แฮหัวตุ้นกับเตียวเลี้ยวอยู่รักษาเมืองหับป่า เมื่อโจโจยกมาตีเมืองฮันต๋งนี้ก็เอาแฮหัวตุ้นมาด้วย ขอให้แต่งผู้มีสติปัญญาไปว่ากล่าวแก่ขุนกวนว่าท่านจะให้เมืองกังแฮ เมืองเตียงสา เมืองฮุยเอียง แล้วยุยงให้ขุนกวนยกมาตีเมืองหับป่า โจโจรู้ก็จะเป็นกังวลหลัง เลิกทัพกลับไปช่วยกันเป็นมั่นคง

ตามแผนการเดิมของขงเบ้งนั้นต้องการให้กองทัพของโจโจสู้รบกับกองทัพของเตียวลวจนเพลี่ยงพล้ำอ่อนลงก่อนแล้วจึงค่อยเข้าตี เพราะมุ่งหมายจะถนอมกำลังทหารเมืองเสฉวนไว้มิให้บอบช้ำด้วย การสงคราม โดยคาดคะเนว่าโจโจกรีธาทัพมาแต่เมืองหลวงเป็นทางไกล ตั้งอยู่ในแดนฮันต๋งนานไม่ได้ ถึงชนะก็ต้องยกทัพกลับไปเมืองหลวง ทำให้เกิดช่องว่างแห่งอำนาจขึ้นในแคว้นฮันต๋ง ถึงโอกาสนั้นกองทัพเสฉวนจะยกเข้าตีเมือง ฮันต๋งก็คงจะทำการได้โดยสะดวก

ในสถานการณ์ขณะนี้โจโจได้เมืองฮันตั้งแล้วก็จริงแต่กำลังทหารก็อ่อนล้าอิดโรยลง ถึงขนาดนี้แล้วขงเบ้งก็ยังคงดำเนินยุทธโบายถนอมกำลังทหารเสฉวนไว้ต่อไป เพราะหากยกกองทัพเข้าโจมตีกองทัพของโจโจ ถึงแม้จะได้ชัยชนะ ความตายและความเสียหายแก่ทหารก็จะเกิดขึ้นเป็นอันมาก กองทัพของโจโจและกองทัพของเล่าปี่ย่อมอ่อนแอลง ทำให้ขุนกวนซิ่งซ่งสมกำลังผู้คนสดชื่นอยู่ในภาคใต้กำเริบใจได้ และหากขุนกวนกำเริบใจขึ้นเมื่อใดก็จะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิวและรุกขึ้นเหนือซึ่งไม่เป็นผลดี ดังนั้นยุทธโบายที่ล้ำเลิศที่สุดก็คือการทำลายศักยภาพศักยภาพสงครามของทั้งกองทัพโจโจและกองทัพขุนกวนให้อ่อนแรงลงทั้งสองฝ่าย ในขณะที่ต้องดำรงความเข้มแข็งเกรียงไกรของกองทัพเล่าปี่ไว้เพื่อช่วงชิงเข้าเติมในภายหลัง ประโยชน์สูงสุดก็จะบังเกิดแก่กองทัพของเล่าปี่ แต่ความยากลำบากอยู่ตรงที่จะทำประการใดจึงจะเกิดสงครามระหว่างขุนกวนกับโจโจ

ในประการนี้ขงเบ้งรู้ว่าเมืองหับป้านั้นเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญของเมืองหลวง ดังนั้นโจโจจึงตั้งให้เดี่ยวเสี่ยวซึ่งเป็นยอดทหารเสือพร้อมด้วยทหารอีกหลายสิบหมื่นรักษาจุดยุทธศาสตร์นี้ หากขุนกวนตีเมืองหับป้าได้แล้วก็สามารถกรีธาทัพรุกเข้าตีเมืองหลวงได้โดยสะดวก เมืองหับป้าจึงดั่งขندقทางพญานาคที่ถ้าหากถูกตีแล้วพญานาคก็ต้องทุ้มเทกำลังเข้าต่อสู้ป้องกันจนสุดชีวิต นั่นคือการก่อกองการถ่วงค้ำให้โจโจจำเป็นต้องรบและจำเป็นต้องถอนทัพจากแคว้นฮันตั้งลงไปรบกับขุนกวนที่เมืองหับป้า

อุบาย ดิชนดทางพญานาค คือการเข้าตีในจุดที่คุ้มกันพิชัยสงครามระบุว่าเป็นจุดที่เข้าตีจำเป็นต้องรบป้องกันนั่นเอง ทำให้ข้าศึกต้องรบตามที่เรากำหนด ไม่ใช่เราถูกข้าศึกกำหนดให้จำเป็นต้องรบการที่อยู่ดีๆ ขุนกวนจะยกกองทัพไปตีเมืองหับป้ายอมเป็นเรื่อง ที่เป็นไปไม่ได้ ดังนั้นขงเบ้งจึงกำหนดการตามคุ้มกันพิชัยสงคราม เพื่อลวงและยุให้ขุนกวนยกกองทัพไปตีเมืองหับป้าให้จงได้ นั่นคือการลวงล่อด้วยอำมิส และสิ่งที่ขุนกวนปรารถนาสูงสุดก็คือเมืองเกงจิว ดังนั้นขงเบ้งจึงกำหนดเอาสามหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิว คือเมืองก่งแฮ เมืองเตียงสา และเมืองฮุยเอียง เป็นสินบนยั่วยุ่น้ำใจขุนกวน แต่ในสวนความสำคัญทางยุทธศาสตร์ของเมืองหับป้านั้นขงเบ้งไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง เพราะรู้ว่าขุนกวนยอมเห็นประโยชน์จากการยึดเมืองหับป้าซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์เป็นอย่างดียิ่งกว่าใคร

ด้วยอำมิสและด้วยล่อให้เห็นประโยชน์โดยไม่ต้องพูดในลักษณะดังนี้ จึงมีพลังอำนาจที่เพียงพอต่อการทำให้ยอดคนแห่งก่งตั้งต้องถลาเข้าสู่บ่วงกล ยอมตนเป็นเครื่องมือของเล่าปี่ ยกกองทัพไปตีเมืองหับป้าแล้วพราดำงของทั้งกองทัพขุนกวนและกองทัพโจโจให้อ่อนแอลง อันเป็นการเพิ่มพูนศักยภาพสงครามของกองทัพเล่าปี่ให้มีความเหนือกว่า ซึ่งคุ้มค่าง่าสามหัวเมืองย่อยนัก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เหยื่อที่ปลายเบ็ด (ตอนที่395)

โจโจปราบปรามแคว้นฮันตั้งราบคาบแล้ว ได้ปรารถนาจะยกกองทัพกลับเมืองฮูโต แต่ขณะเดียวกันกลับซ่งสมกำลังพลไว้ที่เมืองปาตัง ซึ่งเห็นได้ว่าเป็นอุบายเพื่อให้แคว้นเสฉวนตายใจ พอพันกุดหนาวแล้วก็อาจยกทัพเข้าตีแคว้นเสฉวนตามแผนการเดิม เล่าปี่และขงเบ้งแจ้งในความคิดของโจโจ ขงเบ้งจึงคิดอุบายดิชนดทางพญานาค เพื่อกระชากกองทัพโจโจออกไปจากแคว้นฮันตั้ง

เล่าปี่ได้ฟังแผนการของขงเบ้งแล้วก็เห็นด้วย จึงกล่าวว่าแผนการของคุณชื่อหลักแหลมลึกซึ้งนัก แต่วิตกว่าจะหาผู้ใดเป็นทูตไปเจรจาว่ากล่าวแก่ขุนกวนให้ยกกองทัพไปตีเมืองหับป้า ในขณะที่นั่นอี่เจี้ยนงฟังคำปรึกษาอยู่ด้วย ได้ยินเล่าปี่ปรารถนาตั้งนั้นจึงขออาสาเป็นทูตไปเจรจากับขุนกวน

เล่าปี่เห็นตั้งนั้นก็มีความยินดี เพราะมีความสนิทสนมไว้วางใจอี่เจี้ยนมาแต่ก่อน และรู้ว่าอี่เจี้ยนนี้เป็นผู้มีวาทศิลป์จัดจ้านในเชิงการทูตยากจะหาผู้ใดเปรียบเทียบได้ ไม่เหมือนรัฐมนตรีต่างประเทศบาง คนที่ไปถึงไหนก็ยกตนข่มท่าน ก่อการทะเลาะวิวาทบาดหมางกับประเทศเพื่อนบ้านเป็นอาฉิน เล่าปี่จึงตัดสินใจตั้งอี่เจี้ยนให้เป็นทูตไปเจรจาความเมืองกับขุนกวนที่เมืองก่งตั้ง และสั่งให้อำลักษณ์ทำหน้าที่นำหนังสือถึงขุนกวนมอบให้อี่เจี้ยน แล้วว่าท่านจงรีบเดินทางไปเมืองก่งตั้ง เจรจา ว่ากล่าวกับขุนกวนให้สำเร็จตามแผนการของคุณชื่อแล้วรีบกลับมารายงานความให้เราทราบด้วย

พออี่เจี้ยนนำรับหนังสือแล้ว เล่าปี่จึงสั่งกำชับอี่เจี้ยนว่าเรื่องนี้มีความสำคัญมาก ก่อนจะข้ามทะเลไปเมืองก่งตั้งให้ท่านแวะเมืองเกงจิวแจ้งเนื้อความทั้งปวงให้กวนอุทราบก่อน เพื่อให้แผนการของคุณชื่อดำเนินไปอย่างราบรื่น

การครั้งนี้เล่าปี่ตกลงยกหัวเมืองสามหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิวให้แก่ขุนกวน ซึ่งเป็นอย่างเดียวกันกับเมื่อครั้งที่มิหนังสือให้จูกัดกันถือมาให้กวนอุว่าจะยกสามหัวเมืองคือเมืองเตียงสา เมืองเลงหลง และเมืองฮุยเอียง ให้แก่ขุนกวน ในครั้งนั้นกวนอุได้รับหนังสือของเล่าปี่โดยตรงแต่ไม่ยอมปฏิบัติ เพราะรู้ความนัยว่า

เป็นอุบายของขงเบ้งเพื่อลวงจูกัดกิน มาครั้งนี้เล่าปี่มีได้มีหนังสือถึงกวนอู เพียงแต่บอกให้อีเจี๋ยแวะบอก กวนอูว่าจะยกสามหัวเมืองให้ขุนกวน ซึ่งเป็นแผนการอุบายของขงเบ้ง

ครั้นอีเจี๋ยไปถึงเมืองเกงจิวแล้วจึงแจ้งเนื้อความและแผนการทั้งปวงของขงเบ้งให้กวนอูทราบ และบอก กวนอูให้ทำตามคำสั่งของเล่าปี่ กวนอูทราบความดังนั้นก็รับคำ

อีเจี๋ยเสร็จธุระการข้างเมืองเกงจิวแล้ว จึงคำนับลา กวนอูแล้วเดินทางไปเมืองกังตั๋ง แจ้งความแก่ทหาร รักษาการณ์ว่าเล่าปี่ใช้อีเจี๋ยให้เป็นทูตมาคำนับขุนกวน ครั้นขุนกวนทราบความจากทหารรักษาการณ์แล้ว จึงให้เชิญอีเจี๋ยมาพบตามธรรมเนียม

อีเจี๋ยคำนับขุนกวนตามประเพณีแล้ว ขุนกวนจึงถามว่าเล่าปี่ใช้ท่านมาเมืองกังตั๋งครั้งนี้มีเหตุสิ่งใดหรืออีเจี๋ยคำนับขุนกวนอีกครั้งหนึ่งแล้วส่งหนังสือของเล่าปี่แก่ขุนกวนพร้อมกับกล่าวว่า เมื่อครั้งที่จูกัดกินไปเมืองเสฉวนด้วยเรื่องเมืองเกงจิวนั้น เล่าปี่ได้ตกลงที่จะยกเมืองเตยงสา เมืองเลงหลง และเมืองฮุยเอี๋ยให้กับท่านก่อน ส่วนเมืองเกงจิว เมืองกังแฮ และเมืองลำกุน นั้นขอขยืมให้กวนอูได้อาศัยชั่วคราว จนกว่าเล่าปี่จะตีได้เมืองฮันต๋งให้เป็นที่อาศัยของกวนอู เมื่อตีเมืองฮันต๋งได้แล้วก็จะคืนเมืองทั้งสามนี้ให้แก่ท่าน แต่ครั้งนั้นกวนอูเข้าใจผิดจึงไม่ยอมมอบหัวเมืองทั้งสามแก่ท่าน เล่าปี่ให้รู้สึกละอายใจ จึงใคร่จะมาคำนับขมา ท่านด้วยตนเอง แต่ติดขัดด้วยโจโฉยกกองทัพไปตีเมืองฮันต๋ง จึงมีหนังสือมาถึงท่านไว้เป็นสำคัญ

อีเจี๋ยแก้ตัวถึงเหตุที่ไม่คืนหัวเมืองให้แก่ขุนกวนในครั้งที่จูกัดกินไปเมืองเสฉวนแล้ว จึงกล่าวสลับไปว่าในขณะที่โจโฉยกกองทัพไปตีเมืองฮันต๋ง ทำให้จุดยุทธศาสตร์สำคัญคือเมืองหับป้ามีทหารแต่เบาบาง จึงขอบที่ท่านจะยกกองทัพไปตีเอาเมืองหับป้า พอโจโฉยกกองทัพมาช่วยเมืองหับป้าเล่าปี่ก็จะตีเอาเมืองฮันต๋ง ครั้นได้เมืองฮันต๋งให้เป็นที่อาศัยของกวนอูแล้วก็จะคืนเมืองเกงจิวและหัวเมืองทั้งปวงแก่ท่าน

ขุนกวนได้ฟังคำของอีเจี๋ย เห็นทางที่จะได้เมืองเกงจิวโดยง่ายก็มีความยินดี ครั้นได้เปิดหนังสือของเล่าปี่ออกอ่านก็มีเนื้อความเป็นอย่างเดียวกัน สมกับคำของอีเจี๋ยทุกประการ แต่ขุนกวนก็นับเป็นยอดคนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด ฟังความแล้วก็กระจางว่าอาจจะได้เมืองเกงจิวคืนยอมเป็นการข้างหลังจากที่เล่าปี่ตีเมืองฮันต๋งได้แล้ว และเล่าปี่จะตีเมืองฮันต๋งได้ก็ต่อเมื่อขุนกวนยกกองทัพไปตีเมืองหับป้า ผลได้เสียซับซ้อนซ่อนอยู่ดังนี้ ขุนกวนไม่อาจตัดสินใจได้ในทันที จึงบอกอีเจี๋ยให้ไปพักที่ตึกรับรองแขกเมืองก่อน แล้วจะแจ้งผลการตัดสินใจให้ทราบ

ขุนกวนแจ้งดังนั้นแล้วจึงสั่งทหารให้พาอีเจี๋ยไปพักที่ตึกรับรองแขกเมือง พออีเจี๋ยออกไปแล้วขุนกวนจึงปรึกษากับบรรดาที่ปรึกษา และแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าจะทำการประการใด

เดี๋ยวเจียวซึ่งเป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ฟังความตลอดแล้วจึงว่า ซึ่งเล่าปี่ให้หนังสือมานี้เป็นกลอุบาย เพราะกล่าวโจโฉจะยกไปตีเอาเมืองเสฉวน ถึงมาตรว่าเป็นกลของเล่าปี่ก็ดี แต่เป็นประโยชน์แก่เราสองประการ ประการหนึ่งจะได้เมืองสามตำบล ประการหนึ่งจะได้เมืองหับป้าด้วย ถึงมาตรว่าเล่าปี่จะมีใจกำเริบว่าลวงเราได้ก็ตามเถิด จ้าจะทำตามหนังสือนี้จึงได้ บรรดาที่ปรึกษาและขุนนางทั้งปวงได้ฟังคำเดี๋ยวเจียวดังนั้นก็เห็น ขอบพร้อมกัน เพราะเห็นว่าข้อเสนอของเล่าปี่เป็นข้อเสนอที่ขุนกวนมีแต่ได้กับได้ถึงสองประการ ขุนกวนเห็นบรรดาที่ปรึกษาและขุนนางเห็นชอบพร้อมกัน จึงตัดสินใจทำตามข้อเสนอของเดี๋ยวเจียว

ขุนกวนสั่งทหารให้ไปเชิญอีเจี๋ยมาพบอีกครั้งหนึ่ง แล้วว่าที่เล่าปี่มีข้อเสนอมานั้น เราได้ตรงความแล้ว เห็นแก่ไมตรีของทั้งสองเมืองจะได้เจริญสภาพสืบไป เราจึงตกลงใจจะยกกองทัพไปตีเมืองหับป้า ท่านจงรีบกลับไปเมืองเสฉวนแจ้งให้เล่าปี่ทราบ แล้วปฏิบัติตามสัญญาอย่างเคร่งครัดสืบไป

อันกลอุบายตีชนตทางพยานาคของขงเบ้งนั้น การเสนอให้ขุนกวนยกกองทัพไปตีเมืองหับป้าเป็นเรื่องจริง ข้อเสนอยกสามหัวเมืองให้ก็เป็นเรื่องจริง แต่ที่เป็นเรื่องหลอกลวงก็คือการทำให้ขุนกวน และบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองของเมืองกังตั๋งเห็นว่สิ่งนั้นเป็นประโยชน์ถึงสองประการดังคำของเดี๋ยวเจียว และใช้ประโยชน์นั้นล่อลวงบังความคิดไม่ให้มีผู้ใดคาดเห็นถึงความเสียประโยชน์อันยิ่งใหญ่ถึงสองประการ เช่นกันคือ ประการแรก ในทันทีที่ขุนกวนตกลงใจยกกองทัพไปตีเมืองหับป้า ขุนกวนก็กลายเป็นลูกไม้ลูกมือที่ต้องทำตามความประสงค์ของเล่าปี่ และเพื่อประโยชน์ของเล่าปี่คือการดั่งกำลังกองทัพโจโฉซึ่งกอดันแคว้นเสฉวนอยู่ที่เมืองฮันต๋งให้ลงมารบกับขุนกวนที่เมืองหับป้า ทำให้เล่าปี่หมดสิ้นความกอดันจากภัยสงคราม ในขณะที่ขุนกวนต้องกลายเป็นคู่สงครามกับโจโฉโดยตรง

ประการที่สอง เมื่อเกิดศึกสงครามระหว่างโจโฉกับขุนกวนแล้ว กำลังทหารของทั้งสองฝ่ายย่อมอ่อนด้อยและเสื่อมกำลังลง ในขณะที่กองทัพของเล่าปี่ยังคงได้รับการบำรุงซ่อมอย่างเต็มที่ เป็นผลให้กำลังกองทัพของเล่าปี่พ้นจากสภาพที่ด้อยกว่ากองทัพของเมืองกังตั๋งและเมืองหลวง สุขภาพที่เท่ากันหรือเหนือกว่า และมีผลโดยตรงต่อความเข้มแข็งเกรียงไกรและความมีเสถียรภาพของแคว้นเสฉวน

ทางฝ่ายเมืองกั๋งตั้งเห็นว่าข้อเสนอของเล่าปี่ทำให้ฝ่ายกั๋งตั้งได้ประโยชน์สองประการ โดยที่ไม่รู้ว่าถูกกลอุบายของขงเบ้งล่อลวงให้เสียประโยชน์ถึงสองประการ และเพื่อให้เล่าปี่ได้รับประโยชน์สองประการ สิ่งทีฝ่ายกั๋งตั้งมองเห็นเป็นประโยชน์กลายเป็นสิ่งที่ฝ่ายกั๋งตั้งไม่มีโอกาสได้มา แต่สิ่งที่ฝ่ายกั๋งตั้งมองไม่เห็นเป็นประโยชน์ซึ่งขงเบ้งมุ่งมาดปรารถนาที่สุดนั้นกลายเป็นสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้น จริงและเท็จอันเกี่ยวข้องกับประโยชน์สองประการของทั้งสองด้านดังนี้จึงคุ้ม ค่ายิ่งกว่าหัวเมืองทั้งสามที่มีฐานะเพียงเหยื่อน้อยที่เกี่ยวข้องอยู่ปลายเบ็ด ทั้งเป็นเหยื่อที่ปลาไม่มีโอกาสกลืนกินได้เลย

อีเจี๋ยกล่าวขอบคุณขุนกวนแล้วค่านับลากลับไปเมืองเสฉวน เมื่ออีเจี๋ยกลับออกไปแล้วขุนกวนจึงเรียกโลซกเข้ามาพบ แล้วว่าบัดนี้เล่าปี่ตกลงยกหัวเมืองสามตำบลให้แก่เราแล้ว จึงให้ท่านไปรับมอบสามหัวเมืองตามหนังสือของเล่าปี่ โลซกรับค่านับลากลับไปจัดแจงเตรียมการเพื่อจะรับมอบหัวเมืองสามตำบลต่อไป

วันรุ่งขึ้นขุนกวนจึงยกกองทัพออกจากเมืองกั๋งตั้งไปตั้งมั่นอยู่ที่ปากน้ำเมืองลกเค้า และเรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเพื่อเตรียมการเคลื่อนกองทัพไปตีเมืองหับป่าต่อไป

ในขณะนั้นเทียเกา อุยกาย และฮันต๋ง ออกไปตรวจด่านมาไม่ทันกำหนดนัดประชุม ส่วนกำแหง ลิบอง และเส่งทอง มาถึงก่อน จึงได้เข้าไปปรึกษาหารือกับขุนกวน

ขุนกวนได้ปรารภกับบรรดาแม่ทัพนายกองว่า บัดนี้โจโฉยกกองทัพไปตีเมือง ฮันต๋งทำให้เมืองหับป่าซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญเหลือทหารแต่เบาบาง เราจึงตกลงกับเล่าปี่ว่าจะยกกองทัพไปตีเมืองหับป่า พวกท่านจะมีแผนการประการใด

ลิบองนายทหารเอกของเมืองกั๋งตั้งจึงเสนอว่า เมืองหับป่าเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญก็จริงอยู่แต่ต้องอาศัยเสบียงจากเมืองอ้วนเซีย หากยึดเมืองอ้วนเซียได้ก่อนก็จะคุกคามต่อเมืองหับป่า และเห็นจะยึดเมืองหับป่าต่อไปได้โดยสะดวก ประกอบทั้งขณะนี้เป็นเวลาฤดูหนาวโหดสาหัสกำลังสูก จุก่งซึ่งได้รับความไว้วางใจจากโจโฉให้อยู่รักษาเมือง โลกั๋งได้ยกทหารมาป้องกันเมืองอ้วนเซีย และเตรียมเก็บเกี่ยวข้าวโหดสาหัสไปส่งคลังเสบียงที่เมืองหับป่า ดังนั้นก่อนที่จุก่งจะเก็บเกี่ยวข้าวโหดสาหัส จึงควรที่ท่านจะยกกองทัพไปตีเมืองอ้วนเซียยึดเสบียงของ เมืองหับป่าเสียก่อน แล้วจึงค่อยยกกองทัพไปตีเมืองหับป่าก็จะได้โดยง่าย

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงจัดแจงทหารสิบหมื่นเตรียม จะยกกองทัพไปตีเมืองอ้วนเซียตามแผนการของลิบอง และตั้งให้กำแหงและลิบองเป็นกองทัพหน้า ให้เจียวซิมและพั่วเจียงเป็นกองทัพหลัง ขุนกวนคุมกองทัพหลวงด้วยตนเองโดยมีจิวยี่ ตันนุ ตังลิด ซีเซ่ง คุมกองทัพหลวง

ครั้นจัดแจงกองทัพเสร็จสรรพตามพิชัยสงครามแล้ว ขุนกวนจึงยกทหารข้ามแม่น้ำไปขึ้นพักที่เมืองไฮจี๊ แล้วเคลื่อนกองทัพตรงไปที่เมืองอ้วนเซีย ครั้นกองทัพยกไปถึงใกล้เมืองอ้วนเซีย ขุนกวนจึงให้ตั้งค่ายประชิดเมืองอ้วนเซียไว้

ทางฝ่ายจุก่งผู้รักษาเมืองโลกั๋งซึ่งขณะนี้คุมทหารมาคุ้มกันเสบียง และเตรียมเก็บเกี่ยวข้าวโหดสาหัสที่เมืองอ้วนเซีย ครั้นได้ทราบข่าวว่ากองทัพเมืองกั๋งตั้งยกมาประชิด จึงสั่งทหารทั้งปวงให้ขึ้นรักษาเชิงเทียนค่ายคูประตูหอรบและกำแพงเมืองเป็นมั่นคง และสั่งม้าเร็วให้เดินสาร แจ้งข่าวแก่เดี๋ยวลี๋ยซึ่งรักษาเมืองหับป่า เพื่อให้ยกกองทัพหนุนมาช่วย

ขุนกวนตั้งค่ายเสร็จแล้วจึงคุมทหารออกไปเลียบดูตามแนวกำแพงเมือง เห็นจุดไหนทหารเบาบางก็สั่งทหารให้เข้าตีเพื่อจะปล้นเอาเมือง ทหารบนกำแพงเมืองได้รับพุ่งต่อสู้ป้องกันไว้เป็นสามารรถ ทหารเมืองกั๋งตั้งเข้าหักเอาเมืองไม่ได้ก็ถอยกลับมา

ขุนกวนพาทหารเลียบกำแพงเมืองอ้วนเซียและสั่งเข้าตีหักเอาเมืองเป็นหลายครั้งก็ไม่สำเร็จ จนกระทั่งเวลาใกล้พลบจึงยกทหารกลับเข้าไปในค่าย แล้วปรึกษากับบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า ข้างในเมืองอ้วนเซียป้องกันรักษาเมืองไว้เป็นสามารรถ จะคิดอ่านประการใดจึงจะยึดเมืองอ้วนเซียได้สำเร็จ

ตังลิดจึงเสนอว่า ให้เกณฑ์ทหารขนเอาดินมาถมเป็นเนินเข้าให้สูงเท่ากำแพงเมืองจงหลายกอง จึงให้ทหารระดมยิงเกาทัณฑ์เข้าไปตังห้าฝน ทหารที่อยู่บนเชิงเทียนก็จะละหน้าที่เสีย แล้วให้ทหารเอาบันไดหกพาดป็นเข้าไป เห็นจะได้เมืองโดยง่าย

ข้อเสนอของตังลิดดังกล่าวเป็นรูปแบบการยุทธอย่างเดียวกันกับเมื่อครั้งกองทัพอ้วนเซียรบกับกองทัพของโจโฉ แต่ยุทธวิธีดังกล่าวต้องใช้เวลาหลายวันกว่าจะสร้างเนินดินได้สำเร็จ ลิบองได้ฟังดังนั้นจึงไม่

เห็นด้วย และทักท้วงว่าหากทำตามแผนการที่เน้นชาตินี้กองทัพเมืองหับป่าก็จะยกมาช่วยได้ทันการสงครามข้างหน้าก็จะขัดสนสืบไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม

แผนลับในหีบเหล็ก (ตอนที่396)

เจียนอันศกปีที่ยี่สิบ เดือนเก้า ข้างแรม ขงเบ้งวางกลอุบายตีขندقทางพญานาค ดัดสินบนและลวงขุนกวนให้ยกกองทัพไปตีเมืองหับป่า ซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญของเมืองหลวง ขุนกวนเห็นแต่ประโยชน์ที่จะได้สองสถาน แต่มองไม่เห็นประโยชน์ที่จะบังเกิดแก่เล่าปี่สองสถานเช่นเดียวกัน จึงสุมเหยื่อที่ขงเบ้งวางไว้แล้วกรีธาทัพไปตีเมืองหับป่า โดยกำหนดแผนการเข้าตีเมืองอ้วนเซียซึ่งเป็นฐานเสี้ยมก่อน

ลิบองทักท้วงไม่เห็นด้วยกับแผนการสร้างกำแพงดิน แล้วจึงเสนอแผนการยุทธ์ต่อไปว่าควรถือโอกาสที่กองทัพหนุนจากเมืองหับป่ายังยกมาไม่ถึงทู่ก่าสั่งเข้าตีหักเอาเมืองอ้วนเซียให้ได้ในคราวเดียว จากนั้นจึงค่อยยกลวงไปตีเมืองหับป่า

ขุนกวนได้ฟังสองขุนพลเสนอความเห็นขัดแย้งกันจึงนั่งอึ้งไตร่ตรองอยู่เป็นครู่ใหญ่ แล้วกล่าวว่าเราตัดสินใจทำตามความเห็นของลิบอง ให้กองทัพทั้งปวงพักผ่อนหลับนอนแต่หัวค่ำ ให้ตื่นเวลาตีสาม หุงหาอาหารกินให้แล้วเสร็จ พอเวลาตีห้าให้ทุกหน่วยทุกกองยกเข้าตีหักเอาเมืองอ้วนเซียพร้อมกัน

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงรับคำสั่งขุนกวนแล้ว คำนับลาออกไปถ่ายทอดคำสั่งตามแผนยุทธการที่ขุนกวนได้สั่งการทุกประการ

ครั้นเวลาใกล้รุ่งกองทัพทั้งปวงของเมืองก่งตั้งจึงยกออกจากค่าย บุกข้ามคูเมือง อ้วนเซียเข้าประชิดกำแพงเมือง และจุดประทัดสัญญาณให้บุกเข้าโจมตีพร้อมกัน ทหารของเมืองก่งตั้งโห่ร้องตั้งสนั่นพร้อมกัน แล้วพากันกรูเข้าตีเมือง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาการสู้รบว่า ทหารเมืองก่งตั้งยกทหารข้ามคูเมืองเข้าไปโจมตีทำลายประตูกำแพงเมือง เสียงฆ้องกลองโห่ร้องอื้ออึงตั้งแผ่นดินจะถล่มลง ฝ่ายทหารบนเชิงเทินก็เอะเกะกั๊กระดมยิงตั้งห้าฝน

ก่าเหลงและลิบองซึ่งเป็นกองทัพหน้าของเมืองก่งตั้งในการยุทธ์ครั้งนี้ ได้สั่งการให้ทหารในกองทัพหน้าเอาบันไดและพะองพาดกำแพงเมือง จู่โจมปีนกำแพงเมืองพร้อมกันตลอดแนวทุกด้าน ตัวก่าเหลงเองนำทหารปีนขึ้นไปบนพะองที่พาดกับกำแพงด้วยตนเอง พอถึงกลางบันไดก่าเหลงก็ใช้โซ่เหรียญไปคล้องกับเสมากำแพง แล้วหวังตัวเพื่อติดตัวเองขึ้นไปบนกำแพงเมือง

จูก่งยี่นบัญชาการรบอยู่ตรงบริเวณที่ก่าเหลงนำทหารบุกเข้าตี จึงสั่งทหารให้เอาก้อนศิลาและกรวดทรายตัวสาดซัดใส่ทหารเมืองก่งตั้งเป็นอันมาก ก่าเหลงสั่งทหารให้ก้มหน้าลงเพื่ออาศัยหมวกเกราะคุ้มกันไม่ให้ถูกกรวดทรายตัว แต่ทหารจำนวนมากก็ถูกก้อนศิลา บาดเจ็บพลัดตกบันได บ้างก็ถึงแก่ความตาย

ก่าเหลงมิได้ระย้อทอดถอย เห็นจูก่งยี่นบัญชาการดังนั้นจึงดึงโซ่ห้วงลงมาใหม่แล้วซัดไปที่จูก่ง ถูกจูก่งล้มลงบนกำแพงเมืองได้รับบาดเจ็บสาหัส ทหารบนกำแพงเมืองเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบวิ่งเข้าไปพยุงจูก่งเป็นขูลมุนทหารบนกำแพงเมืองที่ห่างออกไปเห็นเหตุการณ์ขูลมุนไม่รู้ความกระจ่างก็ตกใจพากันแตกตื่น ก่าเหลงจึงสั่งทหารเมืองก่งตั้งให้รีบปีนขึ้นไปบนกำแพงเมือง ทหารเมืองก่งตั้งได้ยินคำสั่งก่าเหลงก็โห่ร้องพร้อมกัน แล้วรีบปีนป่ายบันไดขึ้นไปบนกำแพงเมืองได้

ก่าเหลงขึ้นไปบนกำแพงเมืองแล้วใช้กระบี่ฆ่าฟันทหารบนกำแพงเมืองบาดเจ็บล้มตายลงเป็นหลายคนจนเข้าไปถึงตัวจูก่ง ก็ใช้กระบี่ฆ่าฟันทหารที่พยุงจูก่งบาดเจ็บล้มตายจนหมดสิ้น ในขณะนั้นจูก่งยังบาดเจ็บอยู่ป้องกันตนเองไม่ได้ จึงถูกก่าเหลงเอาทวนแทงถึงแก่ความตาย

บรรดาทหารเมืองอ้วนเซียเห็นจูก่งถึงแก่ความตายก็ยอมจำนน แก่ก่าเหลงแต่โดยดี ก่าเหลงจึงสั่งให้เปิดประตูเมืองรับทหารเมืองก่งตั้งเข้ามาในเมืองเมื่อกองทัพหน้าของเมืองก่งตั้งเข้ายึดเมืองอ้วนเซียได้แล้วก็ปักธงประจำเมืองก่งตั้งขึ้นเหนือกำแพงเมือง ขุนกวนซึ่งคุมกองทัพหลวงเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารเมืองก่งตั้งให้ยกหนุนเข้าไปในเมือง และยึดเมืองอ้วนเซียได้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดก่อนเวลาสาย

ทางฝ่ายเดียวเลียวซึ่งรักษาเมืองหับป้านัน ครั้นได้รับหนังสือแจ้งความศึกของลูกงแล้ว จึงจัดแจงทหารยกออกจากเมืองหับป้าจะไปช่วยลูกงที่เมืองอ้วนเซีย แต่พอเดียวเลียวยกกองทัพมาถึงกลางทางก็ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าเมื่อเวลาเช้าวันนี้กองทัพของ ขุนกวนได้ยกเข้ายึดเมืองอ้วนเซียไว้ได้แล้ว

เดียวเลียวทราบความดังนั้นก็ตกใจจึงยกทหารกลับไปเมืองหับป้า แล้วส่งทหารทั้งปวงให้เข้มงวดกวดขันระมัดระวังรักษาเมืองมิให้ประมาท กองทัพเมืองก่งตั้งยึดเมืองอ้วนเซียได้แล้ว ขุนกวนจึงจัดแจงการปกครองให้เป็นปกติสุข และให้เบิกทรัพย์สินจากคลังขุนบำเหน็จ แก่ทหารโดยถ้วนหน้ากัน

รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งขุนกวนจึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเฉลิมฉลองชัยชนะเพื่อบำรุงขวัญทหาร มีมโหรีบรรเลงและมีการรำฟ้อนตามประเพณีการฉลองชัยของกองทัพ ในขณะที่เลี้ยงโต๊ะเสปสรายอยู่นั้น ขุนกวนได้บารกรว่าเรามาตีเมืองอ้วนเซียครั้งนี้กำเพลงมีความชอบเป็นอันมากเพราะเข้าเมืองได้ก่อน ว่าแล้วขุนกวนจึงเรียกกำเพลงให้มานั่งดื่มสุราที่โต๊ะใกล้กันซึ่งเป็นโต๊ะสำหรับตำแหน่งที่ขุนนางผู้ใหญ่ พักหนึ่งขุนกวนก็ขอตัวกลับเข้าไปที่ข้างใน ในขณะที่งานเลี้ยงฉลองชัยยังคงดำเนินต่อไป

ในขณะที่กำเพลงกำลังยินดีในคำชมเชยของขุนกวนนั้น เล่งทองคู่แค้นเก่าของกำเพลงได้เกิดความรู้สึกเขม่นและไม่ชอบใจอย่างรุนแรง เพราะในขณะที่เห็นกำเพลงได้ความชอบ เล่งทองก็ทวนรำลึกถึงเหตุการณ์ที่กำเพลงฆ่าบิดาของตัวในอดีต ความอาฆาต แค้นจึงพลุ่งขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เล่งทองจึงมองไปที่กำเพลงด้วยความอาฆาตแค้น

เล่งทองจ้องอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงลุกขึ้นกล่าวกับเพื่อนนายทหาร ว่างานเฉลิมฉลองชัยครั้งนี้ดูแต่สตรีรำฟ้อนแล้วเหมือนขาดความสมบูรณ์ ข้าพเจ้าจะออกไปรำกระบี่ให้เป็นขวัญตาแก่ท่านทั้งหลาย ว่าแล้วเล่งทองก็ชักกระบี่ออกร้ายรำ และฉวัดเฉวียนเข้าไปใกล้กำเพลง กำเพลงเห็นเล่งทองรำกระบี่ในลักษณะดังนั้นก็รู้ทัน จึงคิดว่าเล่งทองแสวงรำกระบี่กรายเข้ามาใกล้ตัวเราดังนี้เพราะมีใจพยาบาทด้วยความเก่าเรื่องบิดา หากมันไม่คิดอ่านป้องกันตัวก็อาจถูกเล่งทองสังหารได้โดยง่าย

กำเพลงคิดดังนั้นแล้วจึงลุกขึ้นยืนและกล่าวด้วยเสียงอันดังว่าซึ่งเล่งทอง รำกระบี่แต่ผู้เดียวครั้งนี้ไม่งามพร้อม ขอบที่ข้าพเจ้าจะรำศาสตราให้เป็นคู่จึงจะดูงามสม ตัวข้าพเจ้านี้ชำนาญทวนสองเล่ม ดังนั้นจะร้ายรำทวนคู่ให้เป็นขวัญตาแก่คนทั้งปวง

กำเพลงกล่าวแล้วก็ชักทวนคู่ออกไปร้ายรำ แม้ว่าจะจะเป็นกระบวนท่าร้ายรำที่งดงามสง่า แต่ท่วงท่าการกรีดกรายเพลงทวนที่สอดคล้องกับเสียงดนตรีนั้นกลับเป็นกระบวนท่าทวนที่ปกป้องคุ้มครองตัวกำเพลงจากปลายกระบี่ของเล่งทองซึ่งจ้องฉกฉวัดเฉวียนหมายปลิดวิญญาณตนทุกครั้งที่ครา

ฝ่ายลิบองเห็นกำเพลงและเล่งทองร้ายรำศาสตราวุธในลักษณะ ดังนั้นก็รู้ทันว่าสองนายทหารเมืองก่งตั้งคิดอ่านจะทำร้ายกันและกัน หากปล่อยให้เวลาให้เนิ่นนานจะต้องมีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดพลาดพลั้งเป็นอันตรายได้ จำจะต้องขัดขวางมิให้เกิดเหตุร้ายขึ้น

ลิบองคิดดังนั้นจึงลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า การรำศาสตราวุธแต่เพียงคู่ดูเหมือนคล้ายจะต่อสู้ทำร้ายกัน ทำให้งานสังสรรค์ฉลองชัยไม่เป็นที่รื่นเริง ดังนั้นเพื่อให้การรำศาสตราวุธพร้อมและเย็นตาแก่ท่านทั้งปวง ตัวข้าพเจ้าชำนาญในการใช้เชนจะขอ รำเชนให้ท่านทั้งปวงได้วิพากษ์วิจารณ์

ลิบองกล่าวแล้วก็ถือเชนออกไปร้ายรำตามท่านองและจังหวะของดนตรี แล้วเยื้องย้ายเข้าไปขวางอยู่ท่ามกลางกำเพลงและเล่งทอง ทุกครั้งที่เล่งทองและกำเพลงร้ายรำเพลงศาสตราวุธในลักษณะที่จะทำร้ายกัน ลิบองก็รำเชนเข้าขวางกันไว้ทุกครั้งไป แต่เล่งทองและกำเพลงกลับไม่ละความพยายาม ยังคงคิดที่จะทำร้ายกันและกันอยู่

อาการร้ายรำเชนนี้ทหารเมืองก่งตั้งที่นั่งร่วมอยู่ในงานเลี้ยงมอง ดูก็รู้ทันนายทหารผู้หนึ่งจึงรีบเข้าไปรายงานให้ขุนกวนทราบ ขุนกวนทราบความก็ตกใจ เกรงว่าเล่งทองและกำเพลงจะต่อสู้ทำร้ายกันและกัน จึงรีบเดินไปที่เกิดเหตุ ก็เห็นเล่งทอง กำเพลง และลิบอง ร้ายรำอาวุธอยู่เป็นสามเส้า โดยลิบองร้ายรำเชนอยู่ตรงกลางเป็นที่ขวางมิให้ทั้งสองฝ่ายทำร้ายกัน

ขุนกวนเห็นดังนั้นก็ยืนท่าหน้ามั่งตั้ง บรรดาทหารทั้งปวงเห็นขุนกวนออกมาจึงคำนับพร้อมกัน เล่งทอง กำเพลง และลิบอง เห็น ขุนกวนมาก็ตกใจ ต่างคนต่างวางอาวุธแล้วตรงเข้าไปคุกเข่าคำนับขุนกวน

ขุนกวนเห็นสามนายทหารคุกเข่าคำนับดังนั้น จึงกล่าวเน้นกับเล่งทองว่า การซึ่งท่านพยาบาทกำเพลงนั้นเราก็ได้ขอเสียแต่ครั้งก่อนแล้ว เหตุใดจึงมาทำครั้งนี้อีกเล่า

เล่งทองได้ยื่นคำชวนกวนก็หวนนึกถึงเรื่องที่ชวนกวนเคยขอร้องให้ยุติข้อพิพาทบาดหมางในครั้งก่อน และได้รับปากไว้กับชวนกวนแล้ว ในขณะที่อีกความรู้สึกหนึ่งยังคงพยายามทอขาดแค้นเก่าหลง ความรู้สึกสองอย่างประดังเข้ามาพร้อมกันดังนี้ เล่งทองไม่รู้ที่จะตอบชวนกวนประการใด จึงได้แต่ก้มหน้าร้องไห้สะอึกสะอื้น

ชวนกวนเห็นเล่งทองตกอยู่ในอาการเช่นนั้นก็เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้ได้บังคับบัญชาเป็นอย่างดี จึงมีความคิดสงสารเล่งทองเป็นอันมาก ชวนกวนมองไปที่เก่าหลง ก่าหลงเห็นชวนกวนมองมาดังนั้นก็ก้มหน้าแสดงอาการเสียใจเพราะรำลึกถึงความหนหลังที่ได้สั่งหารบิดาของเล่งทอง แต่กลับต้องมาอยู่ภายใต้ร่มธงชัยของนายคนเดียวกัน

ชวนกวนอ่านความรู้สึกของก่าหลงได้กระจ่าง จึงกล่าวปลอบใจเล่งทองว่า ท่านกับก่าหลงเหมือนหนึ่งปลาช่อนเดียวกัน จงตั้งใจประนอมท่าราชการด้วยกันให้ปรกติเถิด เล่งทองได้ฟังคำชวนกวนดังนั้นก็น้อมรับโดยดุษณี แต่มิได้เอ่ยปากประการใดเพราะความอัดอั้นตันใจในบุญคุณความแค้นระหว่าง บิดากับผู้เป็นนายนั้นประดังเข้ามาพร้อมกันในหัวอก แล้วเล่งทองก็ร้องไห้ร่ำกบิดา

ชวนกวนเห็นทหารทั้งปวงเป็นปรกติแล้วจึงสั่งให้หยุดงานเลี้ยง และให้ทหารทุกกรมกองเตรียมพร้อมที่จะยกไปตีเมืองหับป่าในวันรุ่งขึ้น

ครั้นรุ่งขึ้นชวนกวนจึงสั่งให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองอ้วนเซียงตรงไปที่เมืองหับป่า แล้วให้ตั้งค่ายประชิดเมืองหับป่าไว้ เดียวเดียวขึ้นไปตรวจการอยู่บนเชิงเทินของกำแพงเมืองหับป่า เห็นกองทัพเมืองกังตั้งยกมาตั้งค่ายประชิดดังนั้นก็เร่งกวาดขันทหาร ทั้งปวงให้เตรียมการรับมือกับการจู่โจมหักเข้าตีเมือง ครั้นเห็นทหารทั้งปวงเตรียมการพร้อมเพรียงแล้ว เดียวเดียวจึงลงไปที่ศาลาว่าราชการ

พอไปถึงก็มีทหารรักษาการณ์มารายงานว่า โจโจได้ให้ทหารถือหีบไม้กลองน้อยมาจากแคว้นฮันตั้ง ก่าซำให้ส่งถึงมือเดี๋ยวเดียวจงได้ เดียวเดียวทราบรายงานดังนั้นก็ประหลาดใจ ให้ทหารที่มาจากโจโจเข้ามาพบ แล้วรับเอาหีบไม้ของโจโจมาดู ปรากฏมีหนังสือปิดผนึกไว้ที่หลังกลองว่าวัยก่งก่าซำมาถึงเดี๋ยวเดียวว่าถ้าข้าศึก ยกกองทัพมาย่ำยเมืองหับป่าและขัดสนในการสงคราม ก็ให้เดี๋ยวเดียวเปิดดูเนื้อความในหีบไม้กลองน้อยนี้ และให้ปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

เดี๋ยวเดียวทราบความในหนังสือที่ปิดผนึกไว้หลังกลองแล้ว เอากลองไม้นั้นวางไว้บนที่ว่าราชการ แล้วลงมาคุกเข่าคำนับเพื่อแสดงความคารวะต่อโจโจ บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นเดี๋ยวเดียวทำ การดังนั้น ก็คุกเข่าคำนับตามพร้อมกัน

แล้วเดี๋ยวเดียวจึงปรึกษากับลิเตียนและงักจิ้นว่าซึ่งกองทัพเมืองกังตั้งยกมาล้อมเมืองหับป่าไว้ในครั้งนี้จะคิดอ่านการสงครามประการใด ต่างคนต่างออกความเห็นไปคนละทาง หาข้อยุติมิได้ เดียวเดียวจึงว่าเมื่อความเห็นไม่ลงกัน ขัดสนดังนั้นแล้วจำจะต้องเปิดหีบไม้ของวัยก่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เสียงบุญวาสนา (ตอนที่ 397)

กองทัพเมืองกังตั้งรุกเข้ายึดเมืองอ้วนเซียงซึ่งเป็นฐานผลิตเสบียงของเมืองหับป่าได้อย่างรวดเร็ว แล้วยกกองทัพเข้าประชิดเมืองหับป่าซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ ทำให้เดี๋ยวเดียวซึ่งเป็นผู้รักษาเมืองต้องกำหนดแผนตั้งรับอยู่ในเมือง ในขณะที่โจโจได้ให้ม้าเร็วส่งแผนการรับศึกโดยบรรจุไว้ในกลองไม้มามอบแก่เดี๋ยวเดียว

เดี๋ยวเดียวและบรรดาแม่ทัพนายกองซึ่งรักษาเมืองหับป่าปรึกษา พร้อมกันแล้วจึงเปิดหีบไม้ที่โจโจส่งมาเพื่อจะได้ทราบถึงแผนการที่โจโจกำหนด พอเปิดหีบก็พบหนังสือฉบับหนึ่งเขียนคำสั่งทางยุทธการ มีเนื้อความสั้นๆ ว่าถ้ากองทัพเมืองกังตั้งยกมาตีเมืองหับป่าให้แบ่งทหารออกเป็นสามกอง โดยให้เดี๋ยวเดียวและลิเตียนคุมทหารคนละกองยกออกไปรบกับข้าศึก ส่วนงักจิ้นให้คุมทหารอีกกองหนึ่ง รักษาเมืองไว้ให้มั่นคง

เดี๋ยวเดียวทราบความในคำสั่งยุทธการแล้วจึงอ่านคำสั่งนั้นให้บรรดาแม่ทัพนายกองทราบ ลิเตียนและงักจิ้นได้ทราบคำสั่งยุทธการแล้วจึงถามเดี๋ยวเดียวว่า ซึ่งวัยก่งมีหนังสือสั่งการมาเช่นนี้ท่านจะคิดอ่านแผนการยุทธประการใด

เดี๋ยวเลี้ยวจึงว่าที่ขุนกวนยกกองทัพมาครั้งนี้เนื่องจากทราบข่าวว่าวูยก กองทัพไปตีเมืองฮันตง จึงกำเริบคิดว่าทหารรักษาเมืองหับป่าเบาบางคงจะยึดได้โดยง่าย กองทัพเมืองกังตั้งกำเริบใจดังนี้ จึงขอที่เราจะโจมตีสั่งสอนให้ท้อถอยลงก่อน เพื่อบำรุงขวัญทหารฝ่ายเราให้ฮึกเหิม ก็จะสามารถตั้งรับกองทัพเมืองกังตั้งอย่างมั่นใจได้

ลิเตียนได้ฟังคำเดี๋ยวเลี้ยวตั้งนั้นก็นิ่งนิ่ง แต่มีสีหน้าแสดงถึงความไม่เห็นด้วย ส่วนงักจิ้นนั้นพักท้วงว่ากองทัพเมืองกังตั้งยกมาครั้งนี้ประกอบด้วยกำลังพลเป็นอันมาก ทหารในเมืองเรามีจำนวนน้อยกว่า หากจะยกออกไปทำศึกกับกองทัพเมืองกังตั้งเห็นจะไม่สามารถ เอาชนะทหารเมืองกังตั้งได้ ซึ่งจะเอาเหนื่อยไปชนะมากนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย กรณีขอที่จะตั้งมั่นรับมือข้าศึกอยู่แต่ในเมือง

เดี๋ยวเลี้ยวได้ฟังคำงักจิ้นพักท้วงดังนั้นจึงว่า ตัวเราได้รับความวางใจจากวูยกให้เป็นผู้รักษาเมือง ซึ่งจะตั้งมั่นไม่สู้รบนั้นไม่สมควร การยกเข้าตีข้าศึกก็คือการป้องกันรักษาเมือง หากมิว่าแต่ตั้งมั่นอยู่ในเมืองทหารฝ่ายเราก็จะเสียหน้าใจ ทหารข้าศึกก็จะฮึกเหิม นานวันไปฝ่ายหนึ่งท้อถอย ฝ่ายหนึ่งฮึกเหิม ย่อมทำให้ฝ่ายที่ท้อถอยกลายเป็น ฝ่ายพ่ายแพ้ในที่สุด

เดี๋ยวเลี้ยวกล่าวสลับไปว่า วูยกมีหนังสือกำหนดแผนยุทธการชัดเจนแล้ว หากจะนิ่งเฉยอยู่ก็จะขัดคำสั่งวูยก ดังนั้นถึงมาตรแม้นว่าผู้ใดจะไม่ฟังคำสั่งเรา ก็ขอให้ผู้นั้นอยู่รักษาเมือง ตัวเราแต่ผู้เดียวจะยกทหารออกไปต่อกรกับข้าศึก

ลิเตียนกับงักจิ้นได้ยินคำเดี๋ยวเลี้ยวขูเคืองและอ้างเอาหนังสือของโจโฉเป็นหลักในการปฏิบัติการยุทธ ดังนั้นจึงกล่าวพร้อมกันว่า ถ้าจะนั้นตัวเราพร้อมสุขทุกข์ผดขบด้วยกัน เราจะขอออกไปด้วยจะให้แต่ทหารอยู่รักษาเมือง

เดี๋ยวเลี้ยวได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าการศึกยกแรกนี้มีความสำคัญมาก จะต้องทำการด้วยความระมัดระวังเพื่อให้ได้รับชัยชนะให้จงได้ ในเวลาสามวันนี้ให้ลิเตียนคุมทหารหนึ่งพันออกไปทางประตูเมืองด้านตะวันออก แล้ววกอ้อมไปทำลายสะพานเสียวเกี่ยวซึ่งอยู่ข้างทิศใต้ของตัวเมืองเสีย อย่าให้ข้าศึกใช้สะพานนี้ข้ามไปมาหากันได้อีกต่อไป เมื่อทำลายสะพานแล้วก็ให้คุมทหารชุมนุมอยู่ในป่าบริเวณสะพานเสียวเกี่ยว คอยสกัดโจมตีกองทัพของขุนกวนในเวลาสายพรุ่งนี้

ลิเตียนได้ฟังคำสั่งของเดี๋ยวเลี้ยวตั้งนั้นก็มองหน้าเดี๋ยวเลี้ยวเพราะยังไม่เข้าใจถึงแผนการยุทธทั้งหมดโดยกระจ่าง เดี่ยวเลี้ยวจึงกล่าวสลับไปอีกว่าในวันพรุ่งนี้เวลาเช้าตัวเรากับงักจิ้นจะคุมทหารออกไปตีกองทัพขุนกวน โดยจะแบ่งทหารออกเป็นสองกอง ให้งักจิ้นคุมกองหนึ่งและตัวเราเองคุมอีกกองหนึ่ง

เดี๋ยวเลี้ยวหันไปทางงักจิ้นแล้วสั่งว่า ให้ท่านคุมทหารเป็นกองล่อยกไปล้อมกองทัพขุนกวนมาทางด้านทิศตะวันออกของตัวเมือง ตัวเราจะคุมทหารอีกกองหนึ่งไปชุมนุมไว้ในป่า เมื่อกองทัพขุนกวนยกมาแล้ว ก็จะตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน เห็นจะได้ชัยชนะแก่กองทัพเมืองกังตั้งในครั้งนี้

สามทหารเอกของโจโฉปรึกษาแผนการยุทธเสร็จสิ้นแล้ว ลิเตียน และงักจิ้นจึงคำนับลาเดี๋ยวเลี้ยวออกไปจัดแจงทหาร ในขณะที่เดี๋ยว เลี้ยวก็เรียกนายทหารคนสนิทเข้ามาสั่งการให้จัดแจงทหารตามแผนการยุทธทุกประการ

ครั้นเวลาสามลิเตียนก็คุมทหารออกไปล้อมสะพานเสียวเกี่ยวซึ่งอยู่ข้างทิศใต้ของเมืองหับป่าและชุมนุมทหารคอยที่อยู่ในป่า พอเวลาใกล้รุ่งเดี๋ยวเลี้ยวก็ยกทหารออกไปชุมนุมในป่าตามจุดชุมนุมที่กำหนด แสงอรุณยามเช้าทอทาบฟากฟ้าเบื้องบูรพาทิศแล้ว งักจิ้นจึงคุมทหารออกจากเมืองหับป่าตรงไปที่กองหน้าของกองทัพเมืองกังตั้ง

ฝ่ายกำเหลงและลิบองซึ่งคุมกองทัพหน้าเห็นทหารเมืองหับป่ายกออกมาจึงคุมทหารออกจากค่ายตรงไปที่กองทัพเมืองหับป่า กำเหลงขี่ม้าตรงเข้าไปหางักจิ้น พอเสียงกลองศึกดังขึ้นทั้งสองฝ่ายก็ชักบังเหียนม้าเข้าต่อสู้กันอย่างดุเดือด พอสิ้นเพลงที่ลิบองงักจิ้นทำเป็นทานกำลังของกำเหลงไม่ได้ จึงชักม้าออกจากวงรบแล้วพาทหารหนีอ้อมไป

ทางด้านตะวันออกซึ่งเดี๋ยวเลี้ยวคุมทหารชุมนุมอยู่ในป่ากำเหลงและลิบองเห็นได้ทีจึงพาทหารไล่ตามทหารของงักจิ้นไป ในขณะนั้นขุนกวนเห็นกองทัพหน้าไล่ตามตีทหารเมืองหับป่า จึงสั่งให้กองทัพหลวงยกหนุนตามไปช่วยพาทหารเมืองกังตั้งไล่ตามตีทหารของงักจิ้นไปถึงทางแยกที่จะวกอ้อมไปทางด้านตะวันออกของเมืองหับป่า เสียงประทัดก็ดังสนั่นขึ้นจากทั้งสองด้าน และเสียงโห่ร้องของทหารเมืองหับป่าก็ดังขึ้นพร้อมกัน

ขุนกวนเห็นทางด้านซ้ายมีกองทัพเป็นจำนวนมากยกออกมาจากในป่า มีธงประจำตัวนายทัพชื่อว่าลิเตียน ส่วนทางด้านขวานั้นก็มีทหารยกออกมาจากป่าเป็นอันมากเช่นเดียวกัน มีธงประจำตัวนายทัพว่าเตียวเลี้ยว ขุนกวนและทหารเมืองกังตั้งรู้ว่าถูกขุมโจมดีก็ตกใจ ประกอบกับขณะนั้นเป็นช่วงจังหวะรุดตามตีจึงไม่อาจสั่งการใดๆ ได้ทัน กองทหารเมืองหับป่าจากทั้งสองด้านก็รุกโจมตีเข้ามาพร้อมกันอย่างรวดเร็ว ฆ่าฟันทหารเมืองกังตั้งบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารเมืองกังตั้งต่างแตกตื่นขวัญเสีย พากันหนีกระจัดกระจาย

ขุนกวนจะสั่งให้กำเหลงและลิบองยกกลับมาช่วยก็ไม่ทันท่วงทีเพราะกำเหลงและลิบองคุมทหารไล่ตามงักจิ้นไปไกลแล้ว ทั้งระหว่างกองทัพของกำเหลงและลิบองก็มีกองทัพของเตียวเลี้ยวสกัดขวางไว้ ขุนกวนเห็นเตียวเลี้ยวซึ่งมาคุมทหารสกัดขวางหน้าอยู่ก็ตกใจ

เล่งทองซึ่งขี่ม้าอยู่ข้างหน้าของขุนกวนเห็นดังนั้นจึงหันมาร้องบอกแก่ขุนกวนว่า ท่านจงเร่งข้ามสะพานเสียวเกี่ยวทางทิศใต้เมืองไปยังอีกฟากหนึ่งก็จะหนีพ้นจากการติดตามของข้าศึกได้ ข้าพเจ้าจะสกัดทหารของเมืองหับป่าไม่ให้ไล่ติดตาม ว่าแล้วเล่งทองจึงชักม้าพาทหารรุดไปข้างหน้า พอตีเตียวเลี้ยวคุมทหารยกมาถึง ทั้งสองฝ่ายจึงต่อสู้ตะลุมบอนกันอย่างดุเดือด

ฝ่ายขุนกวนพาทหารประมาณสามร้อยคนหนีไปถึงเชิงสะพานเสียวเกี่ยวเห็นสะพานนั้นถูกรื้อขาดอยู่ เหลียวมาทางด้านหลังก็เห็นทหารของเตียวเลี้ยวกำลังโจมตีทหารของเล่งทองซึ่งถอยร่นอย่างไม่เป็นขบวน ขุนกวนมองไปข้างหน้าก็เห็นสะพานที่ขาดอยู่นั้นมีระยะถึงเก้าศอกสิบศอก ทั้งน้ำก็ลึก ขุนกวนจึงยิ่งตกใจคิดว่าชีวิตเราครั้งนี้คงไม่รอดจากน้ำมือข้าศึกเป็นแน่แท้

ขณะที่ขุนกวนตกใจอยู่นั้นทหารวัยกลางคนผู้หนึ่งซึ่งติดตามขุนกวนมาเป็นเวลาช้านานได้กล่าวกับขุนกวนว่า อันระยะทางข้ามน้ำเก้าศอกสิบศอกนี้หากมั่นวาสนาท่านยังเจ็ดจ้าวอยู่ในแดนกังตั้งก็อาจข้ามไปได้โดยไม่ลำบากเลย

ขุนกวนได้ยินดังนั้นจึงหันมามองก็จำได้ว่าเป็นทหารเก่าที่เคยติดตามมาแต่ก่อน มีอายุล่วงวัยกลางคนแล้ว ขุนกวนมีสีหน้าที่สับสน ทหารนั้นจึงกล่าวสลับไปว่าขอให้ท่านลองเสี่ยงบุญวาสนาถอยมามาตั้งหลักให้ห่างจากเชิงสะพานแล้วจึงควมมาด้วยความเร็ว พอถึงเชิงสะพานก็กระโดดมาให้กระโจนข้ามไป คงจะข้ามถึงอีกฟากหนึ่งได้เป็นมั่นคง

ทหารนั้นกล่าวขาดคำลงเสียงโห่ของทหารเตียวเลี้ยวก็กระชั้นเข้ามา ขุนกวนไม่มีทางเลือกอื่นใดจึงชักม้าถอยกลับห่างออกมาจากเชิงสะพานแล้วลงส้าม้าให้ควมไปทางสะพานซึ่งขาดนั้นอย่างรวดเร็ว พอถึงเชิงสะพานขุนกวนก็กระโดดมาให้กระโจนข้ามสะพานซึ่งขาดนั้น จะเป็นด้วยแรงวิริยภาพของความกลัวภัย หรือจะเป็นเพราะบุญวาสนาของขุนกวนยังไม่สิ้น ดังนั้นม้าซึ่งขุนกวนขี่จึงกระโจนทะยานข้ามแม่น้ำซึ่งสะพานขาดนั้นไปถึงอีกฝั่งหนึ่งได้ราวปาฏิหาริย์

ในขณะนั้นซีเซ่งและตั้งสิดคุมเรือรบลำหนึ่งลาดตระเวนมาตามลำน้ำ เห็นขุนกวนแตกหนีข้ามแม่น้ำจึงสั่งทหารให้จอดเรือและขึ้นไปเชิญขุนกวนให้ลงมาในเรือ

ทางฝ่ายเล่งทองทำหน้าที่สกัดทหารของเตียวเลี้ยวมิให้ไล่ตามขุนกวน แต่มีกำลังทหารน้อยกว่าและถูกขุมโจมดีจึงเสียที่ถูกโจมตีถอยร่นมาจนใกล้ถึงเชิงสะพาน ทหารในบังคับบัญชาของเล่งทองถูกทหารของเตียวเลี้ยวฆ่าฟันบาดเจ็บจนหมดสิ้น ตัวเล่งทองเองก็ถูกอาวุธทั่วทั้งตัวบาดเจ็บสาหัส จึงขี่ม้าหนีไปถึงเชิงสะพานเสียวเกี่ยว

ในขณะเดียวกันนั่นเอง กำเหลงและลิบองซึ่งไล่ตามตั้งงักจิ้นล้าเกินห่างมาจากขุนกวนเป็นอันมาก เห็นทหารของงักจิ้นหนีหายเข้าไปในป่าจนหมดสิ้นก็ประหลาดใจ และได้ยินเสียงทหารโห่ร้องอื้ออึง อยู่ทางด้านหลังก็คิดว่าต้องถูกลอบของทหารเมืองหับป่า จึงเกรงว่า ขุนกวนจะเป็นอันตราย กำเหลงและลิบองคิดดังนั้นจึงคุมทหารย้อนกลับลงมาด้านทิศใต้หวังจะช่วยขุนกวน จึงปะทะกับทหารของลิเตียนซึ่งสกัดขวางทางอยู่ กำเหลงและลิบองเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าพาทหารตีฝ่าเข้าไปในแนวสกัดของลิเตียน

ในขณะนั้นงักจิ้นเห็นทหารเมืองกังตั้งรู้สึกตัวและคุมกำลังถอยกลับ จึงสั่งทหารทั้งปวงให้คุมขบวนกันไล่ตามตี และตีกระหนาบ หลังทหารของลิบองและกำเหลงซึ่งกำลังเผชิญหน้าอยู่กับทหารของลิเตียน ทหารเมืองกังตั้งของกำเหลงและลิบองตกอยู่ท่ามกลางวงล้อมของทหารเมืองหับป่าทั้งด้านหน้าและด้านหลัง จึงพากันแตกตื่นตกใจ คุมกันไม่ติด และถูกทหารเมืองหับป่าฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

กำเหลงและลิบองเหลือทหารอยู่เพียงสี่สิบห้าสิบคนเห็นจะด้านทหารเมืองหับป่าไม่ได้ จึงขี่ม้าตีฝ่าวงล้อมออกไปทางสะพานเสียวเกี่ยว ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่เล่งทองก็ขี่ม้าหนีไปถึงเชิงสะพาน ทหารเมืองกังตั้ง

เห็นทหารเมืองหับป่ารุกไล่ตามมา มีรู้จะทำประการใดจึงพากันกระโดดหนีลงไปในน้ำ ชunksวนอยู่บนเรือรบของ ชีเซ่งเห็นทหารเมืองกั๋งตั้งเสียทีกระโดดหนีลงน้ำดังนั้น จึงให้ถอยเรือรบเข้าไปรับเอาทหารเมืองกั๋งตั้งขึ้นมาบนเรือเดี่ยวเดียวและทหารเมืองหับป่าไล่ตามตีทหารเมืองกั๋งตั้งมาถึงเชิงสะพานเห็นทหารเมืองกั๋งตั้งหนีลงไปในน้ำและถูกรับขึ้นไปบนเรือรบ ไม่อาจไล่ติดตามต่อไปได้ เดี่ยวเดียวจึงสั่งทหารให้ร้องเยาะเย้ยunksวนเป็นหยามซ้ำ แล้วโห่ร้องขึ้นพร้อมกัน

unksวนเห็นทหารเมืองหับป่าไล่ตามมาถึงเชิงสะพาน จึงสั่งให้ชีเซ่งออกเรือไปทางปากน้ำยี่สุปลายแดนเมืองกั๋งตั้ง แล้วสั่งให้ตั้งค่ายอยู่ที่เมืองยี่สุนั้น สามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณานาสถานการณ์ในยามที่unksวนปราชัยแก่เดี่ยวเดียวในครั้งนั้นว่า เป็นการปราชัยอย่างย่อยยับ ทำลายขวัญทหารและชาวเมืองจนไม่มีเหลือ ทหารแลชาวเมืองกั๋งตั้งกลัวฝีมือเดี่ยวเดียวเป็นอันมาก ถ้าเด็กกร่องให้มีผู้ออกชื่อเดี่ยวเดียว เด็กนั้นก็กลัวนิ่งอยู่ ความปราชัยของunksวนในครั้งนี้เป็นความอัปยศที่ฝังตรึงใจของชาวแดนได้ว่า ชาวภาคใต้ไม่ไ้ชนะกรบ หากเหมาะกะอาชีพพ่อค้าตั้งแต่บัดนั้นมา และถือเป็นการอัปยศครั้งสำคัญที่สุดในชีวิตของunksวน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

มัศยาหลงเหยื่อ (ตอนที่398)

ในศึกยกกระหว่างกองทัพเมืองหับป่าที่บัญชาโดยเดี่ยวเดียว กับกองทัพเมืองกั๋งตั้งที่บัญชาโดยunksวน ณ แดนเมืองหับป่านั้น ปรากฏผลว่ากองทัพเมืองกั๋งตั้งปราชัยอย่างยับเยิน จนunksวนต้องเลิกทัพถอยกลับไปตั้งค่ายอยู่ที่เมืองยี่สุ ในขณะที่กิตติศัพท์ของการปราชัยครั้งนี้ทำให้กองทัพเมืองกั๋งตั้งได้รับความอัปยศและเสื่อมเสียเป็นอันมาก

unksวนตั้งค่ายที่เมืองยี่สุเสร็จแล้ว ให้คุมแค้นเดี่ยวเดียวเป็นอันมาก กิตติศัพท์ซึ่งดูหมิ่นถ่มถุยจากการปราชัยในครั้งนั้นทำให้unksวนเกิดความอัปยศและคิดอ่านจะยกกองทัพไปล้างแค้นเดี่ยวเดียวอีกครั้งหนึ่ง unksวนคิดตั้งนั้นแล้วจึงมีหนังสือไปถึงโจโฉ เล่าความศึกและความอัปยศให้โจโฉทราบ แล้วให้โจโฉเร่งเกณฑ์ทหารยกมาสมทบเพื่อจะยกไปแก้แค้นเดี่ยวเดียวต่อไป

ทางฝ่ายเดี่ยวเดียวเมื่อได้ชัยชนะแก่กองทัพของunksวนแล้ว จึงยกทัพกลับเข้าเมืองหับป่า ให้ปุนบำเหน็จแก่ทหารเป็นอันมาก และแต่งโต๊ะเลี้ยงอาหารฉลองชัยเป็นเวลาสามวันสามคืน

เสร็จจากงานเลี้ยงฉลองชัยแล้วเดี่ยวเดียวจึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวงแล้วปรารถนา unksวนเป็นคนตระหนงในศึกดีและศรี เสียทีปราชัยกลับไปครั้งนี้คงจะได้รับความอัปยศ เห็นจะคิดยกกองทัพใหญ่มาแก้แค้นเราเป็นมันคง

เดี่ยวเดียวกล่าวต่อไปว่า หากunksวนยกกองทัพมาครั้งนี้คงใหญ่หลวงเกินกำลังที่ทหารในเมืองหับป่าจะรับมือได้ ดังนั้นเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดขึ้น ชอบที่จะแจ้จ่วยกั๋งให้ยกกองทัพหนุนมาช่วย ท่านทั้งปวงจะเห็นเป็นประการใด

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ เดี่ยวเดียวจึงแต่งหนังสือรายงานความศึกและขอให้โจโฉยกกองทัพมาช่วยเพื่อเตรียมรับมือกับกองทัพใหญ่ของเมืองกั๋งตั้งเป็นการด่วน เสร็จแล้วจึงให้ชีเซ่งถือหนังสือไปมอบให้แก่โจโฉที่เมืองฮันตั้งโดยให้เดินทางทั้งกลางวันและกลางคืน

ฝ่ายโจโฉชุมนุมพลอยู่ที่เมืองฮันตั้ง ชองสมเสียบียงอาหารไว้เป็นอันมาก คิดว่าหลังจากฤดูหนาวผ่านไปแล้วก็ยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวน แต่ครั้นได้ทราบความจากหนังสือของเดี่ยวเดียวแล้ว โจโฉก็คิดว่าในขณะที่ทางภาคตะวันตกอยู่ในฤดูหนาว อากาศหนาวเหน็บ แต่ทางภาคใต้อากาศเย็นเป็นที่สบาย unksวนได้รับความอัปยศครั้งนี้เห็นจะไม่ยอมเลิกร่า คงจะยกกองทัพใหญ่เพื่อเหยียบเมืองหับป่าให้ราบเป็นหน้ากลอง กอบกู้ศักดิ์ศรีของชาวเมืองกั๋งตั้งให้กลับคืนมา หากมันunksวนได้เมืองหับป่าแล้วก็ยกกองทัพไปตีเอาเมืองฮูโตเราก็คงจะขัดสนใจโจโฉคิดตั้งนั้นจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาแม่ทัพนายกองทั้งปวง ปรึกษาว่า จะคิดอ่านประการใด

เล่าหว่าซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้เสนอว่า ซึ่งจะยกไปรบเมืองเสฉวนนั้นยังไม่ได้ก่อน ด้วยเล่าปีจัดแจงทหารเตรียมไว้หวังจะป้องกันเมืองเสฉวนมิให้เป็นอันตราย อันเมืองหับป่านั้นก็เป็นเมืองใหญ่ แม้ท่านจะละเสีย unksวนยกกองทัพมาตีได้ก็จะร่อนถึงเมืองฮูโต ขอให้ท่านยกไปช่วยเมืองหับป่าจึงจะควร

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงกำหนดแผนการทางยุทธศาสตร์ที่จะเลิกทัพจากเมืองฮันตั้งเพื่อไปช่วยเดี่ยวเดียวรักษาเมืองหับป่า อุบาย ดีชนดทางพยุงานาค ของขงเบ้งได้สำแดงประสิทธิผลแล้ว โดยเล่าปี

เสียหัวเมืองโทสามหัวเมืองซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจิว คือเมืองเตียงสา เมืองกังแฮ และเมืองฮุยเอียง แก่ขุนกวน ในขณะที่ขุนกวนกลับสูญเสียทหารเป็นอันมากและปราชัยแก่กองทัพของเตียวเสี่ยวอย่างย่อยยับ กระทบต่อเกียรติ และศักดิ์ศรีของทหารแดนใต้เป็นอันมาก จนขุนกวนต้องเตรียมกองทัพใหญ่เพื่อยกไปแก้แค้นกองทัพศึกดีศรีกลับคืนมา ในการศึกครั้งนั้นทหารเมืองหับป่าของโจโฉก็สูญเสียเป็นจำนวนมาก และกอดันจนกองทัพของโจโฉไม่อาจตั้งอยู่ที่เมืองฮันต๋งได้อีกต่อไป จำเป็นจะต้องเลิกทัพกลับไปป้องกันรักษาเมืองหับป่าไว้ เพราะหากมันเสียเมืองหับป่าแล้วก็จะกระทบไปถึงเมืองฮูโตซึ่งเป็นศูนย์กลางอำนาจของโจโฉ ดังนั้นแผนการทางยุทธศาสตร์ของโจโฉที่จะยึดครองภาคตะวันตกจึงถูกทำลายลง และเมืองเสฉวนก็พ้นภัยจากสงครามโดยไม่ต้องสิ้น เปลื้องกำลังทหารและงบประมาณในการทำศึกกับโจโฉ และเป็นผลให้กองทัพของเล่าปี่ได้รับการบำรุงจนเข้มแข็งและพร้อมรบตามเป้าหมายทุกประการ

โจโฉกำหนดแผนยุทธศาสตร์ที่จะเลิกทัพจากเมืองฮันต๋งแล้วแต่ยังกังวลใจด้วย เล่าปี่ว่าจะยกกองทัพมาตีเมืองฮันต๋งตกลงหลัง ดังนั้นโจโฉจึงจำเป็นต้องคิดอ่านแผนการเพื่อรักษาเมืองฮันต๋งต่อไป

โจโฉได้กล่าวกับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง กำหนดแผนการทางการยุทธ์เพื่อป้องกันรักษาเมืองฮันต๋งจากกองทัพของเล่าปี่ไว้ที่จุดยุทธศาสตร์สองจุด โดยโจโฉได้กำหนดว่าเขาเดงกุนสันกับเขาบองเทาเหงียมสองตำบลนี้เป็นปากทางเมืองฮันต๋ง ให้แฮหัวเอียนคุมทหารอยู่รักษาเขาเดงกุนสัน ให้เตียวต๋งอยู่รักษาปากทาง ณ เขาบองเทาเหงียม

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย และสรรเสริญความคิดของโจโฉเป็นอันมาก โจโฉได้กำชับแฮหัวเอียนและเตียวต๋งว่าให้รักษาจุดยุทธศาสตร์ทั้งสองนี้ไว้ให้ได้เท่านั้น เมืองฮันต๋งก็จะไม่มีอันตรายใดๆ และหากมันเล่าปี่ยกกองทัพมาหนักเบาประการใดก็ให้รีบรายงานความให้ทราบโดยพลัน

แฮหัวเอียนและเตียวต๋งค่านับรับคำสั่งของโจโฉ และปฏิญาณว่าจะรักษาเมืองสองตำบลนี้ไว้ให้ปลอดภัย โจโฉเห็นการทั้งปวงพร้อมแล้วจึงยกทหารสี่สิบหมื่นออกจากเมืองฮันต๋ง เดินทัพตรงไปที่เมืองหับป่า

ฝ่ายเตียวเสี่ยว งักจิ้น และลิเตียน ครั้นทราบข่าวโจโฉยกกองทัพลงมาที่เมืองหับป่าก็มีความยินดี รีบพาทหารออกไป ต้อนรับถึงชายแดนและรายงานความศึกทั้งปวงให้โจโฉทราบอีกครั้งหนึ่ง

โจโฉทราบความทั้งปวงแล้วจึงว่า ซึ่งจะตั้งรับกองทัพเมืองกังต๋ง อยู่ที่เมืองหับป่านั้น ราษฎรทั้งปวงจะได้ความเดือดร้อนเพราะกองทัพเมืองกังต๋งยกมารุกราน ดังนั้นการศึกครั้งนี้ชอบที่จะเป็นศึกเชิงรุก โจโฉกล่าวดังนั้นแล้วจึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพตรงไปที่ชายแดนเมืองหับป่า ซึ่งเป็นแดนต่อแดนกับชายแดนเมืองกังต๋ง และให้ทหาร ทั้งปวงตั้งค่ายมั่นไว้ที่ชายแดนนั้น

ฝ่ายขุนกวนเตรียมของสมผู้คนอยู่ที่เมืองฮูสูรวันฤกษ์ดีแล้วจะยกกองทัพไปแก้แค้นเตียวเสี่ยว แต่ยังไม่ทันที่จะยกกองทัพก็ได้รับข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าบัดนี้โจโฉยกกองทัพใหญ่พลสี่สิบหมื่น มาตั้งค่ายมั่นอยู่ที่ชายแดนเมืองหับป่าที่ต่อแดนกับเมืองกังต๋ง

ขุนกวนได้ทราบรายงานดังนั้นก็ตกใจ เพราะคาดคิดไม่ถึงว่าโจโฉจะเคลื่อนทัพหนุนลงมาช่วยเมืองหับป่า ได้รวดเร็วถึงเพียงนี้ ทั้งบัดนี้กองทัพเมืองหลวงก็ยกมาประชิดถึงชายแดนแล้ว จำเป็นที่จะต้องเร่งคิดอ่านป้องกันรักษาแดนเมืองกังต๋งมิให้เป็นอันตราย

ศึกเผชิญหน้าระหว่างแคว้นกังต๋งกับแคว้นเว่ยกำลังจะระเบิดขึ้น โดยที่ทั้งสองฝ่ายหารู้ไม่ว่าได้ตกอยู่ในค่ายกลอุบาย ดีซन्दทางพญานาค ของขงเบ้ง เหมือนกับ มัจฉากำลังหลงกินเหยื่อของชาวประมง และเป็นโอกาสเปิดโอกาสให้เล่าปี่ ขงเบ้ง ได้ช่องสมกำลังใหญ่แข็งแกร่งกล้าขึ้นในภาคตะวันตก โดยมีเป้าหมายสำคัญคือการช่วงชิงเข้ายึดเมืองฮันต๋งในยามที่ปลอดภัยจากกองทัพใหญ่ของโจโฉคุ้มกัน ซึ่งนับว่าเป็นโอกาสอันงดงามยิ่งของกองทัพเมืองเสฉวน และบรรยากาศในเมืองเสฉวนยามนี้ก็ปรากฏว่าขงเบ้งกำลังอิมเอมเปรมใจกับความสำเร็จของแผนอุบายดังกล่าวและกำลังรอดคอยเพื่อโอกาสที่จะกรีธาทัพเข้ายึดเมืองฮันต๋งอยู่ทุกลมหายใจ

ขุนกวนตระหนักดังนั้นแล้วจึงสั่งให้ตั้งลิดและซีเซ่งคุมเรือรบห้าสิบลำพร้อมทหารและอาวุธเต็มอัตราศึก ยกไปตั้งขัดตาทัพกองทัพเมืองฮูโตที่ปากน้ำยี่สู ให้ตันบูคุมทหารเป็นกองลาดตระเวนอยู่ตาม ชายทะเลติดตามความเคลื่อนไหวของกองทัพเมืองฮูโตอย่าให้พลาดสายตา

ซีเซ่ง ตั้งลิด และตันบู รับคำสั่งขุนกวนแล้วค่านับลากลับออกไปจัดแจงทหารและยกไปปฏิบัติการตามคำสั่งตั้งแต่เวลานั้นพอสามนายทหารออกไปแล้วเตียวเสี่ยวจึงกล่าวกับขุนกวนว่า โจโฉพึ่งยกมาถึงเห็นทหารยังอืดโรยอยู่ ขอให้แต่งทหารไปโจมตีให้ทหารโจโฉถอยกำลังลงแล้วจะได้ทำการต่อไป

แผนการที่เดี่ยวเจียวเสนอแก่ขุนกวนครั้งนี้คือแผนการรบเพื่อตัดกำลังของกองทัพเมืองหลวงลงอย่างเป็นขั้นตอน เมื่อตุลกำลังทางทหารเปลี่ยนแปลงไปแล้ว จึงค่อยยกกองทัพเข้าบดขยี้กองทัพเมืองหลวงต่อไป แต่ความคิดของเดี่ยวเจียวดังกล่าวเป็นความคิดเพียงด้านเดียว เพราะมิได้คาดคำนึงไปถึงความคิดของโจโจ้วจะคิด อ่านเรื่องนี้ประการใด อันโจโจ้วนั้นชำนาญในการสงคราม เคยตำหนิแฮหัวเอียนและเดี่ยวคืบเมื่อครั้งเสียที่แก่กองทัพเมืองฮันต่งในการศึกชิงด่านเองเป่งกวนว่า ทั้งแฮหัวเอียนและเดี่ยวคืบร่วมทำศึกกับโจโจ้ว มาช้านาน ควรที่จะรู้ว่ากองทัพซึ่งพึงรีบยกไปถึงยอมอ่อนล้าอืดโรย สิบไม่คิดอ่านป้องกันระวังตน จึงประมาทเสียที่แก่ข้าศึก เดี่ยวเจียวไม่คิดว่าโจโจ้วจะรู้และคิดตั้งนี้จึงเสนอให้ขุนกวนวางแผนการเข้าโจมตีกองทัพของโจโจ้วหวังจะได้ชัยชนะจากความคิดข้างเดียวที่ว่ากองทัพโจโจ้วพึงยกมายังอ่อนล้าอืดโรยเท่านั้น

ขุนกวนได้ฟังข้อเสนอลงของเดี่ยวเจียวก็เห็นชอบ จึงปรารถต่อที่ประชุมว่าจะมีผู้ใดอาสายกกองทัพไปโจมตีกองทัพของโจโจ้วให้อ่อนล้าอืดโรยลงบ้าง เล่งทองได้ลุกขึ้นขออาสาว่าขอให้ขุนกวนจัดทหารให้สามพันคนก็จะอาสายกไปโจมตีกองทัพของโจโจ้ว เอาชัยชนะมามอบแก่กองทัพเมืองกั๋งตั้งให้จงได้

กาหลงซึ่งเป็นคู่ปรับของเล่งทอง เห็นเล่งทองอาสาตั้งนั้นก็ลุกขึ้นคำนับขุนกวนแล้วอาสาบ้างว่าซึ่งการศึกเพียงเท่านี้จะยกทหารไปถึงสามพันนั้นมากนักข้าพเจ้าขออาสาเอาแต่ทหารร้อยคนยกไปปล้น ค่ายโจโจ้วให้จงได้

เล่งทองไม่พอใจกาหลงและอาสาตบยาบาทกาหลงเพราะเหตุที่ซ้ำบิดามาแต่ก่อน เพลิงแห่งอาฆาตคโคขุ่นอยู่ตลอดมาแต่สงบระจับอยู่ชั่วคราวก็เพราะขุนกวนได้ไกลเกลี้ยประนีประนอม ครั้นเล่งทองได้ยินคำกาหลงในเชิงหมิ่นประมาทตั้งนั้นก็โกรธ จึงวาดใส่กาหลงด้วยเสียงอันดัง สองนายทหารจึงได้เถียงกันอย่างรุนแรง

ขุนกวนเห็นสองนายทหารโต้เถียงกันตั้งนั้นก็ไม่ค่อยพอใจ และเห็นว่าถ้อยคำของกาหลงมีลักษณะดูหมิ่นพวกเดียวกันและดูแคลนข้าศึก เป็นหนทางแห่งความปราชัย ขุนกวนจึงกล่าวกับกาหลงว่าโจโจ้วยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ซึ่งท่านจะขอเอาทหารแต่ร้อยคนไปโจมตีข้าศึกนั้นเห็นเหลือกำลังนัก การดูหมิ่นข้าศึกเป็นเหตุแห่งความปราชัยของกองทัพตั้งนี้จึงตัดสินให้เล่งทองยกไปทำการในครั้งนี้

ว่าแล้วขุนกวนจึงสั่งให้เล่งทองเป็นแม่ทัพ ยกทหารสามพันไปโจมตีตัดกำลังกองทัพของโจโจ้ว

เล่งทองได้ยินคำสั่งของขุนกวนก็ดีใจ และที่ดีใจมากก็คือเข้าใจว่าขุนกวนเห็นความสำคัญของเล่งทองยิ่งกว่ากาหลง จึงคำนับขอบคุณขุนกวนแล้วออกไป จัดแจงทหารยกไปที่ชายแดนตามคำสั่งของขุนกวนทุกประการ

พอเล่งทองยกทหารไปถึงชายแดนก็พาทหารไปรบกับทหารของ โจโจ้วเดี่ยวเจียวเห็นทหารเมืองกั๋งตั้งยกมาทาบรบ ก็คุมทหารยกไปรบ กับเล่งทองทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันเพียงห้าสิบเพลงยังไม่ปรากฏผลแพ้ชนะเป็นเวลาใกล้ค่ำจึงต่างฝ่ายต่างปลีกตัวออกจากลานรบ เดี่ยวเจียวพา ทหารกลับเข้าไปในค่าย ส่วนเล่งทองพาทหารจะกลับไปค่ายยี่สุ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ต้นแบบสงครามจรยุทธ์ (ตอนที่ 399)

ในขณะที่ขุนกวนเตรียมกองทัพเพื่อจะยกไปแก้แค้นเดี่ยวเจียวให้หายความอับยศนั้น โจโจ้วก็ได้ยาดราทัพสี่สิบหมื่นจากเมืองฮันต่งไปป้องกันรักษาเมืองหับป่า และดำเนินยุทธวิธีเชิงรุกโดยยกกองทัพไปตั้งที่ชายแดนเมืองหับป่ากับแดนเมืองกั๋งตั้ง ทำให้ขุนกวนต้องรีบยกกองทัพไปสกัดกองทัพโจโจ้ว โดยมีเล่งทองเป็นกองทัพหน้า

ทางฝ่ายขุนกวนเมื่อให้เล่งทองเป็นกองทัพหน้ายกไปโจมตีตัดกำลังกองทัพโจโจ้วแล้วยังไม่วางใจ ด้วยเกรงว่าเล่งทองเป็นคนเจ้าอารมณ์ อาจพลาดพลั้งเสียที่แก่ข้าศึก จึงให้ลิบองคุมทหารเป็นกองหนุนยกตามไปช่วยเล่งทอง ลิบองยกทหารไปถึงกลางทางก็สวนกับเล่งทอง จึงพากันกลับมาที่ค่ายยี่สุ แล้วรายงานความทั้งปวงให้ขุนกวนทราบ

ขุนกวนทราบรายงานแล้วแม้จะรู้สึกผิดหวังในใจลึกแต่มิได้ว่ากล่าวประการใด กาหลงเห็นดังนั้นจึงคำนับขุนกวนแล้วว่าท่านได้อนุญาตให้เล่งทองยกทหารไปทำการตามที่อาสาแล้ว ดังนั้นการโจมตีตัดกำลังกองทัพโจโจ้วระลอกต่อไปข้าพเจ้าจึงขออาสา โดยจะขอทหารแต่เพียงหนึ่งร้อยนายไปสู้โจมตีค่ายของโจ

โจในคืนวันนี้ หากมันสูญเสียวินัยแต่สักคนหนึ่ง สูญเสียม้าแต่สักตัวหนึ่ง ก็อย่าได้ให้ความชอบใจใดแก่ข้าพเจ้าเลย

ขุนกวนกำลังอึ้งอยู่กับรายงานการศึกษาครั้งแรกของเล่งทอง ครั้นได้ฟังคำอาสาของกำเหลงก็รู้สึกชื่นใจ เพราะน้ำเสียงหนักแน่นเด็ดเดี่ยว ทั้งขุนกวนเองก็เคยประจักษ์ฝีมือของกำเหลงมาแล้วก่อน

ดังนั้น ขุนกวนจึงอนุญาตให้กำเหลงคุมทหารเมืองกังตั้งจำนวนหนึ่งร้อยนายตามที่กำเหลงร้องขอเพื่อยกไปโจมตีตัดกำลังกองทัพโจโจในคืนวันนี้

ขุนกวนตระหนักดีว่าการจู่โจมในเวลากลางคืนด้วยกองกำลังขนาดเล็กนับเป็นการยุทธแบบใหม่ในยุคนั้น ดังนั้นขุนกวน จึงสั่งให้คัดสรรแต่เฉพาะทหารมีฝีมือดี มีประสบการณ์ในการรบไม่น้อยกว่าสามปี และให้รางวัลสุราห้าสิบไห เนื้อแพะอีกสิบซังแก่กำเหลง เพื่อเลี้ยงบำรุงขวัญทหารก่อนที่จะยกไปทำการศึก

การจัดกำลังและแนวความคิดเรื่องการยุทธของกำเหลงที่อาสาขุนกวนนำกำลังทหารแต่เพียงหนึ่งร้อยนาย เข้าจู่โจมตัดกำลังกองทัพโจโจในเวลากลางคืน คือต้นแบบของสงครามจรยุทธ ที่ได้พัฒนาจนมีความสำคัญทั้งในระดับยุทธศาสตร์ ระดับยุทธวิธี และการยุทธในระยะสองพันปีถัดมา โดยเหมาเจ๋อตง ประธานพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ประพันธ์สรรนิพนธ์สำคัญในเรื่องนี้คือ ปัญหายุทธศาสตร์ในสงครามจรยุทธของจีน เพื่อชี้แนะปฏิบัติการทางทหารของ กองทัพปลดแอกประชาชนจีน ทั้งในฐานะยุทธศาสตร์ ฐานะทางยุทธวิธี ฐานะทางการยุทธและรูปแบบทางการรบนานาประการ ความคิดของ กำเหลงในยุคสามก๊ก เป็นเพียงการก่อกำเนิดขึ้นของรูปแบบสงครามจรยุทธ คือจรแล้วยุทธ ยุทธ์แล้วจร สลับกันไป สงครามชนิดนี้สามารถ ใช้กำลังขนาดเล็กเข้าจู่โจมทำลายกำลังขนาดใหญ่ได้ โดยมีเป้าหมาย คือการบั่นทอนตัดกำลังกองทัพขนาดใหญ่ให้อ่อนด้อยลงอย่างเป็นขั้นตอน แล้วจู่โจมทำลายด้วยสงครามแบบแผนในภายหลัง ในการศึกครั้งนี้โจโจยกกองทัพใหญ่กำลังพลถึงสี่สิบล้าน ดังนั้นฝ่ายกังตั้งจึงต้องใช้ยุทธวิธีตัดกำลังเพื่อให้อ่อนแอลง

การจู่โจมของเล่งทอง ในเวลากลางวันแทบจะกล่าวได้ว่าไม่ได้ผล เพราะเป็นการเอากำลังน้อยเข้าต่อสู้กับกำลังมากซึ่งหน้าในสงครามแบบแผน ต่างกับวิธีของกำเหลงซึ่งใช้หลักการของสงครามจรยุทธ คือจรไปยุทธ ยุทธ์แล้วค่อยจรหนี

กำเหลงรับคำสั่งขุนกวนแล้วคำนับลา และสั่งทหารที่ติดตามให้ขนสุราและเนื้อแพะไปที่ค่ายทหาร รับเอาทหารฝีมือดีที่ขุนกวนคัดเลือกไว้ให้จำนวนหนึ่งร้อยคน แล้วพาทหารเหล่านั้นไปที่ลานฝึกทหาร กำเหลงได้แจ้งให้ทหารเหล่านั้นรับทราบภารกิจว่าในคืนวันนี้จะยกไปโจมตีปล้นค่ายของโจโจ เป็นการศึกครั้งสำคัญที่ต้องการชมขวัญและทำลายข้าศึก จึงขอให้ทหารทุกคนเตรียมกายเตรียมใจให้พร้อมและปฏิบัติหน้าที่ด้วยความกล้าหาญ ไม่กลัวเจ็บ ไม่กลัวตาย เพื่อปกป้องกังตั้ง ชับไล่ศัตรู ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็พากันโห่ร้องแล้วกล่าวพร้อมกันว่า ปกป้องกังตั้ง ชับไล่ศัตรู

กำเหลงเห็นทหารมีขวัญกำลังใจดีจึงเอาขันเงินตักสุราดื่มต่อหน้าทหารรวดเดียวถึงสองขัน แล้วประกาศว่าเพื่อศักดิ์ศรีของชายชาติทหารและเพื่อชัยชนะของพวกเรา ขอให้ทุกคนได้ดื่มกินให้เป็น ที่สำราญ แล้วจะได้ออกไปโจมตีค่ายของโจโจ

ว่าแล้วกำเหลงจึงสั่งให้ทหารเอาสุราและเนื้อแพะแจกจ่ายแก่ทหารทั้งร้อยคนอย่างทั่วถึงกัน ในระหว่างนั้น กำเหลงก็กล่าวปลุกระดมขวัญกำลังใจทหาร พร้อมทั้งชี้ว่าการที่ทหารจำนวนมากชนะทหาร จำนวนน้อยใครๆ ก็ทำได้ การที่ทหารซึ่งเข้มแข็งกว่าเอาชนะทหารซึ่งอ่อนแอกว่าใครๆ ก็ทำได้ ในคืนวันนี้เราจะใช้ทหารจำนวนน้อย แต่มีจิตใจเปี่ยมด้วยความวีรกล้าหาญเข้าโจมตีทำลายทหารจำนวน มาก เพื่อให้เป็นเกียรติประวัติไว้ในสงครามสืบไป

บรรดาทหารเหล่านั้นต่างโห่ร้องด้วยความฮึกเหิม จนเวลาอย่างเข้าปลายยามแรก กำเหลงจึงให้ทหารตั้งขบวนพร้อมด้วยม้าและศาสตราวุธทั้งปวง และให้เอาขนห่านป่าซึ่งสะท้อนแสงพอเห็นได้ในเวลากลางคืน ปักไว้ที่หมวกเป็นสำคัญ

กำเหลงขี่ม้าถือทวนยืนม้าอยู่หน้าทหารทั้งปวงเป็นที่สง่าผ่าเผยจนกระทั่งถึงปลายยามแรกได้เวลาฤกษ์ดี กำเหลงจึงสั่งเคลื่อนพลเลียบไปตามแนวเขา เห็นค่ายหลวงของโจโจตั้งเป็นสง่าอยู่ในท่ามกลางค่ายทหารทั้งปวง มีค่ายบริวารเรียงรายอยู่โดยรอบทั้งด้านซ้ายและด้านขวา กำเหลงสั่งทหารให้แบ่งเป็นสามกอง กองละสามสิบล้านคนสองกอง อีกกองหนึ่งสี่สิบล้านคน ทหารกองละสามสิบล้านคนให้กระจายเข้าจู่โจมใช้ธนูเพลิงเผาค่ายบริวาร กองสี่สิบล้านคนให้ทำหน้าที่จู่โจมใช้ธนูเพลิงเผาค่ายของโจโจ เมื่อยิงธนูเพลิงแล้วให้คอยสกัดยิงทหารโจโจที่แตกพล่านนั้น แต่มิให้ปะทะซึ่งหน้า

ทหารหน่วยจู่โจมของกำแหงทั้งร้อยคนรับคำสั่งแล้วกระจายกำลังออกปฏิบัติกรตามคำสั่งอย่างเจียบกริบ ขณะนั้นเป็นเดือนสิบอากาศเริ่มหนาวเย็น ทหารของเมืองหลวงกำลังพักผ่อนนอนหลับด้วยความอ่อนล้า อิดโรย พอถึงปลายยามสองค่ายหลวงของโจโฉและค่าย บริวารทั้งสองด้านก็ถูกยิงด้วยธนูเพลิงพร้อมกัน

ธนูเพลิงถูกระดมยิงไปยังค่ายต่างๆ อย่างรวดเร็ว ไฟติดขึ้นที่ค่ายหลวง และค่ายต่างๆ เป็นหลายแห่ง สายลมในยามดึกพัดแรง เร่งให้ไฟลุกไหม้โชติช่วงอย่างรวดเร็ว ทหารของกำแหงซึ่งอยู่ข้างนอกได้โห่ร้องขมข่วนและวิ่งสลับกันไปมา ในขณะที่ทหารรักษาการณ์และทหารในค่ายของโจโฉรู้ว่าถูกโจมตีแต่มีรู้ว่ข้าศึกมีจำนวน มากหรือน้อยจึงพากันแตกตื่นตกใจเกิดขุลงมุนกันขึ้น

ทหารของโจโฉแตกตื่นวิ่งออกจากค่ายเป็นอลหม่าน จึงถูกทหารของกำแหงใช้เกาทัณฑ์ระดมยิงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ทหารของโจโฉเห็นเพื่อนทหารถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์แต่ไม่รู้ว่ายิงมาจาก ทิศใดก็ยิ่งตกใจ พากันวิ่งหนีเหยียบกันเองตายเป็นจำนวนมาก

โจโฉตื่นขึ้นมาในกลางดึกเห็นแสงเพลิงไหม้ค่ายสว่างไสวและได้ยินเสียงทหารโห่ร้องปนกับเสียงทหารวิ่งหนีแตกตื่นก็ตกใจ รีบสวมเสื้อแต่ไม่ทันใส่เกราะ ทหารองครักษ์ที่ดูแลความปลอดภัยของโจโฉจึงรีบมาเชิญโจโฉไปขึ้นม้าขับหนีออกจากค่าย

กำแหงนำทหารโจมตีทหารโจโฉอยู่หนึ่งชั่วยามเศษ เห็นค่ายทหารของโจโฉถูกเพลิงไหม้เป็นจำนวนมาก และเห็นทหารซึ่งยกมาทำการสำเร็จตามแผนการก็มีความยินดี ครั้นสังเกตเห็นโจโฉแลทหาร พากันหนีออกจากค่ายไปแล้ว กำแหงจึงให้สัญญาณระดมพลเพื่อจะถอนกำลังกลับไปค่าย

ทหารเมืองกังตั้งประสมชัยชนะในการจู่โจมแบบกองโจรอย่างงดงาม ต่างเร่ร่ำในชัยชนะ ครั้นมาถึงจุดชุมนุมพลแล้วต่างคนต่างแสดงความยินดีต่อกันและกัน กำแหงสำรวจพลเห็นไม่มีผู้ใดบาดเจ็บล้มตาย ยังคงอยู่ครบทั้งคนและม้าก็มีความยินดี จึงสั่งเคลื่อนพลกลับ

ในขณะที่กำแหงชุมนุมพลเพื่อเตรียมถอนกำลังกลับนั้น โจโฉซึ่งหนีออกจากค่ายได้จุดพลสัญญาณเพื่อระดมพลของทหารฝ่ายเมืองหลวง บรรดาทหารของโจโฉทราบสัญญาณแล้วจึงพากันไปชุมนุมพลอย่างพร้อมเพรียงกัน

ในขณะที่โจโฉกำลังระดมพลอยู่นั้น หน่วยสอดแนมก็มารายงาน ว่าทหารเมืองกังตั้งซึ่งยกมาทำการครั้งนี้มีจำนวนไม่มากนัก ขณะนี้กำลังชุมนุมพลอยู่ ไม่น่าจะถอยกลับหรือจะยกไปที่ใด โจโฉฟังรายงานแล้วคิดว่าทหารเมืองกังตั้งหากมีจำนวนน้อยไหน เลยจะกล้ามาจู่โจม คงเป็นอุบายของขุนกวนใช้หน่วยล่อเข้าจู่โจมเพื่อลวงให้เรายกไปตามตีแล้วชุมนุมโจมตีในภายหลัง โจโฉคิดดังนั้นแล้วก็หัวเราะ แล้วสั่งทหารให้ตั้งค่ายขึ้นใหม่ให้แล้วเสร็จภายในคืนวันนั้น

ฝ่ายกำแหงขณะที่พาทหารกลับไปหาขุนกวนนั้น ครั้นเวลาใกล้สว่างได้สวนทางกับจิวท่ายคุมทหารหนึ่งพันยกสวนมา กำแหงจึงเข้าไปทักทายแล้วไต่ถามว่าท่านจะยกทหารไปที่ใด จิวท่ายจึงว่าขุนกวนมีความเป็นห่วงเกรงว่าท่านจะเป็นอันตราย จึงให้ข้าพเจ้ายกทหารหนุนมาช่วย และมาสวนทางกันดังนี้

กำแหงจึงรายงานความซึ่งได้จู่โจมเผาค่ายของโจโฉให้จิวท่าย ฟังทุกประการ แล้วสองนายทหารเอกก็หัวเราะขึ้นพร้อมกัน จิวท่าย ได้สรรเสริญความกล้าหาญของกำแหงเป็นอันมาก จากนั้นจึงพากันยกทหารกลับ และให้ม้าเร็วรีบล่องหน้าไปรายงานความให้ขุนกวนทราบก่อน

ในวันนั้นขุนกวนตื่นแต่ยังไม่สว่างเพราะกังวลด้วยการศึกซึ่งกำแหงได้อาสาไปโจมตีค่ายโจโฉ และแม้จะได้อให้จิวท่ายยกทหารหนุน ไปช่วยขุนกวนก็ยังไม่วางใจ ครั้นได้ทราบว่ามีม้าเร็วมาส่งข่าวจากทาง ด้านกำแหง ขุนกวนจึงให้ม้าเร็วเข้ามารายงานข่าว

พอขุนกวนทราบรายงานการศึกษาว่ากำแหงทำการได้ชัยชนะแก่ข้าศึกก็มีความยินดี รีบแต่งตัวพาทหารออกไปต้อนรับกำแหงถึงนอกค่าย ครั้นเห็นกำแหงและจิวท่ายพาทหารเข้ามาใกล้ ขุนกวนจึงให้ทหารตีฆ้องกลองและม้าล่อก็ก้องฉล่งชัยชนะ

กำแหงเห็นขุนกวนออกมาต้อนรับดังนั้นก็มีความยินดี จึงรีบลงจากหลังม้าแล้วเข้าไปคุกเข่าคำนับขุนกวน ขุนกวนเห็นดังนั้นก็รีบลงจากหลังม้า เข้าไปพุงกำแหงให้ลุกขึ้น แล้วชวนขึ้นม้ากลับไปค่าย

พอไปถึงค่ายขุนกวนจึงกล่าวกับกำแหงว่า เราได้ฟังรายงานการศึกษาของท่านแล้ว นับเป็นชัยชนะอย่างงดงามของเมืองกังตั้งเรา พอแก่ความอัปยศจากศึกครั้งก่อนได้บ้าง เหตุการณ์ในคืนวันนี้ ทำให้ไอ้ศัตรูเผ่าตกใจเสียทหารเป็นอันมาก ตัวเรามีไชจะไม่รักท่านนั้น หามิได้ แต่คิดว่าจะให้ทหารทั้งปวงปรากฏฝีมือ

ท่านไว้ เราก็ได้ให้จิวท่ายคุมทหารหนุนไปช่วย ความอันซุนกวนกล่าวกับก่าเหลงครั้งนี้อาจจะเรียกได้ว่าเป็นความในใจของซุนกวนที่มีต่อก่าเหลง และไม่เคยมกกล่าวความนี้มาก่อนเลย เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา ซุนกวนได้ปฏิบัติในลักษณะที่เอาอกเอาใจเล่งทองผู้บุตรของเล่งโจ อดีตนายทหารเอกเมืองกังตั้งคล้ายกับว่าก่าเหลงเป็นคนนอก ไม่อยู่ในความสนใจใส่ใจของซุนกวนการนี้ เนื่องจากซุนกวนยึดมั่นใน คนเก่า เพื่อนเก่า ข้าเก่า ยิ่งกว่า คนใหม่ เพื่อนใหม่ ข้าใหม่ อันเล่งโจนั้นเป็นทหารเอกเมืองกังตั้งมา แต่ครั้งซุนเกี้ยน ถูกก่าเหลงซึ่งขณะนั้นเป็นทหารเอกของห้องจอสังหารในยุทธนาวิที่อ่าวกังแฮ ครั้นก่าเหลงเข้าสวามีก็ก่ดดีต่อซุนกวนแล้ว ความอาฆาตในใจของเล่งทองด้วยเรื่องก่าเหลงสังหารบิดาก็ยังไม่เสื่อมสิ้นไป และทุกครั้งที่มีเหตุการณ์วิวาท ซุนกวนก็ได้แสดงท่าที ที่ปกป้องเข้าข้างเล่งทองตลอดมา จนซุนกวนเองก็สำนึกว่าไม่เป็นการยุติธรรม จึงได้ระบายความในใจแก่ก่าเหลงว่าน้ำใจแท้นั้นไขว่จะไม่รัก หากเป็นความรักที่ต้องการให้คนทั้งปวงได้ประจักษ์ด้วยว่าเป็นความรักในผลงานและฝีมือแลยมีอย่างแท้จริง มิใช่รักเพราะความ ใกล้เคียงหรือความเป็นญาติสนิทแต่ประการใด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

น้ำมิตรจากความเป็นศัตรู (ตอนที่ 400)

ซุนกวนกำหนดยุทธโธบายโจมตีตัดกำลังกองทัพของโจโจในการรับมือกับกองทัพสี่สิบหมื่นที่โจโจยกลงใต้ในครั้งนี้ และได้อนุญาตให้ก่าเหลงปฏิบัติกรบบแบบกองโจรหรือทำสงครามจรยุทธ์ในเวลา กลางคืน ผลปรากฏว่าสามารถได้รับชัยชนะอย่างงดงาม จนซุนกวน ต้องเปิดเผยความในใจที่รักในฝีมือให้ก่าเหลงทราบ

ซุนกวนได้กล่าวสลับไปว่า เรารักและห่วงใยท่านเป็นอันมาก จึงได้ให้จิวท่ายคุมทหารยกหนุนไปช่วย การที่ท่านได้รับชัยชนะกลับมา ในครั้งนี้โดยมิได้เสียทหารและม้า นับเป็นความชอบอันยิ่งใหญ่ในสงครามครั้งนี้แล้วซุนกวนจึงสั่งให้เอาดาบอย่างดีจำนวนหนึ่งร้อยเล่มและแพรอย่างดีพันพมามอบแก่ก่าเหลงเพื่อบำเหน็จแก่ทหาร ก่าเหลงรับของบำเหน็จทั้งปวงจากซุนกวนแล้วจึงให้ทหารขนเอาของบำเหน็จ เหล่านั้นไปแจกจ่ายแก่ทหารทั้งร้อยคนอย่างทั่วถึงกัน

ซุนกวนได้ทราบความซึ่งก่าเหลงได้ของบำเหน็จแล้วมิได้เก็บเอาไว้เป็นสมบัติส่วนตัว แต่ให้แจกจ่ายแก่ทหารผู้ใต้บังคับบัญชาตั้งนั้นก็มีความยินดี ราฟิ่งขึ้นในใจว่าโจโจนั้นได้เดียวเสียไว้เป็นทหารเอก เราก็ได้ก่าเหลงไว้เป็นทหารเอก พอจะสู้กับเดียวเสียได้

ฝ่ายโจโจคุมทหารสร้างค่ายใหม่จนถึงสว่างก็แล้วเสร็จ จึงสั่งให้เดียวเสีย ลิเตียน และงักจิ้น คุมทหารสามพันยกไปทำรบกับซุนกวนเพื่อลองกำลังศึก ในขณะที่ได้สั่งทหารที่ค่ายให้เตรียมพร้อม เดียวเสีย ลิเตียนและงักจิ้นรับคำสั่งโจโจแล้วจึงคุมทหารยกไปที่หน้าค่ายของซุนกวน แล้วร้องท้าทายให้ซุนกวนยกทหารออกมา รบกันให้ประจักษ์ฝีมือ

เล่งทองทราบว่กกองทัพเมืองฮูโดยยกมาทำรบตั้งนั้นก็คิดว่าตัวเราเป็นอริอยู่กับก่าเหลง บัดนี้ก่าเหลงทำการมีความชอบ ได้รับปูนบำเหน็จเป็นอันมาก ในครั้งนี้ควรที่เราจะได้อาสาออกไปรบศึกเพื่อสร้างความชอบให้ปรากฏไว้ จะได้ไม่น้อยหน้าแก่ก่าเหลง

เล่งทองคิดดังนั้นแล้วจึงเข้าไปขออาสากับซุนกวนว่าจะขอ นำทหารออกไปโจมตีกองทัพของเดียวเสีย ให้แตกพ่ายไปจงได้ ซุนกวนได้ฟังดังนั้นจึงอนุญาตและสั่งให้จัดทหารห้าพันให้เล่งทองยกไปรบกับเดียวเสีย

เล่งทองคำนับลาซุนกวนออกไปจัดแจงทหาร แล้วยกออกจากค่ายตรงไปที่กองทัพของเดียวเสีย ในขณะที่เดียวกันนั้นซุนกวนและก่าเหลงก็ได้คุมทหารยกหนุนตามเล่งทองไปด้วย

ทหารของทั้งสองฝ่ายได้ตั้งขบวนประจันหน้ากันมีระยะห่างกันเพียงสามเส้น เล่งทองขี่ม้าออกไปหน้าทหารตรงไปที่หน้าขบวนแถวของทหารเว่ย เห็นลิเตียนและงักจิ้นยืนม้ากระหนาบข้างเดียวเสียอยู่ เล่งทองจึงร้องทำให้ออกมารบกัน

เดียวเสียเห็นเล่งทองเป็นแต่เพียงนายทหารไม่ใช่ตัวแม่ทัพ จึงสั่งให้งักจิ้นออกไปรบกับเล่งทอง เสียงกลองศึกของทั้งสองฝ่ายตั้งขึ้นก้องกระหึ่มลานรบ งักจิ้นได้ชักม้าปราดออกไปหาเล่งทอง ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันบนหลังม้าเป็นสามารบ

ทางฝ่ายโจโจได้เตรียมพร้อมทหารอยู่ที่ค่าย แต่พอเดียวเสียยกทหารไปได้ครู่เดียว โจโจก็คุมทหารยกหนุนตามเดียวเสียไป โจโจยกทหารหนุนไปถึงสนามรบ ในขณะที่งักจิ้นและเล่งทองกำลังต่อสู้กันอย่าง

ดูเด็ด จนผ่านพ้นไปถึงเพลงที่ห้าสิบ โจโจเห็นการบรรดิดพันดังนั้นจึงกระซิบสั่งโจฮิวให้เอาเกาทัณฑ์ลอบยิงเล่งทอง

โจฮิวรับคำสั่งโจโจแล้วก็ขี้ออกมาด้านข้าง พอจังหวะเหมาะหวังผลในการยิงเกาทัณฑ์แล้วโจฮิวจึงยิงเกาทัณฑ์ไปที่เล่งทอง แต่เนื่องจากการรบบนหลังม้าเป็นไปอย่างรวดเร็ว เกาทัณฑ์ซึ่งโจฮิวยิงไปนั้นจึงพลาดไปถูกม้าที่เล่งทองขี่ ม้านั้นได้รับความเจ็บปวดจึงตกใจ สะบัดจนเล่งทองพลัดจากหลังม้าตกลงมาอยู่กับพื้น

จกจิ้นเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าปรีเข้าไปและเจือทวนจะแทงเล่งทอง ในขณะนั้นกำเหลงยืนม้าสังเกตการณ์อยู่ข้างซุนกวน และจับตาความเคลื่อนไหวอยู่ที่โจโจมิได้คลาดสายตา เพราะรู้ดีว่าการบัญชาการทั้งปวงในการศึกครั้งนี้อยู่ที่ตัวคนซึ่งใส่เสื้อคลุมสีแดงภายใต้สัปทนผู้นี้ ครั้นกำเหลงเห็นโจโจกระซิบกระซาบกับโจฮิวแล้วโจฮิวปลีกตัวออกไปเตรียมเกาทัณฑ์ไว้ก็พรั่นใจ คิดว่าโจฮิวคงคิดร้ายหมายลอบสังหารเล่งทองเพื่อช่วยเหลือจกจิ้น ดังนั้น กำเหลงจึงเตรียมเกาทัณฑ์พร้อมไว้ในมือข้าง ในระยะ จุกเงินที่จกจิ้นขี่ม้าปรีเข้ามาจะเอาทวนแทงเล่งทองนั้น กำเหลงจึงเล็งเกาทัณฑ์แล้วยิงไปที่จกจิ้น ถูกหน้าผากของจกจิ้นพลัดตกลงจากหลังม้า แต่เดชะบุญที่จกจิ้นสวมหมวกเกราะ คมเกาทัณฑ์ปะทะกับหมวกเกราะ แม้จะทะลุหมวกเกราะไปได้ก็อ่อนแรง จึงทำให้จกจิ้นเป็นแต่ได้รับบาดเจ็บสาหัส

ทหารของทั้งสองฝ่ายเห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงกรูกันเข้าไปช่วยพวกของตัวและรบบป้องกันพำนักของแต่ละฝ่ายออกจากลานรบ โจโจและซุนกวนเห็นเหตุการณ์ซุลมุนดังนั้น จึงต่างฝ่ายต่างให้ตีระฆังสัญญาณถอยทัพแล้วกลับไปค่าย

ซุนกวนกลับไปถึงค่ายแล้วเรียกกำเหลงและเล่งทองเข้ามาพร้อมกัน และกล่าวกับเล่งทองว่าในขณะที่ท่านถูกเกาทัณฑ์พลัดตกลงจาก หลังม้า และจกจิ้นจะเอาทวนแทงท่านนั้น กำเหลงเป็นผู้ยิงเกาทัณฑ์ไปที่จกจิ้น ทำให้จกจิ้นพลัดตกลงจากหลังม้า ท่านจึงรอดตาย เล่งทองรอดจากความตายมาได้อย่างหวุดหวิดแต่ไม่รู้ว่าเป็นผู้ใดยิงเกาทัณฑ์ไปช่วยเหลือ ครั้นได้ฟังจากซุนกวนดังนั้นเล่งทองจึงตรงเข้าไปคำนับกำเหลงแล้วว่า ท่านช่วยแก่เราไว้ครั้งนี้คุณท่านหาที่สดมิได้ ซึ่งเราคิดพยายามท่านมาแต่ก่อนนั้นเราขอภัยเกิด แต่นี้สืบไปภายหน้าเราจะได้ตั้งใจประนอมต่อท่าน

กำเหลงได้ยินคำเล่งทองดังนั้นในใจก็นึกสรรเสริญว่าสมเป็นชายชาติทหาร สมศักดิ์ศรีของลูกทหารเสือเมืองกังตั้งที่รู้จักจำแนกแยก แยะบุญคุณและความแค้น รู้จักยึดมั่นในคุณธรรมนำมิตร ไม่เหมือน กับพวกนักการเมืองในยุคผลาญชาติที่มัวแต่แก่งแย่งทำลายล้างกันโดยไม่คำนึงถึงความเป็นตายของบ้านเมืองและราษฎร ไม่คำนึงถึงคุณ ธรรมนำมิตรและไม่คำนึงถึงศีลธรรมและจริยธรรมใดๆ

กำเหลงจึงมีน้ำใจนึกเคารพเล่งทอง ต่างฝ่ายต่างสิ้นความกั้นแค้นแคลงใจลง ความเป็นอริและพยายามที่ดำรงดำเนินมาช้านานจึงหมดสิ้น กำเหลงจึงชวนเล่งทองเป็นเพื่อนร่วมสาบานกัน เล่งทองได้ฟังคำชวนของกำเหลงก็มีความยินดี

ดังนั้นทั้งกำเหลงและเล่งทองจึงได้คุกเข่าลงตรงหน้าซุนกวนสาบานเป็นเพื่อนร่วมชีวิต ร่วมเป็นร่วมตายกันสืบไป

ทางฝ่ายโจโจเมื่อกลับไปถึงค่ายก็สั่งให้หมอรักษาดแผลของจกจิ้นและเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวง ปรึกษาถึงแผนการ ยุทธว่าจะทำการประการใดจึงจะเอาชัยชนะต่อกองทัพเมืองกังตั้งได้

โจโจได้ปรารภกับบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าเมื่อได้พิจารณา การยุทธที่ผ่านมาแล้วเห็นได้ชัดว่ากองทัพเมืองกังตั้งกำลังไชยุทธ วิธีโจมตีบนทอนกำลัง และไม่กล้ายกกองทัพทำศึกใหญ่ต่อกัน อันเป็นการเผยให้เห็นถึงจุดอ่อนของกองทัพเมืองกังตั้งว่าไม่กล้าทำสงครามแบบแผนซึ่งหน้ากับกองทัพของเรา

โจโจกล่าวสืบไปว่า การซึ่งจะเอาชนะกองทัพเมืองกังตั้งได้นั้นจะต้องทำการรบแตกหัก ดังนั้นจึงออกคำสั่งทางยุทธการให้เดี่ยวเกี่ยวกับลิเตียนคุมทหารคนละหมื่นยกแยกกันไปริมชายทะเลเป็นสองทาง ให้ซิวหลงกับบังเต็กคุมทหารกองละหมื่นยกแยกกันไปริมเนิน เขาเป็นสองทาง ส่วนตัวโจโจจะคุมทหารเป็นกองทัพหลวงยกไปทำการพร้อมกันทั้งห้ากอง และกำหนดเวลาวันรุ่งขึ้นเป็นวันปฏิบัติการยุทธครั้งใหญ่ตามแผนการยุทธของโจโจในครั้งนี้เป็นการจัดกำลังรบถึงห้าสาย โดยยกเข้าตีตามชายทะเลสองสาย ยกเข้าตีตามแนวภูเขาสองสาย และโจโจคุมกองทัพหลวงเข้าตีซึ่งหน้าที่กองทัพหลวงของเมืองกังตั้งนับเป็นการทำสงครามแบบแผนครั้งใหญ่ในศึกครั้งนี้

ครั้นเวลารุ่งขึ้นกองทัพของโจโจ้ทั้งห้าสายก็เคลื่อนทัพรุกเข้าโจมตีกองทัพเมืองกังตั้งพร้อมกันทุกด้าน ทหารทั้งสองฝ่ายตามแนวรบต่างๆ ได้ต่อสู้รบพุ่งกันเป็นสามารถ

ทางด้านชายทะเลตั้งลิดและซีเซ่งซึ่งคุมทหารเรืออยู่ที่ชายทะเล เห็นทหารของลิเตียนยกมาเป็นอันมากก็สังหารให้เตรียมยกพลขึ้นบกจะไปรบกับทหารของโจโจ้ แต่ทหารเรือเมืองกังตั้งรู้ตัวว่ามีจำนวนน้อยจึงไม่กล้าขึ้นบกไปต่อสู้กับทหารของโจโจ้ซึ่งมีจำนวนมากกว่าได้ ต่างคนต่างไม่ยอมลงจากเรือ

ซีเซ่งเห็นดังนั้นก็โกรธ ร้องดำทหารในเรือว่าธรรมดาเป็นชาติทหารกินเบี้ยหวัดท่าน ถ้ามีสงครามมาก็ให้ตั้งใจรบพุ่งเป็นสามารถ แลตัวท่านทั้งปวงนี้เห็นแต่ข้าศึกมาก็ให้ตั้งย่อท้อดังนี้ไม่สมควรเป็น ชาติทหาร บัดนี้เราจะขึ้นต่อสู้ด้วยข้าศึก แม้ผู้ใดครั้นครามอยู่เราก็จะตัดศีรษะเสีย

ซีเซ่งกล่าวดังนั้นแล้วจึงพาทหารลงจากเรือรบลงไปในเรือน้อยแล้วแจวไปขึ้นฝั่ง ปรากฏว่ามีบรรดาทหารเรือติดตามซีเซ่งไปเพียงประมาณสามร้อยนายเท่านั้น ซีเซ่งก็มีได้ประหวั่นพรั่นพรึง คุมทหาร สามร้อยนายขึ้นฝั่งแล้วตรงเข้าตะลุมบอนกับทหารของลิเตียน

ทางฝ่ายตั้งลิดยังอยู่บนเรือรบ เห็นทหารเมืองกังตั้งที่เหลืออยู่บนเรือลวนซี้ชลาดดาขาวก็โกรธ จึงสั่งให้หน่วยดริยางค์ตีม้าล่อซ่องกลองหวั้งปลุกปลอบขวัญทหาร แต่โชคไม่เข้าข้างฝ่ายกังตั้ง เพราะในขณะที่เสียงม้าล่อซ่องกลอง ดังอึงคะนองอยู่นั้น ลมพายุใหญ่พัดมา เสียงคลื่นและระลอกน้ำเอิกเกริก เรือรบทั้งปวงก็จลาจลตั้งจะล่มลง พายุพัดแรงจัด เรือรบเมืองกังตั้งขวางลำกระแทกกันตั้งสนั่น เสาใบเรือบางลำโค่นหักสะบั้นลง เรือโคลงเคลงประหนึ่งจะล่ม ทหารที่เหลือบนเรือต่างตกใจกลัวตาย พวกหนึ่งวิ่งไปที่กราบเรือเพื่อจะหนีลงเรือน้อยขึ้นไปบนฝั่ง

ตั้งลิดเห็นทหารซี้ชลาดชุลมุนวุ่นวายดังนั้นก็ยิ่งโกรธ ชักกระบี่ออกแล้วไล่ฆ่าฟันทหารเหล่านั้นถึงแก่ความตายเกือบห้าสิบคน แล้วร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังด้วยความโกรธว่า นายเราให้มาขัดทัพอยู่ เกิดลมพายุแต่เพียงนี้ ต่างคนต่างจะหนีขึ้นบก แม้จะขึ้นขึ้นไปให้ได้ เราจะฟันเสียให้สิ้น ตั้งลิดกล่าวขาดคาลมพายุก็ยิ่งพัดหนัก คลื่นลูกใหญ่สูงเท่าภูเขาถาโถมเข้าใส่กองทัพทั้งปวงซึ่งตั้งลิดบัญชาอยู่นั้น สมอเรือซึ่งทอดอยู่ได้ขาดสะบั้น และเรือรบได้จมลงเป็นหลายลำ รวมทั้งเรือที่ตั้งลิดบัญชาการอยู่ก็จมหายไปกับคลื่น ตั้งลิดดำน้ำออกมาจากใต้ท้องเรือได้แต่ว่ายน้ำอยู่ได้พักใหญ่ก็สิ้นแรงจมน้ำถึงแก่ความตาย บรรดา ทหารเรือเมืองกังตั้งจมน้ำตายในเหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นอันมาก

ส่วนแนวรบทางด้านเนินเขา ต้นมุซึ่งคุมทหารลาดตระเวนของเมืองกังตั้งปะทะกับบังเด็กซึ่งคุมทหารของโจโจ้ไปตามแนวเนินเขา ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามารถ และบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ทางฝ่ายขุนกวนคุมกองทัพหลวงทราบข่าวกองทัพเมืองสุไต่ยกเข้าตี จึงพาจิวย่และทหารเพื่อจะยกหนุนไปช่วยทหารตามแนวรบต่างๆ พอขุนกวนและจิวย่คุมทหารมาถึงชายทะเลก็เห็นซีเซ่งกำลังรบกับลิเตียนอย่างดุเดือด แต่เห็นว่าทหารของซีเซ่งมีจำนวนน้อยกว่าเกรงว่าจะเสียทีแก่ข้าศึก จึงสั่งทหารให้ยกหนุนเข้าช่วยทหาร ของซีเซ่งในขณะนั้นเดียวแล้วและซีหลงได้คุมทหารตีฝ่ามาจากแนวชายทะเลและแนวเนินเขายกมาบรรจบกันได้ เห็นขุนกวนคุมทหารยกหนุนช่วยซีเซ่งจึงสั่งทหารให้ตีกระหนาบล้อมขุนกวนไว้

ฝ่ายโจโจ้คุมกองทัพหลวงสังเกตการณ์อยู่บนเนินเขาเพื่อเตรียมพร้อมเข้าตีกองทัพหลวงของขุนกวน เห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็รู้ว่าการณ์ กำลังได้ที่แก่กองทัพเมืองกังตั้ง จึงสั่งเคาฑูให้คุมทหารยกหนุนไปช่วยเดียวแล้วและซีหลง และให้ล้อมจับขุนกวนให้จงได้

ทหารเมืองกังตั้งและทหารเมืองหลวงสู้รบกันแบบตะลุมบอนอย่างดุเดือดจน จิวย่พลัดหลงกับขุนกวน จิวย่หนีเสียมาไม่เห็น ขุนกวนก็ตกใจ จึงขี่ม้าพาทหารของทั้งสองฝ่ายซึ่งกำลังสู้รบกันเพื่อ ตามหาขุนกวนจนไปถึงชายทะเลก็ไม่เห็นขุนกวน

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>